

The faith I live by

TROEN
JEG LEVER
AF.

(total)

En andagtsbog af Ellen G. White

Januar	Guds ord og gerninger
Februar	Himlens tre høje embedsmænd
Marts	Satan og det store oprør
April	Guds middel mod synden
Maj	Omvendelse og det nye liv
Juni	Nu og siden efter
Juli	Guds helligdom
August	Vandre som Kristus vandrede
September	Kristus - centeret der hjemme
Oktober	En rensset menighed
November	Stå ved den endelige prøve
December	Evangeliets triumf

Kap. 1 – Guds ord og gerninger

1. januar 7

Et lys på min sti

Dine Ord er en lygte for min fod, et lys på min sti. Sal. 119,105

Vi har alle brug for en vejleder gennem mange af livets snævre steder, ligesom sømanden har brug for en lods forbi sandbankerne eller op ad klipperige floder, og hvor kan denne lods findes? Vi peger dig til bibelen.

Gud, har givet os Sit Ord som en lampe for vore fødder og et lys for vor sti. Dens lære har en vital betydning for vor fremgang i alle livets forhold. . . .

Bibelen er den største standard for rigtigt og forkert, og definerer synd og hellighed klart. Dens levende grundsætninger, som går gennem vore liv ligesom guldtråde, er vor eneste sikre grund i prøvelser og fristelser. Bibelen er et kort, der viser sandhedens vejmærker. Dem som kender til dette kort vil være i stand til at betræde pligtens sti på en sikker måde, hvor end de kaldes til at gå.

Når troen på Guds Ord går tabt, har sjælen ingen vejleder, eller beskyttelse. De unge drages hen på stier som leder bort fra Gud og fra evigt liv.

Til denne begrundelse tilskrives, i stor grad, den vidtfavnende syndighed i vor verden i dag. Når Guds Ord sættes til side, forkastes dens kraft til at modstå onde lidenskaber i det naturlige hjerte.

Når Guds Ord gøres til menneskers rådgiver, når vi søger skrifterne for lys, kommer himmelske engle nær for at indprente sindet og for at oplyse forståelsen, så det viselige kan siges: ”Dine ord giver lys, når de åbner sig. . . .”

Guds ord er lys og sandhed. . . . Det er i stand til at lede ethvert skridt på vejen til Guds stad.

.

2. januar 8

Mit forsvar i fristelsens stund

Jeg gemmer Dit Ord i mit hjerte, for ikke at synde mod Dig. Sal. 119,11.

Hvis vi ikke vil føres vild i falskneri og vildfarelse, må hjertet være optaget i sandheden. Guds Ord vil udstyre sindet med våben med guddommelig kraft, der besejrer fjenden. Lykkelig er det menneske, som, under fristelse, finder sin sjæl rig i kundskaben til Skrifterne, som finder et ly under Guds løfter. ”Dit Ord,” siger salmisten, ”har jeg gemt i mit hjerte, så jeg ikke synder imod dig.”

Ordet skal altid være i vore hjerter og på vore læber. ”Der står skrevet” skal være vort anker. Dem som gør Guds Ord til deres rådgiver indser menneskehjertets svaghed og Guds nådes kraft til at undertrykke enhver uheldig indskydelse. Deres hjerter er altid bønnelige, og de har hellige engles ledelse. Når fjenden kommer ind som en flodstrøm, opløfter Guds Ånd en standard for dem, mod ham. Der er harmoni i hjertet, for sandhedens mægtige indflydelse tager over.

Guds Ord er en kanal for kommunikation med den levende Gud. Han, som får næring af Ordet, vil bære frugt i alle gode gerninger. Han. . . vil opdage de rige guldgruber af sandheder, som han må arbejde på at finde den skjulte skat. Når [han er] omgivet af fristelser, vil Helligånden bringe de ord frem i hans sind, som imødekommer fristelsen i det rette øjeblik, og han bruger dem effektivt.

Vi må kende bedre til vore Bibler. Vi burde lukke døren for mange fristelser, hvis vi vil indprente skriftstederne hos os. Lad os hegne op om vejen mod Satans fristelser med et ”Der står skrevet.” Vi skal stå model til konflikter der prøver vor tro og tapperhed, men de vil gøre os stærkere hvis vi sejrer gennem den nåde Jesus gerne vil give os. Men vi må tro; vi må gribe løfterne uden en tvivl.

.

3. januar 9

Dens løfter er mine

For alle Guds løfter har fået deres ja i Ham. Derfor siger vi også ved Ham vort amen, Gud til ære. 2. Kor. 1,20

Den dyrebare bibel er Guds have, og Hans løfter er liljerne, roserne og nellikerne.

Hvor jeg dog kunne ønske at vi alle ville tro på Guds løfter. . . . Vi skal ikke lede i vore hjerter efter opstemte følelser, som et bevis på vor anerkendelse i himlen, men vi skal tage Guds løfter og sige: ”De er mine. Herren lader Sin Helligånd hvile over mig. Jeg modtager lyset; for løftet lyder: ”Tro at I får de ting I beder om, og i skal få dem.” I tro rækker jeg ud igennem sløret og griber fat i Kristus, min styrke. Jeg takker Gud for at jeg har en Frelser.”

Skriften skal modtages som Guds ord til os, ikke blot som skrevet, men som udtalt. Når den nødstedte kommer til Kristus, ser han ikke blot dem som beder om hjælp, men alle som i gemmen tiderne har kommet til Ham i samme behov, og med samme tro. Når Han siger til den lamme: ”Søn, vær ved godt mod, dine synder er dig forladt”; da han sagde til kvinden i Kapernaum: ”Datter, vær ved godt mod: din tro har helbredt dig; gå i fred,” talte Han til andre nødstedte, syndsbebyrdede mennesker som søger Hans hjælp.

Sådan er det med alle Guds løfter. I dem taler han til os hver især, taler lige så direkte som om vi kunne lytte til Hans røst. Det er i disse løfter at Kristus overbringer os Sin nåde og kraft. De er blade fra det træ som er ”til helbredelse for folkene.” Som løfterne er modtaget og antaget skal de være til krakterstyrke, livets inspiration og næring.

Lad unge gribe den uendelige krafts hånd. Tro vokser ved at den udøves. Giv næring til løfterne; vær tilfreds med at stole på de enkle løfter i Guds Ord.

Hæng Kristi dyrebare Ord op i erindringslokalet. De skal værdsættes langt mere end sølv eller guld.

.

4. januar 10

En lektiebog for alle mennesker

For ingen profeti har nogen sinde lydt i kraft af et menneskes vilje, men drevet af Helligånden har mennesker sagt det, der kom fra Gud. 2. Pet. 1,21

Gud har overdraget forberedelsen af Sit guddommelige inspirerede Ord til begrænsede mennesker. Dette Ord, som er arrangeret i bøger, det gamle og nye testamente, er en vejledning for beboerne i en falden verden, testamenteret til dem, så ikke en sjæl vil, ved studier og adlyde anvisningerne, gå tabt på deres vej til himlen.

Bibelen peger hen til Gud som dens Ophavsmand; alligevel blev den skrevet af menneskehænder, og i en varieret stil, i dens forskellige bøger, viser den de forskellige skrivers karaktertræk. Alle de åbenbarede sandheder er ”givet under Guds inspiration” (2. Tim. 3,16); alligevel er de udtrykt i menneskers ord. Den Uendelige har ved Sin Helligånd spredt lys i Sine tjeneres hjerter og sind. Han har givet drømme og syner, symboler og billeder; og dem som sandheden blev åbenbart for, har selv udtrykt tanken i menneskeligt sprog.

Herrens tale til mennesker er ufuldendt tale, for at de degenererede sanser, den uklare, jordiske fatteevne hos jordiske mennesker, kan fatte Hans ord. Således vises Guds nedladdenhed. Han møder faldne mennesker hvor de er. Bibelen, som er fuldkommen i al sin enkelhed, svarer ikke på Guds store tanker; for uendelige tanker kan ikke være lige så udtryksfulde in begrænsede tanksæt. I stedet for at bibelens tanker er urimelige store, sådan som mange mennesker tror, nedbrydes de stærke udtryk for tankeprægt, gennem udvalgte skribenter med det mest udtryksfulde sprog hvori sandheder for højere uddannelse overbringes.

Gud har indrettet Bibelen til at være en lære-bog for alle slags mennesker, til barndommen, ungdommen og manddommen, og studeres gennem alle tider. Han gav Sit Ord til mennesker som en Åbenbaring for sig Selv. . . . Det er mediet for kommunikation mellem Gud og mennesker.

.

5. januar 11

Bibelen fra himlen

Men denne skat har vi i lerkar, for at den overvældende kraft skal være Guds og ikke vores. 2. Kor. 4,7

Gud har fundet det rigtigt at overbringe Sin sandhed til verden ved menneskelige agenter, og Han har Selv, ved Sin Helligånd, kvalificeret mennesker og sat dem i stand til at gøre dette arbejde. Han har guidet tankerne til at vælge hvad der skal siges eller skrives. Skatten blev betroet jordiske kar, alligevel er den ikke desto mindre fra himlen. . . . Det lydige og troende Guds barn ser [Guds vidnesbyrd] guddommelig krafts herlighed, fuld af nåde og sandhed, i dem.

Bibelens skribenter skulle udtrykke deres tanker i menneskeligt sprog. Den blev skrevet af almindelige mennesker. Disse mennesker blev inspireret af Helligånden. Fordi menneskers sprog ikke forstås til fulde, eller menneskesindet forhærdes, kryber uden om sandheden, så læser og forstår mange bibelen for at forstå dem selv. Det er ikke dér at vanskeligheden er i bibelen. . . .

Skrifterne blev givet til mennesker, ikke på en sammenhængende kæde af ubrudte udtalelser, men stykke for stykke, generation efter generation, som Gud i Sit forsyn fandt det bejligt at indprente mennesker på forskellige tidspunkter og steder. Mennesker skrev, efter hvad de blev bevæget af Helligånden til. . . .

Der er ikke altid fuldstændig orden eller øjensynlig enhed i Skrifterne. . . . Bibelens sandheder er som skjulte perler. De må ransages, og gennemgås under store anstrengelser. Dem som kun gør et overfladisk syn på Skriften, vil med deres overfladiske kundskab, som de tror er meget dyb, tale om bibelens modsigelser, og betvivle Skrifternes autoritet. Men dem, hvis hjerter er i harmoni med sandhed og pligt, vil ransage Skrifterne med et hjerte, der er parat til at få guddommelige indtryk. Den oplyste sjæl ser en åndelig enhed, en stor gylden tråd der går igennem det hele, men det kræver tålmodighed, omtanke og bøn at opspore den dyrebare gyldne tråd.

.

6. januar 12

Hele bibelen er inspireret

Ethvert skrift er indblæst af Gud og nyttigt til undervisning, til bevis, til vejledning og til opdragelse i retfærdighed. 2.Tim.3,16

"Guds ord inkluderer skrifterne i det Gamle Testamente såvel som det Nye. Det ene er ikke komplet uden det andet.

Det Gamle Testamente, burde ikke have mindre opmærksomhed end det Nye Testamente. Idet vi studerer det Gamle Testamente, vil vi finde levende kildeudspring, hvor den uopmærksomme læser kun ser en ørken.

Der er ingen disharmoni mellem det Gamle Testamente og det nye. I det Gamle Testamente finder vi evangeliet om en kommende frelser; i det Nye Testamente har vi evangeliet om en Frelser åbenbaret som forudsagte profetier. Idet det Gamle Testamente hele tiden peger fremad mod det sande offer, viser det Nye Testamente at Frelseren, som bebudet i sindbilledlige ofre, er kommet. Den uklare herlighed i den jødiske tid, er blevet efterfulgt af klarere og tydeligere herlighed i den kristne tid.

Kristus som den manifesterede for patriarkerne, som den symboliserede i offertjenesten, som den skildrede i loven, og som den åbenbarede af profeterne, er rigdommene i det Gamle Testamente. Kristus er, med Sit liv, Sin død, og Sin opstandelse, Kristus som Han er manifesteret ved Helligånden, er han det Nye Testamentes rigdomme. Vor Frelser, Faderens herligheds stråleglans, er både det Gamle og det Nye . . . Det Gamle Testamente spreder lys over det Nye, og det Nye over det Gamle. Begge er en åbenbaring af Guds herlighed i Kristus. Begge overbringer sandheder som hele tiden vil åbenbare nye dybder for den alvorligt søgende.

Jesus sagde om de Gammeltestamentlige skrifter - og hvor meget mere passer det ikke på det Nye - ""I gransker Skrifterne, fordi I mener, at I har evigt liv i dem; og netop de vidner om mig."" (Joh.5,39) . . . Ja, hele Bibelen fortæller om Kristus. Fra den første beskrivelse af skabelsen, for ""uden ham blev intet til af det, som er,"" (Joh.1,3) til det sidste løfte, ""Ja, jeg kommer snart,"" (Åb. 22,12), læser vi om hans gerninger og lytter til hans stemme. Hvis du vil blive kendt med Frelseren, så studer skrifterne."

.....

7. januar 13

En ufejlbarlig åbenbaring

Herrens ord er rene, sølv, der er lutret i diglen i jorden, rensat syv gange. Sal. 12,7

I Sit ord har Gud betroet mennesket den kundskab, der er nødvendig for frelse. De hellige skrifter skal accepteres som en autoritativ og ufejlbarlig åbenbaring af Hans vilje. De er karakterens standard, doktrinernes åbenbaring og erfaringens prøve.

Åndeligt mørke har dækket jorden og tykt mørke folket. . . Mange, rigtig mange, betvivler skriftens sandhed. Menneskers fornufts slutning og menneskehjertets forestillinger underminerer Guds Ords inspiration, og det som burde tages for givet, omgives af en sky af mystik. Intet står frem i klare og udtrykkelige linier, på klippegrund. Dette er en af de markante tegn på de sidste dage. . . .

Der er mennesker som bestræber sig på at være oprigtige, som er kloge på det nedskrevne; derfor er deres visdom tåbelighed. . . . I deres forsøg på at klarlægge eller på at udrede mysterierne, der har været skjult gennem tiderne for dødelige mennesker, er de som et menneske der træder rundt i dyndet, ude af stand til at befri sig selv, eller fortælle andre hvordan de kommer ud af det dynd de selv er i. Dette er en god fremstilling af mennesker, som sætter sig selv til at rette bibelens fejl. Intet menneske kan forbedre bibelen ved at antyde hvad Herren mente, eller burde have sagt. . . .

Jeg tager bibelen som den er, som det Inspirerede Ord. Jeg tror at den udtrykker sig i en hel bibel.

Denne hellige bog har tilbageholdt Satans anklager, som har forenet sig med onde mennesker med at få alt af guddommelig karakter i skyer og mørke. Men Herren har bevaret denne hellige bog ved Sin egen mirakuløse kraft i sin nuværende form – et kort vejleder for menneskeslægten, der viser dem vejen til himlen. . . .

Vi takker Gud for at Bibelen blev forberedt for fattige mennesker såvel som for lærte mennesker. Den er egnet for alle aldersgrupper og alle klasser.

.....

8. januar 14

Mysterier som vi ikke kan fatte

O dyb af Guds rigdom og visdom og kundskab! Hvor uransagelige er Hans domme, og hvor usporlige Hans veje! - Rom. 11,33

Guds Ord præsenterer, ligesom dens guddommelige Forfatter, mysterier der aldrig kan forstås af begrænsede mennesker til fulde. . . .

Hvis det var muligt for skabte væsener at få en fuld forståelse af Gud og Hans gerninger, så ville de, hvis de var nået dertil, ikke kunne opdage mere sandhed, ingen vækst i kundskaben, ingen yderligere udvikling i sind eller hjerte. Gud ville ikke længere være den højeste; og mennesker som har nået grænsen for kundskab og evner, vil ikke vokse længere. Lad os takke Gud for at det ikke er sådan. Gud er evig; i Ham er "al visdoms og kundskabs rigdomme." Kol. 2,3. Og i al evighed kan mennesker altid søge, altid lære, og alligevel kan de aldrig udtømme rigdommene i Hans visdom, Hans godhed og Hans kraft.

I den naturlige verden er vi hele tiden omgivet af mysterier som vi ikke kan favne. . . . Vil vi da blive overrasket over at der også er mysterier i den åndelige verden som vi ikke kan favne?

Bibelens mysterier er blandt de stærkeste beviser i dens guddommelige inspiration. Hvis den ikke indeholder nogen beretning om Gud men det som vi kan fatte; hvis Hans storhed og majestæt kunne gribes af begrænset tankevirkomhed, så ville Bibelen ikke, sådan som den gør nu, frembære guddommelighedens umiskendelige vidnesbyrd. . . . Jo mere vi søger i Bibelen, des mere overbeviste bliver vi for, at det er den levende Guds Ord, og menneskelig fornuft bøjer sig for den guddommelige åbenbarings Majestæt.

Kristus vil lede de genløste over livets flod, og vil åbne det for dem, som ikke kan forstås på denne jord.

I det lys der skinner fra tronen, vil mysterierne forsvinde, og sjælen vil flydes med forbavelse over hvor enkle de ting er, som aldrig før kunne forstås.

.....

9. januar 15

Den bog der varer ved

Himmel og jord skal forgå, men Mine Ord skal aldrig forgå. Matt. 24,35

Han [Kristus] peger på Skriften som en ubestridelig autoritet, og vi bør gøre det samme. Bibelen skal præsenteres som den ufejlbarlige Guds ord, som enden på alle stridigheder og grundlaget for al tro.

Den begrænsede Voltaire sagde en gang skydende: "Jeg er træt af at høre folk vende tilbage til at tolv mænd har etableret den kristne religion. Jeg vil vise at en mand er nok til at demontere det." . . . Millioner har slået sig i sammen i kamp mod bibelen. Men den er langt fra udslettet, da der var et hundrede på Voltaires tid, er der nu ti tusinde, ja hundrede tusind kopier af Guds bog. De tidligere reformatorers ord om den Kristne kirke var: "Bibelen er en ambolt der har slidt mange hamre." Herren sagde: "Intet våben, der dannes imod dig, skal nå sit mål, Hver tunge, der rejser sig mod dig, skal du dømme skyldig i retten." Es. 54,17.

På det tidspunkt, før den store endelige krise, lige før verdens første undergang, er mennesker optaget af fornøjelser og jagt efter sanser. Når de er optaget af det synlige og kortvarige har de mistet øje for det usynlige og evige. For ved at bruge ting som går tabt, ofres de uforgængelige urigdomme. . . . Nationernes oprejsning til fald er gjort tydelige i den Hellige Skriffs sider, de behøver ikke at lære hvor værdiløse det ydre og verdslighed er.

Guds Ord er er den eneste urokkelige ting som vor verden kender. Den er det sikre grundlag. "Himlen og jorden skal for gå", sagde Jesus, "men mine ord skal ikke forgå."

"Guds ord skal stå for evigt." "Alle hans forordninger er pålidelige, urokkelige for evigt og altid, fastlagt i sandhed og retskaffenhed." Es. 40, 8; Sal. 111,7,8 Hvad der end bygges på menneskers autoriteter vil det blive trådt ned; men det som er grundlagt på klippe for Guds uforanderlige Ord, skal stå for evigt.

.....

10. januar 16

Erfaringens bevis

Smag og se, at Herren er god; lykkelig den mand, der søger tilflugt hos ham. Sal. 34,9

Der er et bevis som er åben for alle – den højest uddannede, og den analfabete – erfaringens bevis. Gud indbyder os til at bevise virkeligheden i hans ord, sandheden i hans løfter for os selv. Han påbyder os at "smage og se, at Herren er god." I stedet for at bero os på andres ord, skal vi smage for os selv. . . . Og idet vi drager nær til Jesus, og glæder os over Hans kærligheds fylde, vil vor tvivl og mørke forsvinde i lyset af Hans nærhed.

Den kristne ved hvem han har troet på. Han læser ikke blot Bibelen; han erfarer kraften i dens lære. Han har ikke blot hørt om Kristi retfærdighed; han har åbnet sjælens vinduer for lyset fra Retfærdighedens Sol.

Enhver som har gået fra død til liv er i stand til at "bekræfte, at Gud er sandtru." Joh 3,33. Han kan bevidne: "Jeg behøver hjælp, og jeg fandt den i Jesus. Enhver mangel blev dækket, min sjæls hunger blev mættet; og nu er bibelen Jesu Kristi åbenbaring for mig. Spørger du hvor jeg tror på Jesus? - Fordi Han er en guddommelig Frelser for mig. Hvorfor tror jeg på Bibelen? - Fordi jeg har fundet den, som Guds røst for min sjæl." Vi må selv have vidneudsagn for at bibelen er sand, at Kristus er Guds Søn. Vi ved at vi ikke følger sjove og opfundne fabler.

Lad den unge gøre Guds ord til føde for sind og sjæl. . . . Derved vil de gennem tro være kommet til at kende Gud ved en erfaringsmæssig kundskab. De har bevist virkeligheden for Hans Ord over for dem selv, sandheden i Hans løfter. De har smagt, og de ved at Herren er god. . . . Det er vort privilegium at række højere og endnu højere for at klargøre åbenbarelsene af Guds karakter. . . . I Hans lys skal vi se lys, indtil sind og hjerte og sjæl er forvandlet til Hans helligheds afbillede.

.....

11. januar 17

Kristus det levende ord.

Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som den Enbårne har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed. Joh. 1,14

Jesus kaldes Guds ord. Han accepterede Sin Faders lov, gennemførte dens principper i Sit liv, viste dens ånd, og viste dens godgørende kraft i hjertet. Johannes sagde: Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som den Enbårne har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed. Alt hvad mennesker behøver at vide eller kan vide om Gud, er blevet åbenbaret i Hans Søns liv og karakter . . .

Idet Han påtog Sig menneskenatur, kom Kristus for at blive ét med menneskene og samtidig for at åbenbare vor himmelske Fader for syndige mennesker. Han blev i alle ting gjort lige med Sine brødre. Han blev kød, ligesom vi er. Han blev sulten og tørstig og træt. Han blev ernæret med mad og genopfrisket ved søvn. Han delte menneskenes lod, og alligevel var han Guds plejefrie Søn.

I sin ømhed, medfølelse, sympati og stadige hensyn til andre, repræsenterede han Guds karakter, og blev hele tiden involveret i tjeneste for Gud og mennesker.

Kristi efterfølgere må få del i Hans erfaring. De må tage Guds Ord til sig. De må ændres til dets lighed ved hjælp af Kristi kraft og genspejle de guddommelige egenskaber . . . Kristi ånd og arbejde må blive Hans disciples ånd og arbejde.

I studiet af Bibelen spiser de omvendte sjæle kødet og drikker blodet af Guds Søn, hvori Han selv fortolkes som den der modtager og udvirker Sine ord, som er ånd og liv. Ordet blev kød, og tog bolig i blandt os, hos dem som modtager de hellige forskrifter i Guds ord. Verdens Frelser har efterladt et helligt, rent eksempel for alle mennesker. Det oplyser, opløfter og bringer evigt liv til alle som adlyder de guddommelige krav.

.....

12. januar 18

Hemmeligheden i kraft

Hvordan holder den unge sin sti ren? Ved at følge Dine Ord! Sal. 119,9

Der er een ting at behandle bibelen som en bog med god moralsk belæring: at give agt i overensstemmelse med tidernes ånd og vor position i verden; der er en anden ting - at se den som den virkelig er: Den levende Guds Ord, Ordet som er vort liv, Ordet som former vore handlinger, vore ord og vore tanker. At tage Guds Ord for mindre end dette, er at forkaste det.

Guds Ord er en karakter-detektor, der prøver motiverne. Vi skal læse dette Ord med åbent hjerte og sind, for at få de aftryk som Gud vil give. Vi må ikke tro at det at læse Ordet kan udrette det, som kun Han kan, som Ordet åbenbarer, som står bag Ordet, kan udrette. Nogle er i fare for at hastigt konkludere at de er nu er i besiddelse af velsignelser, som disse doktriner erklærer skal komme til sandhedens modtager, blot fordi de har fastholdt sandhedens læresætninger. Mange holder sandheden i forgården. Dens hellige principper har ikke en styrende indflydelse over ordene, tankerne og handlingerne.

I disse farlige ondskabens dage, hvor tillokkelser til uvaner og fordærv er over alt, lad den unges alvorlige og hjertefølte råb oprejse sig til himlen: Hvormed skal en ung mand rense sin vej? Og må hans ører åbnes og hans hjerte få tilbøjelighed til at adlyde undervisningen som ligger i dette svar: "Ved at give agt derpå, ifølge dit ord." Den eneste sikkerhed for den unge, i denne fordærvede tidsalder, er at sætte deres lid til Gud. Uden guddommelig hjælp, vil de være ude af stand til at kontrollere menneskelige lidenskaber og appetit. Netop Kristus kan give den fornødne hjælp.

Sandhed må række ned i sjælens dybeste sprækker, og bortrense alt der ikke ligner Kristi ånd, og tomrummet må udfyldes med egenskaberne fra Hans karakter, som var ren og hellig og ubesmittet, så hele hjertets udspring kan være som blomstrer, der dufter af parfume, en liflig duftende duft, en smag af liv til liv.

.....

13. januar 19

Født ved Ordet

I er jo ikke genfødt af en forgængelig, men af en uforgængelig sæd, Guds levende og blivende Ord. 1.Pet. 1,23

Ændringen i hjertet hvorved vi bliver Guds børn, bliver i bibelen omtalt som en fødsel. Det bliver endog sammenlignet med spiringen i den gode sæd som husbonden står. . . . Sådan drages der illustrationer fra det naturlige liv, der hjælper os bedre til at forstå det åndelige livs mystiske sandheder. Ikke al visdom og dygtighed fra mennesker kan frembringe det mindste liv i naturen. Det er kun gennem livet som Gud Selv har tilstået, at hver plante eller dyr kan leve. Sådan er det gennem livet fra Gud, at åndeligt liv glemmes i menneskehjertet.

Når sandhed bliver et blivende princip i livet, er sjælen "født på ny, ikke af fordærvelige frø, men af ufordærvelige, af Guds Ord, som lever og forbliver for evigt." Denne nye fødsel er resultatet af at tage imod Kristus som Guds Ord. Da vil guddommelige sandheder blive indprentet i hjertet ved Helligånden, nye opfattelser vækkes til live, og kræfter der hidtil har været passive vækkes op og samarbejder med Gud. . . Kristus var sandhedens åbenbarer for verden. Ved Ham blev de uforgængelige frø – Guds Ord – sæet i menneskers hjertet.

Ordet ødelægger det naturlige, af jordisk art, og tildeler nyt liv i Kristus Jesus. Helligånden kommer til sjælen som Trøstermanden. Som det forvandlende organ for Hans nåde, bliver Guds billede genskabt i disciplene; han bliver en ny skabning. Kærlighed tager pladsen for had, og hjertet modtager guddommelig lighed.

Fra nu af er du ikke din egen; du er købt for en pris. "I ved jo, at det ikke var med forgængelige ting som sølv eller guld, I blev løskøbt fra, . . . men med Kristi dyrebare blod . . ." 1.Pet. 1,18,19 Gennem denne simple handling i troen på Gud, har Helligånden skabt et nyt liv i dit hjerte. Du er som et barn født ind i Guds familie, og Han elsker dig ligesom Han elsker Sin Søn.

.....

14. januar 20

Føde for min sjæl

Men Jesus svarede ham: »Der står skrevet: 'Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af ethvert ord der udgår af Guds mund.'« Luk. 4,4.

Guds Ord skal være vor åndelige føde.

Kristi liv som giver liv til verden er i Hans Ord. Det er ved Hans ord at Jesus dybredte sygdomme og uddrev dæmoner; ved hans ord stilledede han havet, oprejste døde. . . .

Ligesom vort fysiske liv opretholdes ved mad, således opretholdes vort åndelige liv af Guds Ord. Og enhver sjæl skal modtage liv fra Guds Ord for sig selv. Idet vi spiser for os selv for at få næring, således må vi modtage Ordet for os selv. . .

I Hans løfter og advarsler, betyder Jesus noget for mig . . . De erfaringer der berettes i Guds Ord skal være *mine* erfaringer. Bøn og løfte, forskrift og advarsel er mine.

De skabende kræfter som kaldte verden til dens eksistens, er i Guds Ord. Ordet tildeler kraft; det afføder liv. Ethvert bud er et løfte; accepteret af viljen, modtaget i sjælen, det bringer den evige Guds liv med sig. . . .

Livet der deles på den måde understøtter på samme måde. "Men af hvert ord, der udgår af Guds mund" Matt. 4,4 skal mennesket leve ved. Sindet og sjælen er opbygget af det som de har fået føde af; og de hviler hos os, for at bestemme hvad de skal have næring af. Det er inden for enhver styrke at vælge de emner som skal optage tanker og danne karakteren.

Unge, i Jesu navn appellerer jeg til jer hvem jeg snart skal måde omkring Guds trone, Studér jeres bibel. Den vil ikke blot vise sig om skystøtten om dagen, men som ildstøtten om natten. Den åbner en sti op for jer, der leder op og højere op, og påbyder jer at gå fremad. Bibelen – kender I ikke dens værdi?! Den er en bog for sindet, for hjertet, samvittigheden, viljen og livet. Den er Guds budskab til jer, i så enkel en stil at den kan opfattes af et lille barn. Bibelen – dyrebare bog!

.....

15. januar 21

Livet i Guds ord

Det er Ånden, som gør levende, kødet gør ingen gevind. De ord, jeg har talt til jer, er ånd og liv. Joh. 6,63

Hvert frø har en spireevne i sig. I denne udfolder plantens liv sig. Således er der liv i Guds ord. Kristus siger, "De ord, jeg har talt til jer, er ånd og liv." . . . I hver befaling og i hvert løfte er Guds ord kraft, livet hos Gud, hvori befalingen fuldbyrdes og løftet realiseres. Han, som i tro modtager Ordet, modtager Guds liv og karakter.

Når vi får del i dette Ord, vil vor åndelige styrke vokse, vi vokser i nåde og i en kundskab til sandheden. Selvkontrollens vane dannes og styrkes. Barndommens svagheder som, irritation, vildskab, selviskhed, forhastede ord, overilede handlinger, vil forsvinde; og i stedet for udvikles manddommens og kvindedommens kristne nådegaver.

Med dens kraft, har mænd og kvinder brudt lænkerne til syndige vaner. De har frasagt sig selviskheden. Det verdslige menneske har fået ære, drankeren er blevet ædruelig, den lastefulde er ren. Sjæle som har frembåret Satans lighed er blevet forvandlet til Guds billede.

Vil du tages op i det guddommelige billede? . . . Vil du drikke af det vand som Kristus skal give dig, som skal være kildeudspring i dig, til evigt liv? Vil du bære frugterne til Guds ære? Vil du forny andre? Da vil et hjerte, som hungret efter livets brød, Guds Ord, ransage skrifterne, og leve af ethvert ord som udgår af Guds mund. Din sjæls helligelse og retfærdighed vil opstå af tro på Guds Ord, som fører til lydighed mod dets befalinger. Lad Guds ord være som Guds stemme i dig, som belærer dig og siger: »Her er vejen, den skal I følge!« (Es 39,21). Kristus bad: Hellig dem i sandheden; dit ord er sandhed. (Joh.17,17)

.....

16. januar 22

Et bord stillet foran mig

Den, der spiser mit kød og drikker mit blod, har evigt liv, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag. For mit kød er sand mad, og mit blod er sand drik. Joh. 6,54

55

Evigt liv er at tage imod de levende elementer i skriften, gøre Guds vilje. Det er hvad det vil sige at spise og drikke Guds søns kød og blod. Det er alles privilegium at få del i himlens brød, ved at studere Ordet, og derved få åndelige sener og muskler.

Enhver må tilegne velsignelserne til sin egen sjæl, ellers vil han ikke få føde. . . . Du ved at du ikke vil få næring af at se et veldækket bord, og på at andre spiser. Vi vil sulte hvis vi ikke får del i fysisk næring, og vi vil miste vor åndelige styrke og vitalitet, hvis vi ikke får føde af åndeligt brød. . . .

Bordet er blevet dækket, og Kristus indbyder dig til festen. Skal vi stå tilbage, nægte gaverne, og erklære: ”Han gør ikke dette for mig?” Vi plejer at synge en sang der beskriver en fest hvor en lykkelig familie er samlet for at få del i bordets gaver op en venlig faders invitation. Når de lykkelige børn samles ved bordet, stod der et sultent tiggerbarn på dørrinnet. Hun byder at komme ind; men vender bedrøvet bort, og udbryder: ”Jeg har ingen far der.” Vil have denne indstilling når Jesus indbyder dig inden for? Oh! hvis du har en Fader i salene der oppe, beder jeg dig indstændigt at afsløre dette faktum. Han ønsker at du skal have del i Hans rige gaver og velsignelser. Alle som kommer med et barns tillidsfulde kærlighed vil finde en Fader dér.

Kom til livets vand og drik. Stå ikke tilbage og klag over tørsten. Livets vand er frit for alle.

Dem som spiser og fordøjer dette Ord, gør det til en del i alle handlinger i alle karaktertræk, vokser sig stærk i Guds styrke. Det giver evig livskraft for sjælen, udvikler erfaringer og bringer glæde som vil blive for evigt.

.

17. januar 23

Kædet sammen med det guddommelige

Dermed har Han også skænket os sine store, dyrebare løfter, så I ved dem kan slippe fri af forkrænkelsen i denne verden med dens begær og få del i guddommelig natur. 2. Pet. 1,4

Frelseren påtog sig menneskers svaghed, og levede et syndfrit liv, så mennesker ikke skal frygte at de på grund af deres svage menneskenatur ikke kan overvinde.

”For verdens fyrste kommer;” sagde Jesus, ”og mig kan han intet gøre.” Joh. 14,30. Der var intet i ham der reagerede over for Satans list. Han indvilgede ikke i at synde. End ikke ved tanken, gav han efter for fristelse. Sådan kan det være med os. Kristi ydmyghed var forenet med guddommelighed; Han blev udrustet til kampen ved Helligåndens iboen. Og Han kom for at vi skal have del i guddommelig natur. Så længe som vi er forenet hos Ham i tro, har synden ikke mere herredømme over os.

Vi skal ikke beholde en syndig tilbøjelighed. . . . Idet vi får del i guddommelig natur, bortskæres arvelige opdyrkede tendenser til at fejle fra karakteren, og vi gøres til en levende kraft for godt. Når vi altid lærer af den guddommelige Lærer, daglig får del i Hans natur, samarbejder vi med Gud at overvinde Satans fristelser.

Hvordan dette gøres har Kristus vist os. Med hvilke midler overvandt Han i kampen med Satan? Ved Guds Ord. Kun ved Ordet kunne Han modstå fristelse. ”Der står skrevet” sagde Han. Og til os er der givet ”overmådelige store og dyrebare løfter: at vi med disse kan få del i guddommelig natur. . . .” Ethvert løfte i Gud Ord er vort. . . . Når du angribes af fristelser, så se ikke på omstændighederne, skæbnen eller på selvets svaghed, men på Ordet kraft. Al dens styrke er din.

Grib Hans løfter ligesom blade fra livets træ: ”Den, der kommer til mig, vil jeg aldrig vise bort.” Joh. 6,37. Idet du kommer til Ham, tro på at Han accepterer dig, fordi Han har lovet det. Du vil aldrig gå fortabt, når du gør dette – aldrig.

.

18. januar 24

Det startede med skabelsen

I tro fatter vi, at verden blev skabt ved Guds ord, så det, vi ser, ikke er blevet til af noget synligt. Hebr. 11,3

Det er Guds Ord alene som giver os en autentisk redegørelse af vor verdens skabelse.

Den teori, at Gud ikke skabte tingene da Han lod verden eksistere, er uden fundament. Ved dannelsen af vor verden, stod Gud ikke i gæld til forud-eksisterende ting. Derimod kom alt, materielt eller åndeligt, frem for Herren Jehova efter Hans stemme og blev skabt efter hans eget forsat. Himlene og alle hærerne i dem, jorden og alle ting deri, er ikke blot værket fra Hans hånd; de begynde at eksistere ved åndepustet af Hans mund.

Så længe der er en individualitet og variation i naturen, er der en harmoni i deres forskellighed; for alt får deres nytte og skønhed fra den samme kilde. Den store Mesterkunstner skriver sit navn på alle hans skabte værker, fra den pæneste ceder i Libanon til isopen på muren. De angiver alle Hans håndarbejde, fra det mægtigste bjerg og det store ocean til den mindste muslingeskal på havets kyst. Han har gjort natten, ordner de skinnende stjerner på hvælvingen. Han kalder dem alle ved navn. Himmelen forkynder Guds ære, og hvælvingen viser hans hænders værk, og viser at denne lille verden blot er en prik på Guds skaberværk.

De dybeste videnskabelige studier tvinges til at se naturen som værket af den uendelige kraft. Men for menneskets uhjælpelige forstand, kan naturens lære være selvmodsigende og skuffende. Kun i åbenbaringens lys kan den læses rigtigt. ”Gennem tro fatter vi.”

”I begyndelsen skabte Gud..” 1.Mos 1,1. Kun her kan sindet, i sin iver og søgen, flyve som duen til arken og finde hvile. Over, under, hinsides, forbliver den Uendelige Kærlighed. Den gennemfører alt for at fuldende ”det gode behag af hans godhed.” 2 Tess. 1:11.

.

19. januar 25

Naturen taler om Gud

Læg mærke til, hvordan liljerne gror; de arbejder ikke og spinder ikke. Men jeg siger jer, end ikke Salomo i al sin pragt var klædt som en af dem. Luk. 12,27

I deres oprindelige fuldkommenhed var alle skabte ting et udtryk for Guds omtanke. For Adam og Eva i deres Eden-hjem var naturen fuld af Guds kundskab, et mylder af guddommelig belæring. Visdom talte til øjet og blev modtaget i hjertet; for de førte en fortrolig samtale med Gud i Hans skabte værker. . . . Nu er jorden ødelagt og besmittet af synd. Alligevel er meget af det skønne tilbage i dens ødelagte tilstand.

Hvorfor iklæder vor himmelske Fader ikke Jorden i brunt og gråt? Han vælger den farve som er mest fredfyldt, den bedst antagelige for farverne. Hvor opmuntrende er det ikke for hjertet og opliver det ikke et tungt sind at se jorden være iført dens klædning af levende grønt! . . . Hvert græsstrå som spirer, hver knop som åbner sig, og farvestrålende blomster, er et tegn på Guds kærlighed, og bør lære os en troens lektie og stole på ham.

Naturens skønheder har en tunge som taler uophørligt til os. Det åbne hjerte kan indprentes med Guds kærlighed og ære, ligesom det ses på hans hænders værk. Det lyttende øre kan høre og forstå Guds meddelelser igennem naturens ting. Der er en lektie i solstrålen, og i de forskellige natur-genstande som Gud har givet os i øjesyn. De grønne marker, de stolte træer, knopperne og blomsterne, den forbigåede sky, regnens væde, den rindende bæk, solen, månen og stjernerne i himlene – alt indbyder til vor opmærksomhed og meditation.

Du som ser efter kunstnerisk glans, som rigdom alene kan give dig, efter kostbare malerier, møbler og klæder, lyt du til den guddommelige lærers stemme. Han viser dig hen til markens blomster, den enkle form som ikke kan sammenlignes med menneskelig dygtighed.

Han holder af det skønne, og frem for det ydre, holder han af karakterens skønhed; Han vil have os til at fremelske renhed enkelhed, blomsterne stille ynde.

.

20. januar 26

Himlene gør en forskel.

Løft jeres øjne mod himlen, og se! Hvem skabte den? Han, som fører dens hær talstærkt ud og kalder dem alle sammen ved navn. På grund af hans vældige kraft og mægtige styrke mangler der ikke en eneste. - Es. 40,26.

Guds store bog om naturen er åben til studier, og fra den skal vi få mere ophøjede tanker om Hans storhed og uforlignelige kærlighed og herlighed. Han . . . vil have at Hans børn værdsætter Hans værker, og glæder sig over en enkel og stille skønhed, hvorved Han har besmykket deres jordiske hjem.

Gud kalder på Sine skabninger til at vende deres opmærksomhed fra den forvirring og rådvilde som omgiver dem, og beundre Hans håndværk. Det himmelske materiale er beundring værdig. Gud har skabt dem til menneskers gavn, så vi kan studere Hans værker, og Guds engle vil være ved vor side til at oplyse vore sind, og beskytte dem fra satanisk bedrag.

Gå ud, kære unge mand, om natten, og se himmelhvælvingens herlighed. Se op på lysets perler der er som dyrebare knappenålshoveder af guld på himlen. Her er der et væld af herlighed, men millioner af mennesker er så sløve at de ikke kan værdsætte dens rigdomme. Det er en lille del af himlen der viser sig frem for vore sanser, som vidne om den overordentlige herlighed inden bagved.

Vi skal ikke blot stirre op mod himlene; vi skal tænke over Guds værker. Han ønsker at vi skal studere værkernes uendelighed, og ud fra dette studie, lære at elske, have ærbødighed og adlyde Ham.

Enhver skinnende stjerne som Gud har placeret på himlene, adlyder Hans fuldmagt, og giver dens særlige mål af lys for at gøre himlene smuk om natten; så lad enhver omvendt sjæl vise det mål af lys som er ham betroet; og vil lyse stærkere og blive klarere idet han skinner sit lys ud. Oh datter af Zion: ”Rejs dig, bliv lys, for dit lys er kommet. Herrens herlighed er brudt frem over dig.” Es. 60,1

.

21. januar 27

Skabelse, ikke evolution

Ved Herrens ord blev himlen skabt, hele dens mangfoldighed ved et pust fra hans mund. Sal. 33,6

Eftersom naturens bog og åbenbaringens bog bærer aftrykket fra den samme mester, kan de ikke tale i andet end harmoni . . .

Fejlagtig tankelogik fra det som ses i naturen, fører antageligvis til en konflikt mellem videnskab og åbenbaring. . . . Det påstås at der har gået millioner af år for at udvikle Jorden fra kaos; og for at tilpasse Bibelen til denne videnskabsrevolution, er skabelsesdagene omdannet til at have været umådelig lange perioder. . . . En sådan konklusion er helt uhørt.

I de efter hinanden følgende skabelsesdage, erklærer den hellige Fortegnelse at de består af aften og morgen, ligesom alle andre dage, der har fulgt efter.

Med hensyn til skabelsesarbejde, er det guddommelige vidnesbyrd: ”For han talte, og det skete, han befalede, og det stod der.” (Sal.33,9) Med ham som således kunne kalde utallige verdener til live, hvor lang tid vil der så gå for jordens evolutionelle udvikling fra kaos? . . .

Det er sandt at der er fundet jordiske rester, som bevidner om menneskers, dyrs og planters eksistens i meget længere tid end der kendes til nu. . . . Men med hensyn til disse ting giver bibelhistorien en udførlig forklaring. Før Syndfloden, var udviklingen af dyre- og planteliv langt mere overlegen end det som kendes til siden. Ved syndfloden blev Jordens overflade brudt op, markante ændringer fandt sted, og under gendannelsen af Jordens skorpe, blev der bevaret mange beviser på det tidligere liv. . . . Disse ting . . . er så mange stille vidner, som bevidner sandheden i Guds ord.

Præcis hvordan Gud har udført skabelsesarbejdet har han aldrig afsløret for mennesker; menneskelig videnskab kan ikke undersøge den Allerhøjestes hemmeligheder. Hans skabende kraft er ligeså ubegribelig som hans eksistens.

.

22. januar 28

Hele naturen opretholdes af Gud

Han er forud for alt, og alt består ved ham. Kol.1,17.

Hvad angår denne jord, erklærer Skriften at skabelsesarbejdet er blevet fuldført. For når vi kan komme ind til hvilen, er det, fordi vi tror, sådan som han har sagt: ”Hans gerninger var færdige, fra verden blev grundlagt.” Hebr.4,3. Men Guds kraft udøves stadig for at opretholde målet med Hans skabelse. . . . Hvert åndepust, hvert pulsslag i hjertet, er et bevis på Hans omsorg, i hvem vi lever og bevæger os og har vort liv.

Det er ikke ved sin egen nedarvede kraft at Jorden sætter sine grænser, og år for år fortsætter dens bevægelse rundt om solen. En usynlig hånd leder planeterne i deres cirkulationer i himlene.

Himlens Gud arbejder hele tiden. Det er ved hans kraft at vegetationen kommer til at blomstre, at ethvert blad kommer frem og enhver blomst blomstrer. Enhver regndråbe eller snefnug, ethvert spirende græsstrå, hvert blad og blomst og busk, vidner om Gud. Disse små ting, som er så almindelige for os, lærer lektionen at intet er for ringe til den uendelige Guds opmærksomhed, intet er for småt til Hans opmærksomhed.

Mange lærer at materialet har vital kraft, . . . og at naturens funktioner styres efter faste love, hvori Gud selv ikke kan gribe ind. Dette er falsk videnskab, og understøttes ikke af Guds Ord. Naturen er en tjener for sin Skaber. Gud ophæver ikke Sine love, eller modarbejder dem; men Han bruger dem hele tiden som Sine redskaber.

Guds værk i naturen er ikke Gud selv i naturen. . . . Selvom naturen er et udtryk for Guds omtanke, er det ikke naturen men naturens Gud som skal ophøjes.

I naturen arbejder Faderen og Sønnen hele tiden. Kristus siger: »Min fader arbejder stadig, og jeg arbejder også.« (Joh.5,17)

Den hånd som understøtter verdener i rummet, den hånd som holder alle ting i Guds univers i ordentlig samling og i utrættelig aktivitet, er den hånd som blev naglet til korset for os.

.

23. januar 29

Kronen på skaberværket

Gud skabte mennesket i Sit billede; i Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte Han dem. 1.Mos 1,27

Her er menneskeslægten oprindelse klart sat frem; og den guddommelige optegnelse så klart anført at der er ikke er anledning til fejlagtige konklusioner.

Efter at jorden, med dens mylder af dyr og planteliv, var blevet frembragt, var mennesket, kronen på Skaberens værk, og hvem jordens skønhed var blevet sat op til, blevet sat til at være aktiv.

Da mennesket kom frem fra sin Skabers hånd, havde det en ophøjet statur og perfekt symmetri. Dets ansigt havde et sundt rødmossede skær, og glædede med livets lys og glæde. Adams højde var meget højere end mennesker som bebør jorden nu. Eva var lidt mindre i statur; alligevel var hendes form ædel, og fuld af skønhed.

Der er ingen grund til at tro at mennesket blev udviklet, ved langsom gradvis udvikling, fra lavere dyriske former eller planteliv. . . . Han som satte stjerneverdener der oppe, og farvelagde markens blomster med den fineste dygtighed, som fyldte jorden og himlene med Sin underes kraft, da Han kom for at krone Sit herlige

værk, og sætte én i midten som hersker over den fagre jord, undlod han ikke at skabe et væsen, som er hans hånd værdig, der gav det liv. Afstamningen fra vor slægt sporer sig, som det står i inspirationen, tilbage til dens oprindelse, ikke til en udvikling af bakterier, bløddyr og firbenede dyr, men til Den store Skaber. Formet af støvet, var Adam ”Guds søn.”

Næst efter engle, er menneskeslægten, formet i ”Guds billede,” som det ædleste af Hans skabte værker.

Da Adam kom fra Skaberens hånd, bar han, i sin fysiske, mentale og åndelige natur, et billede – der bedre til fulde genspejler Skaberens herlighed.

.

24. januar 30

Hvad er dit liv?

Livet er jo mere end maden, og legemet mere end klæderne. Luk. 12,23

Vi har fået vort liv af Gud, og er afhængig af Ham, ligesom bladene er afhængig af grenens næring.

Livet er en manifestation af Guds kærlighed. Det er et talent som Gud har betroet i vor varetægt, og det er et meget kostbart talent, som ses i lyset af Guds søns offer. Det er et udtryk for Guds ejerforhold. Vi er Hans skabning, og dertil er vi også Hans ved forløsningen. Vort liv afstammer ud fra Ham. Han er Skaber og al livs kildeudspring. Han har Ophavet til det højeste liv, som Han ønsker at hans væsener skal have hans billede.

Enhver bør tænke over dette højtidelige spørgsmål: Hvad er mit liv over for Gud og mine medmennesker? Ingen lever for sig selv. Ingen menneskers liv er helt neutralt til sidst. . . .

Enhver sjæl er forpligtet til at leve et kristent liv. Vor individualitet, alle vore talenter, al vor tid, indflydelse, og evner er givet os af Gud, skal gives tilbage til ham i form af villig tjeneste. Livets formål er ikke at få timelige fortrin, men at sikre sig evige fortrin. Gud kræver din sjæl, dit legeme, dine evner, for Han har købt dem med Sit eget dyrebare blod, og de vil alt tilhøre Ham. Det er røveri at holde dig tilbage fra Gud. . . . Det vigtigste spørgsmål er for os: Er vort liv indvævet i Jesu liv?

Hvad er et Kristent liv? Det er et frelst liv, et liv der er taget ud af syndens verden, og fæstnet til Kristi liv.

Hvis vort liv er skjult med Kristus i Gud, skal vi, når Kristus vil vise sig, også vise os med ham i herlighed. Og så længe vi er i denne verden, vil vi give Gud alle de evner han har givet os, i en hellig tjeneste.

Hvad er dit liv? Ind imellem må du stille og svare dette spørgsmål.

.

25. januar 31

Indstiftet ved skabelsen

På den syvende dag var Gud færdig med det arbejde, Han havde udført, og på den syvende dag hvilede Han efter alt det arbejde, Han havde udført. Gud velsignede den syvende dag og helligede den, for på den dag hvilede Han efter alt det arbejde, han havde udført, da han skabte. 1. Mos. 2,2,3

Den store Jehova var lagt grundvoldene for denne jord; Han har iklædt hele verden i skønhedens klædning, og har fyldt den med nyttige ting til mennesket; Han har skabt alle underværkerne på land og i havet. På seks dage blev det store skabelsesværk udrettet. Og Gud ”hvilede på den syvende dag fra al sin gerning som han havde gjort. . . .” Gud så med tilfredshed på Sine hænders værk. Alt var fuldkomment, værdig for dets guddommelige Ophav, og Han hvilede, ikke som en der er træt, men som godt tilfreds med frugterne af Hans visdom og godhed og manifestationerne af Hans herlighed.

Efter at have hvilet på den syvende dag, helligede Gud den, eller satte den til side, som en dag for menneskers hvile. Ved at følge Skaberens eksempel, skulle mennesket hvile på denne hellige dag, hvor mennesket skulle se på himlene og jorden, måtte genpejle Guds store skabelsesværk. Og idet mennesket måtte beskue beviserne fra Guds visdom og godhed, måtte fyldes med kærlighed og ærbødighed for sin Skaber. . . .

Gud så at sabbatten var absolut nødvendig for mennesket, også i paradiset. Han behøvede at lægge sine egne interesser og stræben til side på en dag, ud af syv, - så mennesket måtte tænke mere fyldestgørende over Guds gerninger, og meditere over Hans kraft og godhed. Mennesket behøvede en Sabbath, til at mindes sig mere livagtigt på Gud og vække taknemmelighed, fordi alt som han har nydt og haft i øje kom fra Skaberens godgørende hænder.

Da jordens fundament blev lagt, . . . da blev grund fundamentet til sabbatten lagt. Denne institution kræver vor ærbødighed: den blev ikke ordineret af nogen menneskelig myndighed, og hviler ikke på menneskelige traditioner; den blev etableret af den Gamle af dage, og befalet ved Hans evige Ord.

.

26. januar 32

En hellig Erindring

Han har skabt sig et ry ved sine undere, Herren er nådig og barmhjertig. Sal. 111,4
I Eden, satte Gud et mindesmærke på Sit skabelsesarbejde, ved at sætte Sin velsignelse på den syvende dag. Sabbaten blev overbragt til Adam, faderen og repræsentanten for hele menneskeslægten. Dens helligholdelse skulle være en anerkendende taknemmelighedshandling, for alle dem som skulle bo på jorden, at Gud var deres skaber og deres rette regent; da de var Hans hænders værk, og undersætter for Hans autoritet. Derved var denne institution helt og fuldt et erindringsmærke, og givet til hele menneskeheden. Der var intet skyggefuldt i den, eller begrænset til nogle mennesker.

Alle ting blev skabt af Guds Søn. ”I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, . . . Alt blev til ved ham, og uden ham blev intet til af det, som er.” Joh.1,1-3. Og Eftersom Sabbaten er et erindringsmærke fra Skabelsesværket, er den et tegn på Kristi kærlighed og kraft.

Sabbaten fører vore tanker til naturen, og sætter os i forbindelse med Skaberen. I fuglens sang, træernes sukke, havets musik, kan vi stadig høre Hans stemme, som har talt med Adam i Eden da dagen blev sval. Og idet vi beskuer Hans kraft i naturen, finder vi trøst, for de ord som skabte alle ting er dem, som udtrykker liv til sjælen.

Gud . . . har givet mennesket seks dage at arbejde i. Men Han helligede Sin hviles dag, og gav den til mennesker for at blive overholdt, fri for al verdsligt arbejde. Ved at sætte sabbaten til side på den måde, gav Gud verden et minde. Han satte ikke en hvilken som helst dag til side, men en særlig dag, den syvende dag. Og ved at holde Sabbaten, viser vi at vi anerkender Gud som den levende Gud, himlens og jordens Skaber.

Var Sabbaten altid blevet helligholdt, ville der aldrig været en eneste ateist eller afgudsdyrker.

.
27. januar 33
Et særligt tegn

Også Mine sabbatter gav jeg dem som tegn mellem Mig og dem, så de kunne forstå, at Jeg, Herren, helliger dem. Ez. 20,12

Idet sabbatten var tegnet der skilte Israel ud, da de kom ud af Ægypten for at gå ind i det jordiske Kanaan, således er det tegnet der nu udskiller Guds folk, idet de kommer ud fra verden og går ind i den himmelske hvile.

Overholdelse af sabbatten er det middel Gud har ordineret for at få kundskab om Ham selv og skille mellem Hans loyale borgere og overtræderne af Hans lov.

Den [sabbaten] tilhører Kristus. . . . Da Han dannede alle ting, dannede Han sabbaten. Ved Ham blev den sat til side som et mindesmærke for skabelsesværket. Det peger mod Ham som både Skaber og Den der helliger. Den erklærer at Han som skabte alle ting i himlen og på jorden, og ved hvem alle ting holdes sammen, er hoved for kirken, og at vi ved Hans kraft er forsonet med Gud. Idet han talte til Israel, sagde han: ”Jeg giver dem mine sabbatter, som et tegn mellem mig og dem, så de må vide at Jeg er Herren der helliger dem” – gør dem hellig. Da er sabbaten et tegn på Kristi kraft der gør os hellige. Og det er givet til alle hvem Kristus gør hellig. Som et tegn på hans helliggørende kraft, er sabbaten givet til alle, som gennem Kristus bliver en del af Guds Israel. . . .

Til alle som modtager sabbaten som et tegn på Kristi skabende og forløsende kraft, vil det være en fryd. Ved at se Kristus i den, fryder de sig selv i Ham. Sabbaten peger dem til skabelsesgerningerne om bevis på Hans mægtige kraft i genløsningen. Så længe tankerne optages af den tabte fred i eden, fortæller det om freden der er genoprettet gennem Frelseren. Og alle ting i naturen gentager Hans indbydelse: ”Kom til mig, alle som arbejder og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.” Matt. 11,28

Sabbaten er et guldspænde der forener Gud og Hans folk.

.
28. januar 34

Beredelse af Helligdagen

Husk sabbatsdagen og hold den hellig. 2. Mos. 20,8

Det fjerde bud begynder med at herren siger ”Husk.” Han vidste at mennesket ville fristes, midt iblandt sine bekymringer og problemer, til at undskylde sig fra at imødekomme lovens krav, eller ville glemme dens hellige betydning. Derfor sagde Han: ” Husk sabbatsdagen og hold den hellig.”

Igennem hele ugen skal vi have Sabbaten i tanke og forberede os til at holde den, efter budet.

Husk sabbaten derved, vil timelige ting ikke få lov til at trænge ind på det åndelige. Ingen af de opgaver som hører til de seks arbejdsdage vil overlades til Sabbaten. I løbet af ugen skal vi ikke bruge vore kræfter så meget til timeligt arbejde at vi, på den dag Herren hvilede og blev fornyet, ikke er for trætte til at gå ind i hans tjeneste. . . .

Lad al forberedelse til Sabbaten være færdig om fredagen. Se efter at alle klæder er færdige og at al medlavning er gjort. . . . Sabbaten er ikke til for at tilberede vore klæder, eller til at lave mad, eller til at søge underholdning, eller til nogen anden verdslig beskæftigelse. Lad al verdsligt arbejde blive lagt til side før solnedgang, og

alle verdslige aviser og blade lægges ud af øjesyn. Forældre, forklar jeres måde at arbejde på for jeres børn, og lad dem tage del i jeres forberedelse, med at holde Sabbaten efter budet.

Der er andet arbejde der må have opmærksomhed på beredelsesdagen. På den dag må al uenighed mellem brødre, om det er i familien eller i menigheden, lægges bort. Lad al bitterhed, vrede og ondsindethed drives ud af sjælen. Bekend jeres fejl for hinanden i ydmyghed, og bed for hinanden.

Lad familiemedlemmerne samles før solnedgang, for at læse i Guds Ord, bede og synge.

Vi bør vogte omhyggeligt om Sabbattens begyndelse og afslutning. Husk at hvert øjeblik er helligt, det er hellig tid.

.
29. januar 35

Helligt til Gudsdyrkelse

”Jeg blev glad, da de sagde til mig: Lad os drage til Herrens hus! Sal.122,1

Gud har givet os hele seks dage hvori vi kan gøre vort arbejde, og har kun reserveret en til sig Selv. Dette bør være en dag til velsignelse for os – en dag hvor vi må lægge alle vore verdslige sager til side og samle vore tanker om Gud og himlen.

Hele himlen holder Sabbat, men ikke på en ligegyldig og passiv måde. På den dag må alle kræfter i sjælen vågne op, for skal vi ikke mødes med Gud og med Kristus vor Frelser? Vi må se på Ham i tro. Han længes efter at genoplive og velsigne enhver sjæl.

Sabbats morgen bør familien stå tidligt op. Hvis de står sent op, er det forvirrende og forhastende at forberede morgenmaden og sabbatsskolen. Der er hastværk, trængsel og utålmodighed. Derved kommer der uhellige følelser ind i hjemmet. Vanhelliges Sabbaten derved, bliver den en byrde, og den er ikke til at se frem til, hvad den burde.

Sabbaten er Guds tid. Han velsignede og helligede den syvende dag. Han satte den til side for at mennesker skal holde den som en tilbedelsesdag.

Vi må bevare og fremelske en sand ånd for tilbedelse, en andagtsfuld ånd for herrens hellige dag. Vi bør samle os, og tro på at vi vil få trøst og håb, lys og fred fra Jesus Kristus.

Det blev fremstillet for mig at hele himlen beskuer og våger om sabbaten, efter dem som anerkender det fjerde buds befaling og holder sabbaten. Englene viser deres interesse og høje agtelse for denne guddommelige forordning. Dem som i deres hjerter er helliget ved Herren Gud, ved en klar andagtsfuld tankegang, og som søger at udnytte de hellige timer til at få det bedste ud af sabbaten, og ære Gud ved at kalde sabbaten en fryd, disse velsignede englene på en særlig måde med lys og sundhed, og de fik særlig styrke.

.
30. januar 36

Den lykkeligste dag i ugen

Hvis du tager dig i vare på sabbatten og ikke driver handel på min hellige dag, hvis du kalder sabbatten frydefuld og Herrens hellige dag ærværdig, hvis du ærer den ved ikke at gøre, som du plejer, drive handel og træffe aftaler, så skal du glæde dig over lykken hos Herren. Es.58,13-14

Guds kærlighed har sat en grænse for slid og slæb. Om sabbaten sætter han sin nådige hånd over os. På Hans egen dag sørger han for at familien får anledning til at være i forbindelse med Ham, med naturen og med hinanden.

Sabbaten og familien blev indstiftet i Eden på den samme måde, og det er Guds plan at de hænger uløseligt sammen. Mere end andre dage er det på den dag muligt for os at leve Edens liv. Det var Guds plan at familiemedlemmerne blev knyttet til værket og studiet, og blive knyttet til tilbedelse og rekreation.

Guds hellige hviledag blev gjort for mennesker, og disse nådegerninger er helt i harmoni med deres hensigter.

At hjælpe den plagede, at trøste den sørgende, er en kærlighedsgerning som ærer Guds hellige dag.

Idet Sabbaten er et erindringsmærke på den skabende kraft, er den dagen over alle andre, hvor vi må lære Gud at kende, gennem Hans gerninger.

En del af dagen, må alle have anledning til at være udendørs. Hvordan kan børn få et bedre kendskab til Gud . . . end ved at bruge en del af deres tid udendørs, ikke på at lege, men i selskab med deres forældre? Lad deres unge sind få følgeskab med Gud i naturens skønne sceneri. . . . Idet de ser på skønne ting som han har skabt, til menneskernes lykke, vil de ledes til at se ham som en kærlig og elskende Fader. . . . Idet Guds karakter tillægger kærlighedens, gamildhedens, skønhedens og tiltrækningens aspekt, drages de til at elske Ham.

Sabbat – oh! – gør den til den mest liflige og velsignede dag i hele ugen.

.

31. januar 37

At blive holdt i evigheden

Hver måned på nymånedagen og hver uge på sabbatten skal alle mennesker komme for at tilbede mig, siger Herren. Es. 66,23

Hvor skøn var jorden ikke da den kom fra Skaberens hånd! Gud præsenterede universet for en verden, hvor selv Hans alt-seende øjne ikke kan finde plet eller rynke. Enhver del af skabelsen optager den del der tilkommer den, og besvarer det formål det er blevet skabt med. Fred og hellig glæde fylder jorden. Der var ingen forvirring, ingen sammenstød. Der var ingen sygdomme til at plage mennesker eller dyr med, og planteriget var uden pletter eller fordærv. Gud så på Sine hænder værk, udført af Kristus, og erklærede det for "vældig godt".

Sabbaten blev helligholdt ved skabelsen. Som indstiftet for mennesker, havde det sin oprindelse da "alle morgenstjerner jubede, og alle gudssønner råbte af fryd." Job. 38,7

Sabbaten var ikke kun for Israel, men for verden. Den var blevet kendt for mennesket i eden, og, ligesom de andre bud i tibudsloven, er den en uforgængelig forpligtelse. Om denne lov, hvoraf det fjerde bud er en del, erklærer Kristus: "Før himmel og jord forgår, skal ikke det mindste bogstav eller en eneste tøddel forgå af loven, før alt er sket." Matt. 5,18. Så længe som himlen og jorden vil stå, vil Sabbaten fortsætte som et tegn på Skaberens kraft. Og når Eden skal blomstre på jorden igen, vil Guds hellige hviledag blive æret af alle under solen. "Fra den ene sabbat til den anden" skal beboerne på den herlige nye jord . . . "tilbede for mig, siger Herren."

Gud lærer at vi skal samles i Hans hus for at opelske den fuldkomne kærligheds kendetegn. Dette vil udruste jordens beboere til de boliger som Kristus er gået for at berede alle, som elsker Ham. Der vil de samles i helligdommen fra sabbat til sabbat, fra den ene nymåne til den anden, for at stemme i den mest ophøjede melodi, i pris og taksigelse til Ham som sidder på tronen, og for Lammet for evigt og altid.

.

Kap. 2 – Himlens tre høje embedsmænd

1. februar 38

Vor kærlige himmelske Fader

Men for os er der kun én Gud, Faderen; fra ham er alle ting, og vi til ham. Og for os er der kun én Herre, Jesus Kristus; ved ham er alle ting, og vi ved ham. 1. Kor. 8,6

Gud er vor ømme og medyndkende Far, og ethvert troende barn er genstand for Hans særlige omsorg.

Han [Jesus] peger . . . hen til universets Hersker, under det nye navn: "Vor Fader."

Dette navn udtalt til Ham og af Ham, er et tegn på vor kærlighed og tillid mod Ham, og et pant på Hans opmærksomhed og forhold til os. Når Han bliver spurgt om Han velvilje eller velsignelse, er det som musik i Hans ører. . . .

Han indbyder os til at have tillid til Ham med en dybere og stærkere tillid end et barn har til sin jordiske far. Forældre elsker deres børn, men Guds kærlighed er større, bredere, dybere, end nogen menneskelig kærlighed over hoved kan være. Den kan ikke måles med noget.

En sådan opfattelse af Gud har aldrig været givet til verden, af nogen andre religion en bibelens religion. Hedenskabet lærer mennesker at se på det Højeste Væsen som genstand for frygt end for kærlighed – en ond guddom der skal dæmpes ved tilfredsstillelser end en Fader er udøser gaver til Sine børn af Sin kærlighed.

Det er ikke jordisk rang, ej heller fødsel, ej heller nationalitet, eller religiøse privilegier, som viser at vi er medlemmer af Guds familie; det er kærlighed, en kærlighed der favner hele menneskeheden. . . . At være venlig mod utaknemmelige og onde, og gøre godt uden at forvente igen, er tegnet på himlens kongelighed, og sikre tegn på den Højestes børn, åbenbarer deres høje stand.

.

2. februar 39

Hans majestæt og storhed

Din er storheden, magten, herligheden, glansen og pragten, Herre, ja alt i himlen og på jorden; Dit er riget, Herre, og Du er ophøjet som overhoved over alle. 1. Krøn. 29,11

Gud er vor Far, som elsker og har omsorg for os som Sine børn; Han er også universets store Konge.

Gud kan ikke sammenlignes med ting Hans hænder har gjort. Dette er blot jordiske ting, der lider under Guds forbandelse på grund af menneskers synder. Faderen kan ikke beskrives ved jordens ting. Faderen er hele Guddommens legemlige fylde, og er usynlig i dødelige menneskers øjne.

Vi må ikke prøve på at løfte det forhæng, med vore formastelige hænder, som Han tilslører Sin majestæt med. Apostlen udbryder: "Hvor uransagelige er Hans domme, og hans tidligere veje at finde ud!" Rom. 11,33. Det er et bevis på Hans barmhjertighed at Hans kraft skjules, så Han er indhyllet i æresfulde skyer af

mysterier og uklarhed, for løftet forhæng som dækker den guddommelige nærhed, er det død. Intet dødeligt menneske kan trænge ind i de helliger som den Mægtige bor i og virker fra. Vi kan ikke fatte mere af Hans behandling med os og motiverne der driver ham, end Han finder rigtigt at åbenbare for os. Han ordner alt i retfærdighed, og vi skal ikke være misfornøjede eller mistroiske, men bøjes i ærbødig underdanighed. Han vil åbenbare for så meget, som Han har til hensigt, som det er godt for os at vide, og udover dette må vi lægge i den Almægtiges hænder, det hjerte der er fuld af kærlighed.

Jehova er udspringet for al visdom al sandhed og al kundskab. . . . Mennesker kan jo kun holde sig inden for disse vide grænser, og lade fantasien få frit løb. Begrænsede mennesker kan ikke favne Guds dybe ting.

Sand ærbødighed for Gud er ved en fornemmelse af Hans uendelige storhed og en erkendelse af Hans nærhed. Med denne fornemmelse af de Usynlige, bør ethvert hjerte få et dybt indtryk af.

.

3. februar 40

En personlig Gud

Mangfoldige gange og på mangfoldige måder har Gud . . . talt til os gennem sin søn, . . . Han er Guds herligheds glans og hans væsens udtrykte billede, og han bærer alt med sit mægtige ord. Da han havde skaffet renelse for vore synder, tog han sæde ved Højestes højre hånd i det høje, Hebr. 1,1-3

Gud er en Ånd; dog er han personligt væsen; for så har Han åbenbaret sig selv.

Som et personligt væsen, har Gud åbenbaret sig Selv i Sin Søn. Udstrålingen fra Faderens herlighed, "og det udtrykte billede i hans person," Jesus, som personlig Frelser, kom til verden. Som personlig Frelser steg Han op til det høje. Som en personlig Frelser går han i forbøn i de himmelske sale.

Jeg så en trone, og på den sad Faderen og Sønnen. Jeg havde blikket fast rettet på Jesu ansigtsudtryk og beundrede Hans smukke person. Faderens person kunne jeg ikke se, for en sky af herlighedslys dækkede Ham. Jeg spurgte Jesus om Hans Far havde samme skikkelse som Han? Han sagde at det havde Han, men jeg kunne ikke se den, for han sagde: "Hvis du kommer til at se herligheden fra Hans person, vil du holde op med at eksistere."

Der er mange som bekender at tro skrifterne som har den teori at Gud er et væsen der gennemtrænger al natur; men uanset hvor pænt denne teori tager sig ud, er den det farligste bedrag. . . . Hvis Gud er et væsen der gennemtrænger alt i naturen, så vil han bo i alle mennesker; og for at opnå hellighed, skal mennesket kun udvikle de kræfter som er inde i det. Disse teorier (panteisme, o.l.), som kommer af deres logiske konklusion, . . . fratager behovet for forsoning og gør mennesket til sin egen frelser. . . . Dem som antager disse teorier er i stor fare for at komme til at se Bibelen som fiktion. . . .

Åbenbaringen af sig selv, at Gud er viderebragt i Sit ord, skal være vort studium. Andet skal vi ikke bore i. . . . Ingen skal give sig til at spekulere over den Natur han har skabt. Her er tavshed veltalende. Den Alvidende Gud er uden for diskussion.

.

4. februar 41

Hellighed og ærbødighed i Hans navn.

Han har udfriet Sit folk, han har sluttet Sin pagt for evigt. Hans navn er helligt og frygtindgydende. Sal. 111,9.

Vi skal aldrig på nogen behandle guddommens titler eller benævnelser på nogen skødesløs måde. . . . Englene tilslører deres ansigter i Hans nærhed. Keruberne og den klare og hellige seraf nærmer sig Hans trone med højtidelig ærbødighed. Hvor meget mere bør vi begrænsede og syndige væsener komme på en ærefuld måde frem for Herren, vor Skaber!

Jeg så at Gud hellige navn bør bruges med ærbødighed og æresfrygt.

Nogle mener at det er et tegn på ydmyghed, at bede til Gud på en tarvelig måde. . . . De vanhelliger Hans navn ved at blande deres bønner unødigt og uærbødigt med ordene, "Gud den almægtige" – ærbødige og hellige ord, som aldrig går over læberne i dæmpede toneleje og med en følelse af ærefrygt.

Dem som erkender Guds storhed og majestæt, vil tage Hans navn på deres læber med hellig ærefrygt. Han bor i utilnærmelig lys; ingen kan se Ham og leve.

Hvis Kristus var på jorden i dag, omgivet af dem som bærer titlen "ærværdig" eller "lige blevet ærværdig," vil ikke gentage hans sætning: "I må heller ikke lade nogen kalde jer lærer; for én er jeres lærer, Kristus"? Matt. 23,10. Skriften erklærer om Gud: "Hellig og ære er hans navn." Til hvilket menneske egner et sådan titel? Hvor lidt åbenbarer mennesket af den visdom og retfærdighed som det indikerer! Hvor mange af dem, som påtager sig denne titel, giver falsk billede af Guds karakter og navn! Hvor ofte har verdslige ambitioner, despoti, og de laveste synder desværre skjult sig under det højeste og helligste embedes besmykkede klæder!

"Herrens navn" er "barmhjertigt og nådigt, langmodigt og overvældende i godhed og sandhed, . . . tilgiver uretfærdighed, overtrædelse og synd." 2. Mos. 34,5-7. Om Kristi menighed er skrevet: "I de dage skal Juda frelses og Jerusalem ligge trygt.

Og man skal kalde den »Herren er vor Retfærdighed«. Jer. 33,16. Dette navn er tilagt enhver Kristi efterfølger.

.....

5. februar 42

Troværdig og sand

Jeg, Herren, er ikke blevet en anden, men I er ikke holdt op med at være Jakobs sønner! Mal. 3,6

Jeg ser hen til Guds personlighed og forret, hvor Han er, og hvad Han er, det er et emne som vi ikke vover at berøre. . . . Den, som i dagliglivet har det tætteste samfund med Gud, og som har den dybeste kundskab til ham, indser meget grundigt menneskevæsenets manglende evne til at forklare Skaberen. . . .

Gud har altid været. Han er den store Jeg Er. Salmisten erklærer: ”Før bjergene fødtes,

før jorden og verden blev til, fra evighed til evighed er Du Gud.” Sal. 90,2. Han er den højest og overordnede som bor i evigheden. ”Jeg er Herren, jeg forandrer Mig ikke,” erklærer Han. Han er ikke foranderlig, ej heller det mindste tegn på at vende om. Han er ”den samme i går, og i dag og til evig tid.” Hebr. 13,8. Han er ubegrænset og almægtig. Ingen af vore ord kan beskrive Hans storhed og majestæt.

Han sidder på tronen hævet over jordens forvirring; alle ting er åbne for Hans guddommelige overblik; og fra Hans store og rolige evighed beordrer han det som Hans forsyn ser er bedst.

Gud har ikke til hensigt at drages til regnskab for Sine veje og gerninger. Det er til hans ære, at hans hensigt holdes skjult nu, men lidt efter lidt vil de åbenbares i deres til deres sande betydning. Men Han har ikke skjult Sin store kærlighed, som lægger til grund for al han omgang med Sine børn.

Regnbuen omkring tronen er en forsikring om at Gud er sand. . . . Vi har syndet imod Ham og er ikke Hans gunst fortjent; alligevel har Han lagt de mest underfulde bønner på vore læber: ”Forkast, foragt ikke Din herligheds trone for Dit navns skyld; husk Din pagt med os, bryd den ikke!” Jer. 14,21 Han har pantsat Sig selv og er opmærksom på vore råb når vi kommer til Ham, og bekender vor uværdighed og synd. Æren fra Hans trone beror på opfyldelsen af hans Ord for os.

.....

6. februar 43

Hans forunderlige kærlighed kommer udtryk

Se, hvor stor kærlighed Faderen har vist os, at vi kaldes Guds børn, og vi er det! Derfor kender verden ikke os, fordi den ikke kender Ham. 1.Joh. 3,1

Kærlighed er den grundsætning som ligger under Guds regering i himlen og på jorden, og denne kærlighed må være indflettet i den Kristnes liv. . . . Det hjerte som er influeret af dette hellige princip, vil springe over alt, som er af selvsk natur.

Når vi søger efter et passende sprog til at beskrive Guds kærlighed, kan vi finde ordene for tamme, for svage, alt for underdrevet til temaet, og vi lægger pennen ned og siger: ”Nej, den kan ikke beskrives”. Vi kan blot gøre som den elskede disciple gjorde, og sige: Se, hvor stor kærlighed Faderen har vist os, at vi kaldes Guds børn, og vi er det! Derfor kender verden ikke os, fordi den ikke kender ham. (1.Joh.3,1) Søger vi den slags kærlighed, vil vi føle at vi er som små børn der fremstammer deres første ord. I tavshed kan vi ære og elske; for tavshed i denne sag det eneste udtryk. Denne kærlighed overgår alle sprog i beskrivelse.

Al den faderlige kærlighed, som er gået fra slægt til slægt, igennem menneskers hjerters kanal, al udspring af omhed fra menneskesjæle som har vist sig, er blot en lille bæk af det bundløse ocean, når det skal sammenlignes med Guds ubegrænsede og uudtømmelige kærlighed. En tunge kan ikke udtrykke den; en pen kan ikke beskrive den. Du må meditere over den hver dag i dit liv; du må ransage Skrifterne omhyggeligt for at kunne forstå den; du må samle alle kræfter og evner som Gud har givet dig, for at du kan anstrenge at fatte den himmelske Faders kærlighed og medfølelse, og alligevel er der en uendelighed bag. Du må studere den kærlighed igennem slægterne; alligevel vil du aldrig kunne fatte længden og bredden og dybden og højden, af den kærlighed Gud havde da han gav Sin Søn for at dø for verden. Evigheden i sig selv kan aldrig afsløre den helt. Studerer vi dog Bibelen og mediterer over Kristi liv og genløsningsplanen, vil disse store temaer åbne vor forståelse mere og mere.

.....

7. februar 44

Fuldkommen i alle hans veje

Vær derfor fuldkommen, ligesom jeres himmelske Fader er fuldkommen. Matt. 5,48.

Guds arbejde er fuldkommet som et hele, fordi det er fuldkommet i alle dele, i hver lille detalje. Han former den lille græsspirer med ligeså megen omsorg som han ville bruge for at danne den verden. Hvis vi ønsker at være fuldkommen, ligesom vor Fader i himlen er fuldkommen, må vi være trofaste i de små ting. Det som i det hele taget er rigtigt at gøre, er at gøre godt.

Guds ideal for Sine børn er højere end den højeste menneskelige tanke kan række. . . . Forløsningsplanen påtænker hele vor gendannelse fra Satans magt. Kristus adskiller altid den angerfulde sjæl fra synd. Han kom for at ødelægge

djævelens gerninger, og Han har gjort tilvejebringelser så Helligånden bliver viderebragt enhver angrende sjæl, for at holde ham fra synd.

Fristerens virksomhed kan ikke bruges som en undskyldning for at handle forkert. Satan jubler når han hører Kristi bekendende efterfølgere undskyldte deres karaktermangler. Det er disse undskyldninger der leder til synd. Der er ingen undskyldning for synd. Et helligt temperament, et kristus-lig liv, er adgangen for ethvert angrende og troende Guds barn.

Idealet for kristen karakter er Kristi lighed. Ligesom Menneskesønnen var fuldkommen i Sit liv, ligeså skal Hans efterfølgere være fuldkommen i deres liv. . . . Han påbyder os, at vi, i tro på Ham, opnår Guds karakters herlighed.

En velafbalanceret karakter er formet ved enkle veludførte handlinger. En defekt, som udvikles i stedet for at overvindes, gør mennesket ufuldkommet, og lukker den Hellige Bys port for ham. . . . Ikke en fejl vil kunne ses i den forløstes her. . . .

Uanset hvad dine gerninger måtte være, så gør dem i trofasthed. . . . Idet du arbejder på denne måde, vil Gud give Sin billigelse til dig, og Kristus vil en dag sige til dig: ”Godt, du gode og tro tjener.” Matt. 25,21.

.....

8. februar 45

Guds gave til menneskeslægten

For således elskede Gud verden, at Han gav sin enbårne Søn, for at enhver, som tror på Ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv. Joh. 3,16

Guds hjerte ynkes over Sine jordiske børn, med en stærkere kærlighed end døden. Ved at opgive Sin Søn, har han udgydt hele himlen til os, i en gave.

Gennem denne gave kommer Jehovas godhed til os i en uafbrudt strøm, dag for dag. Vi har fået enhver blomst, med dens smukke farver og dejlige duft, til at gælde os, gennem denne ene gave. Solen og månen er gjort af Ham; der er ikke en stjerne som pryder himlene, som han ikke har gjort. Der er ikke noget mad på vore borde som Han ikke har tilvejebragt til vort underhold. Kristi påskrift er på det hele. Alt er givet mennesker gennem den usigelige gave, ved Guds enbårne søn. Han blev naglet på korset så alle disse gode gaver kan flyde til Guds håndværk.

Ved at påtage vor natur, har Frelseren bundet Sig til menneskene ved et bånd som aldrig kan brydes. Gennem evige tidsaldrer er Han kædet til os. ”For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn.” Han gav Ham ikke blot for at bære vore synder, og dø som vort offer; Han gav Ham til en falden slægt. For at sikre os Hans uforanderlige plan om fred, Gud gav Sin enbårne Søn for at blive et med menneskeslægten, for at beholde Hans menneskenatur for altid. Dette er det pant Gud vil fuldbyrde ved Sit ord. ”For et barn er født os, en søn er givet os, og herredømmet skal ligge på hans skuldre.” Es. 9,5 Gud har adopteret menneskenaturen i skikkelse af Sin Søn, og har ført det samme ind i de højeste himle. . . . Himlen er indhyllet i menneskelighed, og menneskelighed er udfoldet i den Uendelige Kærligheds skød.

Kristus bøjede sig ned i uforlignelig ydmyghed, så han, i sin ophøjelse til Guds trone, også måtte ophøje dem som tror på Ham, til at sidde hos Ham på Sin trone.

.....

9. februar 46

Hans evige fortid

Fader, herliggør Mig nu hos Dig med den herlighed, Jeg havde hos Dig, før verden var til. Joh. 17,5

Kristus var eet med Faderen før verdens grundvold blev lagt. Dette er lyset der skinner på et mørkt sted, og gør det strålende den guddommelige oprindelige herlighed.

Kristus er Guds forudeksisterende, selveksisterende Søn. . . . Tales der om hans forudeksistens, fører Kristus sindet tilbage til datoløse tider. Han forvisser os med at der aldrig har været et tidspunkt hvor Han ikke var i tæt fællesskab med den evige Gud. . . .

Hans guddommelige liv kunne ikke beregnes menneskelig regnemål. Kristi eksistens før sin inkarnation måles ikke i figurer.

Kristus var Gud i bund og grund, og i sin højeste betydning. Han var hos Gud fra al evighed, Gud over alle, velsignet for altid. Herre Jesus Kristus, Guds guddommelige søn, eksisterede fra evigheden, en særskilt person, dog eet med Faderen. Han var himlens overordnede herlighed. Han var befalingsmand over himmelske intelligensvæsener, og den smukke overengel var Hans højre hånd.

Han var lige med Gud, ubegrænset og overmægtig. Men han ydmygede Sig selv og påtog Sig menneskelighed. Som medlem af menneskeslægten, blev Han dødelig; men som en Gud, var Han livets fundament for verden. I sin guddommelige person kunne Han altid have modarbejdet dødens fremskridt, men nægtede at komme under dens herredømme; men Han nedlagde sit eget liv frivilligt, så han derved kunne give liv og bringe udødeligheden frem til lyset. Han bar verdens synder, og udholdt den straf, som rullede som et bjerg hen på Hans guddommelige sjæl. Han opgav Sit som et offer, så mennesker ikke døde for evigt. Han døde, ikke fordi han var tvunget til det, men ved sin egen frie vilje.

Og dette forunderlige mysterium, Kristi inkarnation og den forsoning Han gjorde, må erklæres for enhver søn og datter af Adam.

.....

10. februar 47

Den store "JEG ER"

Gud svarede Moses: "Jeg er den, Jeg Er!" Og han sagde: "Sådan skal du sige til israelitterne: Jeg Er har sendt mig til jer." 2. Mos. 3,14

Hos Kristus er liv, det oprindelige, ikke til lån, ufortjent. "Han som har sønnen har livet." 1. Joh. 5,12. Kristi guddommelighed er den troendes forsikring for evigt liv.

Hele fællesskabet mellem himlen og den faldne slægt er har været gennem Kristus. Det var Guds Søn der gav vore første forældre løftet om genløsning. Det var Ham som åbenbarede Sig selv for Patriarkerne. Adam . . . forstod evangeliet. . . .

Jesus var lyset for Sit folk – verdens lys – før Han kom til jorden i form af menneske. Det første lysglimt der gennemborede det mørke synden havde hyldet verden ind i, kom fra Kristus. Og fra Ham kom alle stråler fra Himlens klarhed, som har faldt over jordens beboere. I forløsningsplanen er Kristus Alfa og Omega – den Første og den Sidste.

Det var Kristus som talte fra busken på Horebs bjerg til Moses, og sagde: "Jeg er den Jeg Er" . . . "Sådan skal du sige til israelitterne: Jeg Er har sendt mig til jer." Dette var pantet på Israels udfrielse. Så når Han kom "i menneskers lighed," erklærede Han selv for "Jeg Er." Barnet fra Betlehem, den ydmyge og simple Frelser, er Gud "åbenbaret i kødet." 1. Tim 3,16

Det intetanende lille barn var den lovede sæd, til hvem det første alter ved Edens port pegede på. Dette var Silo, fredsgiveren. . . . Dette var ham som seeren havde forudsagt. Han var alle folkeslagenes Ønske, Rodskuddet af Davids æt, det klare morgenstjerne.

Og til os siger Han: "Jeg er den gode hyrde." "Jeg er det levende brød." "Jeg er vejen, sandheden og livet" . . . "Jeg Er" er forsikringen for alle løfter. "Jeg Er"; vær ikke bange. "Gud er med os" er sikkerheden for vor udfrielse fra synd.

.....

11. februar 48

Skaberen legemliggøres

Og uimodsigelig stor er gudsfrygtens hemmelighed: Han blev åbenbaret i kødet, retfærdiggjort i Ånden, set af englene, prædikeret blandt folkene, troet i verden taget op i herligheden. 1. Tim. 3,16

Kristi inkarnation er mysteriet over alle mysterier.

Kristus var eet med Faderen, alligevel . . . var han villig til at stige ned fra dens ophøjelse, som var lige med Gud.

Så Han kunne udføre Sit mål med den faldne slægt, at Han blev ben af vore ben og kød af vort kød.

Hvor favnene er modsætningen mellem Kristi guddommelighed og det hjælpeløse barn i Betlehems krybbe! Hvordan kan vi spænde vidden mellem den mægtige Gud og et hjælpeløst barn? Og dog blev verdenernes skaber, Han som blev guddommens fylde legemligt, manifesteret som det hjælpeløse barn i krybben. Langt højere end nogen af englene, på lige fod med Faderen i værdighed og ære, og fandt sig alligevel i at få ydmygelsens klædning på! Guddommelighed og menneskelighed blev mærkværdigt kombineret, og menneske og Gud blev eet.

Det ville have været en næsten ubegrænset ydmygelse for Guds Søn at tage menneskers natur, endog da Adam stor i sin uskyldighed i Eden. Men Jesus accepterede menneskeslægten, da den var blevet svækket af fire tusinde års synd. Ligesom ethvert Adams barn accepterede Han resultaterne af den store degeneration. Hvad disse resultater var, ser vi i historien for Hans jordiske stamfædre. Han kom med en sådan arv for at dele vore sorger og fristelser, og give os eksemplet på et syndfrit liv.

Dem som hævdede at det ikke var muligt for Kristus at synde, kan ikke tro at Han virkelig påtog Sig menneskenatur. Men blev Kristus virkelig ikke fristet, ikke kun af Satan i ørkenen, men i gennem hele Hans liv, fra barndom til manddom?

Vor Frelser påtog sig menneskelighed, med alle dets tilbøjeligheder. Han tog menneskers natur, med muligheden for at give efter for fristelse. Vi har intet mere, end han også måtte tåle.

.....

12. februar 49

Hans pletfrie liv

Jeg skal ikke tale meget med jer mere, for verdens første kommer; og Mig kan han intet gøre. Joh. 14,30

Vi bør ikke gøre os bekymringer om at udvikle syndfrihed fra Kristi menneskenatur.

Han er en bror i vore svagheder, men ikke med at besidde de samme lidenskaber. Som den syndfrie person, veg Hans natur tilbage for det onde. Han udholdt sjælens

kampe og tortur i en syndig verden. Hans menneskelighed gjorde bøn til en nødvendighed og til et privilegium.

Han kunne have syndet; Han kunne have faldet, men ikke et øjeblik var der onde tilbøjeligheder hos ham.

Ved at påtage sig menneskers natur i dens faldne tilstand, tog Kristus ikke den mindste del i dens synd. Han var genstand for de svagheder som mennesker er omgivet af. . . . Han blev berørt af følelsen af vore svagheder, og blev fristet på alle punkter ligesom vi bliver. Og dog "kendte han ikke til synd". Han var lammet "uden plet og lyde." Kunne Satan i mindste detalje, have fristet Kristus til at synde, ville han have knust Frelserens hoved. Sådan som det var, kunne han ikke blot berøre Hans hæl. Var Kristi hoved blevet berørt, ville menneskeslægstens håb være forulykket. Den guddommelige vrede ville være kommet over Kristus ligesom den kom over Adam. Kristus og menigheden ville være uden håb.

Endog ikke ved en tanke kunne Kristus komme til at give efter for fristelsens magt. . . . Kristus erklærede for Sig selv: "Denne verdens fyrste kommer, og har intet hos mig."

Jesus lod ikke fjenden trække Sig i vantroens dynd, eller overøse Ham i modløshedens og fortvivlelses dynd.

Kristi menneskelighed blev forenet med det guddommelige, og i denne kraft ville Han stå alle de fristelser som Satan kunne bringe imod Ham, og alligevel holde Sin sjæl uplettet fra synd. Og med denne kraft til at overvinde, vil Han give enhver søn og datter af Adam, som i tro vil acceptere Hans karakters retfærdige egenskaber.

.....

13. februar 50

Han døde for os

Men Gud viser sin kærlighed til os, ved at Kristus døde for os, mens vi endnu var syndere. Rom.5,8

Der er en stor central sandhed som skal holdes for øje, når Skrifterne ransages – Kristus og Han korsfæstet. Alle andre sandheder er omgivet af en indflydelse og kraft der korresponderer dette tema. . . . Det menneske som er lammet af synd kan kun begaves med liv, fra det arbejde vor frelses Ophav udførte på korset.

Da Kristus bøjede hovedet og døde, tog Han pillerne til Satans rige med Sig til jorden. Han besejrede Satan.

Kristus underlagde sig korsfæstelsen, selvom den himmelske hær kunne have udfriet Ham. Englene led sammen med Kristus. Gud Selv blev korsfæstet sammen med Kristus; for Kristus var ét med Faderen. Dem som forkaster Kristus, dem som ikke vil have dette menneske til at herske over sig, vælger at sætte sig selv under Satans styre, og gøre hans arbejde som hans slaver. Også for disse, opgav Kristus sit liv på Golgata.

Han som døde for verdens synder skulle være i graven i den tildelte tid. Han var i det sten-fængsel som en guddommelig dommers fange. Han var ansvarlig over for universets Dommer. Han bar verdens synder, og kun Hans Fader kunne løskøbe Ham.

Han identificerede Sig Selv med vore interesser, blottede Sit bryst for dødens slag, tog menneskers skyld og dens straf, og ofrede et totalt offer til Gud for menneskets skyld. I kraft af denne forsoning, har Han magt til at give menneskerne en fuldstændig retfærdig og fuldstændig frelse. Enhver som tror på Ham som en personlig Frelser skal ikke gå fortabt, men have evigt liv.

Prisen for menneskets indløsning er blevet betalt, og det mennesket er, og bør være bestænket med Kristi blod, som er helliget Gud; for det tilhører Ham.

.....

14. februar 51

Jesu Opstandelse og Nye Liv

Tyven kommer kun for at stjæle og slagte og ødelægge. Jeg er kommet, for at de skal have liv og have i overflod. Joh. 10,10

Jesu opstandelse var et forbillede på alle deres opstandelse som sover i Ham.

Han som har sagt, "Jeg lægger mit liv ned, så jeg kan tage det igen," kom frem af graven til livet som var i Ham selv. Det menneskelige døde: guddommeligheden døde ikke. I Sin guddommelighed, havde Kristus kraft til at bryde dødens bånd. Han erklærer at Han har livet i Sig selv til at oplive hvem Han vil . . .

Han er livets kildeudspring. Kun Han, som alene har udødeligheden boende i lys og liv, kan sige: "Jeg har magt til at lægge mit liv ned, og Jeg har magt til at tage det op igen." . . .

Kristus havde fået retten til at give det evige liv. Det liv som Han havde nedlagt i menneskene, tog Han igen op, og gav til menneskene. "Jeg kommer," sagde han, "så de må have liv, og at de må få det i overflod."

Kristus er livet selv. Han som gik døden igennem for at ødelægge ham som havde dødens magt er Kilden til al livskraft. Der er Gileads balsam, og en Læge er der. Kristus udholder en pinefuld død under de mest ydmyge omstændigheder, for at vi kan få liv. Han opgav sit tidligere liv, så Han kunne besejre døden. Men han stod op fra graven, og utallige engle som kom for at se til Ham og tage det liv op Han havde

med, de hørte Hans sejrstolet ord, idet han stod oven på Josefs grav og erklærede: ”Jeg er opstandelsen og livet.”

Vor Herres opstandelse og himmelfart er et sikkert bevis på Guds helliges sejr over døden og graven, og et løfte om at himlen er åben for dem, som vasker deres karakter-klædninger og gør dem hvide i Lammets blod. Jesus steg op til faderen som en repræsentant for menneskeslægten, og Gud vil give dem, som genspejler Hans billede, lov til at se og dele Hans Herlighed sammen med Ham.

.....

15. februar 52

Den tredje Person i Guddommen

Herren Jesu Kristi nåde og Guds kærlighed og Helligåndens fællesskab være med jer alle! 2.Kor.13,13

Vi behøver at indse at Helligånden . . . er ligeså megen en person som Gud er en person . . .

Helligånden har en personlighed, ellers kunne Han ikke være vidne for vore ånder og med vore ånder at vi er Guds børn. Han må også være en guddommelig person, ellers kunne han ikke opsoge hemmelighederne, som ligger skjult i Guds sind.

Helligånden er et frit, arbejdende og selvstændigt organ. Himlens Gud bruger Hans Ånd som han finder rigtigt; og menneskelig tankegang, menneskelig dømmekraft og menneskelige metoder kan ikke sætte grænser for dens arbejde, eller foreskrive den kanal den skal virke igennem, ligesom de heller kan sige til vinden: ”Jeg påbyder dig at blæse i den retning, og føre dig i den og den retning.”

Fra begyndelsen af har Gud arbejdet ved Sin Helligånd, igennem menneskelige redskaber for at fuldføre Sine mål, til bedste for den faldne slægt. . . . Den samme kraft som drev patriarkerne, som gav Kaleb og Josva tro og mod, og som har gjort den apostolske menighed gældende, har holdt Guds trofaste børn i hævd, igennem tidsaldrene.

Helligånden var den største af alle gaver som Han (Jesus) kunne bede Sin Fader om, så Hans folk bliver ophøjet. Helligånden skal gives som en genskabende kraft, og uden denne ville Kristi offer være nyttesløst. Den ondes styrke har taget til igennem århundrederne, og det har været forbavsende hvordan mennesker er blevet underlagt dette sataniske fangenskab. Synden kunne være modstået og overvundet kun ved Guddommens tredje persons mægtige kraft, som ikke kommer med begrænset energi, men med fuld guddommelig styrke.

Helligånden er en effektiv hjælper som kan genoprette Guds billede i menneskesjælen.

.....

16. februar 53

Guds gave til dig

Peter svarede: »Omvend jer og lad jer alle døbe i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave. Apg. 2,38

Kristus har lovet Helligåndens gave til Sin menighed, og løftet tilhører os, ligeså meget som de første disciple.

Vi bør bede lige så alvorligt for Helligåndens nedstigning som disciplene bad på pinsefestens dag. Hvis de behøvede det på det tidspunkt, behøver vi det mere i dag.

Målet af den Helligånd vi modtager vil stå i forhold til målet af vort ønske og troen som udvises derved, og brugen deraf af det lys og den kundskab som skal gives os.

Der er mange som tror og bekender at påberåbe sig Herrens løfte; de taler om Kristus og om Helligånden, alligevel for de ikke hjælp derfra. De overgiver ikke sjælen til at blive vejledt og styret af guddommelige agenter. Vi kan ikke bruge Helligånden. Ånden skal bruge os. Gennem den Ånd Gud virker i sit folk på er ”at ville og at virke for hans gode vilje.” Fil. 2,13 Men mange vil ikke underlægge sig dette. De ønsker at styre selv. Det er derfor de ikke modtager den himmelske gave. Kun dem som venter ydmygt på Gud, som agter på Hans vejledning og nåde, gives Ånden til. Guds kraft afventer deres forlangende og modtagelse. Denne udlovede velsignelse, forlangt i tro, bringer alle andre velsigner som følger med. Den gives efter Kristi rigdomme og nåde, og Hen er parat til at dække enhvers sjæls behov efter hvad er plads til.

Når Helligånden bliver i hjerte, vil den lede mennesket til at se sine egne karaktermangler, til at ynkes over andres svagheder, at tilgive ligesom han ønsker at blive tilgivet. Han vil være medynkende, venlig og ligne Kristus.

Helligånden bibringer kærlighed, glæde, fred, styrke og trøst; den er et kildeudspring af vand der springer op til evigt liv. Velsignelsen er frit for alle.

.....

17. februar 54

En mystisk og omhøjet tilstedeværelse.

”Vinden blæser, hvorhen den vil, og du hører den suse, men du ved ikke, hvor den kommer fra, og hvor den farer hen. Sådan er det med enhver, som er født af Ånden.” Joh. 3,8

Guds storhed er uforlignelig. ”Herrens trone er i himlen” (Sal. 11,4); alligevel er Han ved Sin Ånd tilstede overalt. Han har et indgående kendskab til, og en personlig interesse for alt fra Hans hånd. . . .

Han er alle tings Skaber . . . som skabte menneskesjælen, med dens muligheder for at vide og elske. Og i sig selv er Han ikke til at forlade en umættet sjæl. Intet uahængseligt princip, intet upersonligt væsen eller abstrakt begreb, kan mætte menneskevæsenets behov og længsel i denne livskraft, med synd, sorg og smerte. Det er ikke nok at tro på loven og gennemtvunge ting som ikke kender medlidenhed, og aldrig hører råbet om hjælp. Vi behøver at kende til en almægtig arm, som vil holde os oppe, en ubegrænset Ven som ynkes over os. Vi behøver at gribe en hånd som er varm, og stole på et hjerte fuld af ømhed. Og alligevel har Gud i Sit ord åbenbart Sig Selv.

Åndelige ting skal ses åndeligt. Det kødelige sind kan ikke fatte disse mysterier. . . . Den med verdslig visdom har forsøgt at forklare Guds Ånd på hjertet med videnskabelige principper. Det mindste skridt i denne retning vil lede sjælen til skeptisismens labyrint. Bibelens religion er ganske enkelt gudfrygtighedens mysterium; intet menneskesind kan forstå den til fulde, og den er totalt ubegribelig for det ugenfødte hjerte.

Helligåndens natur er et mysterium. Mennesker kan ikke forklare den, fordi Herren ikke har åbenbartet det for dem. Mennesker har fantasifulde syn på hvad der sætter Skriftstederne sammen og lægger en menneskelig forbindelse på dem; men det vil ikke styrke menigheden at acceptere disse synspunkter. Angående disse mysterier, som er så dybe for menneskelig forstand, så er tavshed guld.

.....

18. februar 55

Middel for forløsningen

”Og det håb gør ikke til skamme, for Guds kærlighed er udgydt i vore hjerter ved Helligånden, som er givet os. Rom. 5,5

Af naturen er hjertet ond, og ”hvem kan gøre det urene rent? Ikke én!” Job 14,4. Intet menneskeligt påfund kan finde afhjælpning for den syndende sjæl. . . . Hjertets kilde må være rent for strømmene kan blive rene. Han som prøver at nå himlen ved sine egne gerninger, ved at holde loven, forsøger noget umuligt. Der er ingen sikkerhed for ham som blot har en lovmæssig religion, en formmæssig gudsfrygt. Den kristnes liv er ikke en indskrænkning eller forbedring af det gamle, men en forvandling af naturen. Der er en død fra selvet og synden, og helt igennem et nyt liv. Denne ændring kan kun gennemføres ved Helligåndens virkningsfulde arbejde.

Det er Ånden som gør det virkeligt, som er blevet udført af verdens Forløser. Det er ved Ånden at hjertet gøres rent ved. På grund af Ånden får den troende del i guddommelig natur. Kristus har givet Sin Ånd som en guddommelig magt til at overvinde alle arvelige og oplærte tendenser til ondt, og til indprente Sin egen karakter på menigheden.

Ligesom vinden, som er usynlig, har den dog virkning som ses og mærkes tydeligt, således arbejder Guds Ånd på menneskehjertet. Den genskabende kraft, som intet menneskeøje kan se, afføder et nyt liv i sjælen; den skaber et nyt væsen i Guds billede.

Den tankeløse og egensindige bliver alvorlig. Den forhærdede angrer deres synder, og den troløse tror. Spillefuglen, drukkenbolden, den tøjlesløse besinder sig, bliver ædruelig og ren. Den oprørske og genstridige bliver sagtmodig og Kristus-lig. Når vi ser disse ændringer i karakteren, bliver vi forvisset om at Guds omvendende kraft har forvandlet hele mennesket.

Han som ser på Kristus med en enkel, barnlig tro får del i den guddommelige natur gennem Helligåndens virke.

.....

19. februar 56

Trøster og lærer

Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i Mit navn, Han skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad Jeg har sagt til jer. Joh. 14,26

Helligånden er Kristi repræsentant, men aflædt menneskelig personlighed, og uafhængig deraf. Bebyrdet af menneskelighed, kunne Kristus ikke være alle steder personligt. Derfor var det i deres (disciplenes) interesse at Han gik til Faderen, og sendte Ånden som Sin efterfølger på jorden. Ingen kunde da drage fordele, på grund af hans placering eller hans personlige kontakt med Kristus. Ved Ånden ville Frelseren være tilgængelig for alle . . .

Til alle tider og på alle steder, i alle sorger og i alle bekymringer, når det så sort ud og fremtiden var forvirrende, og vi føler os hjælpeløse og alene, vil Trøsteren blive sendt for at besvare troens bøn. Omstændigheder kan adskille os fra alle jordiske venner; men ingen omstændigheder, ingen distance, kan adskille os fra den himmelske Trøstermand. Hvor vi er, hvor vi går hen, er Han altid ved vor højre hånd til at støtte, opretholde og opmuntre. . . .

Trøsteren kaldes for ”sandhedens Ånd”. Hans arbejde er at definere og fastholde sandheden. Først bor han i hjertet som sandhedens Ånd, og deri bliver Han Trøstermanden. Der er trøst og fred i sandheden, men ingen virkelig fred og trøst

kan findes i løgn. . . . Helligånden taler til sindet gennem Skriften, og indprenter sandhed i hjertet.

Dem som er under Guds Ånds indflydelse vil ikke være fanatiske, men rolige og trofaste, fri fra unødige tanker, ord eller handlinger. Midt iblandt den bedrageriske forvirrende lære, vil Guds Ånd være en vejleder og et skjold for dem som ikke har modsat sig sandhedens beviser.

Enhver mand, kvinde og barn som ikke er under Guds Ånds kontrol er under indflydelse af Satans trolddom, og ved hans ord og eksempel vil han lede andre bort fra sandhedens sti.

.....

20. februar 57

Den iboende Ånd

Den, der holder Hans bud, bliver i Gud og Gud i ham. Og at han bliver i os, ved vi af Ånden, som Han har givet os. 1. Joh. 3,24

Helligånden er det åndelige livs åndepust i sjælen. Bibringelsen af Ånden er bibringelse af Kristi liv. Den som modtager, gennemsyres med Kristi egenskaber.

Helligånden vil gå ind i det hjerte, som ikke kan prale sig af noget. Kristi Kærlighed vil udfylde det tomrum som kom da man tømte selvet ud.

Dem som ser Kristus i Hans sande karakter, og modtager Ham i hjertet, har evigt liv. Det er ved Ånden at Kristus bor i os; og Guds Ånd, som hjertet har fået ved tro, er begyndelse på det evige liv.

Vi ser ikke Kristus og taler til ham, men Hans Helligånd er ligeså nær for os på det ene sted såvel som det andet. Den arbejder i og igennem enhver som tager imod Kristus. Dem som kender Åndens iboende åbenbarer Åndens frugter: kærlighed, glæde, fred, langmodighed, trofasthed, godhed og tro.

Helligånden skal hele tiden være til stede hos den troende. Vi må være mere klar over at Trøsteren skal bo hos os. Hvis vi hver især begriber den sandhed, vil vi aldrig føle os alene. Når vi narres af fjenden, når vi overfalder af fristelse, skal vi lægge vor tro på Gud; for vi har hans højtidelige ord for at vi aldrig overlades til at kæmpe alene. Enhver sjæl - syndstilgivet - er dyrebar i Hans øjne, - mere dyrebar end hele verden. Den er blevet købt for en uendelig pris, og Kristus vil aldrig opgave den sjæl Han døde for.

Kristus er repræsenteret ved Helligånden; og når denne Ånd værdsættes, når de, som kontrolleres af Ånden, viderebringer denne kraft til andre, som de selv er besjælet med, vil der ske en usynlig samklang som giver styrke. Om vi dog alle kunne forstå hvor bundløse de guddommelige hjælpemidler dog er?!

.....

21. februar 58

Bedrøv ikke ånden.

Vold ikke Guds Hellige Ånd sorg, den som I blev beseglet med indtil forløsningens dag. Ef. 4,30

Samvittigheden er Guds stemme, der høres midt iblandt menneskelidenskabers konflikter. Når denne modstås, volds Guds Ånd sorg.

Mennesker har magt til at dæmpe Guds Ånd; magten til at vælge er overladt til dem. De har fået handlefrihed. De kan være lydige ved vor Forløseres navn og nåde, eller de kan være u lydige, og se konsekvenserne i øjnene.

Bespottelsens synd mod Helligånden lyver ikke i pludselige ord eller handlinger; den er den faste besluttede modstand mod sandhed og vidnesbyrd.

Det er ikke Gud der udsender et dekret om at mennesker ikke skal frelses. Han kaster ikke et mørke foran øjnene som ikke kan gennemskue noget. Men for et menneske der først modstår en bevægelse fra Guds Ånd, og har tidligere modstået, er det mindre vanskeligt at gøre sådan igen anden gang, mindre tredje gang og langt mindre den fjerde. Så kommer høsten hvor vantroens og modstandens sæd mejes fra. Oh, hvilken høst af syndige tilbøjeligheder ligger der ikke foran seglet?!. . .

På den anden side, vil enhver bevaret lysstråle yde en lysets høst. Fristelser som tidligere er blevet modstået, vil give kraft til at modstå stærkere anden gang; enhver ny sejr der vindes over selvet vil jævne vejen for højere og ædlere sejre. Enhver sejr er et frø sæt til evigt liv.

Gud udsletter ingen. Syndere udsletter sig selv ved sin egen forhærdelse.

Ingen behøver at se på synd mod Helligånden som noget mystisk eller udefinerligt. Synd mod Helligånden er en hårdnakket fornægtelsessynd mod indbydelsen til at angre.

Der er ikke andet . . . håb for det højere liv, end ved sjælens underkastelse under Kristus.

.....

22. februar 59

Gud er kærlighed

Den, der ikke elsker, kender ikke Gud, for *Gud er kærlighed. 1.Joh. 4,8*

"Gud er kærlighed." Hans natur, hans lov, er kærlighed. Sådan har det altid været; og sådan vil det blive ved . . .

Enhver manifestation af skaberkraft, er et udtryk for ubegrænset kærlighed.

Det er ved hans kraft at sommer og vinter, såtid og høsttid, dag og nat, følger hinanden deres regelmæssighed. Det er ved Hans ord at planterne vokser, at bladene folder ud og blomsterne blomstrer. Alt godt vi har, enhver solstråle, og regnvejr, hvert lille stykke mad, hvert øjeblik i livet, er en kærlighedsgave.

I historieforløbet om den store konflikt mellem godt og ondt, fra det tidspunkt den begyndte i himlen, til den sidste overtrædelse i oprøret og syndens endeligt, er der også en dokumentation om Guds uforanderlige kærlighed.

Kristi gave åbenbarer Faderens hjerte.

Gud gav vor verden en forunderlig gave i form af sin enbårne Søn. I lyset af denne handling, vil beboerne i andre verdener aldrig kunne sige at Gud kunne have gjort mere end Han gjorde for at vise Sin kærlighed for menneskebørnene. Han gør et offer som overgår alle beregninger.

Tusindevis har en forkert opfattelse af Gud og Hans egenskaber. De tjener sandelig en falsk gud, ligesom Baals tjenere gjorde. Dyrker vi den sande Gud, som Han er åbenbaret i sit Ord, i Kristus, i naturen, eller dyrker vi nogle filosofiske afguder i stedet for Gud? Gud er sandhedens Gud. Retfærdighed og nådighed er egenskaberne på Hans trone. Han er en kærlighedens, dydighedens og den medfølende Gud. Sådan fremstilles Han i Sin Søn, vor Frelser. Han er en tålmodighedens og langmodighedens Gud. Hvis dette er hvad vi besmykker os med, og hvis karakter vi søger at tilegne os, dyrker vi den sande Gud.

.....

23. februar 60

Gør forskel på nogen

Så tog Peter ordet og sagde: »Nu forstår jeg, at Gud ikke gør forskel på nogen, men at Han i et hvilket som helst folk tager imod den, der frygter Ham og øver retfærdighed. Apg. 10,34-35

Gud gør ikke forskel på nogen. . . . Dem som har lyset og ikke følger, men ignorerer Guds krav, vil finde at deres velsignelser ændres til forbandelser og deres nåde til domme.

Gud ser ikke alle synder som af samme størrelse; efter hans vurdering er der er grader af skyld, såvel som mennesker har det; men uanset hvor ubetydelig den eller den fejl kan virke i menneskers øjne, er ingen synd for lille i Guds øjne. Menneskers dømmekraft er partisk og ufuldkommen; men Gud bedømmer alle ting som de virkelig er. Den drukne foragtes, og får at vide at hans synd vil udelukke ham fra himlen; medens stolthed, selvished og begærlighed ofte undgår irettesættelse. Men disse synder er en særlig forhånelse mod Gud; for de er stik imod godgørenheden i Hans karakter, mod den uselviske kærlighed som er i atmosfæren i det ualdne univers.

Den overmådelige syndighed i synden kan kun vurderes i lyset af korset. Når mennesker udtrykker at Gud er for god til at bortkaste synderen, så lad dem se hen på Golgata. Det var fordi der ikke var nogen anden vej, som mennesker kunne blive frelst på, for uden dette offer var det umuligt for menneskeslægten undfly syndens besmittende kraft, og blive genoprettet til fællesskab med hellige væsener – umuligt for dem at atter få del i åndeligt liv – det var på grund af dette at Kristus påtog Sig den ulydige skyld, og led i synderens sted. Guds Søns kærlighed, lidelse og død bevidner helt syndens frygtelige afskyelighed, og erklærer at der er ingen anden udvej fra dens magt, intet håb om højere liv, end ved at underlægge sjælen under Kristus.

Lad sjælen blive opløftet fra syndens lavland til at beskue al godheds, barmhjertighed og kærligheds Gud, men som på ingen måde vil klare den skyldige.

.....

24. februar 61

Uendelig klog og god

Herren er god, et værn på nødens dag; han tager sig af dem, der søger tilflugt hos ham. Nah. 1,7

Gud er kilden til al visdom. Han er uendelig vis, retfærdig og god. De klogeste mennesker som nogen sinde har levet kan slet ikke sammenlignes med Ham. . . . Hvis mennesker kunne se et øjeblik ud over deres synsrækkevidde, hvis de kunne gribe et glimt af Evigheden, ville alle munde stoppe deres pral. Mennesker som lever i dette lille atom af en verden er begrænsede; Gud har utallige verdener som er lydig mod Hans love, og styres med henblik på Hans herlighed.

Intenting kan ske i nogen dele af universet uden at Han ved af det, som er Almægtig. Ikke en eneste begivenhed i menneskelivet er vor Skaber ukendt. Så længe Satan hele tiden finder på onde ting, underkender Herren vor Gud det hele, så det ikke vil skade Hans lydige og overgivne børn. Denne samme kraft som styrer oceanets støjende bølger kan holde alle oprørske og kriminelle kræfter i skak. Gud siger til den ene såvel som til den anden: "Så langt skal du gå, og ikke længere."

Hvilke ydmyghedens og troens lektier kan vi ikke lære her, når vi har med Guds behandling af Sine skabninger at gøre. Herren kan gøre så lidt for menneskebørnene, fordi de er så fulde af stolthed og ørkesløs ære. De ophøjer selvet, højner deres egen styrke, lærdom og visdom. Det er nødvendigt for Gud at skuffe deres håb og krydse deres planer, så de må lære at stole på Ham alene. Alle

vore kræfter er fra Gud; vi kan intet gøre uafhængigt af den styrke, som Han giver os. Hvor er den mand, den kvinde eller det barn som Gud ikke understøtter? Hvor er det trøstesløse sted som Gud ikke udfylder? Hvad er den mangel som andre end Gud kan dække?

Vi er lige så uvidende om Gud som små børn, men ligesom små børn bør vi elske og adlyde Ham. I stedet for at spekulere på Hans natur eller Hans forrang, så lad os give agt på det han har sagt: ” Stands, og forstå, at jeg er Gud” Sal. 46,11.

.....

25. februar 62

Den guddommelige nærhed er altid hos os

Hvor skulle jeg søge hen fra din ånd? Hvor skulle jeg flygte hen fra dit ansigt? Stiger jeg op til himlen, er Du dér, lægger jeg mig i dødsriget, er Du dér. - Sal. 139,7-8.

Salmisten fremstiller den Uendeliges nærvær som gennemtrænger universet. ” Stiger jeg op til himlen, er Du dér, lægger jeg mig i dødsriget, er Du dér.” Vi kan aldrig finde en ensomhed, hvor Gud ikke er der.

Herren Gud den almægtige, som regerer i himlene, erklærer: ”Jeg er med jer.” Han forsikrer Sit folk at dem som er lydige er i en position hvor Han kan velsigne dem, til Sit navns ære. . . . Han vil være en nærværende hjælp for alle, som tjener Ham frem for at tjene sig selv.

Selvom Gud ikke bor i templer lavet af hænder, ærer Han alligevel Sit folks forsamlinger, ved sit nærvær. Han har lovet at når de samles for at søge Ham, erkende deres synder, og bede for hinanden, vil Han møde dem med Sin Ånd.

Da Kristus steg op til himlen, var fornemmelsen af Hans nærhed stadig hos Sine efterfølgere. Det var en personlig nærhed, fuld af kærlighed og lys. . . .

Fra nu af skulle Kristus, gennem Ånden, blive til stede i børnenes hjerter. Deres union med Ham var tættere, end da Han var personligt hos dem. Den iboende Kristi lys, kærlighed og magt skinnede ud gennem dem, så at mennesker der beskuede ”undrede de sig; de vidste, at de havde været sammen med Jesus.” Apg. 4,13 Alt hvad Kristus var for disciplene, ønsker at være for Sine børn i dag.

Vi må være stærke i Herren og i Hans magts styrke. Tage imod Kristus, vi er klædt kraft. Og den iboende Frelser giver sin magt i vor besiddelse. . . . Kristi nærhed i hjerte er en livsvigtig kraft, styrker hele tilværelsen.

Føl aldrig at Kristus er langt borte. Han er altid nær. Hans elskelige nærhed omgiver dig.

.....

26. februar 63

Hans milde og elskende omsorg

Og kast al jeres bekymring på Ham, for Han har omsorg for jer. 1.Pet. 5,7

Herrens omsorg er over alle Sine skabninger. Han elsker dem alle og gør ingen forskel, uden end Han har den ømmeste medynk for dem som er kaldet til at bære livets tungeste byrder. Guds børn må møde prøvelser og vanskeligheder. Men de bør acceptere deres lod med muntert hjerte, huske at for alt det verden ikke giver, vil Gud Selv gøre for dem på allerbedste måde.

Det er når vi kommer på vanskelige steder at Han åbenbarer sin magt og visdom som svar på ydmyg bøn. Hav tillid til Ham som en bønne-lyttende og bønne-besvarende Gud. Han vil åbenbare Sig Selv for dig som En som kan hjælpe i enhver vanskelig stund. Han som skabte mennesket, som gav mennesket dets forunderlige, fysiske, mentale og åndelige evner, vil ikke tilbageholde det som er nødvendigt, til at oprette det liv Han har givet. Han som har givet os Sit Ord – blade fra livets træ – vil ikke tilbageholde os en kundskab om hvordan Hans trængende børn forsynes med føde.

Nogle tager altid forskud på det dårlige, eller gør vanskeligheder større end de er, så at deres øje er forblændet på de mange velsignelser som afkræver deres taknemmelighed. I stedet for at søge hjælp fra Gud, den eneste kilde af styrke, adskilles de fra ham, af de forhindringer de støder ind i, for de vækker rastløshed og klager.

Gør vi rigtigt ved at være så vantro? Hvorfor skal vi være utaknemmelige og mistroiske? Jesus er vor ven; hele himlen er interesseret i vor velfærd; og vor ængstelse og frygt sårer Guds Helligånd. Vi bør ikke give efter bekymringer som kun betynger og bebyrder os, men som ikke hjælper os med at bære trængsler. . . . Han indbyder den trætte og byrdebetungede: ” Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og Jeg vil give jer hvile. Tag Mit åg på jer, og lær af Mig, for Jeg er sagsmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle.” Matt. 11,28-29 Vi må finde hvile og fred i Gud.

.....

27. februar 64

Guds frelsende forsyn

Vi ved, at alt virker sammen til gode for dem, der elsker Gud, og som efter Hans beslutning er kaldet. Rom. 8,28

Den kendsgerning at vi er kaldet til at udholde prøvelser, viser at Herren Jesus ser noget dyrebart i os, som Han ønsker at udvikle. Hvis han ikke ser noget i dette som Han kan forherlige Sit navn med, vil Han ikke bruge tid til at forædle os. Han kaster ikke værdiløse sten i Sin brændeovn. Det er værdifulde metaller som Han forædler.

Gud har aldrig ledt Sine børn på nogen anden måde end de ville vælge at blive ledt, hvis de kunne se enden fra begyndelsen og erkende det storslåede i det mål som går hen imod som medarbejdere hos Ham.

Alt der har forvirret os i Guds forsyn vil i den kommende verden stå klart. Ting der har været svære at forstå, vil finde sin forklaring. Nådens mysterier vil udfolde sig for os. Hvor vore begrænsede sind kun opdagede forvirring og brudte løfter, skal vi se den mest fuldkomne og skønne harmoni. Vi skal vide at den uendelige kærlighed, forordnede den erfaring der synes mest vanskelig.

Han som har gennemsyret af Kristi Ånd bliver i Kristus. Slagene der er tilregnet ham falder på Frelseren, som omgiver ham med Sin nærhed. Uanset hvad kommer til ham kommer fra Kristus. Han har ikke brug for at modstå noget ondt, for Kristus er hans forsvaret. Intet andet kan røre ham uden ved Herrens tilladelse, og ”alle ting” som får lov ”virker sammen til bedste for dem som elsker Gud.”

Vor himmelske Far har tusindvis af måder at berige os på, som vi ikke kender til. Dem, der finder det acceptabelt at gøre Guds tjeneste til det højeste, vil finde forviklinger som ingenting og se en klar sti foran deres fødder.

Som et lille barn, stol på Hans vejledning, som vil ”føre sine helliges fødder.” 1. Sam. 2,9

Idet vi overlader vore veje til ham, vil han føre vore skridt.

.....

28. februar 65

Elsker alle mennesker

Derfor bøjer jeg mine knæ for Faderen, efter hvem hvert fædrenehus i himlene og på jorden har navn. Ef. 3,15

Ved Erkendelsen af Guds kærlighed virker aflæggelse af selvet. Når vi kalder Gud for vor Fader, erkender vi alle Hans børn som vore brødre. Vi er alle en del af det store menneskenetværk, alle medlemmer i én familie.

Gud ser ingen forskel på grund af nationalitet, rase eller kaste. Han er Skaberen for hele menneskeheden. Alle mennesker er en familie fra skabelsen af, og alle er ét gennem forløsningen. Kristus kom for at nedbyrde alle skillemure, for at åbne alle afdelingerne i tempelsalene, så at enhver sjæl kan få fri adgang til Gud.

Han kom for at vise at Hans nådes- og kærlighedsgave er ligeså betingelsesløs som luften, eller regnbygerne der oprisker jorden.

Hans kærlighed er så bred, så dyb, så fuld, at den trænger ind over alt. Den bortløfter Satans indflydelse, på dem som er blevet forløkket af hans bedrag, og sætter dem inden for Guds trones rækkevidde, tronen som er omgivet af løftets bue.

Gud er vor Fader og hersker. . . . De principper som hersker i himlen bør herske på jorden, den samme kærlighed som besjæler englenerne, den samme renhed og hellighed som regerer i himlen, bør, så vidt muligt, reproducere på jorden.

Hvis I kalder Gud for jeres far, anerkender I jer selv som Hans børn, og blive vejledt af Hans visdom og er lydig i alle ting, vide at Hans kærlighed er uforanderlig. I vil acceptere Hans plan for jeres liv. Som Guds børn, vil I tilbageholde Hans ære, Hans karakter, Hans familie, Hans arbejde, som genstand for jeres højeste interesse. Det vil være jeres glæde at anerkende og ære jeres forhold til jeres Fader og til ethvert medlem i Hans familie. I vil glæde jer over at gøre enhver handling, uanset hvor ydmyg, som vil tjene til Hans herlighed eller til jeres slægters velbefindende.

.....

Kap. 3 - Satan og det store oprør

1. marts 66

Oprørets oprindelse

Nej, det er jeres synder, der skiller jer fra jeres Gud; jeres overtrædelser skjuler Hans ansigt, så Han ikke kan høre jer. Es. 59,2.

Det onde opstod hos Lucifer, som gjorde omrør mod Guds regering. Før hans fald var han en skærmende kerub, kendt for sin ophøjethed. Gud gjorde ham god og smuk, så nær så muligt Sig selv.

Intet læres tydeligere i Skriften end at Gud på ingen måde var ansvarlig for syndens indtræden; at den guddommelige nåde ikke blev trukket vilkårligt tilbage, ingen mangel på guddommelig regering, som ellers gav oprøret en mulighed for at starte. Synden er en ubuden gæst, for hvis tilstedeværelse der ikke kan gives en grund. Det er mystisk og uforklarligt; at undskyldte er at forsvare den. Kunne der findes en undskyldning, eller vises en årsag for dens eksistens, ville det ophøre med at være synd.

Den første synder var en af dem Gud havde ophøjet stort. Han fremstilles under skikkelse af Tyrus' fyrste der voksede i magt og herlighed. Lidt efter lidt gav Satan efter for ønsket om selv-ophøjelse. . . . Skønt hele hans herlighed var fra Gud, kom

denne mægtige engel til at tilhøre sig selv. Uden at være tilfreds med sin position, trods han var æret af himmelske hære, vovede han at tilstræbe sig hyldet der alene tilkom Skaberen. I stedet for at gøre Gud til den højeste for alle skabte væseners hengivenhed og loyalitet, var det hans stræben at sikre deres tjeneste og loyalitet til ham selv. . . .

Er han (Satan) ikke den første store frafaldne fra Gud?

Det er ved Lucifers trone at enhver ond handling finder sit startpunkt, og for sin støtte.

.

2. marts 67

Ærgerrighed bringer sorg

Det er Herrens velsignelse, der gør rig, slid føjer intet til. Ordsp. 10,22

Før oprøret var Lucifer den højeste og mest eksalterede engel, rangeret før Guds dyrebare Søn. Ligesom de andre engle var hans udtryk mild og udtrykkelig lykke. Hans pande var høj og bred, og viste et mægtigt intellekt. Hans form var fuldkommen; hans optrædning ædel og majestætisk. Et særligt lys strålede ud af hans ansigt, og omstrålede ham klarere og mere skøn end de andre engle omkring ham; dog havde Kristus, Guds kære Søn, forrang over englehæren. Han var ét med Faderen før englene blev skabt. . . .

Lucifer var misundelig og jaloux på Jesus Kristus. Når alle englene bøjede sig for Jesus for at anerkende Hans herredømme og høje autoritet og retmæssige regering, bøjede han sig dog sammen med dem; men hans hjerte var fyldt med had og misundelse. . . . Hvorfor skulle Kristus æres således frem ham selv?

Lucifer i himlen ønskede at være først i kraft og autoritet; han ønskede at være Gud, og få magten over himlen; og til sidst vandt han mange af englene over på hans side. Da han, sammen med sine oprørshære, blev kastet ud af Guds sale, fortsatte han oprøret og egenrådigheden på jorden. Ved at friste til selvtilfredsstillelse og ærgerrighed opnåede Satan at vore første forældre faldt, og derfra og til nu har tilfredsheden ved menneskelig ærgerrighed og eftergiveness for selviske ønsker og håb vist sig som en ruin for menneskeheden.

Han som forherliger sit eget mål vil være helt uden Guds nåde, i hvilke de sande rigdomme og de største gælder vindes. Men han som giver alt og gør alt for Kristus vil kende opfyldelsen af løftet: "Det er Herrens velsignelse, der gør rig, slid føjer intet til."

.

3. marts 68

Stolthed går forud for fald

Hovmod går forud for ulykke, overmod går forud for fald. Ordsp. 16,18

Satan faldt fordi han vil være lige med Gud. Han ønskede at gå ind i de guddommelige råd og målsætninger, som han blev ekskluderet fra, på grund af hans manglende evne til at han, som et skabt væsen, ikke kan fatte den Uendeliges visdom. Det var denne ærgerrige stolthed som førte til hans oprør, og med de samme midler forsøger han at ruinere menneskerne.

Synd kommer af at søge selvet. Lucifer, den skærmende kerub, ønskede at være den første i Himmelen. Han søgte at få kontrol over himmelske væsener, og drage dem bort fra deres Skaber, og vende deres hyldet til dem selv. Derfor viste han et forkert billede af Gud, og tillagde Ham ønsket om selvophøjelse. Med sine egne onde karaktertræk forsøgte han at dække over den elskede Skaber.

Hadde Lucifer virkelig ønsket at være som den Allerhøjeste, ville han aldrig have forladt sin bestemte plads i himlen. Lucifer ønskede Guds kraft, men ikke Hans karakter. For sig selv søger han det højeste sted, og enhver som påvirkes af hans ånd, vil gøre det samme.

Hver gang stolthed og ærgerrighed får frit løb, er livet ødelagt; for stolthed, føler ikke behov, lukker hjertet mod Himlens ubegrænsede velsignelser.

Hjertets stolthed er et forfærdeligt karaktertræk. "Stolthed går forud for ødelæggelse." Dette passer på familien, menigheden og for nationen.

Guds folk bør være hinanden underdanige. De bør rådføre sig med hinanden, så det den ene ikke har det har den anden.

Gud hader stolthed, og . . . al stolthed og alt hvad der er af det onde, er til anstød og på den kommende dag skal det brænde op.

"Lær af mig," sagde Kristus; "For jeg er ydmyg og sagtmodig af hjertet: og I skal finde hvile for jeres sjæle." Matt. 11,29

.

4. marts 69

Vøgt jer imod usanfærdighed

Så stå da fast, spænd sandhed som bælte om lænden. Ef. 6,14

Gud lod Satan gennemføre sit værk indtil utilfredsheden udviklede sig til aktivt oprør. Det var nødvendigt for at hans planer blev udviklet til fulde, så alle kan se deres sande natur og tendenser. . . . Hans magt til at bedrage er meget stor. Ved at klæde sig i falskhedens kappe, vandt han større fordel. Alle hans handlinger blev

ikklædt mystik, det var nemt at røbe den sande natur i hans arbejde. . . . Det var politik at forvirre Guds hensigter med listige argumenter. Alt som var enkelt, tilhyllede han med mysterier, og ved listige forvrængninger kastede han tvivl over Jehovas tydeligste udtalelser.

Undergøingerne var så listige at det ikke kunne gøres tydeligt for den himmelske hær hvordan tingene i virkeligheden er; og at der var en krig i himlen, og Satan blev udstødt sammen med alle som ikke vil stå loyalt på Guds regerings side.

Jeg er blevet pålagt at advare alle som kommer med utroværdige udtalelser, at de tjener ham, som har været en løgner fra begyndelsen. Lad os være på vagt mod usandheder, som vokser på ham, der praktiserer det. Jeg siger til alle: Spænd sandhed som bælte om lænden. . . . Bortlæg al udenomsnak og overdrivelser; kom aldrig med falske udtalelser.

En intention om at bedrage er hvad der udgør løgneren. Med et glimt i øjet, en bevægelse med hånden, et udtryk i ansigtet, en løgn kan fortælles meget livagtigt. Alle forsættelige overdrivelser, alle antydninger eller insinuationer for at give et fejlagtigt eller overdrevent indtryk, endog udtalelser om fakta sådan at de fordrejes er løgne.

Der bør gøres vedholdende anstrengelser for at efterligne det samfund vi venter snart at tilslutte os; nemlig Guds engle som aldrig er faldet ved synd. Karakteren bør være hellig, pæne manerer, orden uden svig, og deri bør vi følge skridt for skridt indtil vi er egnet til forvandlingen.

.

5. marts 70

Syndigt ud over alle grænser

For at synden ved at bruge budet skulle vise sig at være syndig ud over alle grænser. Rom 7,13

I sin nåde, efter Sin guddommelige karakter, bar Gud over med Lucifer. Utilfredshed og misfornøjelse har aldrig før været kendt i himlen. Det var et nyt, fremmed, mystisk og uforklarligt element.

I begyndelsen var Lucifer ikke selv klar over hans følelsers virkelige natur, for en tid var han bange for at udtrykke sit sinds gerninger og indbilledninger; alligevel kastede han dem ikke fra sig. Han så ikke hvor han var på vej hen. Men bestræbelser på ubegrænset kærlighed og visdom kunne kun ske, hvis han blev overbevist om hans vildfarelse. Hans utilfredshed viste sig at ikke have ende, og han fik lov at se hvad resultatet vil være af at fastholde sit oprør. Lucifer var overbevist om at han var på gal vej. Han så at "Herren er retfærdig på alle sine veje, han er trofast i alle sine gerninger." (Sal. 145,17); at de guddommelige love er retfærdige, og at han burde anerkende dem for hele himmelen. . . . Han var lige ved at beslutte sig for at vende tilbage; men stolthed forbød ham. . . . Han forsvarede hårdnakket sin egen kurs, og kastede sig ud i den store strid mod hans Skaber. . . .

Satans oprør skulle være en lektie for universet gennem alle tidsaldre – et evigt vidnesbyrd for syndens natur og dens frygtelige følger. Fik Satan overherredømme, fik denne virkning på både mennesker og engle, ville frugten kunne ses af at sætte den guddommelige autoritet til side. Det vil bevidne at Guds styre er bundet til Hans skabningers velbefindende. Beretningen om dette frygtelige forsøg på oprør skal være en evig sikkerhed for hellige væsener, der forhindrer dem i at blive bedraget af overtrædelsens natur, og redde dem fra at begå synd, og lide dens straf.

Den uendelige pris, som behøves for vor genløsning, afslører at synd er et voldsomt stort onde.

.

6. marts 71

Liv eller død?

For syndens løn er død, men Guds nådegave er evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre. Rom. 6,23

Gud, Den uendelige og alvise, ser enden fra begyndelsen, og i sin behandling af det onde var Hans planer langtrækkende og vidtspændende. Det var Hans mål, ikke blot at slå oprøret ned, men at demonstrere oprørets natur for universet. . . . Det vil ses at alle, som har svigtet de guddommelige forskrifter har sat sig selv på Satans side, i krigen mod Kristus. Når denne verdens fyrste skal dømmes, og alle som har forenet sig med ham skal dele hans skæbne, vil hele universet som vidne til denne domsafsigelse sige: "retfærdige og sande er dine veje, du folkenes konge." Åb. 15,3

Under den endelige domsafsigelse vil det kunne ses at der ikke er nogen begrundelse for syndens eksistens. Når hele jordens Dommer afkræver Satan dette: "Hvorfor har du gjort oprør mod Mig, og frarøvet Mig Mit riges borgere?" kan det ondes ophavsmand ikke give en undskyldning. Enhver mund vil stoppe, og hele oprørets hær vil være mundlamme. . . . Hele universet vil være vidne til syndens natur og følger. Og dens absolutte udryddelse, som i begyndelsen havde bragt frygt til englene og vanære til Gud, vil nu forsvare at Hans kærlighed og befæste Hans ære for universet. . . . Aldrig vil det onde igen vise sig. Guds ord siger: "Han bringer tiltetgørelsen, så nøden ikke kommer igen." Nah. 1,9 En forsøgt og prøvet skabning vil aldrig igen vende sig fra troskaben mod Ham, hvis karakter er blevet tilkendegivet dem til fulde.

Han som vælger en ulydig kurs mod Guds lov afgør sin fremtidige skæbne; han udsår til kødet, optjener sig syndens løn, helt til evig udslettelse, det modsatte til evigt liv. At underlægge sig Gud og være lydige mod Hans hellige lov bringer det visselige resultat. ”Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus.” Joh. 17,3.

.....
7. marts 72

Oprøret vil formindskes

Men fredens Gud vil snart lægge Satan knust under jeres fødder. Vor Herre Jesu nåde være med jer! Amen. Rom. 16,20.

Lige siden Adam overgav sit sind til Satans bedrag, har konflikten raset mellem rigtigt og forkert, mellem Gud og Satan. I forbindelse med at det rigtige gøres, er der en kraft som Satan ikke kan overvinde. Retfærdigheden har en livskraft som er guddommelig. Sandhed vil til sidst, sejre over bedrag, og Gud vil overvinde fjenden.

Kristus besejrede Satan for vor skyld. . . . Han er mægtigere end Satan, og Han vil snart knuse ham under vore fødder.

I sin barmhjertighed for universet . . . vil Gud til sidst udslette dem der forkaster Hans nåde.

”På de onde skal regne hurtigt brændende kul, ild og svovl, og et forfærdeligt uvejr. Dette skal være andelen af deres bæger.” Sal. 11,6

Så længe livet er den retfærdiges arv, er død den ondes del. Mose erklærede for Israel: ”Se, jeg stiller dig i dag over for livet og lykken, døden og ulykken.” 5. Mos. 30,15. Døden der refereres til i disse skrifter er ikke den der blev udtalt over Adam, for hele menneskeheden lider straffen for hans overtrædelse. Det er den ”anden død” som sættes i modsætning til det evige liv.

I de rensende flammer udslettes de onde til sidst, rod og grene – Satan er roden, hans efterfølgere er grenene. Hele lovens straf bliver hjemsoget; krav om retfærdighed hjemsoges; og himlen og jorden, beskuer og erklærer Jehovas retfærdighed.

Satans arbejde med at ruinere, er til ende for evigt. I seks tusinde år har han udført sin vilje, fyldt jorden med ve, og forårsaget sorg i hele universet. Hele skabningen har sukket og våndet sig i smerte. Nu er Guds skabninger befriet for evigt fra hans tilstedeværelse og fristelser.

Det bør være målet i dit liv at udruste dig selv til selskab med de forløste, med hellige engle, og med Jesus, verdens Forløser.

.....
8. marts 73

Menneskers egensindighed

Gid de altid må frygte mig i deres hjerte og holde alle mine befalinger, så det må gå dem og deres børn godt i evighed. 5. Mos. 5,29.

Efter at Satan blev stød ud af himlen, sammen med dem som faldt med ham, indså han at han havde mistet al himmelsk renhed og herlighed for evigt. . . .

Han konsulterede sig med sine engle, og en plan blev lagt for at altid modarbejde Guds regering. Da Adam og Eva blev sat i den skønne have, lagde Satan planer om at udslette dem. . . .

Satan begyndte sit arbejde med Eva, og fik hende til at være ulydig. Hun fejlede først ved at gå fra sin mand, derefter ved at blive stående ved det forbudne træ, og dernæst ved at lytte til fristerens stemme, og endog driste sig til at betvivle hvad Gud har sagt. – På den dag da du spiser deraf skal du visselig dø. Hun tænkte: Måske betyder det ikke præcis sådan som Herren sagde. Hun dristede sig til at være ulydig. Hun rakte sin hånd frem, tog af frugten, og åd. . . . Hun gav frugten til sin Mand, derved fristede han ham. . . .

Jeg så en sorgmodighed kommer over Adams ansigt. Han så bange og forbavset ud. En kamp viste sig at være i gang hos ham. Han følte . . . at hans hustru måtte dø. De måtte adskilles. Hans kærlighed for Eva var stærk. Og i sin største modløshed bestemte han sig for at dele hendes skæbne. Han greb frugten, og spiste hurtigt af den. Da jublede Satan. . . .

Adam var, gennem sin kærlighed til Eva, ulydig mod Guds bud, og faldt sammen med hende.

Uanset Satans list mod modsætningen, er det altid katastrofalt at være ulydig mod Gud. Vi må vende vore hjerter til at vide hvad er sandhed. Alle de lektier som Gud har lagt i Sit Ords skrifter er til vor advarsel og belæring. De er givet for at redde os fra bedrag. Forsømmes de vil de føre til at vi ruinerer os selv. Hvad Guds Ord modsiger, kan vi være sikre på at det kommer fra Satan

.....
9. marts 74

Troløses færd

Stor klogskab giver yndest, men troløses færd bliver til ulykke for dem. Ordsp. 13,15

Nyhederne om menneskets fald spredte sig i himlen. Alle harper blev bragt til tavshed. Englene kastede deres kroner fra sig i sorg. Hele himlen var i bevægelse. Der blev holdt rådslagning om hvad deres skulle gøres med det skyldige par. Englene frygtede at de ville række hånden frem, og spise af livets træ, og blive til udødelige syndere. Men Gud sagde at Han ville drive overtræderne ud af haven. Engle blev straks hvervet til at bevogte vejen til livets træ. Det var Satans bevidste plan at Adam og Eva skulle være ulydige mod Gud, og få Hans misbilligelse, og da forlede dem til at få del i livets træ, så de må leve i synd og ulydighed for altid, og derved gøres synd udødeligt. Men hellige engle blev sendt ned for at drive dem ud af haven, medens et andet kompagni engle blev sat til at bevogte vejen til livets træ.

Satan triumferede. Han havde fået andre til at lide ved hans fald. Han var blevet lukket ud af himlen, dem ud af Paradiset.

Ved overtrædelsen mistede Adam Eden. Ved overtrædelse af Guds bud, vil menneskene miste himlen, og en evig lykke. Der er ingen nyttesløse historier, men sandhed. . . . Jeg spørger, På hvilken side står du?

Det er rigtigt at Satans sti ser tiltrækkende ud, men det er et fuldstændigt bedrag; på det ondes vej er der bitter anger og stærk sorg . . . På den nedadgående vej kan vejen synes strålende med blomster, men der er torne på stien. . . .

”Troløses færd bliver til ulykke for dem,” men visdoms ”veje er dejlige veje, alle dens stier fører til lykken.” Ordsp.13,15; 3,17 Enhver lydighed mod Kristus, enhver selvformægtende handling for Hans skyld, enhver prøvelse som må udholdes, enhver sejr som vindes over fristelse, er et skridt på vejen mod den endelige sejrsherlighed. Hvis vi sætter Kristus som vor guide, vil Han lede os sikkert.

.....
10. marts 75

Det første løfte om forløsning

Jeg sætter fjendskab mellem dig og kvinden, mellem dit afkom og hendes: Hendes afkom skal knuse dit hoved, og du skal bide hendes afkom i hælen. 1. Mos. 3,15.

Mennesker fik den første antydning om forløsning i sætningen udtalt om Satan i haven. Herren erklærede: ”Jeg sætter fjendskab mellem dig og kvinden, mellem dit afkom og hendes: Hendes afkom skal knuse dit hoved, og du skal bide hendes afkom i hælen.” Denne sætning, udtalt i vore første forældres påhør, var et løfte til dem. Så længe det varslede krig mellem mennesket og Satan, erklærede det at den store fjendes kraft ville blive brudt til sidst. . . . Adam og hans ledsager var forsikret om at trods deres store synd, skulle de ikke være overladt til Satans kontrol. Guds Søn blev ofret for at forsone, med Sit eget liv, for deres overtrædelse. De ville få tilstået en prøvetid, og gennem anger, og tro på Kristus, kunne de atter blive Guds børn.

Det øjeblik mennesket accepterede Satans fristelser, og gjorde netop de ting Gud havde fortalt det ikke at gøre, stod Kristus, Guds Søn, mellem det levende og døde, og sagde: ”Lad straffen falde over Mig. Jeg vil stå i menneskets sted. Det skal have endnu en chance.”

Lige så snart som synden var der, var der en Frelser. Kristus vidste at Han skulle lide, dog blev Han menneskets stedfortræder. Lige så snart Adam syndede, præsenterede Guds Søn sig Selv som sikkerhed for menneskeslægten, med så megen magt til at bortlede dommen, som var erklæret over den skyldige, som da Han døde på Golgatas kors.

Selv om dunkelhed og mørke hang, ligesom dødens ligklæde, over fremtiden, var der i Forløserens løfte dog en håbets Stjerne der oplyste den mørke fremtid. Evangeliet blev først forkyndt for Adam ved Kristus. Adam og Eva nærrede inderlig sorg og anger for deres skyld. De troede Guds dyrebare løfte, og blev frelst for total undergang.

.....
11. marts 76

En Frelser fra evigheden

Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi fader, som i Kristus har velsignet os med al himlens åndelige velsignelse. For før verden blev grundlagt, har Gud i ham udvalgt os til at stå hellige og uden fejl for hans ansigt i kærlighed. Ef. 1,3,4

Siden syndefaldet har Herren udført sin vilje i genløsningsplanen, en plan hvori Han vil genoprette mennesket til dets oprindelige fuldkommenhed. Kristi død på korset har gjort det muligt for Gud at tage imod og tilgive enhver angrende menneske.

Idet vi ser den guddommelige Martyrer hænge på korset, og englene er samlet omkring Ham, og idet de ser på Ham, og hører hans råb, beder de, i en intens sindsbevægelse: ”Vil Herren Jehova ikke frelse Ham?” . . . Da blev disse ord sagt: ”Herren har sværget, at han ikke vil angre. Faderen og Sønnen har lovet at opfylde den evige pagts tider. Således elskede Gud verden, at Han gav sin enbårne Søn, at enhver som tror på Ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.” Kristus var ikke alene om at gøre sit store offer. Det er opfyldelsen af pagten mellem Ham og hans Fader fra før verdens grundvold blev lagt. Med håndtryk indgik de det højtidelige løfte at Kristus var pantet for menneskeslægten, hvis de blev overvundet af Satans påfund.

Menneskeslægtens frelse har altid været emnet for himlens rådslagninger. Nådens pagt blev dannet før verdens grundlæggelse. Den har eksisteret fra al evighed, og kaldes for den evige pagt. Så sikkert som at der aldrig har været et tidspunkt hvor Gud ikke var der, lige så sikkert er det at der aldrig har været et øjeblik hvor det evige sind ikke har glædet sig ved at vise Sin nåde for menneskene.

Jo mere vi tænker over dette emne, des større dybder finder vi, og dog er der dybder som vi ikke når, idet vi studerer Forløserens herlighed. Det er herligheden fra Livets Prins, og menneskers mægtigste kræfter kan ikke nå den. Englene selv ønsker at se ind i dette mystiske og forunderlige tema: genløsning af menneskeslægten.

.....

12. marts 77

Guds plan for at genløse mennesker

Jeg opretter min pagt med dig og dine efterkommere i slægt efter slægt, en evig pagt: Jeg vil være din og dine efterkommeres Gud. 1. Mos. 17,7

Ligesom bibelen viser to love, en uforanderlig og evig, og den anden midlertidig og foreløbig, ligeså er der to pagter. Nådens pagt blev først gjort med mennesket i Eden, da der efter faldet blev givet et guddommeligt løfte at kvindens sæd skulle knuse slangens hoved. Denne pagt fremsatte tilgivelse for alle mennesker, og Guds medhjælpende nåde for fremtidig lydighed, ved tro på Kristus. Den har også lovet dem evigt liv på betingelse af troskab mod Guds lov. Således fik patriarkerne frelsens håb.

Den samme pagt blev fornyet til Abraham under løftet: "Alle jordens folk skal velsigne sig i dit afkom." 1. Mos. 22,18. Dette løfte pegede hen til Kristus. Sådan forstod Abraham det, og han stolede på Kristus for syndstilgivelsen. Det var denne tro der blev tilregnet ham for retfærdighed. Pagten med Abraham fastslog også autoriteten af Guds lov. Herren viste sig for Abraham, og sagde: "Jeg er Gud den Almægtige! Du skal vandre for mit ansigt og være udadledig." Guds vidnesbyrd om Hans trofaste tjener var: "Abraham adlød mig og holdt mine bud, mine befalinger, mine løbuds og mine love." 1. Mos. 17,1; 26,5

Abrahams pagt blev ratificeret ved Kristi blod, og blev kaldt "den anden" eller "nye," pagt, fordi det blod den blev beseglet med blev udgydt efter den første pagts blod.

Nådens pagt er ikke en ny sandhed, for den har været i Guds sind fra evigheden af. Det er derfor den kaldes for den evige pagt.

Der er kun håb for os når vi kommer under Abrahams pagt, som er nådens pagt ved tro på Kristus Jesus. Evangeliet forkyndt til Abraham, gennem hvem han havde håb, var det samme evangelium der blev forkyndt for os i dag. . . . Abraham så på Jesus, som også er vor tros ophav og fuldender.

.....

13. marts 78

Mennesket kan ikke frelse sig selv

Men fordi vi ved, at et menneske ikke gøres retfærdigt af lovgerninger, men kun ved tro på Jesus Kristus, har ligeså vi sat vores lid til Kristus Jesus for at gøres retfærdige af tro på Kristus og ikke af lovgerninger. For af lovgerninger vil intet mennesket blive retfærdigt. Gal. 2,16

En anden overenskomst – i skriften kaldet for den "gamle" pagt – blev formet mellem Gud og Israel på Sinai, og blev da ratificeret ved et offers blod. . . .

Gud gav dem (Israel) sin lov, med løfte om store velsignelser på betingelse af lydighed: "Hvis I adlyder mig og holder min pagt, skal I skal være et kongerige af præster og et helligt folk for mig. Dette er, hvad du skal sige til israelitterne." 2. Mos. 19,5.6. Folket indså ikke syndigheden i deres egne hjerter, og at uden Kristus var det umuligt for dem at holde Guds love; og de indgik hurtigt en pagt med Gud. Da de mente at de kunne danne deres egen retfærdighed, erklærede de: "Vi vil adlyde Herren og gøre alt, hvad han befaler." 2. Mos. 24,7 De var vidne til lovens proklamation i ærbødig majestæt, og havde røstet af skræk foran bjerget; og dog kun nogle få uger siden havde de brudt deres pagt med Gud, og bøjet sig for at dyrke et udsåret billede. De kunne ikke håbe på Guds gunst gennem en pagt, som de havde brudt; og nu følte de, idet de så deres syndighed og behov for tilgivelse, deres behov for Frelseren åbenbart i Abrahams pagt, og afskyggede dem i kostbare ofringer. . . .

Begreberne i den "gamle pagt" var: Adlyd og lev: "Det menneske, der holder dem, bevarer livet ved dem." men "forbandet være den, der ikke holder ordene i denne lov i hævd og følger dem." Ez. 20,11; 3. Mos. 18,5; 5. Mos. 27,26. Den "nye pagt" blev fastsat på "bedre forjættelser" – løftet om syndstilgivelse, og Guds nåde til at forny hjertet, og bringe det i harmoni med principperne i Guds lov.

Det eneste middel til frelse er givet under Abrahams pagt.

.....

14. marts 79

Vore englevener og beskyttere

Alle engle er jo kun tjenende ånder, der sendes ud for at hjælpe dem, som skal arve frelsen. Hebr. 1,14

Den plan hvorved menneskets frelse alene kan sikres, involverer hele himlen med dens uendelige offer. Englene kunne glæde sig da Kristus åbnede Befalingsmand udsigelig smerte. I sorg for forundring lyttede de til Hans ord idet Han fortalte dem hvordan Han måtte stige ned fra himlens renhed og fred, og komme i kontakt med jordens fordærv, for at udholde dens sorg, skam og død. . . .

Englene . . . gav sig for at blive et offer for mennesket. Men englernes liv kan ikke betale skylden; kun Han som skabte mennesket havde kraft til at forløse det. Alligevel havde englene en del at udrette i genløsningsplanen. Kristus "var blevet gjort ringere end engle, for sin lidelsens og døds skyld". Hebr. 2,9. Idet Han påtog Sig menneskenatur, ville Hans styrke ikke være den samme som deres, og de skulle tjene Ham, styrke og mildne Ham under Hans lidelser. De skulle også være tjenende ånder, udsendt for at tjene dem, som skulle være frelsens arvinger. De ville vogte nådens gaver fra onde engles magt, og fra det mørke der hele tiden omgav dem af Satan.

Engle er altid til stede hvor der er mest brug for dem, hos dem som har de hårdeste slag med selvet at udkæmpe, og hos dem, hvis omgivelser er de mest nedslående. Svage og rystende sjæle som har mange ubehagelige karaktertræk passes der særligt på. Det som selviske hjerter betragter som ydmyge tjenester, tjener til dem som er ynkelige og på enhver måde ringe i karakter, er de rene og syndfrie væsners arbejde i fra salene deroppe.

Alle himlens engle er forenet i at bringe mennesker den bedre verdens uendelige rigdomme.

Gud og Kristus og himmelske engle kæmper sammen med jer. . . . I Genløserens styrke kan du mere end sejre.

.....

15. marts 80

Guds bud er visseleg

Hans gerninger er sandhed og ret, alle hans domme er pålidelige, urokkelige for evigt og altid, fastlagt i sandhed og retskaffenhed. Sal. 111,7. 8.

Guds lov eksisterede før menneskets skabelse ellers kunne Adam ikke have syndet. Efter Adams overtrædelse blev grundlæggelserne i loven ikke ændret, men blev ordnet definitivt og udtrykt til at møde mennesket i sin faldne tilstand.

Englene blev styret ved den (loven). Satan faldt fordi han overtrådte grundloven i Guds regering. Efter at Adam og Eva var blevet skabt, kundgjorde Gud dem Sin lov. Dengang blev den ikke nedskrevet, men Jehova fortalte den til dem.

I kærlighed, med et ønske at ophøje og forædle os, tilvejebragte Gud os en standard for lydighed. I ærbødig majestæt, midt i torden og lyn, proklamerede Han de ti forskrifter fra Sinajs bjerg. Denne lov åbenbarer alle menneskeslægtens pligter; de første fire bud definerer vor pligt over for Gud, og de sidste vor pligt over for mennesker.

Guds lov, en åbenbaring af Hans vilje, en afskrift af Hans karakter, må vare ved for altid, "som et trofast vidne i himlen." Ikke et bud er blevet annulleret; ikke et bogstav eller en tæddel er blevet ændret. Salmisten siger: " I evighed, Herre, står dit ord fast i himlen." Sal. 119,89.

Fra først af, har den store strid været om Guds lov. Satan har forsøgt at bevise at Gud var uretfærdig, at Hans lov var mangelfuld, og at det gode i universet krævede at blive ændret. Ved angreb af loven, gik han efter at overtræde Ophavsmandens autoritet.

På grund af Satans fristelser, er hele menneskeslægten blevet overtrædere af Guds lov; men ved offeret af Sin Søn er en vej åbnet hvorved de kan vende tilbage til Gud. På grund af Kristi nåde er de blevet i stand til at være lydige mod Faderens lov.

Når vi har fuld tillid til Gud, når vi stoler på Jesu fortjenester som en syndstilgivende Frelser, kan vi modtage al den hjælp som vi kan ønske.

.....

16. marts 81

Pille ved budene

Han skal tale imod den Højeste og underkue den Højestes hellige. Han trakter efter at ændre tider og lov. Dan. 7,25.

Satan kunne forhindre frelsesplanen. Jesus blev korsfæstet, og stod op igen den tredje dag. Han (Satan) fortalte sin engle at han endog ville tage sig fordele af korsfæstelsen og opstandelsen. Han var villig at dem, som bekendte sig til tro på Jesus, skulle tro at lovene regulerede de jødiske ofre og ofringerne ophørte ved Kristi død, hvis han kunne skubbe dem længere, og få dem til at tro at tibudsløven også døde med Kristus. . . .

Han (Satan) fortalte sine engle at de ti bud var så tydelige at mange vil tro at de stadig var bindende; derfor måtte han søge at fordærve det fjerde bud, som bringer den levende Gud for øjesyn. Han forførte sine repræsentanter til at forsøge at ændre

sabbaten, og forandre det eneste af de ti bud, som bringer den sande bud for øjesyn, himlens og jordens skaber. Satan præsenterede Jesu herlige opstandelse for dem, og fortalte dem at Han, ved sin opstandelse på den første dag, ændrede sabbaten fra den syvende til den første dag i ugen. Derved brugte Satan opstandelsen til at tjene sit mål. Han og hans engle glædede sig over at de vildfarelsere de havde beredt blev taget godt imod af Kristi bekendende venner.

Satan arbejder gennem menighedens uhellige leder, trådte på det fjerde bud . . . og forsøgte at tilsætte den gamle sabbat, den dag Gud havde velsignet og helliget (1. Mos. 2,2,3), og i dets sted ophøjede den fest som hedningene overholdt som "solens ærværdige dag."

Herren har klart defineret vejen til Guds stad; men det store frafald har ændret vejviseren, og sat en falsk – en uægte sabbat. . . . Fjenden til alt godt har vendt vejviseren om, så den peger hen på ulydigheden som lykkens sti. . . . Han har tænkt at ændre tider og love.

.

17. marts 82

Mennesker med en fri moral

Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv. Joh. 7,17

Mennesket er blevet skabt med en fri moral. Ligesom beboerne i alle andre verdener, må det underlægges lydighedens prøve; men det kommer aldrig i en sådan position at det bliver nødvendigt at overgive sig til ondt. Der tillades ingen fristelser eller prøvelser for mennesket, som det ikke er i stand til at modstå. Gud har gjort så store tilvejebringelser, så at mennesket aldrig har behøvet at blive overvundet i kampen med Satan.

Satan er syndens styre ophavsmand, alligevel undskylder det ikke noget menneske fra at synde; for han kan ikke tvinge mennesker til at gøre ondt. Han frister den til det, og får synden til at se tillokkende og behagelig ud; men han må overlade det til deres egen vilje om de vil gøre det eller ej. . . . Mennesket er frit stillet til at acceptere eller nægte.

Omvendelsen er ikke det mest værdsatte arbejde. Det er ikke en lille sag at forvandle et jordisk, syndselskende sind og få det til at forstå Kristi udsigelige kærlighed, charmen ved Hans nåde, og Guds ophøjethed, så at sjælen bliver gennemsyret af guddommelig kærlighed.

Alle tilvejebringelser er gjort; alt i Guds plan er blevet ordnet sådan at mennesket ikke skal overlades til sine egne indskydelser, til sine egne begrænsede magt, til at føre krig mod mørkets kræfter i sin egen begrænsede magt; fordi mennesket helt sikkert vil tabe hvis det således var overladt til sig selv.

Som en genløst, fri moralsk agent, løskøbt for en uendelig pris, kalder Gud på dig, til at forsvare din frihed, og bruge dine Guds-givne kræfter som en fri borger i himlens rige. . . . Du skal nægte dig at underlægge det ondes magter.

Lad et højtidelig og uforanderligt fortsæt tage dig i besiddelse, og bestemme dig i Guds nåde og styrke, så du fra nu af vil leve i Ham, og at ingen jordiske mennesker skal overtale dig til at fornægte de ti buds guddommelige lov.

.

18. marts 83

I harmoni med himlen

Stor er lykken for dem, der elsker din lov, intet får dem til at snuble. Sal. 119,165.

Adam lærte Guds lov til sine efterkommere, og den blev bragt videre fra far til søn i de efterfølgende generationer. Men. . . . der var få, som accepterede den og var lydige imod den. Ved overtrædelserne blev verden så lav at det var nødvendigt at rense den med vandfolden fra dens fordærv. Loven blev bevaret af Noah og hans familie, og Noah lærte de ti bud til sine efterkommere. Idet mennesket igen veg fra Gud, valgte Herren Abraham, om hvem Han erklærede: "Abraham adlød mig og holdt mine bud, mine befalinger, mine lovbud og mine love." 1. Mos. 26,5

Om loven, der blev proklameret fra Sinai, sagde Nehemais: "Du steg ned på Sinajs bjerg og talte med dem fra himlen; du gav dem *retfærdige retsregler, sande love, gode lovbud* og befalinger. Neh. 9,13. Og Paulus erklærede: "Så er loven da hellig og budet helligt og retfærdigt og godt." Rom. 7,12.

Hele verden vil blive dømt af moralloven efter hvor meget de kender til den, om det er ved fornuft, tradition eller ved det skrevne Ord.

Vi ser ind i Guds godhed, hvem har åbenbart uforanderlige retfærdighedsprincipper for mennesker og søger at beskytte dem fra de onder der fører til overtrædelse. . . .

Loven er et udtryk for Guds tanke. Når vi tager imod den i Kristus, bliver den til vor tanke. Den løfter os op over de naturlige ønsker og tendensers magt, over fristelser der leder til synd. "Stor fred har de, som elsker din lov, og intet skal støde dem" – og få dem til at falde. Der er ingen fred i uretfærdigheden; de onde er i krig mod Gud. Men han som modtager lovens retfærdighed i Kristus er i harmoni med himlen.

Ligesom den antages i Kristus, virker den (Guds lov) i karakterrenhed, som vil bringe glæde til os i evige tider.

.

19. marts 84

De forunderlige ting i Guds lov

Luk mine øjne op, så jeg kan iagttage underne i Din lov. Sal. 119,18

Jesus Kristus er lovens herlighed. Strålerne fra Retfærdighedens Sol genspejles fra Hans budbringere til syndernes sind, for at de må ledes til at sige, med den gamle: "Åben du mine øjne, så jeg kan se de forunderlige ting i din lov." Mange . . . ser ikke de forunderlige ting som er synlige i Guds lov. De har ikke set det som blev åbenbart Moses da han bad: "Lad mig dog se din herlighed!" 2. Mos. 33,18. Guds karakter blev åbenbart for Moses.

Hver forskrift i loven er den uendelige Guds karakter.

Himlens lov er altid, nådig, venlig, omsorgsfuld, hjælpsom, og opløftende for andre.

Guds nedtrådte lov skal ophøjes for folk; og ligeså snart de vender sig med alvor og iver til de Hellige Skrifter, vil lys fra himlen åbenbare de forunderlige ting for dem ud fra Guds lov . . . Sandheder som viser sig at være uoverkommelige for kæmper, forstås af småbørn i Kristus.

Tibudsloven skal ikke betragtes som en forbudslov som en nådig lov. Under lydighed er dens forbud den sikre garanti for lykke. . . .

Vi skal ikke se Gud som Ham der venter på at straffe synderen for sin synd. Synderen bringer straf over sig selv. Hans egne handlinger starter en række forhold som giver det visse resultat. Enhver overtrædelse indvirker på synderen, og udvirker en karakterforandring i ham, og gør det nemmere for ham at overtræde igen. Ved at vælge synden, adskiller menneskene sig selv fra Gud, afskærer sig selv fra velsignelsens kanal, og det visse resultat er ruin og død.

Ved lydighed til denne lov styrkes forstanden, og samvittigheden oplyses og gøres fintfølelse. De unge behøver at få en klarere forståelse af Guds lov.

.

20. marts 85

Jesu eksempel i lovlydighed

Hvis I holder Mine bud, vil I blive i Min kærlighed, ligesom Jeg har holdt min Faders bud og bliver i Hans kærlighed. Joh. 15,10

Guds lov er den eneste moralske fuldkommenheds sande standard. Den lov blev eksemplificeret fuldstændigt i Kristi liv. Han siger om sig selv: "Jeg har holdt min Faders bud."

Guds lov er et udtryk for Guds tanke; og når den kommer til Kristus, bliver den vor tanke . . . Gud ønsker at vi skal være lykkelige, og Han gav os lovens forskrifter, for at vi kan blive lykkelige ved at adlyde dem. Ved Jesu fødsel sang englende:

"Ære vore Gud i det højeste,

Og på jorden fred, god vilje mod mennesker" (luk 2,14),

De erklærede principerne i den lov, som han kom for at ophøje og gøre ærbare. . . .

"Når himlen og jorden forgår," sagde Jesus, "skal ikke den mindste tøddel af loven forgå, men alt skal fuldbyrdes." Matt. 5,18. Solen skinner i himlene, den faste jord som du bor på, er Guds vidne på at Hans lov er uforanderlig og evig. Selvom de falder bort, vil de guddommelige forskrifter vare ved. "Men himmel og jord skal snarere forgå end en eneste tøddel af loven falde væk." . . . Luk.16,17

Siden "Herrens lov er fuldkommen," må enhver variation af den være ond. Dem som bryder Guds bud, og lærer andre at gøre dette, fordømmer Kristus. Frelserens liv i lydighed fastholder lovkravene, det viser sig at loven kan holdes i ydmyghed, og viser karakterens udmærkede egenskaber, som lydighed vil udvikle. Alle som adlyder som Han gjorde, kan på samme måde erklære at loven er "hellig, og retfærdig, og god." Rom. 7,12.

Når mennesket i tro på Jesus Kristus, gør det allerbedste han kan, og forsøger at holde Herrens vej i lydighed til de Ti Bud, tillægges Kristi fuldkommenhed, til at dække den angrende og lydige sjæls overtrædelse.

.

21. marts 86

Lovens store grundprincip

Elsker I Mig, så hold Mine bud. Joh. 14,15

Loven blev ikke udelukkende udtalt til gavn for hebræerne. Gud ærede dem ved at gøre dem til gøre dem til vejledere af og lydige mod Hans lov, men det skulle fremholdes som en hellig sandhed for hele verden. Dekalogens forskrifter blev antaget af hele menneskeheden, og de blev givet til alles belæring og styring. De ti forskrifter, korte, letfattelige og autoritative, spænder over menneskers pligt over for Gud og sine medmennesker; og alle er baseret på kærlighedens store fundamentale princip. »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele din styrke og af hele dit sind, og din næste som dig selv.« Luk. 10,27

Guds lov er ikke en ny ting. Den er ikke dannet i hellighed, men kendes i hellighed. Den er en kode til principper de udtrykker barmhjertighed, godhed og kærlighed.

Den præsenterer Guds karakter for faldne mennesker, og anfører hele menneskets pligt tydeligt.

I forskrifterne af Hans hellige lov, har Gud givet et fuldstændigt regelsæt for livet; og Han har erklæret at indtil tidens afslutning, skal denne lov, uforanderet på hvert bogstav eller tøddele, fastholde sine krav over for mennesker. Kristus kom for at ophøje loven og gøre den ærverdige. . . . I Sit eget liv gav Han et eksempel på lydighed mod Guds lov. I bjergprædikenen viste Han hvordan dens krav gik ud over ydre handlinger, og anerkender eksistensen af hjertets tanker og intentioner.

I dag giver Gud mennesker anledning til at vise om de elsker deres næste. Han virkelig elsker Gud og sine medmennesker er ham som viser barmhjertighed mod den fattige, lidende, den sårede, dem som er parat til at dø. Gud kalder på ethvert menneske til at tage sit forsømte arbejde op, og søge at gendanne Skaberens moralske billede i menneskene.

De ti bud: ”Du skal”, og ”Du skal ikke”, er ti løfter, der er sikre for os, hvis vi er lydige mod universets regering.” Elsker I Mig, så hold Mine bud.” Joh. 14,15

.

22. marts 87

Vor hjælpeløse tilstand i synd

Søger I mig, skal I finde Mig. Når I søger Mig af hele jeres hjerte, er jeg at finde, siger Herren. Jeg vender jeres skæbne og samler jer fra alle de folk og fra alle de steder, jeg fordrev jer til, siger Herren. Jer. 29,13.14

Ved synd er vi blevet skilt fra Guds liv. Vore sjæle er lammede. . . Fornemmelsen af synd har forgiftet livets udspring.

Af naturen er vi fremmede for Gud. Helligånden beskriver vor tilstand med ord som disse: ”Døde i overtrædelser og synder;” ”hele hovedet er sygt”, og hele hjertet er udmattet; ”ingen sundhed i det.” Vi holdes fast i Satans snare; ”taget til fange af ham efter hans vilje.” Ef. 2,1; Es. 1,5, 6; 2 Tim. 2,26. Gud ønsker at helbrede os, og sætte os fri. Men da dette kræver en fuldstændig forvandling, en fornyelse af hele vor natur, må vi opgive os selv helt til Ham.

Krigen mod selvet er den største kamp vi nogensinde vil kæmpe. Opgivelse af selvet, overgive alt til Guds vilje, kræver en kamp; men sjælen må underlægge sig Gud før den kan fornyes i hellighed.

Mange erkender deres hjælpeløshed; de længes efter det åndelige liv, som vil bringe dem i harmoni med Gud, og de stræber efter at opnå det. Men forgæves. . . Lad dem der fortvivler og kæmper se op. . . .

Når synden kæmper for herredømmet . . . så se på Frelseren. Hans nåde er nok til at underlægge synd. Lad dit taknemmelige hjerte, skælvende i usikkerhed, vende sig mod Ham. Grib fat i håbet du har for dig. . . Hans styrke vil hjælpe din svaghed; Han vil lede dig skridt for skridt. Læg din hånd i Hans, og lad Ham vejlede dig.

Han vil sætte de fanger fri, som holdes i svaghed og ulykke og syndens lænker. . . .

Han er altid nær. Hans elskende nærhed omgiver dig. Søg Ham som Den der ønsker at kunne findes i dig.

Guds løfte er: ”I skal søge mig, og finde mig, når I søger mig af hele jeres hjerte.”

.

23. marts 88

Evangeliet for begge afdelinger

Alle gode og fuldkomne gaver kommer ned fra oven, fra lysenes Fader, hos hvem der ikke findes forandring eller skiftende skygge. Jak. 1,17

Siden Adams fald, har det været på mode i verden at synde, og det er i vor interesse at vide hvad synd er. Johannes erklærer: ” Enhver, som gør synden, begår også lovbrud, for synd er lovbrud.” - 1. Joh. 3,4

Guds hensigt er . . . at frelse fra synd. . . . Den fordærvede og deformede sjæl skal renses og forvandles.

Gennem evangeliet, skal de sjæle der er fornedret og gjort til slaver af Satan, genløses til at dele Guds sønners herlige frihed.

Evangeliet er Guds kraft og visdom.

Kristus er blevet sendt til jorden for at fremstille Gud i karakter. . . Han var Selv evangeliet.

Mange som hævder at tro og lære evangeliet. . . tilsidesætter det Gamle Testaments skrifter, om hvilke Kristus erklærede: ”I gransker Skrifterne, fordi I mener, at I har evigt liv i dem; og netop de vidner om Mig.” Joh. 5,39 Forkastet det Gamle, forkaster de i virkeligheden det nye, begge dele er af en uadskillelig helhed. Intet menneske kan overbringe Guds lov rigtigt uden evangeliet, eller evangeliet uden loven. I loven er evangeliet inkluderet, og i evangeliet ligger loven åbnet op. Loven er roden, evangeliet er den velduftende blomst og frugt den bærer.

Han som proklamerede loven fra Sinai, og overgav Moses forskrifterne i den rituelle lov, er den samme som gav bjergprædikenen. Læren er den samme i begge afdelinger. Guds krav er de samme. Princippet for Hans regering af de samme. For alt kommer fra Ham ”hos ham er der ingen forandringer, ej heller skygge af at vende om.”

Med evangeliet i det nye testamente er det gamle testaments standard ikke fornedret i sit møde med synderen og frelse ham af sine synder. Gud kræver lydighed af alle sine undersåtter, fuldstændig lydighed mod alle Hans bud.

.

24. marts 89

Rigelig af nåde ved lydighed

Synden skal ikke være herre over jer, for I er ikke under loven, men under nåden. Rom. 6,14

Det er Satans påfund at Kristi død indførte nåden i stedet for loven. Jesu død ændrede ikke, eller annullerede eller formindskede ikke tibudsloven, den mindste smugle. Den dyrebare nådegave menneskene fik igennem Frelserens blod, stadfæster Guds lov. Siden menneskets fald, er Guds moralstyre og hans nåde uadskillelige. De går hånd i hånd igennem alle tilskikkelser. ”Troskab og sandhed mødes, retfærdighed og fred kysser hinanden.” Sal. 85,11

Enhver lov af Gud er en barmhjertighedens, kærlighedens og frelsende forordning. Adlydes disse love, er de vort liv, vor frelse, vor lykke, vor fred.

Lydig mod Hans forordninger og love er liv og fremgang for Hans folk.

Et evangelisk håb vil ikke få synderen til at se på Kristi frelse som en fri nådegave, så længe han fortsætter med at leve i overtrædelserne af Guds lov. . . . Han vil reformere sine veje, blive loyal mod Gud ved den styrke han opnår fra sin Frelser, og føre et nyt og renere liv.

Da ofret for vor skyld blev fuldendt, blev for gendannelse fra syndbesmittelsen fuldendt. Guds lov vil ikke undskyldte en ond handling; ingen uretfærdig kan undgå dens fordømmelse. Evangeliets etik anerkender ingen anden standard end fuldkommen guddommelig karakter. Kristi liv var en fuldkommen opfyldelse af enhver forskrift i loven. Han har sagt: ”Jeg har holdt min Faders bud.” Joh 15,10 Hans liv er vort eksempel på lydighed og tjeneste. Gud alene kan forny hjertet. ”For det er Gud, der virker i jer både at ville og at virke for hans gode vilje.” Men vi er påbudt at ”Arbejde med frygt og bæven på jeres frelse. Fil. 2,12.13

For det lydige Guds barn, er budene til glæde og fryd.

.

25. marts 90

Den tro der virker.

Men uden tro er det umuligt at behage Ham; for den, som kommer til Gud, må tro, at Han er til og lønner dem, som søger Ham. Hebr. 11,6

Tro er ikke noget man ved med sikkerhed, det er de ting der håbes på, den bevidner usynlige ting.

Tro er at stole på Gud – tro på at Han elsker os, og ved hvad er det bedste for os. I stedet for at vælge vor egen vej, vil vi således vælge Hans vej. I stedet for vor uvished, accepterer troen Hans visdom; i stedet for vor svaghed, Hans styrke; i stedet for vor syndighed, Hans retfærdighed. Vore liv, os selv, tilhører allerede ham; troen anerkender Hans ejerskab, og accepterer dens velsignelser. Sandhed, oprigtighed, renhed, udpeges som hemmeligheder bag livets lykke. Det er tro som sætter os i besiddelse af disse. Alle gode impulser eller bestræbelser er Guds gave; tro får det liv fra Gud som alene kan producere sand vækst og kraft.

Når vi taler om tro, er der noget som må holdes adskilt. Der er en type tro som er helt anderledes fra tro. Guds eksistens og kraft, Hans Ords sandhed, et faktum som endog Satan og hans hære ikke kan fornægte. Bibelen siger at ”djevlene også tror og skælver”; men dette er ikke tro. Hvor der ikke blot tros på Guds Ord, men hvor man underlægger Hans vilje; hvor hjertet er overgivet til Ham, hvor der udvises hengivenhed mod Ham, dér er der tro – tro som virker ved kærlighed og renser sjælen. Ved denne tro fornyes hjertet til Guds billede. Og hjertet, der i sin uformyede tilstand ikke er underkastet Guds lov, og kan faktisk ikke blive det, fryder sig nu ved dets hellige skrifter, og udbryder med salmisten. ”Hvor jeg elsker din lov, hele dagen er den i mine tanker.” Sal. 119,97. Og lovens retfærdighed fuldbyrdes i os, ”som ikke vandrer efter kødet, men efter Ånden.” Rom. 8,1.

Troen fortjener intet til os; den er Guds gave, som vi modtager og bevarer ved at gøre Kristus til vor personlige Frelser.

.

26. marts 91

Hvordan troen fuldkommes

Sådan er det også med troen: i sig selv, uden gerninger, er den død. Jak. 2,17

Syndens udryddelse er sjælens egen handling. I sin store nød, råber sjælen efter en kraft uden for den selv; og gennem Helligåndens virke gennemsyres sindets ædlere tanker med kraft til at bryde med syndens trældom.

Når mennesket overgiver sig til Kristus, bringes tankerne under lovens kontrol, men det er den kongelige lov, som proklamerer frihed for alle fanger. Kun ved at blive et med Kristus kan menneskene sættes fri. Underlæggelse af Kristi vilje gendannelse til fuldstændig mandighed. Synd triumferer kun ved . . . at ødelægge sjælens frihed.

Indser du din syndighed? Foragter du synd? Husk da på at Kristi retfærdighed er din, hvis du griber den. Kan du ikke se hvilket stærkt fundament er under dine

fødder når du når du accepterer Kristus? Gud har accepteret Sin søns offer som en fuldstændig soning for verdens synder.

Sand tro, som beror helt på Kristus, vil vise sig i lydighed mod alle Guds bud. . . . Igen gennem alle tidsaldrer har der været dem som har påberåbt sig ret til at Guds gunst, selvom de ignorerer nogle af Hans bud. Men Skriften erklærer at ved gerninger »fuldkommes troen«; og at, uden lydighed, er »troen død«.

Satan tror og skælver. Han arbejder. Han ved at hans tid er kort, og han er kommet ned i stor kraft for at gøre sine onde gerninger efter hans tro. Men Guds bekendende folk understøtter ikke sin tro ved sine gerninger. De tror at tiden er kort, dog griber de ivrigt efter denne verdens goder som om verden skulle stå et tusinde år, som den er nu.

Tror du at alle tings ende er nær, at scenerierne for denne Jords historie slutter snart? Hvis det er tilfældet, så vis din tro i dine gerninger. Et menneske vil vise al den tro han har.

.

27. marts 92

Strider vi imod vor bekendelse?

Du, som er stolt af loven, du vanærer selv Gud ved at overtræde loven! For på grund af jer bliver Guds navn spottet blandt folkene, som der står skrevet. Rom. 2,23,24

Alle som tilslutter sig kirken men ikke Herren, vil efter en tid udvikle deres sande karakter. På deres frugter kan I kende dem. Matt. 7,16 Guds frygtens, mådeholdets, tålmodighedens, venlighedens, kærlighedens og barmhjertighedens dyrebare frugter, viser sig ikke i deres liv. De bærer kun torne og tidsler. Gud er vanæret for verden ved alle sådanne bekendere. . . . Satan ved at de er hans bedst virkende agenter, så længe de er uforandrede i hjerte og liv, og deres gerninger er så modsat deres bekendelse, at de er anstødsstene for ikke-troende og en stor prøvelse for troende. . . .

Hvilket regnskab vil disse aflægge på den endelige regnskabsdag, som bekender at holde Guds bud, medens deres liv modsiger deres bekendelse, for de bærer ingen dyrebare frugter.

Mange som i rædsel vil trække tilbage fra nogle store overtrædelser forledes til at se på synd som en lille sag af lille betydning. Min disse små synder fortærer guds frygtens liv i sjælen. Den fod som træder ind på en sti der viger fra den rette vej, retter sig mod den brede vej der ender i død. Når man er begyndt at gå et skridt tilbage, kan ingen sige hvor det kan ende.

En sand Kristi discipel vil søge at efterligne Mønsteret. Hans kærlighed vil føre til fuldkommen lydighed. Han vil søge at gøre Guds vilje på jorden, som den bliver gjort i himlen. Han, hvis hjerte stadig er besmittet med synd, kan ikke være nidkær i gode gerninger, og passer ikke på med at afstå ondt, er ikke nidkær med sin uregelmæssige tunge; han er ikke omhyggelig med at fornægte sig selv og løfte Kristi kors.

Åndens frugter, som hersker i hjertet og styrer livet, er kærlighed, glæde, fred, langmodighed, venlighed, barmhjertighedens indre og sindets ydmyghed. Sande troende vandrer efter Ånden, og Guds Ånd bor i dem.

.

28. marts 93

Ophæver troen lydigheden?

Sætter vi så loven ud af kraft ved troen? Aldeles ikke! Vi gør loven gældende. Rom. 3,31

Troen er ikke et sovemiddel men er stimulerende. Beskuelsen af Golgata vil ikke fortie sjælen til at ikke udføre pligter, men vil skabe tro som vil virke, rense sjælen fra al selvished.

Troen på Kristus som frelser sjælen er det som mange gør det til. ”Tro, tro,” er deres råb; ”blot tro på Kristus, og du vil blive frelst. Det er alt hvad du skal gøre.” Når sand tro beror sig helt på Kristus for frelse, vil den føre til hel overensstemmelse med Guds lov.

Der er to vildfarelser som Guds folk, især dem som lige er kommet til tilliden på Hans nåde, må være opmærksom på. Det første er det at man ser på sine egne gerninger, stoler på hvad de kan gøre, og bringe sig i harmoni med Gud. Han som prøver at blive hellig ved egne gerninger at holde loven, prøver på en umulighed. . . . Det er Kristi nåde alene, som gennem tro, som kan gøre os hellige.

Den anden og ikke mindre farlige vildfarelse er at troen på Kristus friholder os fra at holde Guds lov. Da vi i tro alene kan få del i Kristi nåde, har vore gerninger intet med vor genløsning at gøre.

Læg her mærke til at lydighed ikke blot overholdes i det ydre, men er lovens tjeneste. Guds lov er et udtryk for netop hans natur; et konkret udtryk for kærlighedens store grundsætninger, og her er fundamentet for Hans regering i himlen og på Jorden. . . . I stedet for at fritage mennesket fra lydighed, er det troen, og troen alene, som giver os del i Kristi nåde, som sætter os i stand til at være lydige.

Sådan som Jesus var i menneskelig natur, sådan ønsker Gud at Hans efterfølgere skal være. I hans styrke skal vi leve det rene og ædle liv, som Frelseren levede.

.

29. marts 94

Det store element i frelsende kraft

For af den nåde er I frelst ved tro. Og det skyldes ikke jer selv, gaven er Guds. Det skyldes ikke gerninger, for at ingen skal have noget at være stolt af. Ef. 2,8,9

Nåde er en egenskab Gud udøver mod ufortjente mennesker. Vi søgte ikke efter den, men den blev sendt for at opsøge os.

Guddommelig nåde er det store element for frelsende magt, uden den er al menneskelig anstrengelse forgæves.

Er du i Kristus? Ikke medmindre du anerkender dig selv som fejlende, hjælpeløs, og fordømt synder. Ikke hvis du ikke ophøjer og forherliger selv. Hvis der er noget godt i dig, kan det helt og fuldt tilskrives en medlidende Frelasers barmhjertighed. Din fødsel, dit rygte, din rigdom, dine talenter, dine evner, din fromhed, din menneskekærlighed, eller hvad der ellers er i dig eller i forbindelse med dig, vil ikke forme et samhörørende bånd mellem din sjæl og Kristus. Din forbindelse med menigheden, den måde som dine brødre ser på dig på, vil ikke være til gavn, medmindre du tror på Kristus. Det er ikke nok at tro om Ham; du må tro på Ham. Om du kunne fatte de rigdomme af nåde og kraft der venter på dit forlangende.

Med Hans Søns uforlignelige gave, har Gud omkranset hele verden med en nådens atmosfære lige så virkelig som luften omkranser kloden. Alle som vælger at indånde denne livgivende atmosfære vil leve, vokse op til højden for mænd og kvinder i Kristus Jesus.

Kristus døde for os. Han behandlede os ikke efter vor ørkesløse tilstand. Selvom vore synder har fortjent fordømmelse, så fordømmer Han os ikke. År efter år har Han båret over med vore svagheder og uvidenhed, med vor utaknemmelighed og egensindighed. Selvom vi flakker om, er Hans hånd stadig rakt ud.

Gennem Kristi nåde kan vi udrette alt hvad Gud forlanger.

.

30. marts 95

Bede for en større erfaring

Ad den vej, du befaler, vil jeg løbe, for du har gjort mit hjerte fri. Sal. 119,32.

De ti hellige forskrifter som Kristus udtalte på Sinajs bjerg blev verden bekendt med at Han havde domsmyndigheden over hele den menneskelige arv. Loven med de ti forskrifter af den største kærlighed som kan bringes noget menneske er Guds stemme fra himlen, der taler til sjælen i løftet: ”Gør dette, og du vil ikke komme under Satans herredømme og kontrol.” Der er ikke noget negativt i den lov, selvom det kan se sådan ud. Det er at GØRE, og leve.

Himlens Gud har lyst en velsignelse over dem som holder Guds bud. Skal vi stå som et særligt Guds folk, eller skal vi træde på Guds lov og sige at den ikke er bindende? Gud kan lige så godt afskaffe sig selv.

Hans lov er et ekko af Sin egen stemme, der giver alle indbydelsen: ”Kom højere op. Vær hellig, mere hellig.” Hver dag må vi vokse og udvikle kristen karakter.

Ligesom alle stjernerne fortæller os at der er et stort lys i himlen, med hvis herlighed de gores klare, ligeså skal kristne tydeliggøre at der er en Gud på universets trone hvis karakter er værd at lovprise og efterligne.

De klare stråler fra himlens lys skinner på jeres stivej, kære unge, og jeg beder at I må få det meste ud af jeres anledninger. Modtag og værn om enhver himmelsendte stråle, og jeres sti vil vokse sig klarere og klare til den perfekte dag.

Vi opnår styrke ved at vandre i lyset, så vi kan få energi til at løbe på vejen for Guds bud. Vi opnår en større styrke for hvert skridt vi går op mod himlen.

Vi behøver hele tiden en ny åbenbaring af Kristus, en daglig erfaring der harmoniserer med Hans lære. Høje og hellige resultater er inden for vor rækkevidde. En stadig vækst i kundskab og dydigheder er Guds mål for os.

.

31. marts 96

Jesu frelsende kraft

Men han svarede: »Min nåde er dig nok, for min magt udøves i magtesløshed.« Jeg vil altså helst være stolt af min magtesløshed, for at Kristi magt kan være over mig. 2. Kor. 12,9

Vor dyrebare Frelser har indbudt os til at slutte os sammen med Ham, og forene vor svaghed med Hans styrke, vor uvidenhed med Hans visdom, vor uværdighed med Hans fortjeneste.

Nøje præcision i at adlyde loven, vil ikke berettige et menneske til at komme ind i himlens rige.

Der må en ny fødsel til, et nyt sind af Guds Ånds virke, som renser livet og forædler karakteren. Denne forbindelse gør mennesket skikket til himlens herlige rige. Intet menneskeligt påfund kan overhovedet hjælpe den syndige sjæl.

Der må være en kraft som arbejder inde fra, et nyt liv oven fra, før mennesket kan ændre sig fra synd til hellighed. Denne kraft er Kristus. Hans nåde alene kan oplive sjælens livløse åndsevner, og tiltrække dem til Gud, til hellighed. . . . Den idé at det er nødvendigt at udvikle det gode, som er i menneskenaturen, er et fatalt bedrag. ”Et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der kommer fra Guds ånd; det er en dårskab for sådan et menneske, og det kan ikke fatte det, for det bedømmes kun efter Åndens målestok.” 1. Kor. 2,14 . . . Om Kristus står der skrevet: ”I ham var liv, og livet var menneskers lys” – blot ”er der ikke givet mennesker noget andet navn under himlen, som vi kan blive frelst ved.” Joh. 1,4 Apg. 4,12

Apostlen Paulus . . . længes efter renhed, retfærdighed, som han i sig selv var magtesløs til at opnå, han råbte: ”Jeg elendige menneske! Hvem skal fri mig fra dette dødsens legeme?” Rom. 7,24 på grænsen. Sådan er råbet som er gået ud af bebyrdede hjerter, i alle lande og i alle tider. For alle, er der kun et svar: ”Se det Guds Lam, som bærer verdens synd.” Joh 1,29

Kap. 4 - Guds middel mod synden

1. april 97

Menneskets frelser

Men han blev gennemboret for vore overtrædelser og knust for vore synder. Han blev straffet, for at vi kunne få fred, ved hans sår blev vi helbredt. Es. 53,5

Kristi blod er den evige modgift mod synd.

Kristi død på korset var af villig lydighed, ellers ville der ikke have været nogen fortjenester i det, for dommeren vil ikke straffe en uskyldig person i stedet for synderen, som ikke var villig til at bære straffen.

Jesus . . . blev et ”smertens menneske.” Så vi kan få del i den evige glæde. Gud lod Sin elskede søn, fuld af nåde og sandhed, komme fra en verden af ubeskrivelig herlighed, til en verden der er ødelagt og forblændet af synd, formørket med dødens og forbandelsens skygger. Han lod Ham forlade Sin kærligheds skød, engles tilbedelse, for at lide skam . . . og død.

Se korset, og Offeret løftet op på det. . . Kristus bar vore synder på Sin egen krop. Lidelse og sjælekvaler er prisen for din genløsning.

Det bitre bæger blev tilmålt os at drikke. Vore synder blev blandet i det. Men vor kære Frelser tog bægeret fra vore læber og drak af det Selv, og i dets sted bringer Han os et frelsens bæger.

Vi kan ikke måle hvor meget dybere vore pinsler ville have været, hvor meget større vor ve ikke var, hvis Jesus ikke havde omkranset os med Sin menneskelige arm i sympati og kærlighed, og løfter os op.

Vi kan glæde os i håbet. . . . Gennem Hans (vor Advokats) fortjenester har vi fået tilgivelse og fred. Han døde så Han kan bortvaske vore synder, iklæde os med Sin retfærdighed, og gøre os skikkede til himlens selskab, hvor vi kan bo i lyset for evigt.

2. april 98

Synderens ven

Der er venner, der voldet hinanden ondt, men en ven kan være mere trofast end en bror. Ordsp. 18,24

Jesus er synderens ven, Hans hjerte er altid åbent, og er altid blevet berørt af menneskelig smerte; Han har al kraft, både i himlen og på jorden.

I Jesu person ser vi den evige Gud tage et initiativ af bundløs barmhjertighed for faldne mennesker.

Kristus kom til denne verden for at vise at mennesker kan leve et uplettet liv ved at få kraft ovenfra. . . .

Han kunne sige til hvem han vil: ”Følg mig”, og vedkommende ville rejse sig og følge ham. Verdens trylleri blev brugt. Ved lyden af Hans stemme, flød det store ønske ud af hjertet, og mennesker rejste sig og gjorde sig fri, til at følge Frelseren. . . .

Han forbigik ikke mennesker som værdiløse, men søgte at give lægemidler til enhver. . . . Han søgte at indgyde de mest rå og håbløse mennesker et håb, og forvissede dem at de ville blive pletfrie og skadesløse, følge dem til en sådan karakter som vil gøre dem til tydelige Guds børn.

Ofte møder han dem, som har ladet sig føre under Satans styre, og som ikke har kraft til at bryde hans snare. En sådan modløs, syg, fristet, faldet person, vil Jesus sige de ømmeste nænsomme ord, som der var brug for, og de vil kunne forstås. Andre han møder, kæmper en tomands kamp med sjælefjenden. Disse opmuntrer Han til at holde ud, og forvisser dem om at de vil vinde; for Guds engle var på deres side og vil give dem sejr.

Den Syndfrie ynkes over synderens svaghed. . . .

Mennesker hader synderen, selvom de elsker synden. Kristus hader synden, men elsker synderen. Dette vil være i deres ånd, som følger Ham. Kristen kærlighed er træg til kritisere, hurtig til at se anger, klar til at tilgive, til at opmuntre, og sætte vandringsmanden på hellighedens sti, og støtte hans fødder derpå.

. . . .

3. april 99

Et kildeudspring af Liv

»Men den, der drikker af det vand, jeg vil give ham, skal aldrig i evighed tørste. Det vand, jeg vil give ham, skal i ham blive en kilde, som vælder med vand til evigt liv.« Joh. 4,14

Mange flere lider af sjælssygdomme end af legemets sygdomme, og ikke får lindring, før de kommer til Kristus, livets kildeudspring. . . Kristus er den mægtige Læge for den synds-befængte sjæl.

Hvis vi forlader Jesus har vi intet at holde os til. . . Den bestandige nåde i form af altid flydende strømme er en velsignelse for dem som vil, hvis de er tørstige, komme til Ham og drikke.

Han som søger at slukke sin tørst fra denne verdens kilder, vil drikke blot for at tørste igen. Enhver vil være umættet. De længes efter noget at dække sjælens behov med. Kun En kan imødekomme det behov. Verdens behov, ”alle nationers ønske,” er Kristus. Den guddommelige nåde som Han alene kan tildele, er som levende vand, der rensar, fornyer og giver sjælen kraft. . . .

Han som smager af Kristi kærlighed vil hele tiden længes efter mere; men han søger ikke efter noget andet. Verdens rigdomme, ære og fornøjelser vil ikke tiltrække ham. Hans hjertes stadige råb er, Mere af Dig. Og han som afslører de behov sjælen har, venter på at stille dens sult og tørst. Enhver menneskelig ressource og afhængighed vil svigte. Cisternerne vil tømmes, damene vil udtørres; men vor Forløser er en uudtømmelig kilde. Vi kan drikke og drikke og altid få nye forsyninger. Han som har Kristus boende i sig, har et kildeudspring af velsignelser i sig – ”en kilde springer op til evigt liv.” Fra denne kilde kan han få al den styrke og nåde han har brug for.

Han som drikker af det levende vand bliver en kilde af liv. Modtageren bliver en giver. Kristi nåde i sjælen er som et udspring i ørknen, der springer op og fornyer alt, og får dem, som er ved at fortabes, til at være ivrige efter livets vand.

4. april 100

Min vejleder og lods

Jeg vil lære og undervise dig om den vej, du skal gå, jeg vil give dig råd, mit blik er rettet mod dig. Sal. 32,8

Ofte er kristenlivet besat med farer, og opgaver der synes vanskelige at løse. Fantasien afbilleder en kommende ruin for, og trældom og død bagefter. Alligevel taler Guds stemme klart: Gå fremad. . . . Troen ser udover vanskelighederne, og griber fat i det usynlige, endog Almagten, derfor kan den ikke kan vi ikke komme uden om den. Tro er Kristi knugende hånd i enhver nødsituation.

Ethvert skib der sejler på livets hav behøver en guddommelig Lods om bord; men når stormene kommer, når uvejret truer, skubber mange personer deres Lods over bord, og overlader deres skude til begrænsede mennesker, eller prøver at styre den selv. Så kommer ulykken og skibvraget, og Lodsens kritiseres for at føre dem ud på så farlige vande. Overlad ikke dig selv i menneskers varetægt, men sig: ”Herren er min hjælper”; jeg vil søge Hans råd; jeg vil være en gører af hans vilje. . . . Det er lige så umuligt for os at få menneskelig kompetence, uden guddommelig oplysning, som det var for Ægyptens guder at udfri dem som stolede på dem. . . . Forlad jer ikke på mennesker. Arbejd under den guddommelige Leder.

Du er blevet valgt af Kristus. Du er blevet genløst ved Lammets dyrebare blod. Bed derfor til Gud om dette blods fyldest. Sig til Ham: ”Jeg er Din fra skabelsen af; jeg er Din ved genløsningen. Jeg respekterer menneskelig myndighed, og mine brøders råd; men jeg kan ikke bero mig helt på dette. Jeg ønsker Dig, O Gud, til at undervise mig. Jeg har sluttet pakt med Dig, om at få karakterens guddommelige standard, og gøre Dig til min rådgiver og vejleder – et sammenhold for alle planer i mit liv; undervis mig derfor.” Lad Herrens herlighed være din første tanke. . . . Lad enhver handling i dit liv være helligt, af hellig bestræbelse for at gøre Herrens vilje, så jeres indflydelse ikke må lede andre ind på forbudne stier.

5. april 101

Kristi ofrende blod

I ved jo, at det ikke var med forgængelige ting som sølv eller guld, I blev løskøbt fra det tomme liv, I havde overtaget fra jeres fædre, men med Kristi dyrebare blod som af et lam uden plet og lyde. 1.Pet. 1,18,19

Kristus, vor stedfortræder og sikkerhed, fik pålagt synder vi alle har begået. Han blev regnet som en overtræder, så han kan indløse os fra lovens dom.

I hadet til synden, i et fuldstændigt had, tog han alligevel alverdens synder til sig. Skyldfri, bar han den skyldiges straf. Uskyldig, ofrede han alligevel sig selv som en stedfortræder for overtræderen. Skylden fra alle synder, tyngede deres vægt på verdens Forløseres guddommelige sjæl. De onde tanker, de onde ord, de onde handlinger som enhver søn og datter af Adam har begået, afkrævede en straf af Ham selv; for Han var blevet menneskets stedfortræder.

Beskue Ham i ørknen, i Getsemane, på korset! Guds pletfrie Søn tog syndens byrde på sig. Han som var et med Gud, mærkede den frygtelige adskillelse i sin sjæl, som lever mellem Gud og menneske. Dette pressede det smertelige råb ud af Hans læber: ”Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?” Matt.27,46. Det var syndens byrde, fornemmelsen af dens frygtelige afskylighed, dens adskillelse af sjælen fra Gud – det var dette som brød Guds Søns hjerte.

”I ved jo,” sagde Peter ”at det ikke var med forgængelige ting som sølv eller guld.” 1.Pet.1,18. Oh, var dette tilstrækkeligt til at købe menneskenes frelse, hvor nemt kunne det så ikke være for Ham som siger: ”Mit er sølvet, og mit er guldet”. Hag.2,8 Men synderen kunne kun genløses ved Guds Søns dyrebare blod.

Gud har købt ethvert menneskes vilje, hengivenhed, tanker og sjæl ved at udøse hele himmelens rigdomme til denne verden, ved at give os hele himlen i Kristus.

.....

6. april 102

Retfærdiggjort ved hans blod.

”Så meget mere skal vi, der nu er blevet gjort retfærdige i kraft af hans blod, ved ham frelses fra vreden.” Rom.5,9

Gud spørger efter troen på Kristus, som vort sonoffer. Hans blod er det eneste hjælpemiddel mod synd.

Det er ikke Guds vilje at du skal være mistroisk, og torturere din sjæl med frygten for at Gud ikke vil acceptere dig, fordi du er syndig og uværdig. . . . Du kan sige: ”Jeg ved jeg er en synder, og det er grunden til at jeg behøver en Frelser. . . . Jeg har ingen fortjeneste eller godhed hvorved jeg har krav på frelse, men jeg fremstiller Guds Lams alt-forsønende blod for Gud, som borttager verdens synd. Dette er min eneste bøn.”

Gud er rykket nærmere ved Jesus Kristus, mellemmanden, den eneste vej hvori Han tilgiver synder. Gud kan ikke tilgive synder på bekostning af Hans retfærdighed, Hans hellighed, og Hans sandhed. Men Han tilgiver synder og det fuldt og helt. Der er ingen synder Han ikke vil tilgive igennem Herren Jesus Kristus. Dette er synderens eneste håb, og hvis han hviler her i oprigtig tro, er han forvisset på tilgivelse, og det helt og aldeles. Der er kun en kanal og den har alle adgang til, og igennem den kanal venter den angrende og brødebetyngede sjæl en rig og overvældende tilgivelse, og de mørkeste synder er tilgivet. Disse lektier lærte Guds udvalgte folk for tusindvis år siden. De blev gentaget i forskellige symboler og figurer, at sandhedens værk må nages i ethvert hjerte: At uden udgydelse af blod er der ingen tilgivelse af synder. . . . Retfærdighed kræver menneskets lidelser; men Kristus ydede en Guds lidelser. Han behøvede ingen soning for de lidelser han selv udstod; alle hans lidelser var for vor skyld; og Hans fortjenester og hellighed blev åbnet op for faldne mennesker, overbragt som en gave.

Kristus kalder os til at lægge vore synder på Ham, Synd-bærem. . . . Men hvis vi afviser at lade synderne gå, og vi selv tager ansvaret på os, vil vi gå tabt. Vi må falde ned på Kristus, den levende sten, og blive sønderbrudt, men hvis den Sten falder på os, vil den pulverisere os.

.....

7. april 103

Fred gennem Korset

Så er der da nu ingen fordømmelse for dem, som er i Kristus Jesus, som ikke vandrer efter kødet, men efter Ånden. Rom.8,1

Hvis synderne kan ledes til at rette et alvorligt blik på korset, hvis de kan se den korsfæstede Frelser i øjnene, vil de kunne indse dybden af Guds medlidende og syndens syndighed.

Idet din samvittighed opklares af Helligånden, har du set noget af syndens onde, dets kraft, dets skyld, dets ve, og du ser på den med afskylighed. . . . Du vil længes efter at blive tilgivet, blive renset, og blive sat fri. Harmoni med Gud, ligne ham – hvad kan du gøre for at opnå dette?

Det er fred som du behøver – Himlens tilgivelse og fred og kærlighed i sjælen. Penge kan ikke købe det, forstanden kan ikke fremstille den, visdommen kan ikke opnå den; du kan aldrig håbe, ved dine egne anstrengelse, for at få den. Men Gud giver den til dig som en gave, ”uden penge og uden en pris.” Es 55,1

Gå til Ham, og bed om han vil bortvaske dine synder, og give dig et nyt hjerte. Tro da at Han gør dette fordi han har lovet det. . . . Det er vort privilegium at gå til Jesus og blive renset, og stå overfor loven uden skam eller samvittighedsnag.

Når synderen ved korsets fod ser op på Ham, som døde for at frelse synderen, må han juble af glæde; for hans synder er tilgivet. Knæler han i tro ved korset, har han nået det højeste sted som menneske kan opnå.

Tak Gud for gaven i Hans dyrebare Søn, og bed for at han ikke må dø forgæves for dig. Ånden indbyder dig i dag. Kom med hele dit hjerte til Jesus, og du har krav på hans velsignelse.

Idet du læser løfterne, så husk på at de er et udtryk for uudsigelig kærlighed og medynk. . . . Ja, tro blot, at Gud er din hjælper. Han ønsker at genoprette sit moralske billede i mennesker. Idet du drager nærmere til ham, med bekendelse og anger, vil han drage nær til dig med barmhjertighed og tilgivelse.

.....

8. april 104

En herlig erstatning.

Kristus har løskøbt os fra lovens forbandelse ved selv at blive en forbandelse for vor skyld - der står jo skrevet: »Forbandet er enhver, der hænger på et træ« Gal. 3,13

Det er lovens område at fordømme, men der er ingen kraft i den til at tilgive eller til at genløse.

Uden Kristus var loven i sig selv kun en fordømmelse og død for overtræderen. Den har ingen frelsende egenskab – ingen kraft til at beskytte overtræderen fra dens straf. . . .

Overtræderen af Guds lov, gør Kristi død absolut nødvendig for at frelse mennesker og alligevel fastholde lovens ophøjethed og ære. Kristus påtog Selv syndens fordømmelse. Han åbnede Sit skød for menneskers ulykke. Han som ikke kendte til synd, blev til synd for os.

Som menneskets erstatning og sikkerhed, blev menneskenes synd lagt på Kristus; han blev regnet som en overtræder, så Han kan genløse dem fra lovens forbandelse. . . . Han, Syndbæreren, udholder retslig straf for forbrydelsen og bliver selv synd for mennesket.

Synd, så hadefuldt den er i Hans øjne, blev dynget sammen på Ham, indtil han segnede under dens vægt. Den fortvivlede smerte for Guds Søn var så meget større end hans fysiske smerte, at han mærkede det sidstnævnte så meget.

Gud lod Sin Søn udlevere for vore overtrædelser. Over for syndbæreren påtog Han sig Selv en dommers karakter, aflagde Sig en faders vindende egenskaber.

Heri anbefaler Hans kærlighed sig selv på den mest utrolige måde for den oprørske slægt.

Hele verdens synd blev lagt på Jesus, og guddommeligheden gav dens højeste værdi for den lidende menneskehed i Jesus, så hele verden kan få tilgivelse gennem troen på Stedfortræderen. Den mest skyldige behøver ikke at frygte at Gud ikke vil tilgive, for på grund af det guddommelige offers virkningsfuldhed vil lovens straf være eftergivet. På grund af Kristus kan synderen vende tilbage til loyalitet mod Gud.

.....

9. april 105

En fuldstændig forligelse

Og ikke alene det, vi har også vores stolthed i Gud ved vor Herre Jesus Kristus; ved ham har vi nu fået forligelsen. Rom. 5,11

Kristi ubegrænsede rækkevidde demonstreres ved at han bar hele verdens synder. Han har en dobbeltrolle som ham der ofrer og offeret, præst og offer.

I den forsoning der blev gjort for ham ser den troende en så bred, og lang og høj og dyb rækkevidde – ser en sådan fuldstændighed i frelsen, købt for en uendelig pris, så hans sjæl fyldes med pris og taksigelse. Her ses Guds herlighed, som gennem et glas, og ændres til samme billede som ved Herrens Ånd.

Den store Ypperstepræst har gjort det offer som kan gøres for enhver pris. De bønner som mennesker sender op nu, de messer der gøres for at udfri sjæle fra Skærsilden, er ikke til mindste nytte for Gud. Alle andre og ofre, traditioner og påfund hvorved mennesker håber at opnå frelse, er fejlagtige. . . . Kristus er den eneste syndbærer, det eneste syndoffer. . . .

Præster og herskere har ikke ret til at sætte sig imellem Kristus og de sjæle han døde for, som om de havde fået Frelserens egenskaber, og i stand til at tilgive og synde. De er kun syndere. De er kun mennesker.

Bøn og bekendelse skal kun sendes til Ham som en gang for alle er kommet ind i det hellige sted. Kristus har erklæret: Men hvis nogen synder, har vi en talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige. 1.Joh.2,1 Han vil frelse alle til det yderste, som kommer til Ham i tro.

Den Ældre Bror af vor slægt er ved den evige trone. Han ser på enhver sjæl, som vender sit ansigt mod Ham, som Frelseren.

Den tungeste byrde som vi skal bære er syndens byrde. . . . Han vil tage tyngden væk fra vore trætte skuldre. Han vil give os hvile. Også sorgernes og bekymringernes byrde vil Han bære. Han indbyder os til at kaste alle vore bekymringer på Ham; for i Hans hjerte har Han omsorg for os.

.....

10. april 106

Billedet møder modbilledet

Men nu, da I er i Kristus Jesus, er I, som engang var langt borte, ved Kristi blod kommet nær. Ef. 2,13

Guds folk, hvem Han kalder Sin dyrebare skat, blev privilegeret med et tofoldigt lovsystem; den moralske og det ceremonielle. . . .

Fra skabelsen var moralloven en essentiel del af Guds guddommelige plan, og var ligeså uforanderlig som Han selv. Ceremoniellen skulle besvare et særligt formål i

Kristi plan for slægtens frelse. Det forbilledlige system for ofre, blev fastsat så synderen gennem disse tjenester kan se det store offer, Kristus. . . . Ceremoniloven var storartet; den var den tilvejebringelse Jesus Kristus gør under rådslagning med Sin Far, for at hjælpe slægtens frelse. Hele opstillingen af det forbilledlige system var funderet på Kristus. Adam kunne på forhånd se et billede af Kristus i det uskyldige dyr der led straf for hans overtrædelse af Jehovas lov.

Behovet for offertjenesten ophørte da forbilledet mødte modbilledet i Kristi død. I Ham nåede skyggen sin virkelighed. . . . Guds lov vil fastholde sin ophøjede karakter lige så længe som Jehovas trone står. Denne lov er udtrykket af Guds karakter. . . . Billeder og skygge, ofre og gaver, havde ingen kraft efter Kristi død på korset; men Guds lov blev ikke korsfæstet med Kristus. . . . I dag bedrager han (Satan) mennesker med hensyn til Guds lov.

Tibudsloven lever og vil leve gennem evige tider. . . .

Gud gjorde ikke et uendeligt offer ved at give Sin enbårne Søn til vor verden, for at sikre mennesket lov til at bryde Guds bud i dette liv og i det fremtidige evige liv.

Han (Jesus) gav Sit dyrebare, uskyldige liv for at frelse skyldige mennesker fra evig ruin, så de ved tro på Ham kan stå skyldfrie for Guds trone.

.

11. april 107

Forløsning og tilgivelse

I ham har vi forløsning ved hans blod, tilgivelse for vore synder ved Guds rige nåde. Ef. 1,7

Kristi nåde er ufortjent til at retfærdiggøre synderen uden fortjeneste eller krav fra hans side. Retfærdiggørelsen er en fyldestgørende og fuldstændig tilgivelse af synd. Det øjeblik en synder accepterer Kristus ved tro, det øjeblik er han tilgivet. Kristi retfærdighed er ham tildelt, og han skal ikke længere betvivle Guds tilgivende nåde.

Der er intet i troen, der gør den til vor frelser. Tro kan ikke fjerne vor skyld. Kristus er Guds kraft til frelse for alle dem som tror. Retfærdiggørelse kommer gennem Jesu Kristi fortjenester. Han har betalt prisen for synderens genløsning. Dog er det kun gennem tro på Hans blod at Jesus kan retfærdiggøre den troende.

Synderen kan ikke bero sig på sin egne gode gerninger, som middel til retfærdiggørelse. Han må komme til det punkt hvor han vil frasige sig alle sine synder, og gribe det ene lys efter det andet, sådan som det skinner på hans stivej. I al enkelhed griber han den frie og tilstrækkelige forsyning som er lavet i Kristi blod. Han tror på Guds løfter, ved hvilke Kristus er gjort til helliggørelsen, retfærdigheden og forløsningen for ham. Og hvis han følger Jesus, vil han vandre ydmygt i lyset, glæde sig ved lyset og sprede dette lys til andre.

Lad den angrende synder fæstne sine øjne på "Guds lam, som borttager verdens synd." Når I ser Jesus, sorgens Menneske, og kender til sorg, arbejder på at frelse det tabte, ringeagtet, forhånet, bespottet, drevet fra by til by indtil Hans mission var udført; når vi beskuer Ham i Getsemane, sveder store bloddråber ud, og dør under pine på korset – når I ser dette, vil selvet ikke længere råbe efter anerkendelse. Idet vi ser på Jesus, vil vi skamme os over vor kulde, vor sløvhed, vor selvoptagethed. Vi skal være villig til at være alt eller intet, så at I kan gøre en hjertefuld tjeneste for Mesteren. Vi skal glæde os over at bære korset efter Jesus, og udholde trængsler, skam eller forfølgelse for Hans dyrebare sags skyld.

.

12. april 108

Selvretfærdighed duer ikke

For jeg siger jer: Hvis jeres retfærdighed ikke langt overgår de skriftkloges og farisæernes, kommer I slet ikke ind i Himmeriget. Matt. 5,20

Det største bedrag et menneske kunne have på Kristi tid, var at blot samtykke i sandheden om retfærdighed. Med al den menneskelige erfaring viser den teoretiske kendskab til sandheden sig som hel utilstrækkelig for sjæles frelse. Den frembringer ikke retfærdighedens frugter. . . . Farisæerne hævdede at være Abrahams børn, og pralede af at de lå inde med Guds orakelsvar; dog bevarede disse fortrin dem ikke fra selvished, had, havesyge, og det tarveligste hykleri.

Den samme fare eksisterer stadig. Mange tager det for givet at de er kristne, kun fordi de holder sig til visse teologiske læresætninger. Men de har ikke taget sandheden med ind i det praktiske liv. De har ikke troet og elsket den, derfor har de ikke fået den kraft og nåde som kommer ved helligelse til sandheden. Mange bekender at tro på sandheden; men hvis den ikke gør dem oprigtige, venlige, tålmodige, overbærende, himmelsindede, er den en forbandelse for han som har den, og gennem deres indflydelse er den en forbandelse for verden.

Den retfærdighed som Kristus lærte er i overensstemmelse med hjerte og liv, for Guds åbenbarede vilje. Syndige mennesker kan kun blive retfærdiggjorte når de har troen på Gud og fastholder en livgivende forbindelse med Ham. Da vil sand gudfrygtighed opbygge tanker og forædle livet. Da vil religionens ydre former gå i samklang med den kristnes indre renhed. Da vil de ceremonier som forlanges i Guds tjeneste ikke være meningsløse ritualer, som de var for de hykleriske farisæerer.

Frelse er Guds frie gave til den troende, som han fik ved Kristi skyld alene. Den trængte menneskesjæl kan finde fred ved troen på Kristus, og hans fred vil stå i

samme forhold til hans tro og tillid. Han kan ikke vise sine gode gerninger som bøn for sin sjæls frelse.

.

13. april 109

Fyldt med hans retfærdighed

Salige er de, som hungre og tørster efter retfærdigheden, for de skal mættes. Matt.5,6

Retfærdighed er hellighed, lighed til Gud, og "Gud er kærlighed." 1 Joh 4,16. Det er at slutte sig til Guds lov, for "alle dine bud er retfærdige" (Sal. 119,172), og "kærlighed er lovens opfyldelse" (Rom 13,10). Retfærdighed er kærlighed, og kærlighed er lys og Guds liv. Guds retfærdighed er legemliggjort i Kristus. Vi tager imod retfærdigheden, ved at tage imod Ham. "Retfærdigheden opnås ikke ved smertelig kampe eller tungt slid, ikke ved gaver eller ofre; men den gives frit til enhver som hungre og tørster efter at modtage den. Kom, alle I, der tørster, kom og få vand! Kom, I, der ingen penge har! Køb korn, og spis! Kom og køb korn uden penge, vin og mælk uden betaling!" Es.55,1 "Deres retfærdighed kommer fra mig, siger Herren." "Han skal få dette navn »Herren er vor Retfærdighed«. Es.54,17; Jer. 23,6.

Intet menneske kan hjælpe med det som mætter sjælens sult og tørst. Men Jesus siger: . . . »Jeg er livets brød. Den, der kommer til mig, skal ikke sulte, og den, der tror på mig, skal aldrig tørste. Joh.6,35 . . .

Jo mere vi kender til Gud, des højere vil vore karaktermål være, og des mere længes vi efter at genspejle Hans lighed. Et guddommeligt element, forenes med mennesket når sjælen rækker ud efter Gud og det længselsfulde hjerte siger: Kun hos Gud finder min sjæl ro, for mit håb kommer fra ham. Sal.62,6 . . .

Hjertets stadige råb er: "Mere af dig," og Åndens svar vil altid være: "Meget mere." Rom 5,9,10. . . . Det var Faderens gode behag at "al fylde dvæler" i Kristus, "og "i ham er I fuldendte." Kol. 1,19, 2,10

Kristus er det store opbevaringssted for retfærdiggørende retfærdighed og helligende nåde.

Alle må komme til ham, og modtage af hans fylde.

.

14. april 110

De første skridt i retfærdiggørelsen

Ham har Gud ophøjet til fyrste og frelser ved sin højre hånd for at give Israel omvendelse og syndsforladelse. Apg.5,31

Mange er forvirrede om hvad de første skridt til frelse indebærer. Anger tænkes at være det arbejde, som synderen må gøre med sig selv for at han kan, for at han kan komme til Kristus. De tænker at synderen må gøre sig selv egnede for at opnå Guds nåde. Men selvom det er sandt at anger må gå forud for tilgivelse, for det er kun det søndrebrudte hjerte som Gud antager, så kan synderen ikke selv gå til angeren, eller berede sig selv til at komme til Kristus. . . . Det allerførste skridt til Kristus tages under Guds Ånds dragen; idet mennesket reagerer på denne dragen, han rykker hen mod Kristus for at han kan angre. . . .

For ypperstepræsterne og saddukæerne fremstillede Peter det faktum klart at anger er Guds gave. Idet han talte om Kristus, sagde han: "Ham har Gud ophøjet til fyrste og frelser ved sin højre hånd for at give Israel omvendelse og syndsforladelse." Anger er ikke mindre Guds gave end tilgivelse og retfærdiggørelse er, og den kan ikke erfares uden at sjælen har fået den af Kristus. Hvis vi drages til Kristus, er det gennem Hans kraft og dyd. Sønderbrydelsens nådegave kommer gennem Ham, og fra Ham kommer retfærdiggørelsen.

Hvem har ønsker at angre virkeligt? Hvad må han gøre? Han må komme til Jesus, lige som han er, uden tøven. Han må tro at Kristi ord er sandt, og, tro løftet, bede, så han kan tage imod. Når det oprigtige ønske tilskynder folk til at bede, vil de ikke bede forgæves. Herren vil opfylde Sit Ord, og vil lade Helligånden lede os til anger. . . . I bøn vil han (den angrende synder) gå ind i tro, og ikke blot tro men adlyde forskrifterne i Guds lov. . . . Han vil opgive alle vaner og tanker som vil drage hans hjerte fra Gud.

.

15. april 111

Kristi retfærdighed er nok

Men nu er Guds retfærdighed åbenbaret uden lov, bevidnet af loven og profeterne, Guds retfærdighed ved tro på Jesus Kristus for alle, som tror. Der er ingen forskel. Rom.3,21,22

Hvad er retfærdiggørelse ved tro? Det er at Gud lægger menneskets ære i støvet, og gør det for mennesket som ikke er i dets magt at gøre selv. Når mennesket ser sin inthet, er de beredt til at iklædes Kristi retfærdighedsklædninger.

Dem som himlen anser for at være hellige er de sidste til at vise sig af deres egen godhed. Apostlen Peter blev en trofast tjener i Kristus, og han blev æret stort med guddommeligt lys og kraft; han havde aktiv del i opbyggelsen af Kristi menighed; men Peter glemte aldrig den frygtelige erfaring i hans ydmygelse; hans synd blev

tilgivet; dog vidste han godt at den karaktersvaghed, som fik ham til at falde, kunne kun Kristi nåde afhjælpe.

Ingen af apostlene eller profeterne har påstået at de var uden synd. Mennesker som har levet nærmest Gud, mennesker som hellere ville ofre livet selv, end at begå en bevidst forkert handling, mennesker som Gud ærede med guddommelig lys og kraft, har bekendt deres egen naturs syndighed. De har ikke sat deres lid til det kødelige, de har ikke hævdet deres egne rettigheder, men helt og fuldt stølet på Kristi retfærdighed. Sådan vil det være med alle som beskuer Kristus.

Kristi retfærdighed, så en ren hvid perle, har ingen defekt, ingen plet, ingen skyld. Retfærdigheden kan blive vor. Med dens blodkøb, er frelsen en uvurderlig rigdom, en perle af stor pris.

Tanken at Kristi retfærdighed tilskrives os, ikke på grund af fortjeneste fra vor side, men som en gratis gave fra Gud, er en stor og dyrebar tanke. Guds og menneskers fjende er ikke villig til at denne sandhed bliver fremstillet klart; for han ved at hvis folk modtager den til fulde, vil hans kraft blive brudt.

.....
16. april 112

Hans retfærdighed opnås ved tro

Den derimod, der ikke arbejder, men tror på ham, som gør den ugudelige retfærdig, ham regnes hans tro til retfærdighed. Rom.4,5

Den tro, som er til frelse er ikke en tilfældig tro, det er ikke blot intellektet som indvilger sig, det er tro som rodfæster sig i hjertet, som griber Kristus som en personlig Frelser, forvisser sig om at Han kan frelse alle til det yderste, som kommer til Gud ved Ham.

Den fortabte synder kan sige: "Jeg er en tabt synder; men Kristus kom og opsøgte og frelste det tabte. Han siger: 'Jeg kom ikke for at kalde retfærdige, men syndere til anger.' Jeg er en synder, og han døde på Golgatas kors for at frelse mig. Jeg kan ikke være et være ufrelst et øjeblik længere. Han døde og oprejste sig igen for min retfærdiggørelse, og Han vil frelse mig nu. Jeg accepterer den tilgivelse han har lovet." . . .

Det store arbejde som er udført for synderen, som er plettet og sølet til af ondskab, er retfærdiggørelsens værk. Ved Ham som taler sandheden, erklæres han for retfærdighed. Herren tilskriver den troende Kristi retfærdighed og erklærer ham for retfærdig for universet. Han overfører sine synder til Jesus, synderens repræsenterende stedfortræder og sikkerhed. For Kristus påtager sig enhver troende sjæls misgerning. "Ham, der ikke kendte til synd, har han gjort til synd for os, for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham." 2.Kor.5,21 . . .

Igennem anger og tro er vi befriet fra synd, og ser på Herren vor retfærdighed. Jesus led, den retfærdige for den uretfærdige. . . .

Ved at gøre os retfærdige gennem Kristi tillagte retfærdighed, erklærer Gud os retfærdige, og behandler os som retfærdige. Han ser på os som Sine kære børn. Kristus arbejder imod syndens magt, og hvor der er megen synd, er der endnu mere nåde. "Da vi nu er blevet gjort retfærdige af tro, har vi fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus. Ved ham har vi i troen fået adgang til den nåde, som vi står i, og vi er stolte af håbet om Guds herlighed." Rom.5,1,2.

Gud har gjort store tilvejebringelser, så vi kan stå fuldkomne i Hans nåde, ikke mangle noget, og vente på Herrens tilsynkomst.

.....
17. april 113

Iklædt hans retfærdighed

Jeg fryder mig over Herren, min sjæl jubler over min Gud. For han har klædt mig i frelsens klæder og hyllet mig i retfærdighedens kappe, som en brudgom sætter sin turban, og som bruden fæster sine smykker. Es.61,10

Kun det dække som Kristus selv har frembragt, kan få os til at møde frem for Guds nærhed. Dette dække, Hans egen retfærdigheds kappe, vil Kristus lægge på enhver angrende, og troende menneskesjæl. "så råder jeg dig" siger Han" til hos mig at købe . . . hvide klæder at iføre dig, for at din nøgenheds skam ikke skal ses. Åb 3,18.

Denne kappe, som er blevet vævet på himlens vævestol, har ikke en eneste menneskebearbejdet tråd i sig. I Sin ydmyghed har Kristus udarbejdet en fuldkommen karakter, og denne karakter ofrer han for at til tildele os den. "Al vor retfærdighed blev som snavset tøj." Es 64,5 Alt hvad vi selv kan gøre, er besudlet med synd. Men Guds Søn "blev åbenbaret for at bære vore synder, og der er ikke synd i ham." Synd defineres til at være lovbrud. 1. Joh 3,5,4. Men Kristus var lydlig over for alle lovbudene. . . .

Ved Hans fuldstændige lydighed gjorde han det muligt for ethvert menneske at adlyde Guds bud. Når vi underkaster os selv Kristus, forenes vort hjerte med Hans hjerte, viljen glider over i hans vilje, sindet bliver et med Hans sind, tankerne kommer i fange hos Ham; vi lever Hans liv. Dette er, hvad det vil sige at være ikklædt Hans retfærdigheds klædning. Når Herren ser på os, så ser han ikke figenblade klædningen, ikke nøgenhed og deformiteter af synd, men Sin egen retfærdighedsklædning, som er fuldkommen lydighed til Jehovas lov.

Dem som er accepteret af Kristus, ser Gud på. Han ser dem ikke som de er i Adam, men som de er i Jesus Kristus, som Guds sønner og døtre.

Vi skal ikke være bekymrede for hvad Kristus og Gud tænker om os, men om hvad Gud tænker om Kristus, vor Stedfortræder.

.....
18. april 114

Bevise Guds vilje

Og tilpas jer ikke denne verden, men lad jer forvandle, ved at sindet fornyes, så I kan skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, det som behager ham, det fuldkomne. Rom. 12,2.

Kristus kom til verden for at modvirke Satans falskneri, at Gud havde lavet en lov som mennesker ikke kan holde. Da han påtog sig Selv ydmyghed, kom han til denne jord, og ved et liv i lydighed viste han at Gud ikke havde lavet en lov som mennesker ikke kan holde. Han viste at det var muligt for mennesker at adlyde loven fuldstændigt. Den som accepterer Kristus som deres Frelser, får del i Hans guddommelige natur, er i stand til at følge Hans eksempel, leve i lydighed mod alle forskrifter i loven. Gennem Kristi fortjenester, skal mennesker ved sin lydighed vise at det passer til himmelen, og at det ikke vil gøre oprør.

I alle dets guddommelige handlinger, erklærer verdens Genløser: "Jeg kan intet gøre af mig selv." "Og det har min fader påbudt mig at gøre." Joh. 5,30; 10,18. Alt hvad jeg gør er en opfyldelse af Min himmelske Faders råd og vilje. Beretningen om Jesu daglige liv på jorden er en præcis optegnelse af Guds opfyldelse og mål med mennesker. Hans liv og karakter var en åbning eller fremstilling af den karakterudvikling som mennesker må opnå ved at få del i guddommelig natur, og overvinde verden ved daglige konflikter.

De unge har altid brug for at holde den kurs, som Kristus holdt foran sig. . . . Ved at studere Hans liv skal vi lære hvor meget Gud gennem Ham vil gøre for Hans børn. Og vi skal lære af det, uanset hvor store vore prøvelser kan være, så de ikke kan overgå hvad Kristus udstod.

Dem som vandrer ligesom Kristus vandrede, som er tålmodige, høflige, venlige, sagtmødige og ydmyge i hjerte, dem som tager åget med Kristus og løfter Hans byrder, som længes efter sjæle ligesom Han længes efter dem – disse vil gå ind til deres Herres glæde. De vil se sjælens møje hos Kristus, og mættes derved. Himlen vil triumfere, for tomrummet som kom i himlen efter at Satans og hans engles fald, vil blive udfyldt af Herrens genløste.

.....
19. april 115

Troen viser sig i gerninger

Nogen vil indvende: 'En har tro, en anden har gerninger. Vis mig da din tro uden gerninger, så skal jeg med mine gerninger vise dig min tro. Jak. 2,18

Den del mennesket skal gøre for sjæles frelse er at tro på Jesus som en fuldkommen Forløser, ikke for andre mennesker, men for ens egen skyld.

Kristus tildeler Sin fuldkommenhed og retfærdighed den troende synder, idet han ikke fortsætter med at synde, men vender fra overtrædelse til lydighed mod lovene. Selvom om Gud kan være retfærdig, og dog retfærdiggøre synderen gennem Kristi fortjenester, kan intet mennesker dække sin sjæl med Kristi retfærdighedsklædninger når han udøver bevidste synder, eller forsømmer opgaver han er klar over.

Apostlen Jakob så at det ville være farligt at bringe budskabet om retfærdiggørelse ved at tro, og han ville derfor at vise at den oprigtige tro ikke kan være der uden de tilsvarende gerninger. Abrahams erfaring blev taget frem: "Som du ser, virkede troen sammen med hans gerninger, og det var af gerningerne, hans tro blev fuldkommen." Jak. 2,22. Således virker den oprigtige hos den troende. Tro og lydighed giver en solid, og værdifuld erfaring.

Tro og gerninger er to årer som må trækkes samtidig, hvis vi (vil) modstå vantroens strøm.

Den såkaldte tro, som ikke virker ved kærlighed og renser sjælen, vil ikke retfærdiggøre noget menneske. "I ser altså," siger apostlen "at mennesket bliver gjort retfærdigt af gerninger, og ikke af tro alene." Jak.2,24 Abraham troede Gud. Hvordan ved vi at han troede. Hans gerning bevidnede karakteren af hans tro, og hans tro blev regnet ham for retfærdighed. Vi behøver Abrahams tro i vore dage, til at oplyse det mørke som samler sig om os, og udelukker Guds kærligheds liflige sollys, og forhindrer den åndelige vækst. Vor tro bør være rig på gode gerninger; for tro uden gerninger er død.

.....
20. april 116

Helliggørelsen, et livsværk

Jeg helliger mig selv for dem, for at de også kan være helliget i sandheden. Joh. 17,19

Vi beskyldes for at have og fået tillagt den retfærdighed hvorved vi er blevet retfærdiggjort. Den retfærdighed hvorved vi er helliget er blevet tildelt os. Det første er vor titel til himlen, det andet er vor egnet til at komme i himmelen.

Mange begår den fejl at de prøver at definere minutløst forskellene mellem retfærdiggørelse og helliggørelse. I definitionen mellem disse to termer bringer de ofte deres egne ideer og spekulationer ind. Hvorfor være nøjere end Inspirationen er om dette vitale spørgsmål om retfærdiggørelse ved tro?

Når den angrende synder, ydmyg over for Gud, ser Kristi sonoffer for sin skyld, accepterer han denne forsoning som sit eneste håb i dette liv og det fremtidige liv, og hans synder tilgives. Dette er retfærdiggørelse ved tro.

Helliggørelse sker ikke på et øjeblik, på en time, på en dag, men i et helt liv. Den opnås ikke ved en flyvsk følelse, men er resultatet af at hele tiden dø i synden, og hele tiden leve i Kristus. Fejl kan ikke rettes eller reformer udføres i karakteren, ved svage og pludselige anstrengelser. Det er kun ved lange, vedholde anstrengelser, hård disciplin og strenge kampe, at vi vinder sejr.

Helligelse er ikke blot en teori, en følelse, eller en række ord, men levende, aktive læresætninger, som kommer ind i hverdagslivet. Det kræver at vore spise-, drikke- og klædevaner gøre sådan at vi bevarer fysisk, mental og moralsk sundhed, så vi kan give Herren vore legemer – ikke som en gave der er fordærvt af dårlige vaner, men – ”som et levende offer, helligt, og Gud velbehageligt.”

Skrifterne er den store kraft der forvandler karakteren. . . . Hvis Guds ord studeres og adlydes, vil det virke i hjertet, og underlægge sig enhver uheldig egenskab.

Der er intet godt som en øjeblikkelig helliggørelse. Sand helliggørelse er en daglig gerning, som fortsætter helt til livets ende.

.....

21. april 117

Et had til synd

Du elskede ret og hadede uret, derfor har Gud, din Gud, salvet dig med glædens olie frem for dine lige. Hebr. 1,9

Under omvendelsen finder synderen fred hos Gud gennem soneblodet, den kristnes liv er lige begyndt.

Den nåde som Kristus indplanter i sjælen . . . skaber et fjendskab hos mennesket imod Satan. Uden denne forvandlerende nåde og fornyende kraft, vil mennesket fortsætte i Satans fangenskab, en tjener som altid er parat til at gøre hans befaling. Men den nye grundsætning i sjælen skaber konflikt, hvor der indtil har været fred. Den kraft som Kristus tildeler, sætter mennesket i stand til at modstå tyrannen og tronraneren. Enhver som afskyer synden i stedet for at elske den, Enhver der modstår og besejrer de lidenskaber som er blevet holdt i hævd, fremviser et princip i praksis, der er helt og fuldt ovenfra.

Tilpasning til verden og harmoni med Kristus kan ikke bevares. Verdslige grundregler og verdslig praksis tapper åndeligheden fra hjerte og liv. Tilpasning til verden betyder en lighed med verden, når verdens standarder imødekommes. . . . Intet menneske kan tjene verden og Jesus Kristus på samme tid. Der er et uforeneligt fjendskab, mellem Kristus og verden.

Hvor få kan sige: ”Jeg er død over for verden; livet jeg nu lever, er i troen på Guds søn!” Medens dem omkring os kan være frugtesløse og involveret i fornøjelsessyge og tåbelighed, er vor samtale om himlen, når vi ser efter Frelseren; sjælen rækker ud efter Gud for tilgivelse og fred, for retfærdigheden og sand hellighed. Samkvem med Gud og tanker for ting ovenfor, forvandler sjælen til Kristi lighed.

Lad jeres hjerte være blødgjort og smeltet under Guds Ånds guddommelige indflydelse. Du bør ikke tale så meget om dig selv, for dette vil ikke styrke nogen. . . . Tal om Jesus, og lad selvet gå; lad det fordybe sig i Kristus.

.....

22. april 118

”Hvis noget menneske synder – ”

Men hvis nogen synder, har vi en talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige. - 1. Joh. 2,1

Når vi iklædes Kristi retfærdighed, vil vi ikke have smag for synd; for Kristus vil arbejde hos os. Vi kan lave fejltagelser, men vi vil hade synden, som har forårsaget Guds Søns lidelser.

Hvis nogen med dagligt fællesskab med Gud fraviger stien, hvis han et øjeblik vender de øjne bort, som har set fast på Jesus, er det ikke fordi han synder med overlæg; for når han ser sin fejltagelse, vender han sig igen, og fæstner sine øjne på Jesus, og det at han har fejlet gør ham ikke mindre dyrebar for Guds hjerte. Han ved at han har fællesskab med Frelseren, og når han irttesættes for sin fejltagelse i nogle retssager, vandr han ikke surmuglende bort, og beklager sig over Gud, men vender fejltagelsen til en sejr.

Der er dem som har kendt Kristi tilgivende kærlighed, og som virkelig ønsker at være Guds børn, alligevel indser de at deres karakter er ufuldkommen, deres liv mangelfuldt, og ser at de faktisk har været i tvivl, om deres hjerter virkelig har været fornyet af Helligånden. Til disse vil jeg sige: Gå ikke bort i fortvivelse. Ofte må vi bøje os grædende ned for Jesu fødder på grund af vore mangler og fejltagelser; men vi skal ikke miste modet. Selvom vi overvindes af fjenden, er vi ikke kastet bort, ikke svigtet eller forkastet af Gud. Nej; Kristus er Guds højre hånd, som også gør mellemkomst for os. Den elskede Johannes sagde: ”Dette skriver jeg

til jer, for at I ikke skal synde. Men hvis nogen synder, har vi en talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige.” ”For Faderen selv elsker jer.” 1. Joh. 2,1; Joh. 16,27 Han har planlagt at genoprejse jer til Sig selv, for at se Sin egen renhed og hellighed, genspejlet i jer. Og hvis I blot vil overgive jer selv til Ham, vil Han som har påbegyndt et godt arbejde i jer, bringe det videre frem til Jesu Kristi dag. Al synd . . . kan overvindes ved Helligåndens kraft.

.....

23. april 119

Karakterprøven

Han sidder og smelter sølvet og renser det. Han renser Levis sønner og lutrer dem som guld og sølv, så de på rette vis kan frembære offergaver til Herren, i retfærdighed. Mal. 3,3

Mange som bekender sig som helligede er helt uvidende om nådens arbejde med hjertet. . . . De tilsidesætter fornuft og dømmekraft, og beror sig helt og fuldt på deres følelser, baserer deres krav til helligelse på følelser, som de en gang har erfaret. . . .

Bibelsk helligelse består ikke af stærke følelser. Her er der mange som farer vild. De gør deres følelser til deres kriterium. Når de føler sig opstemt eller lykkelig, hævder de at de er helliggjort. Lykkelige følelser eller mangel på glæde er ikke tegn på at en person er helliggjort eller ej. . . . Dem som kæmper med daglige fristelser, og overvinder deres egne syndige tendenser, og søger efter hjertets og livets hellighed, og gør ikke skrydende krav på hellighed. De hungre og tørster efter retfærdighed. Synden viser sig yderst syndig for dem.

Om sommeren, når vi ser på den store skovs træer, er alt iklædt en skøn grøn kåbe, vi kan ikke være i stand til at skelne mellem stedsegrønne træer og andre træer. Men når vinteren nærmer sig, og kong frost omkranser den i sin isnede favn, afklæder de andre træer deres skønne løv, og de stedsegrønne vil hurtigt kunne ses. Sådan vil det være med alle som vandrer i ydmyghed, ikke stoler på selvet, men klynger sig skælvende til Kristi hånd. Medens dem som er tillidsfulde, og stoler på deres egen karakterudvikling, mister deres falske retfærdighedsklædning, når de underkastes prøvelsernes storme, vil de sande retfærdige, som virkelig elsker og frygter Gud, bære Kristi retfærdighedsklædning i medgang såvel som modgang.

Det kræver en prøvetid at afsløre kærlighedens rene guld og troen i karakter. Når prøvelser og trængsler kommer ind over menigheden, så vil den nidkære og varme hengivenhed for Kristi efterfølger udvikles.

.....

24. april 120

Stigen til fuldkommenhed

Alt, hvad der behøves til liv og gudsfrygt, har hans guddommelige kraft skænket os gennem erkendelsen af ham, der kaldte os med sin herlighed og styrke. 2.Pet.1,3

Jesus er stigen til himmelen, . . . og Gud kalder på os til at bestige denne stige. Men vi kan ikke gøre dette så længe vi forlader os på jordiske rigdomme. Vi foruretter os selv når vi sætter vor bekvemmelighed og personlige fortrin foran Guds sager. Der er ingen frelse i jordiske besiddelser eller omgivelser. Et menneske ophøjes ikke i Guds øjne, eller får hans anerkendelse ved at have goder, fordi han har jordiske rigdomme. Hvis vi virkelig erfarer at vi klatrer opad, må vi lade alle hindringer bag os. Dem som klatrer opad må sætte deres fødder fast på ethvert stigetrin.

Vi frelses ved at stige trin for trin op ad stien, se på Kristus, klynge os til Kristus, bjergbestie skridt for skridt op til Kristi højder, så at Han gøres til vor visdom og retfærdighed og hellighed og løskøbelse. Tro, kraft, kundskab, mådehold, tålmodighed, gudsfrygt, broderlig kærlighed, og barmhjertighed er trinene på denne stige.

Der er brug for mod, sjælsstyrke, tro og ubetinget tillid til Guds kraft til at frelse. Disse himmelske nådegaver kommer ikke på et øjeblik; de erhverves gennem årelange erfaringer. Men enhver oprigtig og alvorligt søgende vil få del i den guddommelige natur. Hans sjæl vil fyldes med en intens længsel efter at kende den kærligheds fylde, som fører til kundskab. I det han går frem i det guddommelige liv, vil han bedre kunne gribe Guds Ords ophøjede og forædlende sandheder, indtil han ved beskuelse ændres, og er i stand til at genspejle ligheden i sin Forløser.

Dit Guds barn! Engle overvåger den karakter du udvikler, de vejer dine ord og handlinger; tag dig derfor i agt hvor du går, . . . uanset hvor du er, så bevis din kærlighed til Gud.

At elske Gud højest og vor næste som os selv er virkelig helliggørelse.

.....

25. april 121

Glæde og fred i Helligånden

For Guds rige er ikke mad og drikke, men retfærdighed og fred og glæde i Helligånden. Rom.14,17

”Løfterne er disse, ”Et nyt hjerte vil jeg give dig”; ”Jeg vil lægge min Ånd i dig.” Denne tilvejebringelse gives os gennem Kristi retfærdigheds fortjeneste: ”Retfærdighed skaber fred, retfærdighed bringer ro og tryghed til evig tid.” Es.32,17 Dem som erfarer forandringen der er tale om i dette skriftsted, vil få deres

rastløshed og bekymringer taget helt bort, og de vil finde deres sjælshvile i Kristus. Hans fortjeneste, hans retfærdighed tillægges den troende sjæl, og den troende vil have indre fred og glæde i Helligånden.

Herren vil have at alle Hans sønner og døtre er lykkelige, fredfyldte og lydige.

Lykke som søges af selviske motiver, væk fra pligtens sti, er ubalanceret, ustadig og forbigående; den forsvinder igen, og sjælen fyldes med ensomhed og sorg; men der er glæde og tilfredshed i Guds tjeneste; den Kristne overlades ikke til at vandre på usikre stier; han overlades ikke til nyttesløse afsavn og skuffelser. Hvis vi ikke har glæder i dette liv, kan vi glæde os til det kommende liv.

Endog her kan Kristne have glæde af fællesskabet med Kristus; de kan have lyset af Hans kærlighed, den evige trøst over hans nærvær. Ethvert skridt i livet kan bringe os nærmere til Jesus, og kan give os en dybere erfaring om Hans kærlighed, og kan bringe os et skridt nærmere til fredens velsignede hjem.

Der er fred i troen, og glæde i Helligånden. Troen bringer fred, og tillid til Gud bringer glæde. Udøv tro, udøv tro! Min sjæl siger, udøv tro. Hvil i Gud. Han er i stand til at holde det som du har overbragt i Hans varetægt. Han vil gøre mere for dig end at sejre gennem Ham som har elsket dig.

.....

26. april 122

Hvad er tro?

Tro er fast tillid til det, der håbes på, overbevisning om det, der ikke ses. Hebr. 11,1

Det er ikke absolut nødvendigt for trosudøvelsen at følelser skal oparbejdes til et højere stade. For at vinde Herrens øre er det heller ikke nødvendigt at vore bønner er højtlydende, eller gøre fysiske udfoldelser.

Det er rigtigt at Satan ofte skaber konflikter med tvivl og fristelse i den ydmyges hjerte, så at stærke råb og tårer tvinges udfrivilligt ud af ham. Det er også rigtigt at det angrende menneskes fornemmelse af skyld, kan være så stor, at en anger opluges af hans synd, og får ham til at føle så megen smerte at venner går skrigende bort. Skrig, som den medfølede Frelser hører i medynk. Men Jesus underlader ikke at besvare den stille troens bøn. Han tager Gud på sit Ord på en enkel måde, og rækker ud for at knytte sig til Frelseren; og han vil modtage Frelserens velsignelse til gengæld.

Tro er ikke en følelse. . . Sand tro har overhovedet ikke noget med indbildning at gøre. Kun han som har sand tro er sikret mod indbildning, for indbildning er Satans forfalskning af tro.

Tro hævder Guds løfter, og frembringer frugt i lydighed. Indbildning hævder også løfterne, og løfterne bruges på samme måde Satan gør, for at undskylde overtrædelse. Tro ville have ledt vore første forældre til at stole på Guds kærlighed og adlyde hans bud. Indbildning førte dem til at overtræde Hans lov, tro at hans store kærlighed ville frelse dem fra konsekvenserne af deres synd. Troen hævder ikke himlens gunst, uden at samtykke i de betingelser, hvori barmhjertigheden gives. Sand tro har sit grundlag i Skrifternes løfter og bestemmelser.

At blive i tro er at sætte følelser og selviske ønsker til side, at vandre ydmygt med Herren, at tilegne sig Hans løfter, og anvende dem ved alle anledninger, tro at Gud vil udvirke Sine egne planer og hensigter i dit hjerte og liv.

.....

27. april 123

Tro kommer gennem løfterne

Troen kommer altså af det, der høres, og det, der høres, kommer i kraft af Kristi ord. Rom.10,17

Guds Ords sandheder imødekommer menneskets store faktiske nødvendighed: sjælens omvendelse gennem tro. Disse store grundsætninger må ikke anses at være for rene og hellige til at komme ind i dagliglivet. De er sandheder som skal nå himlen og omspænde evigheden, alligevel skal deres livsvigtige indflydelse indvæves i den menneskelige erfaring. De skal gennemsyre alle livets store og små ting i livet.

Hvor langt er vi ikke kommet væk fra at repræsentere Kristi karakter! Men vi må lægge hånd på Hans fortjenester ved at leve i tro, og hævde Ham som vor Frelser. Han døde på Golgata for at frelse os. Enhver må gøre et personligt arbejde mellem Gud og sin egen sjæl, som ingen andre i verden end han selv kan gøre. Når vi udviser personlig tro, vil vore hjerter ikke blive så kolde som et stykke jern; vi skal være i stand til at erkende hvad det vil sige når Salmisten siger: "Salig er han . . . hvis synd er forladt." Sal 32,3

Gud indbyder os til at vi selv prøver virkeligheden i Hans Ord, Sandheden i Hans løfter. Han indbyder os til at "smage og se, at Herren er god" Sal.34,9 . . . Han erklærer: "Bed og det skal gives jer." Joh 16,24 Hans løfter opfyldes. De vil aldrig svigte, og de kan aldrig svigte.

Vor Frelser ønsker at du skal holde dig i nært forhold til Ham, så Han kan gøre dig lykkelig. Når Kristus lader Sin velsignelse hvile over os, bør vi give tak og pris til Hans kære navn. "Men", siger du, "hvis jeg blot kunne vide at Han er min Frelser!" Nuvel, hvilket slags bevis vil du have? Ønsker du en særlig følelse eller tilstand der viser at Kristus er din? Er dette mere pålideligt end ren tro på Guds løfter? Var det

ikke bedre at tage Guds velsignede løfter og bruge dem på dig selv, og lægge hele din vægt på dem? Det er tro.

.....

28. april 124

Troens gode strid

Strid troens gode strid, grib det evige liv, som du blev kaldet til og har bekendt dig til med den gode bekendelse i mange vidners påhør. 1. Tim. 6,12

Dette alvorlige råd giver apostlen Paulus til Timotius, at han ikke må lade være med at gøre sin pligt, - burde fremholdes for de unge i dag: "Lad ingen ringeagte dig, fordi du er ung, men vær et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed. 1. Tim. 4,12. Truende synder må afværges og overvindes. Ubehagelige karaktertræk, hvad enten de er nedarvede eller ej, bør tages op enkeltvis, og sammenlignes med den store retfærdighedsregel; og i lyset af Guds Ord, bør de modstås med fasthed og overvindes, ved hjælp af Kristi styrke. . . .

Dag for dag, time for time, må der ske en energisk selvfornægtelse og helligelse inden for; og de ydre gerninger vil bevidne at Jesus bliver i hjertet ved tro. Helligelse lukker ikke sjælens adgangsveje for kundskab; men den udvider sindet, og indgyder den til at søge for sandheden, som efter skjulte skatte; og kundskab til Guds vilje vil fremme helligelsesværket. Der er en himmel, og oh, hvor alvorligt måtte vi dog ikke stræbe efter at nå den. Jeg appellerer til jer. . . til tro på Jesus som din Frelser. Tro på at Han er parat til at hjælpe dig med Sin nåde, når du kommer til Ham i oprigtighed. Du må kæmpe troens gode strid. Du må brydes for livets krone. Kæmp, for Satans greb er på dig; og hvis du ikke vrister dig selv fri af ham, vil du blive lammet og styrtet i fordærv. Fjenden er på den højre hånd, og på den venstre, foran dig, og bag dig; og du må træde ham under dine fødder. Kæmp, for der er en krone der skal vindes.

Snart skal vi være vidne til vor Konges kroning. Dem, hvis liv er blevet skjult med Kristus, dem som har kæmpet troens gode strid på denne jord, vil skinne frem i Forløserens herlighed i Guds rige.

.....

29. april 125

Den retfærdige skal leve af tro

Når I nu har taget imod Kristus Jesus, Herren, så lev i ham. Kol. 2,6

Vor vækst i nåden, vor glæde, vor brugbarhed, er alt afhængig af vor forening med Kristus. Det er i fællesskabet med ham, hver dag, hver time, at vi, ved at blive i ham, skal vokse i nåde. Han er ikke kun vor tros ophav, men også vor tros fuldender. Det er Kristus først og sidst og altid. Han skal være hos os, ikke kun ved begyndelsen og slutning af vor handlingsvej, men ved hvert skridt på vejen. . . .

Du spørger: "Hvordan kan jeg blive i Kristus?" På samme måde som da du tog imod ham først. "Når I nu har taget imod Kristus Jesus, Herren, så lev i ham." Kol.2,6 "Den retfærdige skal leve af tro." Hebr 10,38 Du gav dig selv til Gud, at være Hans fuldt og helt, at tjene og adlyde Ham, og du tog Kristus som din Frelser. Du kunne ikke selv sone dine synder eller ændre dit hjerte; men har du givet dig selv til Gud, tror du at Han for Kristi skyld gjorde alt dette for dig. I tro blev du Kristi ejendom, og i tro vokser du op i Ham, ved at give og tage. Du skal give alt, - dit hjerte, din vilje, din tjeneste - give dig selv til Ham for at adlyde alle Hans befalinger. Og du må tage alt: Kristus, hele velsignelsens fylde, lade ham blive i dit hjerte, at være din styrke, din retfærdighed, din evige hjælper, - at yde al din magt til at adlyde.

Overgiv dig selv til Gud om morgnen; gør det til din allerførste gerning. Lad din første bøn være: "Tag mig, O Herre, som din helt og fuldt. Jeg lægger alle mine planer for Dine fødder. Brug mig i dag i Din tjeneste. Bliv hos mig, og lad al mit arbejde blive udført i Dig." Dette er et dagligt anliggende. Hellige dig selv hver morgen til Gud for den dag. Overgiv alle dine planer til Ham, så de gennemføres eller opgives efter det Hans forsyn viser. Således giver du dit liv, dag for dag, i Guds hænder, og således vil dit liv formes mere og mere efter Kristi liv.

.....

30. april 126

Tro er Sejren

For alt, hvad der er født af Gud, overvinder verden; og den sejr, som har overvundet verden, er vor tro. 1. Joh. 5,4

Den kristnes liv bør være et liv i tro, i sejr og glæde i Gud. "For alt, hvad der er født af Gud, overvinder verden; og den sejr, som har overvundet verden, er vor tro. Joh.5,4. Guds tjener Nehamias sagde det så sandt: "For glæde i Herren er jeres styrke!" Neh 8,10 Og Paulus siger: Glæd jer altid i Herren! Jeg siger atter: Glæd jer! Fil.4,4. "Vær altid glade, bed uophørligt, sig tak under alle forhold; . . . 1.Tess.5,16-18.

Gud kan og er villig til at give Sine tjenere al den styrke de har brug for, og give dem den visdom, som de hver især har brug for. Han vil mere end opfylde de største forventninger hos dem, som sætter deres lid til ham.

Jesus kalder os ikke til at følge ham, og derefter svigte os. Hvis vi overgiver vore liv til Hans tjeneste, kan vi aldrig komme derhen, hvor Gud ikke har sørget for os. Uanset hvilken situation vi kommer i, har vi en Vejleder der viser vor vej; uanset

hvilke forviklinger vi har, så har vi en visselig Rådgiver; uanset vor sorg, smertelige tab, eller ensomhed, så har vi en medfølelse Ven. I vor uvidenhed kan vi gøre fejltrin, men Kristus forlader os ikke. . . . Han redder den fattige, der råber om hjælp, og den nødstedte, som ingen hjælper. Sal.72,13.

Troen sætter os i stand til at se over den anden side af nuet; fra nuets byrder og bekymringer, til det store som kommer efter; hvor alt som forvirrer os nu, skal jævnes ud. Troen ser Jesus stående som vor Mellemmand ved Guds højre hånd. Troen ser de boliger som Kristus er gået bort for at gøre rede for dem, som elsker ham. Troen ser klædningen og kronen som er beredt for den som sejrer, og hører de forløstes sang.

Vi må gøre krav på vor gode himmelske Fader. . . Vi må tro på Gud, vi må stole på Ham, og derved forherlige Hans navn.

Deres styrke, som i tro elsker og tjener Gud, vil blive fornyet dag for dag.

.....

Kap. 5 – Omvendelse og det nye liv

1. maj 127

Sand sorg over synden

Derfor skal I omvende jer og vende om, for at jeres synder kan blive slettet ud; så skal de tider komme fra Herren. Apg 3,19,20b

Betingelserne for at opnå Guds nåde er enkle, retfærdige og til at forstå. Herren kræver ikke at vi gør noget svært for at vi kan få syndstilgivelse. Vi behøver ikke at gøre lange og tunge pilgrimsvandring, eller gøre smertelige bodsøvelser, for at betro vore sjæle til himmelens Gud eller for at sone for vor overtrædelse; men han som bekender og aflægger sin synd skal få nåde.

Anger indbefatter sorg over synd, og at vende sig fra den. Vi skal ikke frasige os synden, hvis vi ikke ser dens syndighed; indtil vi vender os bort fra den i hjertet, vil der ikke ske en virkelig forandring i livet.

En stråle af Guds herlighed, et glimt af Kristi renhed, baner sig vej ind i sjælen, gør enhver plet eller smudsighed helt tydelig, og blotlægger menneskekaraktærens deformiteter og mangler. Den gør syndige ønsker, hjertets vantro og urene læber tydelige. Synderen, som viser sin illoyalitet, ugyldiggør Guds lov, afsløres i hans øjne, og han hjem søges og plages under Guds Ånds ransagende indflydelse.

Den angrendes tårer er kun regn dråber som kommer før hellighedens solskin. Denne sorg bebuder en glæde, som vil være et levende kildeudspring for sjælen. ”Men erkend din skyld, at du har brudt jeres synd for Gud.” ”Jeg vil ikke længere se vredt til jer, for jeg er trofast, siger Herren, min vrede varer ikke evigt.” Jer.3,13,12 ”For at give Zions sorgende hovedpynt i stedet for aske, glædens olie i stedet for sørgedragt

og lovsang i stedet for svigtende mod. Es.61,3

.....

2. maj 128

En oprigtig bekendelse er nødvendig

Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renser os for al uretfærdighed. 1.Joh.1,9

Apostlen siger, ”Bekend derfor jeres synder for hinanden, og bed for hinanden om, at I må blive helbredt.” Jak.5,16 Bekend jeres synder for Gud, som er den eneste der kan tilgive dem, og bekend jeres fejl for hinanden. Hvis du har fornærmet din ven eller nabo, skal du indrømme din fejl, og det er hans pligt at tilgive dig ubetinget. Derefter skal du søge Guds tilgivelse, fordi den broder du har såret er Guds ejendom, og idet du sårede ham har du syndet mod hans Skaber. . . .

Sand bekendelse er altid af særlig karakter, og vedkender sig til bestemte synder. De kan være af en sådan art, at de kun bringes frem for Gud; det kan være fejl som bør bekendes for personer, som har lidt skade ved dem; eller de kan være af åben karakter, og bør bekendes åbent. Men al bekendelse bør være defineret, være relevant, og indrømme netop de synder du er skyldig i.

Der gøres mange, mange bekendelser som ikke bør høres af mennesker; for resultatet er det som begrænsede menneskers indsnævrede dømmekraft ikke kan vente sig. . . . Gud vil herliggøres bedre hvis vi bekender det skjulte og nedarvede fordærv i hjertet over for Jesus alene, end hvis vi åbner det over for begrænsede og fejlende mennesker, som ikke kan dømme retfærdigt, medmindre deres hjerter hele tiden er gennemsyret, med Guds Ånd. . . . Giv ikke den din historie til menneskeører, som Gud alene burde høre.

Den allerinderligste bekendelse, finder sin vej til den uendeligt medynkende Gud.

Dine synder kan være som bjerge foran dig; men hvis du ydmyger dit hjerte, og bekender dine synder, stoler på en korsfæstet og oprejst Frelseres fortjenester, vil Han tilgive, og vil rense dig fra al uretfærdighed. . . . Anmod om fylden i Kristi nåde. Lad dit hjerte fyldes med en intens længsel efter hans retfærdighed.

.....

3. maj 129

Betydningen af tilgivelse.

Hvilken gud er som du, der tilgiver skyld og bærer over med synd hos den rest, du ejer? Du, som ikke bliver ved at være vred, men holder af at vise godhed. Mika.7,18

Gud tilgivelse er ikke blot en retfærdig handling hvor han sætter os fri fra fordømmelse. Det er ikke kun ved tilgivelse af synd, men at tøjle synden. Det er overfloden af den forløsende kærlighed som forvandler hjertet. David havde den rette opfattelse af tilgivelse da han bad: ”Skab et rent hjerte i mig, Gud, giv mig på ny en fast ånd!” Sal.51,10

Tager du blot et skridt imod Ham i anger, vil Han skynde sig med at slå sine arme ud i uendelig kærlighed. Hans øre åbner sig for den angerfulde sjæls råb. Ved allerførste udrakte hånd til hjertet, har Gud allerede kendt ham. Der er aldrig blevet sendt en bøn, uanset hvor stammende den er; aldrig er der fældet en tåre, uanset hvor skjult den er, aldrig et inderligt ønske efter Gud er næret, uanset hvor svagt, uden af Guds Ånd kommer frem for at imødekomme det. Endog før bønnen er udtalt eller hjertelængslen er kendt, går nåden fra Kristus frem for at møde den nåde som arbejder på menneskesjælen.

Din himmelske Fader vil tage de syndstils mudsede klæder af dig. I den smukke lignelsesagtige profeti af Zakarias, står ypperstepræsten Josva klædt i snavsede klæder for Herrens engel, og repræsenterer synderen. Og ordene tales af Herren: »Tag de snavsede klæder af ham.« Til Josva sagde han: »Se, jeg fjerner din skyld fra dig og giver dig festklæder på.« De satte en ren turban på hans hoved og gav ham andre klæder på, mens Herrens engel stod der. Zak 3,4,5. Netop sådan vil Gud klæde dig med ”Frelsens klæder,” og dække dig med ”retfærdighedens kappe”. Es 61,10.

”Hvis du vandrer ad mine veje” erklærer han, ”og jeg giver dig adgang til at færdes blandt dem, der står her.” Zak. 3,7 – også blandt de hellige engle som omgiver Hans trone.

.....

4. maj 130

Guds sønner og døtre

Men alle dem, der tog imod ham, gav han ret til at blive Guds børn, dem, der tror på hans navn. Joh. 1,12.

Det er ved tro på Jesus Kristus at sandheden accepteres i hjertet, og mennesket renses. . . . Han har et stadigt princip i sjælen, der sætter ham i stand til at overvinde fristelse. ”Enhver, som bliver i ham, synder ikke; enhver, som synder, har ikke set ham og kender ham ikke.” 1. Joh. 3,6. Gud har magt til at bevare den sjæl, der er i Kristus, som er under fristelse. . . .

En bar bekendelse om guds frygt er værdiløs. Det er ham som forbliver i Kristus der er en kristen. . . . Hvis Guds sindelag ikke bliver menneskers sindelag, vil enhver anstrengelse for at rense sig selv være nytteløs; for det er umuligt at ophøje mennesket uden et kendskab til Gud.

Spørgsmålet du behøver at stille dig selv er: ”Er jeg en kristen?” At være en kristen er langt mere end mange forstår. Det betyder mere end blot at have dit navn i menighedsprotokollerne. Det betyder at være forenet med Kristus. Det betyder at have en enkel tro, en fast tillid til Gud. Det betyder at have en barnlig tillid til din himmelske Fader, gennem Sin dyrebare Søns navn og fortjenester. Holder du af at holde Guds bud, fordi Guds bud er Guds forskrifter, afskriften af Hans karakter, og kan ikke forandres til mere end Guds karakter kan? Respekterer og elsker du Jehovas lov?

Som Guds sønner og døtre, bør kristne stræbe efter at nå det højere ideal, der er sat for dem i evangeliet. De bør ikke nøjes med mindre end fuldkommenhed.

Dem som tager imod Ham, giver Han kraft til at blive Guds sønner, så Gud til sidst kan modtage dem som Sine, til at bo sammen med Ham i evigheden. Hvis de i dette liv er loyale mod Gud, vil de til sidst ”se hans ansigt og bære hans navn på deres pande.” Åb. 22,4 Og hvad er himlens lykke mere end at se Gud? Hvilken større glæde kommer ikke til synderen, der er frelst ved Kristi nåde, end at stå ansigt til ansigt med Gud og have Ham som Fader?

.....

5. maj 131

Tilgiv som vi har tilgivet.

For den dom, I dømmer med, skal I selv dømmes med, og det mål, I måler med, skal I selv få tilmålt med. Matt. 7,2

Vi kan kun få tilgivelse fra Gud når vi tilgiver andre. Det er Guds kærlighed som drager os til Ham, og den kærlighed kan ikke røre vore hjerter uden der skabes kærlighed for vore brødre.

Efter at have fuldendt Herrens bøn, tilføjede Jesus: For tilgiver I mennesker deres overtrædelser, vil jeres himmelske fader også tilgive jer. Men tilgiver I ikke mennesker, vil jeres fader heller ikke tilgive jeres overtrædelser. Matt. 6,14,15. Han som ikke tilgiver, afskærer den kanal, som han alene kan modtage barmhjertigheden fra Gud. Medmindre vi har bekendt fejlen, må vi ikke tro at vi er blevet er retfærdiggjort samtidig med at vi tilbageholder dem vor tilgivelse. For deres del er der ingen tvivl om at de skal ydmyge deres hjerter ved anger og bekendelse; men vi skal også have medfølelse mod dem som har overtrådt os, uanset om de bekender deres fejl eller ikke.

Intet kan retfærdiggøre en utilgivende ånd. Han som er ubarmhjertig mod andre, viser at han selv ikke har del i Guds tilgivende nåde. Med Guds tilgivelse vil den fejlendes hjerte drages nær til den Uendelige Kærligheds store hjerte. Strømme af guddommelig medfølelse flyder ind i synderens sjæl, og fra ham til andres sjæle. . . .

Vi tilgives ikke fordi vi tilgiver, men når vi tilgiver. Grunden til al tilgivelse findes i Guds ufortjente kærlighed, men i vor attitude mod andre viser vi om vi har gjort den kærlighed til vor egen. Derfor siger Kristus: ” For den dom, I dømmes med, skal I selv dømmes med.”

Lad Kristus, det guddommelige Liv, bo i dig og gennem dig afsløre himmelskfødt kærlighed, som vil indgyde håb i håbløsheden, og bringe himmelsk fred til syndsbeslædede hjerter. Idet vi kommer til Gud, er dette vilkårene som møder os ved tærsklen, at vi, ved at modtage Hans nåde, overgiver os selv til at åbenbare Hans nåde for andre

.....

6. maj 132

Genindsætning er nødvendig

Giver tilbage, hvad han tog i pant, erstatter, hvad han røvede, og følger livets love uden at øve uret, så skal han bevare livet og ikke dø. Ez. 33,15

Ingen anger som er oprigtig, virker ikke til omvendelse. . . .

Den kristne skal vise verden i sit forretningsliv, den måde hvori vor Herre ville lede forretningsvirksomheder. I alle transaktioner skal han vise at Gud er hans lærer. ”Helliget Herren” står skrevet i dagbøger og protokoller, i dokumenter, kvitteringer og vekseleringer. Dem som bekender at være Kristi efterfølger, os som behandler tingene på en uretfærdig måde, frembærer et falsk vidne mod en hellig, retfærdig og barmhjertig Guds karakter. . . . Hvis vi har såret andre gennem nogen uretfærdig forretning, hvis vi har narret eller bedraget noget menneske, også hvis det er inden for lovens rammer, bør vi bekende vor fejl og genoprette hvad står i vor magt. Det vil være rigtigt af os, at ikke blot erstatte det som vi har taget, men også renterne, der ville komme hvis det var placeret på en rigtig og klog måde, for den tid vi havde det i vor varetægt.

Hvis vi på nogen måde har bedraget eller såret vor bror, bør vi erstatte det. Hvis vi uforvarende har frembåret falsk vidne, hvis vi har gengivet hans ord forkert, hvis vi har skadet hans indflydelse på nogen måde, bør vi gå til den person vi har omtalt ham med, og tage alle vore skadelige udtalelser tilbage.

Det vil ikke vare længe før prøvetiden vil afslutte. Hvis du ikke tjener Herren i troskab nu, hvordan vil du så kunne stå afskrifterne om din upålidelige opførsel? . . . Hvis du nægter at handle ærligt med Gud, så bønfaller jeg dig, at tænker på dine mangler, og om muligt levere tilbage hvad du skylder. Hvis dette kan lade sig gøre, så bed i ydmyg anger for at Gud for Kristi skyld vil eftergive din store gæld. Begynd at handle som kristne nu. Kom ikke med undskyldninger for at ikke give Herren Sit eget. Så længe det ikke er for sent at rette fejl, så længe det hedder i dag, og hvis du vil høre Hans stemme, så forhærd ikke jeres hjerter.

.....

7. maj 133

Kom som du er

Hvis nubieren kunne skifte sin hud og panteren sine pletter, kunne I også handle godt, I ondskabens lærlinge! Jer. 13,23

Gud betragter ikke alle synder af samme størrelse; efter hans vurdering er der grader af skyld, ligesom det er for mennesker; men uanset hvor ubetydelig den ene eller anden forkerte handling synes at være i menneskers øjne, så er ingen synd lille i Guds øjne. Menneskers dømmekraft er partisk og ufuldkommen; men Gud vurderer tingene præcis som de er. Drankeren foragtes, og får at vide at hans synd vil udelukke ham fra himlen; medens stolthed, selviskhed og begærlighed ofte går fri for irettesættelse. Men dette er synder som er specielt rettet mod Gud; for de er modsat Hans karakters gode egenskaber, mod den uselviske kærlighed som er atmosfæren i det ufuldne univers. Han som falder for nogle af de større synder kan have en fornemmelse af skam og armod og han behøver Kristi nåde; men stoltheden nærer ingen behov, og sådan lukkes hjertet mod Kristus, og de uendelige velsignelser Han kom for at give. . . .

Hvis du ser din syndighed, så vent ikke med at gøre dig selv bedre. Hvor mange er der ikke, som tror at de ikke er gode nok til at komme til Kristus. Forventer du at blive bedre ved egne anstrengelser? . . . Det er kun i Gud der er hjælp for os. Vi må ikke vente på stærke overtalelser, på bedre anledninger, eller på et helligere sindelag. Vi kan intet gøre i os selv. Vi må komme til Kristus just som vi er.

Overgiv dig selv til Kristus, uden tøven; han alene kan, ved Sin nådes kraft, genløse dig fra ruin. Han alene kan bringe din moralske og mentale styrke i en sund tilstand. Dit hjerte kan varmes ved Guds kærlighed; din forståelse, klar og veludviklet; din samvittighed er oplyst, opvagt og ren; din vilje, oprigtig og helliggjort, underkastet Guds Ånds kontrol. Du kan gøre dig til det du vælger. Hvis du nu vil se det i øjnene, opføre med at gøre ondt og lære at gøre ret, så vil du faktisk være lykkelig; dine livs kampe vil lykkes, og rejse dig til herlighed og ære i et bedre liv end dette.

.....

8. maj 134

En personlig tilgivelse

Gud, vær mig nådig i din godhed, udslet mine overtrædelser i din store barmhjertighed! Vask mig fuldstændig ren for skyld, rens mig for synd! Sal. 51,4

Vi bør huske på at alle fejltagelser; også at mænds og kvinders med år-lange erfaringer, fejler, men Gud kaster dem ikke af sig på grund af deres fejl, for enhver fejlende søn og datter af Adam giver Han andre prøvelsers privilegier.

Jesus holder af os at vi skal komme til Ham, ligesom vi er, syndige, hjælpeløse og afhængige. Vi må komme med al vor svaghed, vor tåbelighed og syndighed, og falde for Hans fødder i anger. Det er Hans Ære at omfavne os i Sine kærlige arme, og binde om vore sår, og rense os fra al urenhed.

Her er det hvor tusindvis svigter: de tror ikke at Jesus tilgiver dem personligt og som enkeltpersoner. De tager ikke Gud på Hans ord. Det er alles de menneskers privilegium, som går ind på betingelserne, at være klar over at tilgivelse rækker frit ud over alle synder. Bortlæg den mistanke at Guds løfter ikke er til dig. De er for enhver angrende overtræder. Styrke og nåde er blevet tildelt ved Kristus til at tjenende engle kan formidle videre til enhver troende sjæl. Ingen er for syndig til at de ikke kan finde styrke, renhed og retfærdighed i Jesus, som døde for dem. Han venter på at afklæde deres snavsede og urene klæder af synd, og iklæde dem retfærdighedens hvide kapper, Han påbyder dem at leve og ikke dø. . . .

Kan du tro at når den stakkels skynder længes efter at vende tilbage, længes efter at aflægge sine synder, så vil Herren hårdnakket holde ham tilbage fra at komme til Hans fødder i anger? Bortlæg sådanne tanker! Intet kan skade jeres egen sjæl mere end have en sådan opfattelse af vor himmelske Fader. . . . Kom med hele dit hjerte til Jesus, og du kan gøre fordring på Hans velsignelse.

Han som gennem Sin egen forsoning har tilvejebragt mennesket en uendelig kapital af moralsk styrke, vil ikke lade være med at bruge denne kraft til deres fordel.

.....

9. maj 135

Forening med Kristus

Bliv i mig, og jeg bliver i jer. Ligesom en gren ikke kan bære frugt af sig selv, men kun når den bliver på vintræet, sådan kan I det heller ikke, hvis I ikke bliver i mig. Joh. 15,4

Enten sætter enhver, ved sin egen handling, Kristus væk fra sig, ved at nægte at dele Hans ånd og følge Hans eksempel, eller også kommer han i personlig forening med Kristus, ved selvfornægtelse, tro og lydighed. Vi må, hver især, vælge Kristus, fordi Han først har valgt os. Denne union med Kristus skal formes af dem som af naturen er i fjendskab med ham. Det er et stærkt afhængighedsforhold, at komme ind i, når man har et hovmodigt hjerte. Dette er et omhyggeligt arbejde, og mange som bekender at være Kristi efterfølgere ved det ikke. De accepterer blot frelseren nominelt, men ikke som eneherkeren i deres hjerter.

Menneskehedens onde tendenser er svære at overvinde. Kampene er udmarvende. Enhver sjæl i striden ved hvor strenge, hvor bitre disse kampe er. Alt om vækst i nåden er vanskeligt, fordi verdens standarder og leveregler hele tiden lægger sig imellem Sjælen og Guds hellige standard. Herren vil have at vi ophøjes, forædledes og renses ved at praktisere de principper som ligger under Hans store moral standard, som vil teste enhver karakteregenskab på den store endelig regnskabsdag.

Vi må vinde sejr over selvet, korsfæste lidenskaberne og lysterne; og begynde sjælens forening med Kristus. . . . Efter at denne union er dannet, det kan kun bevares ved stadige, alvorlige, samvittighedsfulde anstrengelser. . . .

Enhver Kristen må hele tiden være på vagt, bevogte enhver indgang i sjælen hvor Satan kan finde adgang. Vi må bede efter guddommelig hjælp og samtidig resolut modstå enhver tilbøjelighed til at synde. Han kan sejre ved taperhed, ved tro og ved udholdende slid. Men lad ham huske at han, for at vinde Kristi sejr, må blive i ham og han i Kristus. . . . Det er kun ved personlig enhed med Kristus, ved fællesskab hver dag og time, at vi kan bære Helligåndens frugter.

.....

10. maj 136

Hjælp for de fattige i Ånden

Salige er de fattige i ånden, for himmeriget er deres. Matt. 5,3.

Alle som har en fornemmelse af deres dybe sjælenød, som føler at de ikke har noget godt i dem selv, kan finde retfærdighed og styrke ved at se hen på Jesus.

”Mit offer, Gud, er en sønderbrudt ånd, et sønderbrudt og sønderknust hjerte afviser du ikke, Gud.” Sal. 51,19 Mennesket må udtømme selvet før det kan, i sin største betydning, tro på Jesus. Når selvet er opgivet, så kan Herren gøre mennesket til en ny skabning.

Når mennesket har syndet mod en hellig og barmhjertig Gud, kan han ikke gøre noget mere ædelt end at angre oprigtig og bekende sine fejl under tårer og sjælsforbitrelse. Dette kræver Gud af ham; han accepterer intet mindre end et brudt hjerte og en sønderbrudt ånd.

Det stolte hjerte stræber efter at fortjene frelse; men både vor titel til himlen og vor duelighed dertil findes i Kristi retfærdighed. Herren kan ikke gøre noget for

menneskets genoprejsning for det er overbevist om sin egen svaghed, og afklædt al selvtilstrækkelighed, overgiver sig selv til Guds kontrol. Så kan han modtage den gave som Gud venter på at skænke. Den sjæl der føler sin mangel, nægtes intet. Han har ubegrænset adgang til Ham, i hvem al fylde dvæler.

Den eneste grund til hvorfor vi får forladelse for fortidens synder, er at vi ikke er villige til at ydmyge vore stolte hjerter og gå ind på betingelserne.

Gud er meget myndende, for Han forstår vore svagheder og vore fristelser; og når vi kommer til Ham med brudt hjerte og sønderkudt ånd, accepter Han vor angst, og lover at, når vi griber fat i Hans styrke og stifter fred med Ham, skal vi have fred med Ham. Oh, hvilken taknemmelighed, hvilken glæde, burde vi føle at Gud er barmhjertig!

Det mest liflige og antagelige offer i Guds øje er et hjerte ydmyget af selvfor nægtelse, ved at løfte korset og følge Jesus.

.....

11. maj 137

En hjerteudskiftning er nødvendig

Jesus svarede ham: »Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født på ny, kan ikke se Guds rige.« Joh. 3,3

Nikodemus havde en høj betroet stilling i den jødiske nation. . . . Sammen med andre, var han blevet oprørt af Jesu lære. . . . De lektioner der var kommet fra Frelserens læber havde gjort stort indtryk på ham, og han ønskede at lære mere om disse forunderlige sandheder. . . .

Nikodemus var kommet til Herren i den tro at han kunne diskutere med ham, men Jesus lagde blot fundamentet for sandhedens principper. Han sagde til Nikodemus: Det er ikke så megen teoretisk kundskab du behøver som åndelig fornyelse. Du behøver ikke at få dækket din videbegærlighed, men få et nyt hjerte. Du må modtage et nyt liv ovenfra, før du kan værdsætte himmelske ting.

Hjertets udskiftning, som vises ved den nye fødsel, kan kun ske ved Helligåndens virkningsfulde arbejde. . . . Stolthed og egenkærlighed modvirker Guds Ånd; alle sjælens naturlige tilbøjeligheder modvirker forandringen fra egensindighed og stolthed til Kristi sagtomhed og ydmyghed. Men hvis vi vil færdes på stien til evigt liv, må vi ikke lytte til selvtvilsen. Vi må i ydmyghed og med brodebetynt hjerte bede vor himmelske Fader indstændigt: ”Skab et rent hjerte i mig, Gud, giv mig på ny en fast ånd!” Sal. 51,12 I det vi tager imod guddommeligt lys, og samarbejder med himmelske intelligenser, er vi ”født på ny,” befriet af syndens besmittelse ved Kristi magt.

Helligåndens mægtige kraft bevirker en fuldstændig forvandling i menneskets karakter, og gør ham til en ny skabning i Kristus Jesus. . . . Ordene og handlinger udtrykker Frelserens kærlighed. Der er ingen stræben efter det højeste sted. Selvet lægges bort. Jesu navn står skrevet på alt der siges og gøres.

Er det ikke dette, menneskets fornyelse, som er det største mirakel der kan udrettes? Hvad kan menneskeagenten så ikke gøre, når han i tro griber den guddommelige kraft?

.....

12. maj 138

Velsignelser til det ydmyge menneske

Han kaldte et lille barn hen til sig, stillede det midt iblandt dem og sagde:

»Sandelig siger jeg jer: Hvis I ikke vender om og bliver som børn kommer I slet ikke ind i Himmeriget. Matt. 18,2,3

Den hjælpeløse synder må klynge sig til Kristus som sit eneste håb. Hvis han mister sit greb for et øjeblik, bringer han sin egen sjæl og andres sjæle i fare. Vi er kun sikre når vi udøver en levende tro. Men begås en synd bevidst, forsømmer vi pligter vi ved af, hjemme eller ude, vil dette nedbryde troen og adskille sjælen fra Gud.

Intet er mere imod Gud end en selvtilstrækkelig ånd. I Peters liv er der en sørgelig lektie, som burde være til advarsel for alle bekende efterfølgere af Kristus. Frelseren havde nøje advaret ham mod den kommende fare, men selvtilstrækkelig og overmodig hævdede han hele tiden sit troskab og sin iver, og erklærede at han selv var villig til at følge sin Mester i fængsel og i døden. Prøven kom til Peter da stormen slog ind imod disciplene, da deres Leder blev ydmyget. Sørgelige er ordene, som blev nedskrevet af inspirationens pen: ”Da lod alle disciplene ham i stikken og flygtede.” Matt 26,56 Og den ivrige, nidkære og selvsikre Peter fornægtede Herren gentagende gange. Siden da angrede han bittert; men dette eksempel bør advare alle, om at passe på tillid til sig selv og selvretfærdighed.

Det menneske som ydmyger sig selv endog som et lille barn, er mennesket som vil lade sig belære af Gud. Herren er ikke afhængig af nogen menneskers talenter; for Han er Kilden til alle fuldkomne gaver. Det mest ydmygeste menneske vil, hvis han elsker og frygter Gud, være i besiddelse af himmelske gaver. Herren kan bruge et sådant menneske, fordi han ikke tilstræber sig sin egen standard. Han arbejder med frygt og skælven for at ikke at ødelægge mønsterbilledet. Hans liv er et udtryk af Kristi liv.

Vi må hele tiden værne om sagtomhed og ydmyghed; hvis vi vil besidde Kristi ånd.

.....

13. maj 139

Helt igennem et nyt liv.

At I skal aflægge det gamle menneske, som hører til jeres hidtidige levned, og som ødelægges af sine forførelser, og at I skal fornyes i sind og ånd og iføre jer det nye menneske, skabt i Guds billede med sandhedens retfærdighed og fromhed. Ef. 4,22-24

Omvendelse er et arbejde som de fleste ikke er glade for. Det er ikke en lille sag at forvandle et jordisk, syndsselskende sind og få det til at forstå Kristi usigelige kærlighed, Hans nådes ynde og Guds ophøjethed, så at sjælen bliver omgæret med guddommelighed kærlighed og fanget med himmelske mysterier. Når han forstår disse ting, ser hans tidligere liv modbydeligt og hadefuldt ud. Han hader synd, og med brudt hjerte for Gud, omfavner han Kristus som sjælens liv og glæde. Han fralægger sig sine tidligere fornøjelser. Han har et nyt sind, en ny hengivenhed, nye interesser, ny vilje; hans bekymringer, ønsker og kærlighed er alt sammen nyt. . . . Himlen, som ikke tidligere besad charme, ses nu i dens rigdomme og herlighed; og han betragter den som sit fremtidige hjem, hvor han skal elske og prise Ham som har genløst ham ved Sit dyrebare blod. Hellighedens gerninger, som så tunge ud, er nu hans fryd. Guds ord, som var dunkle og uinteressante, er nu blevet valgt til hans studium, som hans rådgivningsmand. Det er ligesom et brev skrevet til ham fra Gud, der bærer den Eviges underskrift. Hans tanker, hans ord, og hans handlinger går efter denne regel og prøves. Han skælver ved de befalinger og pålæg som de indeholder, medens han fast griber dens løfter og styrker sin sjæl ved at tilregne dem ham selv.

Når Kristi forvandlende nåde er over hjertet, vil en retfærdig vrede tage sjælen i besiddelse, fordi synderen så længe har tilsidesat den store frøelse som Gud har tilvejebragt for ham. Han vil da overgive sig selv, legeme, sjæl og ånd til Gud og vil holde sig borte fra Satans venskab, ved hjælp af den nåde givet af Gud.

Alle behøver at forstå omvendelsesprocessen. Frugterne ses i det ændrede liv.

.....

14. maj 140

Livets hellighed

Stræb efter fred med alle og efter den helligelse, uden hvilken ingen kan se Herren. Hebr. 12,14

Ingen som påberåber sig hellighed er virkelig hellig. Dem som er registreret som hellige i himlens bøger er ikke klar over dette, og er de sidste til at prale af deres egen godhed.

Det er ikke et afgørende bevis at et menneske er en Kristen, fordi han viser åndelig henrykkelse under ekstraordinære forhold. Hellighed er ikke ekstase: den er en fuldstændig overgivelse af viljen til Gud; den er levende ved ethvert ord der udgår fra Guds mund; den udretter vor himmelske Faders vilje; den stoler på Gud i prøvelser, i mørke så vel som i lys; den vandrer i tro og ikke ved det synlige; den sætter sin lid til Gud i ubetinget tillid, og hviler i Hans kærlighed.

Ingen kan være almægtig, men alle kan rense sig selv fra kødets og åndens urenheder, og fuldkomme hellighed i frygt for Herren. Gud forlanger at enhver sjæl er hellig og ren. Vi har nedarvede tendenser til at fejle. Dette er en del af selvet som ingen behøver at tage sig af. Det er en svaghed menneskene har fået, til at føje selviskhed, fordi det er et naturligt karaktertræk. Men hvis selviskheden ikke lægges bort, hvis selvet ikke korsfæstes, kan vi aldrig blive hellig, ligesom Gud er hellig. Blandt menneskene er der en tendens til fordægtige forestillinger, hvilke opdigner til livlig vækst. Hvis dette træk føjes, ødelægger det karakteren og ruinerer sjælen.

Gud kræver moralsk fuldkommengørelse i alt. Dem som har fået lys og anledninger bør, som Guds forvaltere, træde efter fuldkommenhed, og aldrig, aldrig forklejne retfærdighedens standard og give plads for nedarvede og fremlekkede tendenser til at fejle. Kristus tog vor menneskelige natur på Sig, og levede vort lig, for at vise os at vi kan være ligesom Ham. . . . Vi burde være hellig ligesom Gud er hellig; og fatter vi den fulde betydning af dette, og sætter vort hjerte til at gøre Guds arbejde, at være hellig ligesom Han er hellig, vil vi nærme os standarden for enhver af os, i Kristus Jesus.

.....

15. maj 141

Styrket af ånden

At han i sin herligheds rigdom med kraft vil give jer at styrkes i det indre menneske ved hans ånd. Ef. 3,17

Jesus siger: ”Alt, hvad I beder og bønfaller om, det skal I tro, at I har fået, og så får I det.” Mark. 11,24. Der er en betingelse til dette løfte – at vi beder i overensstemmelse til Guds vilje. Men det er Guds vilje at rense os fra synd, gøre os til Hans børn, og sætte os i stand til at leve et helligt liv. Således må vi bede om disse gaver, og tro at vi modtager dem og takke Gud for at vi har modtaget dem. Det er vor forretning at gå til Jesus og være rensede, og stå foran loven uden skam eller samvittighedsnag. . . .

Ved denne enkle troshandling mod Gud, har Helligånden påbegyndt et nyt liv i dit hjerte. Du er som et barn født ind i Guds familie, og Han elsker dig ligesom Han elsker Sin søn.

Nu da du har givet dig selv til Jesus, så træk dig ikke tilbage, tag ikke dig selv bort fra Ham, men sig dag for dag: ”Jeg er Kristus’ es, jeg har givet mig selv til Ham”, og bed Ham om at give dig Sin Ånd, og hold dig hos Hans nåde. Sådant som det er at give dig selv til Gud, og tro på ham, at du bliver Hans barn, således skal du leve i Ham. Apostlen siger: ”Når I nu har taget imod Kristus Jesus, Herren, så lev i ham.” Kol. 2,6.

Det er som om at nogle føler at de må prøves, og må vise for Herren at de er omvendte, før de kan forlange Hans velsignelse. Men endog nu kan de forlange Guds velsignelse. De må have Hans nåde, Kristi Ånd, for at hjælpe med i svaghederne, ellers kan de ikke modstå det onde.

Ånden skaffer den styrke, der hjælper stridende og brydende sjæle i enhver nødens stund, midt iblandt verdens had, og erkendelsen af deres egne fejl og mangler. I sorg og pine når det synes mørkt og fremtiden ser forvirrende ud, og vil føler os hjælpeløse og alene – er dette tiderne hvor Helligånden, som svarer på troens bøn, trøster hjertet.

.....
16. maj 142

Forbløffende forvandling af karakteren

I retfærdighed skal jeg skue dit ansigt, mættes ved synet af dig, når jeg vågner. Sal 17,15

Jesus kom for at genoprette menneskets skabers billede i det. Ingen anden end Kristus kan danne den karakter på ny, som er lagt i ruiner af synden. Han kom for at bortdrive de dæmoner som har kontrolleret viljen.

Herre Jesus gør eksperimenter på menneskehjerner ved at udvise sin barmhjertighed og overvældende nåde. Han gør forvandlinger så forbløffende at Satan, med al sin triumferende pral, med alle sine onde sammensværgelser forenet mod Gud og Hans regerings love, står og ser dem som et uangribeligt forsvarsværk mod hans sofistikeret og bedrag. For ham er de som et ufatteligt mysterium. Guds engle, serafim og keruber, magter hvervet til at virke sammen med menneske-agenter, ser med forbavelse og glæde, at falde mennesker, tidligere vredens børn, er, under Kristi oplæring udviklede karaktertræk efter guddommelig lighed, blevet til Guds sønner og døtre, der gør en betydelig del i himlens opgaver og glæder.

De blev rensat i lidelsernes ildovn. For Jesu skyld udholdt de modstand, had og bagtalelse. De fulgte ham gennem konflikternes sår; de tålte selvfornægtelse og erfarede bitre skuffelser. Ved deres egne smertelige erfaring lærte de syndens onde, dens magt, dens skyld, dens ve; og de så på den med afsky. En fornemmelse af det uendelige offer, der blev gjort mod dens fremkomst, ydmyger dem i deres egne øjne, og fylder deres hjerner med en tak og pris, som dem der aldrig faldt ikke kan fatte. De elsker meget, fordi de er blevet tilgivet så meget. Ved at få del i Kristi lidelser, er de egnet til at få del med Ham i Hans herlighed.

I deres ubesmittede renhed og pletfrie fuldkommenhed, ser Kristus på Sit folk som lønnen for alle Hans lidelser, Hans ydmygelse og Hans kærlighed, og supplementet af Hans herlighed - Kristus, det store center hvorfra al herlighed udstråler.

.....
17. maj 143

Vor Herres eksempel

Vi blev altså begravet sammen med ham ved dåben til døden, for at også vi, sådan som Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens herlighed, skal leve et nyt liv. - Rom. 6,4.

Jesus modtog ikke dåben for at bekende skyld hos sig selv. Han identificerede sig selv med syndere, tager de skridt vi skal tage, og gør det arbejde som vi må gøre. Det liv han led og udholdt tålmodigt efter Sin dåb, var også et eksempel for os.

Kristus skulle som menneskenes hoved tage de samme skridt som vi er blevet pålagt at tage. Selvom han var syndfri, var Han vort eksempel i opfyldelsen af det der er nødvendigt, for den syndige slægts genløsning. Han bar hele verdens synder. Hans dåb skulle favne hele den syndige verden, som i anger og tro ville være tilgivet.” Men da Guds, vor frelsers, godhed og kærlighed til mennesker blev åbenbaret, frelste han os, ikke fordi vi havde gjort retfærdige gerninger, men fordi han er barmhjertig. Det gjorde han ved det bad, der genføder og fornyer ved Helligånden, som han i rigt mål udgød over os ved Jesus Kristus, vor frelser; for at vi, gjort retfærdige ved hans nåde, i håbet skulle blive arvinger til evigt liv - troværdigt er dette ord! Og det vil jeg, at du skal indprente, så de, der er kommet til tro på Gud, lægger vægt på at handle godt og rigtigt; det er godt og gavnligt for mennesker.” Tit. 3,4-8. Mennesker blev atter bragt ind for Guds gunst, ved genskabens bad. Badet var begravelsen med Kristus i vandet i lighed med Hans død, og viser at alle som angrer overtrædelse af Guds lov får renselse, renselse gennem Helligåndens virke. Dåben fremstiller sand omvendelse ved fornyelse af Helligånden.

Dem som er blevet begravet med Kristus i dåben, og er blevet oprejst i lighed med Hans opstandelse, har forpligtet sig til at leve et nyt liv. ”Når I nu er oprejst med Kristus, så søg det, som er i himlen, dér hvor Kristus sidder ved Guds højre hånd. Tænk på det, som er i himlen, og ikke på det jordiske.” Kol. 3,1,2

.....

18. maj 144

»Det er min elskede søn!«

Men da Jesus var døbt, steg han straks op fra vandet, og se, himlene åbnede sig over ham, og han så Guds ånd dale ned ligesom en due og kommer over sig; og der lød en røst fra himlene: »Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag!« Matt. 3:16, 17.

Da Jesus bad om at blive døbt, trak Johannes sig tilbage, og udbrød: »Jeg trænger til at blive døbt af dig, og du kommer til mig!« Men Jesus svarede ham: »Lad det nu ske! For således bør vi opfylde al retfærdighed.« Matt. 3,14,15. Og Johannes føjede sig, førte Frelseren ned i Jordan, og begravde Ham under vandet. »Og i det samme han steg op af vandet,« så Jesus »at himlen åbnede sig, og Ånden steg ned over ham som en due.« Mark 1,10. . . . Det guddommelige nærværs højtidelighed hvilede over forsamlingen. Folk stod tavse og stirrede på Kristus. Hans skikkelse var badet i det lys der altid omgiver Guds trone. Hans opvendte ansigt strålede som de aldrig før havde set på et menneskeansigt. Fra himlens åbning lød en stemme således: »Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag!« Matt. 3,17

De ord der blev talt til Jesus ved Jorden . . . omfatter menneskeheden. Gud talte til Jesus som vor repræsentant. Med alle vor synder og svagheit, skal vi ikke kastes til side som værdiløse ”Han har skænket os i sin elskede Sø.” Ef. 1,6 Den herlighed der hvilede over Jesus er en pant på Guds kærlighed til os. . . . Hans kærlighed har omkranset mennesket, og nået den højeste himmel. Lyset som faldt fra den åbne portal på vor Frelseres hoved, vil falde på os, idet vi beder om hjælp til at modstå fristelse. Den stemme som talte til Jesus siger til enhver troende sjæl: Dette er min barn det elskede, i hvem jeg har velbehag. . . .

Vor Forløser har åbnet vej, så at det mest syndfulde, den mest trængende, den mest fortykte og afviste, kan finde adgang til Faderen. Alle må have et hjem i de boliger som Jesus er taget bort for at berede.

.....
19. maj 145

Født af vand og Ånd

Jesus svarede: »Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige.« Joh. 3,5

Kristus henviste her til dåbens vand og fornyelse af hjertet ved Guds Ånd.

Anger, tro og dåb er de nødvendige skridt mod omvendelse. . . . Som kristne underlæg jer dåbens højtidelige ritual, Han registrer det løfte de giver om at være sande mod Ham. Dette løfte er deres troskabsed.

Kristus har dannet dåben som et tegn på adgang til Hans åndelige rige. Han har gjort dette til en klar betingelse, som alle må indvilge i, som ønsker at være anerkendt som Faderens, Sønnens og Helligåndens autoritet. For mennesket kan finde et hjem i menigheden, før vi går ind over tærsklen til Guds åndelige rige, skal han modtage aftrykket af det guddommelige navn: ”Herren vor retfærdighed.” Jer. 23,6 Dem som er døbt i Faderens, Sønnens og Helligåndens trefoldige navn, ved indgangen af deres kristne liv, erklærer offentligt at de har aflagt sig Satans tjeneste og blevet medlemmer af den kongelige familie, børn af den himmelske Konge. De har adlydt befalingen: Derfor: »Drag bort fra dem, og skil jer ud, . . . , og rør ikke ved noget urent! Så vil jeg tage imod jer, og jeg vil være jeres fader, og I skal være mine sønner og døtre.« 2. Kor. 6,17,18.

Fra nu af skal den troende have i sinde at han er helliget Gud, til Kristus og til Helligånden. Han skal gøre alle verdslige overvejelser sekundære over for dette nye slægtskab. . . .

Forpligtelserne i den åndelige overenskomst indgæet i dåben er gensidige. Idet mennesker gør deres del med helhjertet lydighed, har de ret til at bede: ”Lad det blive kendt, Herre, at Du er Gud i Israel.” Kendsgæringen at du er blevet døbt i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn, er en forsikring om at disse magter vil hjælpe dig i enhver nødsituation hvis du vil gøre forning på deres hjælp.

.....
20. maj 146

Døbt til Hans død og opstandelse

Eller ved I ikke, at alle vi, som er blevet døbt til Kristus Jesus, er døbt til hans død? Rom. 6,3.

Dem som har deltaget i det højtidelige dåbsritual har lovet sig selv at søge efter de ting, som er ovenfor, hvor Kristus sidder ved Guds højre hånd; har lovet sig selv at arbejde alvorligt for synderes frelse. Gud spørger dem som har påtaget Hans navn: Hvordan bruger du de kræfter som er blevet genløst dig ved Min Søns død? Gør du alt i din magt for at rejse dig til et højere stadi i åndelig forståelse? Indretter du din interesse og hengivenhed efter en harmoni med evighedens skæbningsvangre krav?

Dåb er en meget højtidelig fornægtelse af verden. Selvet er ved bekendelse død over for et syndens liv. Vandene dækker kandidaten, og under hele det himmelskes univers’ nærvær indgås dette gensidige løfte. I Faderens, Sønnens og Helligåndens navn lægges mennesket i sin vandgrav, begravet med Kristus i dåben og oprejst fra vandet for at leve et nyt liv i loyalitet mod Gud. De tre store magter i himlen er vidner; de er usynlige, men er til stede.

Vi er døde over for verden. . . . Vi er blevet begravet i lighed med Kristi død og oprejst i lighed med Hans opstandelse, og vi skal leve et nyt liv. Vort liv være optaget i Kristi liv.

I det første kapitel af Andet Peter fremvises kristenlivets vækst. Hele kapitlet er en lektie af dyb vigtighed. Hvis mennesket med, sin erhvervelse af kristne nådegaver, arbejder på vækstplanen, har Gud forpligtet Sig til at arbejde for menneskets bedste, efter mangedoblingsplanen. ”Nåde og fred være med jer i stadig rigere mål i erkendelsen af Gud og Jesus, vor Herre!” 2. Pet. 1,2. Arbejdet lægges frem for enhver sjæl som ved sin tro har anerkendt Jesus Kristus i dåben.

Hvis vi er oprigtige over for vort løfte, åbnes der en fællesskabets dør for os til himlen – en dør som ingen menneskelig hånd eller satanisk agent kan lukke.

.....

21. maj 147

Vandre i Hans fodspor

Når I nu er oprejst med Kristus, så søg det, som er i himlen, dér hvor Kristus sidder ved Guds højre hånd. Kol. 3,1

Alle som går ind i det nye liv bør før deres dåb forstå, at Herren forlanger ubetinget hengivenhed. . . . Praktisering af sandheden er absolut nødvendig. Frembringelse af frugter bevidner træets karakter. . . . Der er brug for en gennemgribende forvandling til sandheden.

Der er børn . . . som er blevet belært fra deres ungdom at overholde sabbaten. Nogle af disse er meget gode børn, trofaste så vidt det angår timelige sager; men de nærer ikke en dyb overbevisning om synden og ingen behov for at angre fra synden. . . . Når der ikke er brud med synderne i deres egne liv, bilder de sig selv ind at de har ret. Til disse unge er jeg bemyndiget at sige: Angre og omvend jer, så jeres synder kan slettes ud. . . . I behøver at angre, tro og blive døbt. Kristus var helt retfærdig; alligevel gav Han, verdens Frelser, menneskerne et eksempel i sig selv, ved at han tog de skridt som Han forlanger at synderen skal tage, for at han kan blive et Guds barn, og arving af himlen.

Hvis Kristus, menneskenes plefrie og rene Forløser, indvilgede i at tage de nødvendige skridt, som synderen skal tage for sin omvendelse, hvorfor skulle da nogle, med sandhedens lys skinnende på sin sti, tøve med at underlægge deres hjerter under Gud, og ydmygt bekende at de er syndere, og vise deres tro på Kristi forsoning i ord og handling, og identificere sig med dem som bekender sig som Hans efterfølgere?

Alle som studerer Kristi liv og praktiserer hans lære vil blive ligesom Kristus. Deres indflydelse vil blive ligesom Hans. De vil åbenbare karakterens sundhed. Idet de vandrer på lydighedens ydmyge sti, udfører Guds vilje, vil de udøve en indflydelse som vidner om Guds sags fremme og Hans værks sunde renhed.

.....

22. maj 148

Når gendåb er passende

Hvorfor tøver du? Rejs dig og lad dig døbe og få dine synder vasket af, idet du påkalder Herrens navn! Apg. 22,16.

Der er mange i dag som har overtrådt en af budene i Guds lov uforvarende. Når der er oplyst til forståelse, og det fjerde buds krav tilskynder samvittigheden, ser de sig selv som syndere i Guds øjne. ”Synd er overtrædelse af loven” og han der ”overtræder på et punkt, han er skyldig i alle.” 1. Joh. 3,4; Jak. 2,10.

Den oprigtige sandhedssøgende vil ikke bede, i uvidenhed om den lov, som en undskyldning for overtrædelse. Lyset var inden for hans rækkevidde. Guds Ord er tydeligt, og Kristus har påbudt ham at søge i skrifterne. Han holder Guds lov i hævd som hellig, retfærdig og god, og han angre sin overtrædelse. I tro beder han om Kristi forsonende blod, og griber løftet om tilgivelse. Hans tidligere dåb er ikke nok for ham nu. Han har set sig selv som en synder, fordømt ved Guds lov. På ny har han erfaret en død til synd, og han ønsker atter at blive begravet med Kristus i dåben, så han vil begynde at vandre i et nyt liv. . . .

Dette er et emne som hver enkelt må tage samvittighedsfuldt stilling til i guds frygt. . . . Opgaven at drage, pålægger ingen andre end Gud; giv Gud en chance til at arbejde med Sin Helligånd på menneskesind, så at hver enkelt vil være fuldstændigt overbevist og klar over for dette skridt fremad. . . .

Dette (gendåb) er noget der skal behandles som et stort privilegium og velsignelse, og alle som er gendøbt vil, hvis de har de rette tanker om dette emne, således overveje dette.

Det er enhver kristens privilegium og opgave at få en rig og overmådelig erfaring i disse Guds ting. ”Jeg er verdens lys,” sagde Jesus. ”Han der følger mig skal ikke vandre i mørke, men skal få livets lys.” Joh. 8,12. . . . Hvert skridt i tro og lydighed bringer sjælen i nærmere kontakt med verdens Lys, i hvem ”mørket slet ikke findes.”

.....

23. maj 149

Vor Herres befaling

Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn. Matt. 28,19

Således gav Kristus Sine disciple deres opgave. Han gjorde fulde tilvejebringelse for arbejdets udførelse, og påtog Sig selv ansvaret for det blev godt. Ligeså længe som de adlød Hans ord, og arbejdede i forbindelse med Ham, så kunne det ikke gå galt for dem. Gå til alle folkeslagene, bad Han dem. Gå til den fjerneste del af den beboede klode. . . . arbejde i tro . . . for den tid vil aldrig komme, hvor jeg vil svigte jer.

Frelserens hverv til disciplene indbefattede alle de troende. Det indbefatter alle de troende i Kristus til endens tid. Det er en fatal fejltagelse at tro at sjælevindingsarbejdet alene beror på den ordinerede prædikant. Alle som den himmelske inspiration er kommet til, skal sætte lid til evangeliet. Alle som tager imod Kristi liv er ordineret til at arbejde for deres medmenneskers frelse. Dette arbejde var menigheden blevet etableret til, og alle som påtager sig dets hellige løfter er derved forpligtet til at være Kristi medarbejdere.

Vi skal være helligede kanaler, hvorigennem det himmelske liv flyder til andre. Helligånden skal oplive og gennemtrænge hele menigheden, rens og knytte hjerter sammen. Dem som har været begravet med Kristus i dåben skal oprejse sig i det nye liv, give en levende fremstilling af Kristi liv. . . . Du er helliget opgaven at gøre frelsens evangelium kendt. Himlens fuldkommenhed skal være din magt.

Hertugen af Wellington var en gang til stede i et selskab af kristne mænd som diskuterede mulighederne for at drive mission blandt hedningene. De appellerede til hertugen, om at udtale om han mente et sådant missionsarbejde vil stå i rimeligt forhold til omkostningerne og dets succes. Den gamle soldat svarede: ”Gentlemans, hvad er jeres marchordre? Succes er ikke noget i skal diskutere. Hvis jeg har læst jeres ordre rigtigt, så gør således: ”Gå ud i al verden, og forkynd evangeliet for al skabningen.” Gentlemans, adlyd jeres marchordre.”

.....

24. maj 150

Forandres ved beskuelse

Og alle vi, som med utilsløret ansigt i et spejl skuer Herrens herlighed, forvandles efter det billede, vi skuer, fra herlighed til herlighed, sådan som det sker ved den Herre, som Anden er. 2. Kor. 3,18

Idet tankerne dvæler over Kristus, formes karakteren efter den guddommelige lighed. Tankerne er gennemstrømmet med en sans for Hans godhed, Hans kærlighed. Vi betragter Hans karakter, og derved er Han i alle vore tanker. Hans kærlighed omgiver os. Hvis vi blot et øjeblik stirrer på solen, når den er på sit højeste, vil solens billede vise sig i alt hvad vi ser, når vi vender vore øjne bort. Sådan er det når vi beskuer Jesus; alt vi ser genspejler Hans billede, Retfærdighedens Sol. Vi kan ikke se noget andet, eller taler heller ikke om andet. Hans billede er indprentet på sjælens øje, og påvirker enhver position i vort dagligliv, blødgører og underlægger hele vor natur. Ved beskuelse, er vi tilpasset den guddommelige lignelse, endog Kristi lighed. For alle som vi omgås afspejler vi Hans retfærdigheds klare og muntre stråler. Vi er blevet forvandlet i karakter; for hjerte, sjæl og sind er belyst af genskinnet fra Ham som elskede os, og gav Sig selv for os. . . .

Jesus Kristus er alt for os – den første, den sidste, den bedste i alt. Jesus Kristus, Hans Ånd, Hans karakter, farver alt; det er klædningen og vævningen, og hele sammensætningen i det hele taget. Kristi ord er ånd og liv. Således kan vi ikke samle vore tanker om selvet; det er ikke længe os der lever, men Kristus der lever i os, og Han er herlighedens håb. Selvet er dødt, men Kristus er en levende Frelser.

Hvis vi holder vore tanker forankret på Kristus, vil ”han komme til os som regnskyl, som forårsregn, der væder jorden.” Hos. 6,3. Som Retfærdighedens Sol, vil han hæve sine helbredende vinger over os. Mal. 4,2. Vi skal vokse som liljen. Vi skal ”live op som kornet, og vokse som vinen.” Hos. 14,5,7. Ved at hele tiden stole på Kristus som vor personlige Frelser, skal vi vokse op til Ham, hos alle ting som er vort hoved.

.....

25. maj 151

Tag vort kors op

Og henvendt til alle sagde Jesus: »Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og daglig tage sit kors op og følge mig. Luk. 9,23

Grundlaget for frelsesplanen blev lagt i opoffelse. Jesus forlod de kongelige sale og blev fattig, så han ved Sin fattigdom kunne gøres rig. Alle som deler denne frelse, som er købt dem for et uendeligt offer af Guds Søn, vil følge det sande Mønsters eksempel. Kristus var Hovedhjørnestenen, og vi må bygge på dette Fundament. Enhver må have selvfornægtelsens og selvopoffelsens ånd. Og skal mennesker, som har del i den store frelse, som Jesus kom fra himlen og bringe dem, skal de nægte at følge deres Herre og dele Hans selvfornægtelse og offer? . . . Er tjeneren større end sin Herre? . . .

”Da sagde Jesus til sine disciple: Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.” Matt. 16:24. Jeg fører selvfornægtelsens

vej. Jeg kræver intet af jer - Mine efterfølge - andet end det som Jeg, jeres Herre, giver jer et eksempel fra Mit eget liv.

Selvfornegetelse og korset ligger direkte på vejen for enhver Kristi efterfølger. Korset er det som krydser de naturlige tilbøjeligheder og viljen.

Jesus er vort mønster. Hvis Han ville lægge Sin ydmygelse og lidelser til side og råbe: "Hvis nogen vil følge efter Mig, så lad ham behage sig selv, og nyde verden, og han skal være Mine disciple," ville de store mængder tro og følge Ham. Men Jesus vil ikke komme til os i anden karakter end Den ydmyges og korsfæstedes egenskab. Hvis vi vil være med Ham i himlen, må vi være som Ham på jorden.

Lad os følge Frelseren i Hans enkelhed og selvfornegetelse. Lad os løfte Golgatomennesket op i ord og i hellig levned.

Og for alle som løfter det og bærer det efter Kristus, er korset pantet på den evige krone, som vi vil modtage.

.....

26. maj 152

Udvikle gode vaner

Jeg holder dine fødder fra alle onde veje, så jeg kan følge dine ord. Sal.119,100

Vi nærmer os endens tid, og nu ønsker vi ikke at møde verdens smag og skikke, men derimod møde Guds sindelag; for at se hvad Skrifterne siger, og da vandre efter det lys som Gud har givet os.

De unge former vaner som, i ni ud af ti tilfælde, vil afgøre deres fremtid. Indflydelsen fra deres selskaber, den omgangskreds de danner, de grundsætninger som de antager sig, vil følge dem resten af livet.

Vi bliver hver især, for tid og evighed, hvad vore vaner gør os til. Deres liv, som danner rette vaner, og er trofaste i at opfylde alle pligter, vil være som skinnende lys, der spredt sine klare stråler over andres stier.

Der er ikke brug for at være åndelige dværge hvis sindet hele tiden skal arbejde med åndelige sager. Kun bøn for dette, og om dette, vil ikke imødekomme denne sag. Du må vænne sindet til at samle sig om åndelige ting. Opøvelse vil styrke. Mange bekendende kristne er faktisk ved at miste begge verdener. At være en halv kristen og halv verdslig kan gøre dig til en hundrede del kristen og resten verdslig.

Sindet må uddannes og oplæres til at elske renhed. Der må opmuntres til en kærlighed for åndelige ting; ja, den må opmuntres, hvis du vil vokse i nåden og i kundskab til sandheden. . . . Viljen må vises i den rette retning. Jeg vil være en helhjertet kristen. Jeg vil kende længden og bredden, og højden og dybden, af fuldkommen kærlighed. Lyt til Jesu ord: "Salige er de, som hungre og tørster efter retfærdigheden, for de skal mættes." Matt.5,6 Kristus har gjort fyldestgørende tilvejebringelser for at mætte den sjæl som hungre og tørster efter retfærdighed.

.....

27. maj 153

Jesus er uden skam

For jeg skammer mig ikke ved evangeliet; det er Guds kraft til frelse for enhver, som tror, både for jøde, først, og for græker. Rom. 1,16

Mange af de unge har ikke Jesu ånd. Guds kærlighed er ikke i deres hjerter, derfor har alle naturlige plager herredømmet over dem, i stedet for Guds Ånd og frelsen.

Dem som virkelig besidder Jesu religion vil ikke skamme sig eller være bange for at bære korset for dem som har mere erfaring end de. Hvis de alvorligt længes efter det rigtige, vil de ønske al den hjælp de kan få, fra ældre kristne. De vil glædeligt lade sig hjælpe af dem; hjerter som varmes af kærlighed til Gud, vil ikke forhindres af bagateller på den kristne livsvej. De vil sige det som Guds Ånd gør i dem. De vil synges det ud, bede det ud. Det er mangel på religion, mangel på helligt levned, som får de unge til at stå tilbage. Deres liv fordømmer dem. De ved, at de ikke lever som kristne bør gøre, derfor har de ikke tillid til Gud, eller for menigheden.

Vi bør tale om Guds barmhjertighed og elskelighed, om Frelserens kærligheds uforlignelige dybder. Vore ord bør være prisende og takkende. Hvis sindet og hjertet er fuld af Guds kærlighed, vil dette åbenbares i vor samtale. Det vil ikke være vanskeligt at videre give det, som kommer ind i vort åndelige liv.

Skam dig aldrig over din tro; lad dig aldrig findes på fjendens side. "I er verdens lys." Matt. 5,14 Jeres tro skal åbenbares som en dyrebar sandhed, en sandhed som alle bør have og alle må have hvis de er frelste. . . Vi bør stride troens gode strid, og findes " urokkeligt faste, og give jer helt hen i arbejdet for Herren." 1 Kor. 15,58.

Et helligt livs naturlige og ubevidste indflydelse er den mest overbevisende prædiken som kan gives i kristendommens favør. Argumenter, endog ubesværlige argumenter, kan kun fremprovokere modstand; men et gudfrygtigt eksempel har en kraft, som det er umuligt at modstå.

.....

28. maj 154

Den rette brug af viljen

For det er Gud, der virker i jer både at ville og at virke for hans gode vilje. Fil.2,13

Guds løfte er, "Søger I mig, skal I finde mig. Når I søger mig af hele jeres hjerte," Jer.29,13

Hele hjertet må overgives til Gud, ellers kan den ændring aldrig ske i os, hvorved vi gendannes i hans lighed.

Sand religion har at gøre med viljen. Viljen er den regerende kraft i menneskenaturen, som bringer alle andre evner under dens herredømme. Viljen er ikke smagen eller tilbøjeligheden, men er den besluttede kraft, som virker i menneskebørnene til lydighed mod Gud eller til ulydighed.

Frelseren siger: "Sådan kan ingen af jer være min discipel uden at give afkald på alt sit eget." Luk. 14,33 Hvad der end der drages bort fra Guds hjerte må opgives. Mammon er manges afgud. Kærligheden til penge, ønsket om rigdom, er guldkæden som binder dem til Satan. Godt omdømme, og verdslig ære dyrker en anden klasse. Livet i selvsk velvære og frihed fra ansvar er andres afgud. Men disse slavebånd må brydes. Vi kan ikke være halvt Herrens og halvt verdens. Vi er ikke Guds børn medmindre vi er det helt og fuldt. . . .

Ønsket om godhed og hellighed fjerner lige så meget som du går; men stopper du her, vil de ikke være til nytte. Mange vil gå tabt i håbet og ønsket om at være Kristne. De kommer ikke til punktet hvor viljen overgives til Gud. De vælger ikke at være Kristne her og nu.

Herren har ikke sinde at frelse os i grupper. Vi skal hver især gøre vort valg. En for en skal vi tilegne os Guds nåde til vor sjæle, og en kan ikke bestemme for en anden hvilken kurs han skal tage.

Med et rent og ædelt liv, et sejrtrigt liv over appetitten og lysten, er det mulig for enhver som vil forene sin svage, rystende menneskevilje med Guds overmægtige og stærke vilje.

.....

29. maj 155

Livets udsåningstid

Far ikke vild! Gud lader sig ikke spotte. Hvad et menneske sår, skal det også høste. Gal. 6,7

I Guds love i naturen følger virkningen årsagen med usvigelig sikkerhed. Høsten vil bevidne hvad der er blevet sået. . . .

Hvert udsået frø afføder en høst af sin slags. Således er det i menneskets liv. Vi behøver alle at så medfølelsens, sympatiens og kærlighedens frø; for vi skal høste hvad vi står. Ethvert karaktertræk af selvskhed, egenkærlighed, selvophøjelse og al føjelighed for selvet vil frembringe en lignende høst. Han som lever for selvet, sår for kødet, og for det kødelige vil han høste fordærv.

Gud ødelægger ingen mennesker. Enhver som er ødelagt vil få ødelagt sig selv. Enhver som undertrykker samvittighedens advarsler sår vantroens frø, og disse vil afføde en visselig høst. Idet den første advarsel fra Gud blev afvist, såede den gamle Faraos genstridighedens frø, og han hostede genstridighed.

Enhver medspiller i historien står på sin lod og sit sted; for Guds store arbejde efter Sin egen plan vil blive gennemført af mennesker, som har beredt dem selv til at udfylde opgaver for godt eller ondt. I modsætning til retfærdighed, bliver mennesker uretfærdighedens instrumenter. Men de er ikke tvunget til at gå denne handlingsvej. De behøver ikke at blive uretfærdighedens instrumenter, mere end Kain behøvede det.

Mennesker handler ud fra deres egen frie vilje, enten under en karakter sat under Guds form eller under en karakter sat under Satans hårde styring.

Enhver handling, ethvert ord, er et frø der vil bære frugt. Enhver handling i betænkensom venlighed, i lydighed eller i selvfornegetelse, vil reproducere sig selv hos andre, og gennem dem hos endnu flere. Så enhver handling i misundelse, ondsindethed eller splid, er et frø der vil spire op med en "skadelig rod" Hebr. 12,15, hvorved mange skal tilsmuds.

Kære unge venner, det som I sår, skal I også høste. Nu er det såtid for jer. Hvad vil høsten være?

.....

30. maj 156

Mist ikke modet

Jeg har jo indsat dig; vær modig og stærk! Nær ikke rædsel, og lad dig ikke skræmme, for Herren din Gud er med dig overalt, hvor du går." Jos. 1,9

Efter at have passeret tidspunktet i 1844, samlede et antal brødre og søstre sig til et møde. Alle var meget bedrøvede, for skuffelsen havde været smertelig. Lidt efter kom en mand ind og råbte: "Fat mod i Herren, brødre; fat mod i Herren!" Dette gentog han igen og igen, indtil at alle ansigter var glødende, og alle stemmer løftede sig i pris til Gud.

I dag siger jeg til enhver arbejder, for Mesteren: "Fat mod i Herren!" . . .

Nogle ser altid med ubehagelige og nedslående øjne, og derfor tager modløshedens tag i dem. De glemmer at det himmelske univers venter på at gøre dem til velsignede redskaber for verden; og at Herren Jesus er et ufejlbarligt sted hvorfra Mennesker kan få styrke og mod. Fortvivlelse og ængstelse er ikke nødvendigt. Den tid vil aldrig komme hvor Satans skygge ikke vil kaste sig tværs over vor sti.

Således forsøger fjenden at skjule lyset fra Retfærdighedens Sol. Men vor tro bør trænge igennem denne skygge.

Håb og mod er absolut nødvendig for at tjene Gud fuldstændigt. Dette er frugten af tro. Modløshed er syndigt og urimeligt. Gud er i stand til og villig til at bibringe Sine tjenere overmådeligt med den styrke de behøver i prøvelserne. . . .

For den modløse er der et sikkert hjælpemiddel: Tro, bøn, arbejde, Tro og aktivitet vil give en forvisning og fyldest, som vil vokse dag for dag. . . . I de mørkeste dage, hvor alt virker umuligt, så frygt ikke. Hav tro på Gud.

Kristus fejlede ikke, Han mistede heller ikke modet, og Hans efterfølgere skal vise en tro af samme udholdende art. . . . Du skal ikke fortvivle, men håbe på alt. Med den gyldne kæde af Kristi uforlignelige kærlighed, har Han bundet dem til Guds trone.

.

31. maj 157

En livsforsikring til dig

Derfor, brødre, skal I arbejde med endnu større iver på at befæste jeres kaldelse og udvælgelse; gør I det, vil I aldrig snuble. 2. Peter 1,10.

Himlens råd, har gjort det muligt for mennesker at de, selvom de er lovovertrædere, ikke skal gå fortabt i deres ulydighed, men ved tro på Kristus, som deres stedfortræder og sikkerhed, kan blive Guds udvalgte, forudbestemt til at blive børn af Jesus Kristus, som ifølge Ham selv er Hans viljes gode ønske. Gud vil at alle mennesker skal frelses; for en tilstrækkelig vej er banet, da Hans enbårne søn blev givet som betaling for menneskers løsesum. Dem som vil gå fortabt vil fortabes fordi de afviser at blive adopteret som Guds børn gennem Kristus Jesus.

Den betingelsesløse udvælgelse er en enestående ting i Guds ord – en gang i nåde, altid i nåde. I det andet kapitel i andet Peters brev er emnet gjort klart og tydeligt. Efter en beretning hvor nogle fulgte en ond fremgangsmåde, kommer denne forklaring: ”Da de forlod den lige vej, . . . og slog ind på samme vej som Bileam, Bosors søn, der kastede sin kærlighed på uretmæssig vinding.” 2. Pet. 2,15. Her er en klasse som apostlen giver advarsler til: ”For det havde været bedre for dem, slet ikke at have lært retfærdighedens vej at kende end først at lære den at kende og siden vende sig fra det hellige bud, som de har fået overdraget.” 2. Pet. 2,21

Der er en sandhed der skal tages imod, hvis sjæle skal frelses. At holde Guds bud er evigt liv for den der tager imod. Men Skriften gør det tydeligt at dem som tidligere kendte livets vej og frydede sig i sandheden, er i fare for at komme med i frafaldet, og gå tabt. Der er brug for en beslutning, daglig omvendelse til Gud.

Alle som vil støtte læren om udvælgelse, en gang i nåden altid i nåden, gør dette i modsætning til et tydeligt ”Så siger Herren.”

Dette afhænger af jeres handlemåde. Vil I, eller vil I ikke sikre jer gaverne til dem, som Guds udvalgte, som modtager en evig livsforsikring?

.

Kap. 6 – Nu og siden efter

1. juni 158

Tid, et dyrebart talent

Lær os at holde tal på vore dage, så vi får visdom i hjertet. Sal. 90,12.

Vor tid tilhører Gud. Hvert øjeblik er hans, og vi er under den højtideligste forpligtelse til at udnytte den, til Hans ære. Af ingen andre talenter Han har givet, vil Han kræve et nøjere regnskab end af vor tid.

Værdien af tid kan slet ikke udregnes. Kristus betragtede hvert øjeblik som dyrebart, og det er sådan at vi bør betragte det. Livet er for kort til at spilde bort. Vi har kun få dages prøvetid til at forberede evigheden på. Vi har ingen tid at spile, ingen tid at bruge til selviske fornøjelser, ingen tid til føje synden. Det er nu, at vi skal forme karakteren for det fremtidige evige liv. Det er nu, at vi skal berede os for den undersøgende dom.

Menneskefamilien er knapt nok begyndt at leve, før de begynder at dø. . . . Det menneske som påskønner tiden som sin arbejdsdag, vil gøre sig skikket for en bolig og for det evige liv. Det var godt at han blev født. Vi er blevet formanet til at indløse tiden. Men spildt tid kan aldrig erstattes. Vi kan ikke kalde et eneste øjeblik tilbage. Den eneste måde vi kan indløse vor tid på, er ved at få det meste ud af den tid som er tilbage, ved at være medarbejdere med Gud i Hans store genløsningsplan.

Hvert øjeblik er bebyrdet med konsekvenser for evigheden. Vi skal stå som parate mennesker, klar til at rykke ud hvert øjeblik. Den anledning som vi nu har til at tale livets ord til trængende sjæle kan aldrig gives igen. Gud kan sige til denne ”I nat kræves dit liv af dig.” og på grund af vor forsømmelighed vil han aldrig være rede. Luk. 12,20 Hvordan skal vi aflægge vort regnskab til Gud, på den store domsdag?

.

2. juni 159

En kur mod dovenskab

Vær ikke tøvende i jeres iver, vær brændende i ånden, tjen Herren. Rom. 12,11

Kristi liv var fra Hans første år et liv med stor aktivitet. Han levede ikke for at behage Sig selv. Han var Søn af den uendelige Gud, alligevel arbejdede Han i tømmereens erhverv sammen med Sin far Josef. Hans erhverv var betegnende. Han var kommet til verden som bygningsmand for karakteren, og som sådan var alt Hans arbejde fuldkomment. I al Hans verdslige arbejde brugte Han den samme perfektion som i den karakter Han var ved at danne ved Sin guddommelige magt. Han er vort mønster.

Det er enhver kristens pligt at danne denne ordensvane, grundighed og hurtighed. Der er ingen undskyldning for langsomt kluderi i arbejdet af nogen art. Når een hele tiden arbejder og arbejdet aldrig bliver gjort, er det fordi sind og hjerte ikke er med i arbejdet. Bruges viljekraften vil hænderne bevæge sig kvikt.

Bibelen giver ingen anerkendelser for dovenskab. Det er den største forbandelse som rammer vor verden. Enhver mand og kvinde, som er sandt omvendt vil være en ihærdig medarbejder.

Om vor tid udnyttes rigtigt, beror på om vi kan få kundskab og intellektuel dannelse. Dannelsen af intellektet forhindres ikke nødvendigvis af fattigdom, ydmyg oprindelse eller ugunstige omgivelser. Lad blot øjeblikkene komme og samle sig. Nogle få øjeblikke her og nogle få der, dette kan fjases bort i nyttesløs snak; morgentimerne spildes så ofte i sengen; tid der bruges på at rejse i sporvogne eller skinnerbusser, eller vente på stationen; øjeblikke der bruges på at vente på måltider, vente på dem som er langsomme til at bestemme sig – hvis man havde en bog i hånden, og disse tidspunkter blev udnyttet til studier, læsning eller omhyggelig tankevirkosomhed, hvor meget kunne da ikke blive udrettet! En beslutsomhed, en ihærdig flid og hensyn til økonomisering af tid, vil få mennesker til at opnå kundskab og mental disciplin, som vil kvalificere dem til enhver indflydelsesrig stilling og nytte.

.

3. juni 160

Den sande værdi af penge

Du skal ære Herren med din rigdom, med det første af al din afgrøde; så fyldes dine forrådskamre til overflod, dine persekar løber over med vin. Ordsp. 3,9,10

Dette skriftsted lærer os at Gud, som giveren af alle vore goder, har krav på alle goderne; så Hans krav vil være det første vi tænker på; og at en særlig velsignelse vil følge med alle, som ærer dette krav.

Heri er der fremsat et princip som ses i al Guds behandling med mennesker. Herren satte vore første forældre i Edens Have. Han omgav dem med alt som kunne tjene til deres lykke, og han bad dem anerkende Ham, som ejeren af alle ting. I Haven fik han hvert træ, som var behageligt for øjet eller godt at spise af, til at vokse; men blandt dem gjorde han et forbehold. Af alle andre, kunne Adam og Eva spise frit; men af dette ene træ sagde Gud: ”skal du ikke spise af.” Her var prøven for deres taknemmelighed og loyalitet mod Gud.

Således har Herren tildelt os himmelens kostbareste rigdomme ved at give os Jesus. Ved Ham har Han givet os alt i rigeligt mål, som vi kan nyde.

Gud . . . betror mennesker midler. Han har givet dem kraft til at blive rige. . . .

Vore penge har vi ikke fået for at vi kan ære og forherlige os selv. Som trofaste forvaltere skal vi bruge til dem Guds ære og herlighed. Nogle tror at kun en del af deres midler er Herrens. Når de har sat en del til side til religiøse og godgørende formål, mener de at resten er til dem selv, og bruges til det de selv finder egnet. Men i dette tager de fejl. Alt hvad vi ejer er Herrens, og vi er ansvarlig over for Ham for den brug vi gør af det. I den brug vi gør af hver enkelt øre, vil det kunne ses om vi elsker Gud højest og vor næste som os selv. Penge har stor værdi, fordi de kan gøre meget godt. I Guds børns hænder er de føde for den hungrende, drikke for den tørstige, og klæder for den nøgne. . . . Men penge er ikke af større værdi end sand, hvis det ikke bruges til livets fornødenheder, til velsignelse for andre, og fremme af Kristi sag.

.

4. juni 161

En vækket samvittighed

Bliv for alvor ædru, og synd ikke! Der er folk, som ikke vil vide noget om Gud. Jeg siger dette til skam for jer. 1. Kor. 15,34

I ___ menigheden er der sket en stærk vækst i åndelig henseende, i fromhed, i næstkærlighed og i aktiviteter. Der er blevet holdt prædikener om det syndige ved at frarøve Gud tiende og gaver. . . .

Mange har bekendt at de ikke havde betalt tiende i årevis; og vi ved at Gud ikke kan velsigne dem som frarøver Ham, og at menigheden må lide som følge af dens enkelte medlemmers synd. . . .

En bror sagde at i to år havde han ikke betalt sin tiende, og han var fortvivlet; men idet han bekendte sin synd, begyndte han at håbe. ”Hvad skal jeg gøre?” spurgte han.

Jeg sagde: ”Giv dit løftebrev til menighedskassereren; det vil være det praktiske.”

Han tænkte at det var et underligt svar; men han satte sig ned, og begyndte at skrive: ”For den værdi jeg har fået for, lover jeg at betale ___” Han så op, som han vil sige: Er dette den rigtige måde hvorpå jeg skriver et løftebrev til Herren?

“Ja,” fortsatte han, “for den værdi har jeg modtaget. Har jeg ikke modtaget Guds velsignelser dag for dag? Har englens ikke vejledt mig? Har Herren ikke velsignet mig med alle åndelige og timelige velsignelser? For den værdi jeg har modtaget, lover jeg at betale en sum af \$ 571.50 til menighedskassereren.” Efter at have gjort alt det, han kunne for sin del, var han en lykkelig mand. Efter nogle få dage tog han sin løfteseddel op, og betalte sin tinde til skatkammeret. Han har også givet en julegave på \$ 125.

En anden bror gav en løfteseddel på \$ 1.000, i håb om at indfri det inden for få uger; og en anden gav et løfte på \$ 300. . . .

Hvis du har berøvet Herren, så giv tilbage. Så vidt det er muligt, så gør fortiden op, og spørg da Frelseren om at tilgive dig. Vil du ikke give Herren sit eget tilbage, før at dette år, med dens rekordudgifter, er gået over i evigheden?

.

5. juni 162

Et godgørende liv.

Jeg har vist jer, at ved at arbejde sådan bør man tage sig af de svage og huske på de ord, Herren Jesus selv sagde: Det er saligere at give end at få. Apg 20,35

Vi bør betragte os selv som forvaltere af Herrens ejendomme og Gud som den egentlige ejer, for hvem vi skal afgive Hans ejendom, når han afkræver den. . . .

Dagligt bør Guds forvaltere gøre gode gerninger og give frivillige gaver til Gud efter deres vilje.

Dødsboet er en elendig erstatning for den levende godgørelse.

Ophobede rigdomme er ikke blot nyttesløse, de er en forbandelse. I dette liv er det en snare for sjælen, at bortlede opmærksomheden fra de himmelske rigdomme. På Guds store dag vil de ubrugte talenter og ubenyttede anledninger være vidner og fordømme indehaveren af disse. . . . Han som indser at hans penge er et talent fra Gud vil bruge dem økonomisk, og vil føle at det er en pligt at spare på det som han må give.

Det er helt tåbeligt at udsætte forberedelsen af det fremtidige liv før den allersidste stund i det nuværende liv. Det er også en stor fejltagelse at udsætte svaret på Guds krav om gavmildhed for Hans sag, før du kommer dertil hvor du skal flytte din forvaltning til andre. Dem som du betror dine midler til, kan ikke gøre så godt med dem, som du kunne have gjort. Hvordan vover rige mennesker at løbe så stor en risiko?! Dem som venter til døden for de disponerer over deres ejendomme, overgiver det snarere til døden end til Gud. Ved dette, handler de direkte imod Guds plan, som er anført tydeligt i Hans Ord. Hvis de ville gøre godt, må de gribe de nuværende gyldne øjeblikke og arbejde af al deres kraft, som om de vil miste den bedste anledning. . . .

Vi må alle være rige i gode gerninger i dette liv, hvis vi vil sikre os det fremtidige, evige liv. Når dommen skal stå og bøgerne åbnes, vil ethvert menneske belønnes efter hans gerninger.

.

6. juni 163

Trofaste i det små

Da sagde han: Godt, du gode tjener, du har været tro i det små, derfor skal du have myndighed over ti byer. Luk. 19,17

Talenter, som anvendes, er flerdoblede talenter. Succes er ikke resultatet af en tilfældighed eller af en skæbne; det er Guds egen forudseenhed der virker, troens og klogskabens belønning, af dydighed og udholdende møje. Herren ønsker at vi skal bruge alle de gaver vi har; og hvis vi gør dette, vil vi få større gaver at bruge af. Han begaver os ikke overnaturligt med kvalifikationer som vi mangler; men så længe vi bruger det som vi har, vil Han arbejde sammen med os, for at øge og styrke enhver evne. . . .

Ved tro på Guds kraft, er det forunderligt at se hvor stærk en svag mand kan blive, hvor beslutomme hans anstrengelser bliver, hvor rig på store resultater. Han som begynder med en lille kundskab, på en ydmyg måde, og siger hvad han ved, vil, så længe han søger ihærdigt efter mere kundskab, finde at hele det himmelske skatkammer til rådighed, på hans ønske. Jo mere han søger at tildele lyset, des mere lys vil han modtage.

Det menneske (i lignelsen) som modtog det ene talent ”ventede og gravede det ned i jorden, og skjulte sin herres penge.”

Det var den med de mindste gaver, som efterlod sit talent ubenyttet. Heri er givet en advarsel til alle som mærker småligheden i deres evner, undskyldte dem fra Kristi tjeneste. Hvis de kunne gøre nogle store ting, hvor gladelig ville de så ikke påtage sig det; men fordi de kun kan tjene i små ting, mener de at de selv er retfærdiggjort ved at ikke gøre noget. Heri går de galt. Herren prøver karakteren når han deler Sine gaver ud. Det menneske som ikke udnytter dette talent, viser sig som en upålidelig tjener. Havde han modtaget fem talenter, kunne han have gravet dem ned, som han gravede det ene ned. . . .

Uanset hvor lille dit talent er, har Gud en plads for det. Bruges dette ene talent klogt, vil det udrette sit bestemte arbejde. Ved trofasthed i små opgaver, skal vi udvirke fordoblingsplanen, og Gud vil arbejde for os med fordoblingsplanen. Disse små vil få den mest dyrebare indflydelse i Hans arbejde.

.

7. juni 164

Kilden til al liv

”For hos dig er livets kilde, i dit lys ser vi lyset.” Sal. 36,10

Alle skabte væsener lever af Guds vilje og kraft. De er afhængige modtagere af Guds liv. Fra den højeste seraf til det ydmygste levende væsen, er alle forsynet fra livets Kilde.

De unge behøver at forstå den dybe sandhed der ligger i bibeludtalelsen at Gud ”er livets kilde.” Han er ikke blot Ophavsmanden for alt, men Han er livet for alt der lever. Det er Hans liv som vi modtager i solskindet, i den rene, liflige luft, i maden som opbygger vore kroppe og giver os styrke. Det er ved Hans liv at vi eksisterer, time for time, øjeblik for øjeblik. Hvis det ikke var for synden, tjener alle Hans gaver til liv, til sundhed og glæde.

Et gådefuldt liv gennemtrænger al naturen – et liv der understøtter utallige verdener udi uendeligheden, at livet i det lille insekt som flyder i sommerluften, der bærer flyveturen i sommerens skygge og giver ravneungerne mad når de råber, som får blomsterknoppen til at folde sig ud og blomstre og bære frugt.

Den samme kraft som opretholder naturen, virker også i mennesket. . . . De love der hersker i hjertets motiver, regulerer livsstrømmen til legemet, er love af mægtig Intelligens, som har sjælels dømmekraft. Fra Ham udgår al liv. Kun i harmoni med Han kan dets sande handlingssfære eller virkekreds findes. For hele formålet med Hans skabelse, er vilkårene de samme – et liv opretholdt ved at modtage Guds liv, et liv der udøves i harmoni med Skaberens vilje. Overtrædes Hans lov, fysisk, åndeligt eller moralsk er dette at bringe sit selv ud af harmoni med universet. . . .

For ham som lærer at fortolke dens lære sådan, bliver hele naturen oplyst; verden er lektiebog, en livsskole. Menneskets enhed med naturen og med Gud, lovens universelle dominans, følgerne af overtrædelse, kan ikke undgå at gøre indtryk på sindet og forme karakteren.

.

8. juni 165

Han har omsorg for os hvert minut

Forstå, at Herren er Gud, han har skabt os, og han hører vi til, vi er hans folk og de får, han vogter. Sal. 100,3

Skabelsesarbejdet kan ikke forklares ved videnskab. Hvilken videnskab kan forklare livets mysterium?

Livet er en Guds gave.

Det naturlige liv bevares øjeblik for øjeblik af guddommelig kraft; alligevel holdes det ikke af et direkte mirakel, men ved at bruge de gaver der er inden for vor rækkevidde.

Frelseren åbenbarede den kraft som hele tiden arbejder for menneskets bedste, i Sine mirakler, for at hjælpe mennesket og for at helbrede det. Ved naturens redskaber, arbejder Gud dag for dag, time for time, øjeblik for øjeblik på at holde os i live, for opbygge og genoprette os. Når en del i legemet, tager skade, begynder en helingsproces med det samme; naturens medhjælpere sættes i arbejde for at genoprette sundheden. Men den kraft der virker gennem disse medhjælpere er Guds kraft. Al livgivende kraft er fra Ham. Når en kommer sig over en sygdom, er det Gud som genopretter ham. Sygdom, lidelse og død er arbejdet fra en modstanders kraft. Satan er ødelæggeren; Gud er genopretteren.

Der læres en stor lektie når vi forstår vort forhold til Gud, og Hans forhold til os.

Vi har en individualitet og en identitet som er vor egen. Ingen kan lade sin identitet forsvinde i en andens. Alle må handle for sig selv, efter deres egen samvittigheds anvisninger. Hvad angår vort ansvar og indflydelse, er vi ansvarlige over for Gud når vi forhånende tager vort liv fra Ham. Dette opnår vi ikke fra menneskene, men fra Gud alene. Vi er Hans fra skabelsen og fra genløsningen. Vore egne legemer er ikke vore egne, der behandles som vi synes, der forkøbles af venner der fører til forfald, gør det umuligt at give Gud en fuldkommen tjeneste. Vore liv og alle vore evner tilhører Ham. Han har omsorg for os hvert øjeblik; Han holder det levende maskineri i gang; hvis vi fik lov at holde det kørende et øjeblik, ville vi dø. Vi er absolut afhængige af Gud.

.

9. juni 166

Det store formål med livet.

Jeg jager mod målet, efter sejrprisen, som Gud fra himlen kalder os til i Kristus Jesus. Fil. 3,14

Da Adam kom fra Skaberens hånd, bar han sin fysiske, mentale og åndelige natur, i lighed med sin Skaber. ”Gud skabte mennesket i sit billede,” 1. Mos. 1,27 og det var hans hensigt at, jo længere mennesket levede, des mere fyldestgørende skulle det åbenbare dette billede – des mere skulle det genspejle Skaberens herlighed. Alle dets evner var i stand til at blive udviklet; deres kapacitet og livskraft skulle hele tiden vokse. Der var et umådeligt rum til dets udfoldelse. I herlighed åbnede markerne sig op for dets uforskning. Mysterierne i det synlige univers indbød til menneskenes studier: ”Det er hans undere, han som er fuld af kundskab.” Job. 37,16

Ansigt til ansigt, hjerte til hjerter, i fællesskab med hans Skaber, var hans høje privilegium. Han forblev loyal mod Gud, og alt dette ville have været hans for evigt. Igennem alle evighedens tidsaldre ville han have fortsat med at vinde nye kundskabsrigdomme, og opdage friske kildeudspring af lykke, og få en klarere og endnu tydeligere begreb om Guds visdom, magt og kærlighed. Skaberens herlighed genspejler han mere og mere fuldt ud.

Men ved ulydighed gik dette tabt. Gennem synden blev den guddommelige lighed ødelagt, og det var lige før det blev udslettet. Menneskers fysiske kræfter blev svækket, og dets mentale kapaciteter blev formindsket, dets åndelige syn omtåget. Det var blevet genstand for døden. Alligevel blev slægten ikke efterladt uden håb. Ved den uendelige kærlighed og barmhjertighed blev frelsesplanen lagt, og der blev givet et liv på prøvetid. For at genskabe et billede i mennesket af sin Skaber, for at bringe det tilbage til den fuldkomnethed det blev skabt i, for at fremme udviklingen af legeme, sind og sjæl, så det guddommelige mål i sin skaber kunne virkeliggøres, så måtte dette være forløsningsarbejdet. Det er formålet med uddannelsen, det store formål med livet.

At ære Kristus, at blive ligesom Ham, at arbejde for ham, det er livets højeste mål og største glæde.

.....

10. juni 167

En livsforpligtelse

Husk på din skaber i ungdommens dage, før de onde dage kommer, og de år oprinder, om hvilke du siger: »Dem kan jeg ikke lide!« Præd. 12,1

Livet er udgrundeligt og helligt. Det er Guds egen manifestation, kilden til alt liv. Dyrebare er dens anledninger, og de bør udnyttes alvorligt. Når det er gået tabt en gang, er det for altid.

Gud sætter evigheden foran os, med dets højtidelige realiteter, og giver os et greb om evige og uforgængelige temaer. Han viser os værdifulde og forædlende sandheder, så vi kan vokse på en sikker sti, i stræben efter et formål, der værdig for alle vore evner at engagere os alvorligt i.

Gud ser i det lille bitte frø hvad Han selv har formet, og ser det pakket ind i den skønne blomst, busken eller det knejsende vidtspændende træ. Således ser Han i ethvert menneskes muligheder. Vi er her med et formål. Gud har givet os Sin plan for vort liv, og Han ønsker at vi skal nå den højeste udviklingsstandard.

Han ønsker at vi hele tiden skal vokse i hellighed, i lykke i nyttighed. Alle har evner som de må lære at se som hellige begavelser, og værdsætte som Herrens gaver, og skal bruges rigtigt. Han ønsker at de nyder alt, der er nyttigt og dyrebart i dette liv, at være god og gøre godt, samle sig en himmelsk skat for det fremtidige liv.

Det bør være deres mål at udmærke sig i alt der er usevisk, højt og ædelt. Lad dem se på Kristus som forbilledet og efter hvem de er dannet. Den hellige ambition som han har åbenbaret i Sit liv skal de værne om - en ambition om at danne en bedre verden for deres liv i den. Dette er den gerning de er kaldede til.

Kun en forpligtelse i livet er tilstået os; og enhver spørgsmål burde være: Hvordan kan jeg investere i mit liv, så det vil give den største profit? Hvordan kan jeg gøre det bedste for Guds ære og være til gavn for mine medmennesker?

.....

11. juni 168

Bag livets scener

Jeg fører de blinde ad veje, de ikke kender, jeg leder dem ad stier, de ikke kender. Jeg gør mørket foran dem til lys, det bakkede land til slette. Det vil jeg gøre, og jeg opgiver det ikke. Es. 42,16

I annalerne for menneskehistorien viser nationernes vækst, rigers oprejning og fald, sig som afhængige af menneskers vilje og overlegenhed. I høj grad synes de kommende begivenheder at være bestemt af menneskers magt, ambition eller lune. Men i Guds Ord er forhænet trukket til side, og vi ser ind bagved, ud over og igennem menneskeinteressers, magts og lidenskabers spil og modspil, den al-barmhjertiges hjælpere, stille og tålmodigt udvirke plan for Hans egen vilje. . . .

Midt iblandt nationers strid og tumult, leder Han, der sidder over keruberne, stadig jordens affærer. . . . Hver enkelt nation og hver enkelt person . . . har Gud bestemt en plads i Sin store plan. . . . Mennesker og nationer bliver målt af en lodsnor i Hans hånd, som ikke gør fejltagelser. Alle afgør deres skæbne ved deres eget valg, og Gud underkender alle for fuldbyrdelsen af Hans mål.

Historien, som den store JEG ER har markeret i Sit Ord, forener led for led i den profetiske kæde, fra evighed i fortiden til evighed i fremtiden, fortæller os hvor vi er i dag i tidsaldrenes række, og hvad der forventes i den kommende tid.

Alt hvad profetien har forudsagt er indtil nu, blevet skildret i historiens sider, og vi kan forvise os om at alt som kommer, vil opfyldes i sin orden. . . .

Vi behøver at studere gennemførelsen af Guds mål i nationens historie og i åbenbaringen af kommende ting, så vi kan påskønne synlige og usynlige tings virkelige værdi; at vi må lære hvad er livets sande formål; at vi, når vi ser tingene i lyset af evigheden, må placere dem i deres rette og ædleste anvendelse.

.....

12. juni 169

Leve så længe du har muligheden.

Alt, hvad din hånd finder på at gøre, skal du gøre af al din magt, for i dødsriget, hvor du går hen, er der ingen handling eller sammenhæng, ingen kundskab eller visdom. Præd.9,10

Det er en alvorlig sag at dø, men langt mere alvorligt at leve. Enhver tanke og ord og handling i vore liv, vil vende tilbage til os. Hvad vi selv gør i prøvetiden, det må vi fortsætte med i al evigheden. Døden får kroppen til at opløse sig, men ændrer ikke ved karakteren. Kristi genkomst ændrer ikke vor karakter; genkomsten befæster den blot for altid, så den ikke kan ændre sig. . . .

Jeg appellerer til menighedens medlemmer at være Kristne, at ligne Kristus. Jesus arbejdede, ikke for sig selv, men for andre. . . . Hvis I er kristne vil I efterligne Hans eksempel. . . .

Vågn op fra dødens søvn, - jeg bønfalder jer. Det er for sent at bruge hjemens, knoglernes og musklernes styrke til at tjene sig selv. Lad dig ikke finde dig selv blottet for himmelske rigdomme på den sidste dag. Søg at fremskynde korsets sejr, søg at oplyse sjæle, arbejd på dine medmenneskers frelse, og dit arbejde vil stå ildprøven.

Lad os huske på at det arbejde vi skal udføre, ikke er efter vort eget valg, men det skal accepteres på samme måde som Gud vælger os. Uanset hvor behageligt eller ubehageligt det er, så skal vi gøre de pligter som ligger nærmest. ”Alt, hvad din hånd finder på at gøre, skal du gøre af al din magt, for i dødsriget, hvor du går hen, er der ingen handling eller sammenhæng, ingen kundskab eller visdom.” Hvis Herren ønsker at vi skal frembære et budskab til Nineve, vil det ikke behage Ham at vi går til Jobbe eller til Kapernaum. Han har grunde til at sende os til det sted, hvortil vore fødder er blevet anvist at gå. På netop det sted kan der være nogen som har brug for den hjælp vil kan give.

Uanset hvilken slags arbejde vi går ind i, lærer Guds Ord os at ”ikke være tøvende i jeres iver, vær brændende i ånden, tjen Herren.” Rom 12,11 . . . ”I ved jo, at I af Herren skal få jeres arv til gengæld. Tjen Kristus, vor Herre.” Kol.3,24

.....

13. juni 170

Søge himmelske rigdomme

Tænk på det, som er i himlen, og ikke på det jordiske. Kol. 3,2

Herren afslører menneskers relative vurderingsevne om tid og evighed, om jord og himmel. Han har formanet os: ”Selv om rigdommen vokser, så regn ikke med den. Sal.62,11 Det har en værdi når de bruges til andres bedste og til Guds ære; men ingen jordiske rigdomme skal være din del, dit gode eller din frelser.

Gud prøver mennesker, nogle på én måde, og nogle på en anden. Han prøver nogle ved at betro dem Sine rigdomme, og andre ved at tilbageholde Sine begunstigelser. Han tester de rige og ser om de vil elske Gud, Giveren, og deres næste som sig selv. Når mennesket gør ret brug af disse rigdomme, er Gud veltilfreds; Han kan da betro ham med højere ansvar.

I det verdslige menneske er der en længsel efter noget som det ikke har. Af vanens magt har han tilbøjeligheder i alle sine tanker, alle hensigter, i alle måder for at sørge for sin fremtid, og idet han bliver ældre, til at blive mere ivrig end før, til at erhverve sig alt han overhovedet kan få. . . .

Al denne energi, denne udholdenhed, denne beslutsomhed, denne flid efter jordisk magt, er resultatet af forvanskningen i hans kræfter til et forkert formål. Enhver evne kunne forædles til det højest mulige stade, ved at det opøves til det himmelske evige liv, og til den langt højere og evige vægt af herlighed. Det verdslige menneskes levevaner burde, i deres udholdenhed og energi og i deres iver for at udnytte enhver anledning til at berige sine ejendomme, være en lektie for dem, som hævder at være Guds børn, i at søge efter herlighed, ære og evigt liv. Verdens børn er klogere i deres slægt end lysets børn er. Dette kan ses i deres visdom. Deres formål er jordisk vinding, og dette sætter de al deres energi ind på. O om denne iver måtte karakterisere den, som slider på himmelske rigdomme.

.....

14. juni 171

Dødens pile

Var de kloge, havde de indset dette og tænkt på, hvad der skulle blive af dem til sidst. 5. Mos. 32,29

”Det er ikke af hjertet, han (Herren) mishandler og kuer mennesker.” Klag. 3,33 “Som en far er barmhjertig mod sine børn, er Herren barmhjertig mod dem, der frygter ham. For han ved, at vi er skabte, husker på, at vi er støv.” Sal. 103, 13,14. Han kender vort hjerte, for Han læser hver hemmelighed i sjælen. . . . Han kender enden fra begyndelsen. Mange vil lægges bort i søvnen før trængselstidens ildprøvelser skal komme over vor verden. . . .

Hvis Jesus, verdens Forløser bad: ”O min Fader, om det er muligt, lad dette bæger gå mig forbi,” og tilføjede, ”dog ikke ske min vilje, men din” (Matt. 26,39), hvor meget passer det så ikke for begrænsede mennesker at gøre den samme overgivelse til Guds visdom og vilje.

Vi er kun en kort livstid her, og vi ved ikke hvor snart dødens pile kan slå ind i vore hjerter. Vi ved ikke hvor snart vi kaldes til at opgive verden og alt der hører til den. Evigheden strækker sig ud foran os. Sløret er ved at blive løftet. Men om nogle få år, og for enhver der nu regnes med de levende, vil befalingen gå ud: ”Lad den, der over uret, stadig øve uret, . . . den retfærdige stadig øve retfærdighed, og den, der er hellig, stadig helliges. Åb. 22,11.

Er vi beredte? Er vi begyndt at kende Gud, himlens Hersker, Livgiveren, og med Jesus Kristus hvem Han sendte til verden som Sin repræsentant? Når vort livsværk er til ende, skal vi være i stand til at sige, som Kristus vort eksempel, gjorde:

”Jeg har herliggjort dig på jorden ved at fuldføre den gerning, du har givet mig at gøre. . . . Jeg har åbenbaret dit navn. Joh. 17,4-6.

Gud engle søger at henlede os bort fra os selv og fra jordiske ting. Lad dem ikke arbejde forgæves.

.

15. juni 172

Lys i skyggerne

Nej, selv når han kuer, forbarmer han sig i sin store troskab; det er ikke af hjertet, han mishandler og kuer mennesker. Klag. 3,32-33

Da min ældste søn var seksten år gammel, blev han slået ned af sygdomme. [Mrs. Whites personlige erfaring med sorger vises her for at opmuntre alle, som må lide over tabet af deres kære. – Udgiverne.] Hans tilfælde blev betragtet som kritisk, og han kaldte os til sin sengekant, og sagde: ”Far, mor, det vil blive hårdt for jer at skilles med jeres ældste søn. Hvis Herren ser det rigtigt at spare mit liv, for jeres skyld, vil jeg være glad for det. Hvis det er bedst for mig og Hans navns ære at mit liv slutter nu, så vil jeg sige: Det er i orden for min sjæl. Far, gå til dig selv, Mor, gå til sig selv, og bed. Da vil I modtage et svar efter min Frelsers vilje, hvem I elsker og jeg elsker.” Han var bange for, om vi skulle bøje os ned sammen, ville vor sympati styrkes, og vi vil bede, for det som ikke er det bedste for Herren at give mig. . . . Vi modtog ingen forsikring, for at vor søn vil helbredes. Han døde, lagde sin fulde lid til Jesus vor Frelser. Hans død var et stort slag for os, men der var en sejr endog i døden; for hans liv blev skjult hos Kristus i Gud.

Før min ældste drengs død, var mit lille barn syg til døden. Vi bad, og tænkte at Herren vil spare vor yndling, men vi lukkede hans øjne i døden, og lagde ham bort til hvile i Jesus, indtil Livgiveren skal komme og vække Sine dyrebare elskede op til en herlig udødelighed.

Så blev min mand, Jesu Kristi trofaste tjener som havde stået ved min side i seksogtredive år, taget fra mig, og jeg blev overladt til at arbejde alene. Han sover i Jesus. Jeg har ingen tårer at fælde over hans grav. Men hvor jeg savner ham! . . .

Herren har ofte instrueret mig, at mange små falder bort før trængselstiden. Vi skal se vore børn igen. Vi skal møde dem og kende dem i de himmelske sale. Men sæt jeres lid til Herren, og være ikke bange.

.

16. juni 173

Vore salige døde

Øg jeg hørte en røst fra himlen sige: Skriv: »Salige er de døde, som fra nu af dør i Herren. Ja, siger Ånden, de skal hvile efter deres møje, for deres gerninger følger dem.« Åb. 14,13.

Jeg ved knapt nok hvad jeg skal sige til dig. [Ord til en mand og børn, om tab af en hustru og en mor.] Nyheden om din hustrus død, var overvældende for mig. Jeg kunne knapt nok tro det og kan knapt tro det nu. Gud gav mit et syn sidste Sabbats aften, hvor jeg vil skrive.

Jeg så at hun var beseglet og ville komme frem for Guds røst og stå på jorden, og ville være sammen med de 144 000. Jeg så at vi ikke skal klage over hende; hun vil hvile i trængselstiden, og alt hvad vi kan klage over, er at vi blev berøvet hendes selskab. Jeg så at hendes død ville føre til noget godt.

Jeg advarer F og resten af børnene at berede sig for at møde Jesus, og når de vil møde deres moder igen, vil de aldrig mere skilles. Oh børn, vil I give agt på hendes trofaste advarsler, som hun gav jer, medens hun var hos jer, og lad ikke alle hendes bønner, som hun har sendt op til Gud, for jer, være som vand spildt på grunden? Vær rede til at møde Jesus, og alle vil have det godt. Giv jeres hjerter til Gud og hvil ikke en dag, hvis du ikke ved at du elsker Jesus. Kære broder, vi har bedt til Gud, at binde op om dig og styrke dig, så dit tab dækkes. Gud vil være hos dig og holde fast om dig. Tro kun.

Vær ikke sorgfuld som dem, der ikke har håb. Graven holder hende kun en lille stund. Håb blot på Gud og fat mod, kære bror, og du vil møde hende for en lille stund. Vi vil ikke ophøre med at bede, for at Guds velsignelser må hvile på din familie og dig. Gud vil være din sol og dit skjold. Han vil stå hos dig i denne dybe sorg og prøvelse. Hold trængslerne godt ud og du vil modtage en herlighedens krone sammen med din ledsager ved Jesu tilsynkomst. Hold fast ved sandheden, og du vil sammen med hende blive kronet med herlighed, ære, udødelighed og evigt liv.

.

17. juni 174

Mennesket er blot dødeligt

Kan et menneske være mere retfærdigt end Gud? Kan en mand være renere end sin skaber? Job. 4,17.

Mennesket er kun dødeligt, og når det ser sig selv som for klog til at acceptere Jesus, vil det fortsætte med at være dødeligt.

Det fysiske liv er ikke evigt eller udødeligt; for Gud, Livgiveren, tager det igen. Mennesket har ingen kontrol over sit liv.

Guds Ord lærer ingen steder at menneskesjælen er udødelig. Udødelighed er alene en Guds egenskab.

På den naturlige udødeligheds grundlæggende vildfarelse hviler lærdommen om bevidsthed i døden – et lærdomspunkt, ligesom evig pine, i modsætning til skriftens lære, fornuftslære og vore menneskelige følelser. . . . Hvad siger Skriften om disse ting? David erklærer at mennesket er bevidst i døden. ”De udånder og vender tilbage til jorden, og den dag er deres planer blevet til intet.” Sal. 146,4

Som svar på sin bøn, blev Ezekias liv forlænget med femten år, den taknemmelige konge tilskrev Gud en hyldest for Hans store nåde. I denne sang giver han grunden til at han glæder sig så meget: ”Dødsriget takker dig ikke, døden lovpriser dig ikke; de, der gik i graven, kan ikke håbe på din trofasthed. Kun den levende takker dig, som jeg gør det i dag.” Es. 38,18,19. Den populære teologi viser de retfærdige døde som var de i himlen, gået ind i lykosalighed, og priser Gud med evig tunge; men Ezekias kunne ikke se en sådan herlig udsigt i døden.

Peter erklærede på pinsefestens dag, at patriarken David ”er både død og begravet, og hans grav er hos os den dag i dag.” ”For David er ikke steget op til himlene.” Apg. 2,29,34. Faktumet at David forbliver i graven indtil opstandelsen, viser at de retfærdige ikke går til himlen ved døden. Det er kun ved opstandelsen, og ved kraftens kendsgerning at Kristus er opstået, at David til sidst kan sidde ved Guds højre hånd.

.

18. juni 175

Menneskets tilstand i døden

For de levende ved, at de skal dø, men de døde ved ingenting! De har ingen løn, for deres navn er gået i glemme. Både deres kærlighed, deres had og deres misundelse er allerede gået til grunde; de får i al fremtid ikke del i noget af det, der sker under solen. Præd. 9,5,6

Teorien om sjælels udødelighed var en af de falske lærer som Rom, ved sine lån fra hedenskabet, inkorporerede i Kristendommens religion. Martin Luther klassificerede det med ”uhyrlige fabler som udgør dele fra de romerske dekreters affald.” Idet Salomons ord i Prædikerens Bog bliver kommenteret, at de døde ved ingenting, siger Reformatoren således: ” . . . Salomon ser at den døde sover, og mærker slet intet. For den døde, som ligger der, tæller hverken dage eller år, men når de vågner, er det som om de knapt har sovet et minut.”

Idet martyren Tyndale referer til de dodes tilstand, siger han: ”Jeg erkender åbenlyst, at jeg ikke er overbevist om at de allerede er i den fulde herlighed som Kristus er i, eller Guds udvalgte engle er i. Det er heller ikke en af mine trospunkter; for var tilfældet, ville jeg kunne se forkyndelsen om kødets opstandelse som nyttesløs.”

Ifølge den populære tro kender de genløste i himlen til alt som sker på jorden, og især til de venner som de har forladt. Men hvordan kan det være kilde til lykke for de døde, at kende de levendes trængsler, . . . og se dem udholde alle livets sorger, skuffelser og pine? . . . Og hvor modbydelig er den tro ikke, at ligeså snart sidste åndepust har forladt kroppen, så overdrages den ubodfærdige sjæl i helvedets flammer! Hvilke store smerter må ikke ramme dem som, ser deres venner komme uforberede i graven, og gå over i evig smerte og synd!

Kristus fremstiller døden som en søvn for hans troende børn. Deres liv er skjult med Kristus i Gud, og indtil den sidste basun lyder vil dem som dør sove i Ham.

.

19. juni 176

En godhed i Guds retsudøvelse

Frygt ikke dem, der slår legemet ihjel, men ikke kan slå sjælen ihjel, men frygt derimod ham, der kan lade både sjæl og legeme gå fortabt i Helvede. - Matt. 10,28

Hvor afskyelig mod enhver handling i kærlighed og barmhjertighed, og endog mod vor retsfølelse er ikke læresætningen, at de onde døde pines med ild og svovl i et evigt brændende helvede; at de skal lide pine så længe Gud lever for synder fra et kort jordisk liv.

På hvilke sider i Guds Ord, finder vi en sådan lære? Vil de forløste i himlen miste al sindsvirke for medynk og medfølelse, og endog følelser for mennesker i almindelighed? Skal dette byttes ud med filosofens ligegyldighed eller vildmandens grusomhed? Nej, nej; sådan er læren i Guds bog ikke.

Teorien om evig pine er en af de falske læresætninger som udgør vinen af Babylons vederstyggelighed.

Når vi ser med hvilke falske farver Satan har malet Guds karakter med, kan vi undres over at vor barmhjertige Skaber frygtes, endog hades?

Venlighedens, barmhjertighedens og kærlighedens grundsætninger læres og eksemplificeres af vor Frelser, er en afskrift af Guds vilje og karakter. . . . Gud udøver retfærdighed over de onde, for universet skyld, endog også deres skyld, hvem hans domme er hjemsogt. . . .

Dem som har valgt Satan som deres leder, og har været styret af hans kraft, er ikke beredt til at gå ind til Guds nærhed. . . .

Kunne de udholde Guds og Lammets herlighed? Nej, nej; de fik tilstået flere års prøvetid, så de kunne forme karakteren for himlen; men de har aldrig oplært sindet til at elske renhed; de har aldrig lært himlens sprog, og nu er det for sent.

Synden er, i alle dens afskyninger, ”for vor Gud . . . en fortærende ild.” Hebr. 12,29 For alle, som underlægger sig Hans magt Gud Ånd, vil syndens fortæres. Men hvis mennesket klynger sig til synden, vil de blive identificeret med den. Da vil Guds herlighed, som udletter synd, udlette dem.

.

20. juni 177

De ondes del

Alle menneskers liv tilhører mig; faderens liv såvel som sønnens liv tilhører mig. Den, der synder, skal dø! Ez. 18,4

Når livet er arven for den retfærdige, er døden den ondes lod.

Den sjæl der synder, skal dø en evig død – en død der vil vare for evigt, hvor fra der ikke vil være håb om opstandelse; og da vil Guds vrede være stilet.

Det forbavser mig at Satan kunne have held med at få mennesker til at tro at Guds ord, ”Den, der synder, skal dø!” til at betyde at sjælen der synder ikke skal dø, men leve evigt i fortvivlelse. Englen sagde: ”Liv er liv, uanset om det er i smerte eller lykke. Død er uden smerte, uden glæde, uden had.

Kristus udholdt en pinefuld død under de mest fornedrende omstændigheder som vi kan få i livet. Han opgav Sit dyrebare liv som Han kan besejre døden. Men han opstod fra graven, og myriader af engle, som kom for at beskue ham, tog det liv op Han havde lagt ned, hørte Hans ord i triumferende glæde, idet Han stod over Josefs begravelsesplads og udbød: ”Jeg er opstandelsen, og livet.” Joh. 11,25.

Spørgsmålet, ”Hvis et menneske dør, skal det leve igen?” er blevet besvaret. Ved at bære syndens straf ved at gå ned i graven, har Kristus oplyst graven for alle som dør i troen. Gud har i menneskelig form bragt liv og udødelighed til lyset, ved evangeliet. Ved døden, sikrede Kristus evigt liv for alle som tror på ham. Ved døden, fordømte Han syndens og ulydighedens ophavsmand, ved at lide syndens straf – evig død.

Ejermænd og gaver af evigt liv, Kristus, var den eneste som kunne besejre døden. Han er vor Forløser.

Kristus er livet selv. Han som gik igennem døden for at udlette ham, der havde dødens magt er Kilden for al liv. Der er balsam i Gilead, en læge er der.

.

21. juni 178

Naturlig udødelighed, en løgn

At skaffe sig skatte ved løgnagtig tunge er en luftig tomhed for dem, der iler mod døden. - Ordspr. 21,6.

Den store oprindelige løgn som han (Satan) sagde til Eva i eden: ”I skal visselig ikke dø,” var den første prædiken der nogen sinde er forkyndt om sjælens udødelighed. Denne prædiken blev kronet med succes, og de forfærdelige resultater fulgte efter. Han har fået menneskesind til at tage imod denne prædiken som sandhed, og præster forkynder den, synger det, og beder for det.

Efter faldet, bad Satan sine engle om at gøre sig særlige anstrengelser for at indprente troen om menneskets naturlige udødelighed; og få tilskyndet mennesker til at modtage denne vildfarelse, de skulle konkludere at synderen vil leve i evig ulykke. Nu arbejder mørkets fyrste, gennem sine agenter, og fremstiller Gud som en hævnerrig tyran, der erklærer at Han kaster alle dem i helvede som ikke behager ham, og får dem altid til at mærke Hans vrede. . . .

En stor klasse, hvor hvem læren om evig totur er modbydelig, drives til den modsatte vildfarelse. De ser at Skriften viser Gud som den kærlige og medfølende Gud, og de kan ikke tro at Han vil byde Sine skabninger ilden fra et evigt brændende helvede. Men fastholdes det at sjælen er naturlig udødelig, ser de ikke noget alternativ end at konkludere at alle menneskene vil frelses til sidst. Mange ser at Bibelens trusler er der kun for at skræmme folk til lydighed, og ikke for fuldbyrdes bogstaveligt. Således kan synderen leve i selviske fornøjelser, være ligeglad med Guds krav, og alligevel forvente at vinde hans gunst til sidst. . . .

Gud har givet mennesker en erklæring om Sin karakter, og om Hans måde at behandle synd på. . . . ”Alle de ugadelige udrydder han.” Sal. 145,20. Alligevel vil alle tilkendegivelserne af gengældelsesdommene være helt i overensstemmelse med Guds karakter, som et barmhjertigt, langmodigt og næstekærligt væsen. . . .

Og alle som har en retfærdig opfattelse af disse kvaliteter vil elske Ham, fordi de drages mod Ham i beundring for hans egenskaber.

.

22. juni 179

Nu er det Guds tid

For han siger: I nådens tid bønhører jeg dig; på frelsens dag hjælper jeg dig. Se, nu er det den nåderige tid, se, nu er det frelsens dag! 2. Kor. 6,2

Gud har forordnet love for at regere, ikke kun levende væsener, men alt hvad der sker i naturen. Alt er under fastsatte love, som ikke kan ignoreres. . . .

Ligesom englenerne, er beboerne i Eden blevet sat under prøve; deres lykkelige ejendom kunne kun være i besiddelse på betingelse af troskab mod Skaberens lov. De kunne adlyde og leve, eller være ulydige og gå fortabt. Gud har gjort dem til modtagere af rige velsignelser; men var de ulydige mod Hans vilje, Han, som ikke sparede engle der syndede, kunne ikke spare dem; ville overtrædelsen føre til tab af Hans gave, og pådrage dem fortabelse og ruin.

Adam og Eva overtrådte Guds lov. Det blev nødvendigt at drive dem ud fra eden og blive adskilt fra livets træ, for spiste de af dette, efter deres overtrædelse, ville livets træ holde på synd. . . .

Døden indtrådte i verden på grund af overtrædelse. Men Kristus gav Sit liv så mennesket kunne få en anden prøvelse. Han døde ikke på korset for at ophæve Guds lov, men for at sikre mennesket den anden prøvelse. Han døde ikke for at gøre synd til en udødelig egenskab; Han døde for at sikre retten til at udlette ham, der havde dødens magt, som er djævelen.

Det er umuligt for menneske at sikre sig frelse for sjælen efter døden. . . . Dette liv er den eneste tid menneskene har fået, til at berede sig for evigheden på.

Prøvetiden er tilstået alle, så alle kan forme karakteren for evigt liv. Alle vil få en anledning til at beslutte sig for liv eller død. . . .

De menneskers prøvetid som vælger at leve et liv i synd, og tilsidesætte den store frelse der er givet, afslutter når Kristi tjeneste ophører lige før Hans tilsynkomst i himlens skyer.

Nu er det prøvetidens time. Nu er det frelsens dag. Nu, nu, er det Guds tid.

.

23. juni 180

Kristus førstefrugten

Har vi alene i dette liv sat vort håb til Kristus, er vi de ynkværdigste af alle mennesker. Men nu er Kristus opstået fra de døde som førstegrøden af dem, der er sovet hen. 1. Kor. 15,19,20

Kristus rejste sig fra døde som deres førstefrugt som sov hen. I dette liv har vi blot et håb i Kristus, vi er alle de mest ynkværdige. Men nu er Kristus oprejst fra døde, og blevet førstefrugten af alle hensovne.

Kristus rejste fra døde som førstegrøden af hensovne. Han var modbilledet på svingningsneget, og Hans opstandelse fandt sted på den dag, da svingningsneget skulle fremstilles for Herren. I mere end et tusind år er denne symbolske ceremonie blevet udført. Fra høstmarkerne blev de første modnede neg indsamlet, og da folkene tog op til Jerusalem til Påsken, blev førstefrugternes neg svinget som et takoffer for Herren. Før dette neg blevet fremstillet, kunne seglet ikke svinges til høst, og negene kunne indsamles. Neget som blev tilregnet Gud repræsenterede høsten. Således repræsenterede Kristus, førstefrugten, den åndelige høst som skal samles i Guds rige. Hans opstandelse er forbilledet og pantet på alle de retfærdigt dodes opstandelse.

Jesu opstandelse var en forsmag på den endelige opstandelse af alle som sover i ham. Frelserens opståede legeme, Hans optræden, Hans tonefald, var alt i lighed med Hans efterfølgere. På samme måde vil dem, som sover i Jesus stå op igen. Vi kender vore venner, ligesom disciplene kendte Jesus. Selv om de kan være deformet, sygdomsramte eller skamferet i dette jordiske liv, vil deres personlige identitet bevares fuldstændigt i deres opstande og herlige legeme. Og vi skal, i ansigtet der udstråler lys fra Jesu ansigt, genkende deres ansigtstræk, som vi elsker.

Ved Sin genkomst skal alle de dyrebare døde mennesker høre hans røst, og skal komme frem til et herligt og udødeligt liv. Den samme kraft som rejste Kristus fra døde vil oprejse Hans menighed, og herliggøre den sammen med ham, over alle magter og myndigheder, over ethvert navn som er nævnt, ikke blot i denne verden, men også i den kommende.

Han vil modtage os med ære. Vi vil få en herlighedens krone som ikke visner.

.

24. juni 181

Døden opslugt i sejr

For mens vi bor i teltet, sukker vi besværede, fordi vi ikke vil klædes af, men klædes på, så det dødelige bliver opslugt af livet. 2.Kor. 5,4

Livgiveren kommer for at bryde gravens lænker. Han skal bringe fangerne ud og proklamere: ”Jeg er opstandelsen og livet”

Ingen steder i de Hellige Skrifter står der at de retfærdige går til deres belønning, eller de onde til deres straf i døden. Patriarkerne og profeterne har ikke efterladt en sådan forsikring. Kristus og Hans apostle har ikke givet hint om det. Bibelen lærer klart at den døde ikke går direkte til himlen. De fremstilles som sovende indtil

opstandelsen. På den dag hvor sølvsnoren løses og guldskaalen brydes, vil menneskers tanker gå til grunde. De der går i graven er tavse. De ved ikke mere af noget som er gjort under solen. Velsignet hvile til det trætte retfærdige menneske! Tiden, om den er lang eller kort, er et øjeblik for dem. De sover; de vækkes op af Guds grav til et herligt evigt liv. ”For basunen skal lyde, og de døde skal opstå som uforgængelige, . . . og dette dødelige iklædt sig udødelighed, da vil det ord, der er skrevet, være opfyldt: Døden er opslugt og besejret.” 1. Kor. 15,52-54 Idet de kaldes fra af deres dybe slummer, begynder de at tænke netop som hvor de ophørte. Den sidste følelse var dødens smerte, den sidste tanke at de faldt for gravens magt. Når de rejser sig fra graven, vil deres første glædelige tanke genlyde i sejrsråbet: ”Død, hvor er din sejr? Død, hvor er din brod?” 1.Kor. 15,55.

Dødens smerte var det sidste de mærkede. . . . Når de vågner op er smerten væk. . . . Portene til Guds by svinger bagud på deres hængsler, . . . og Guds løskøbte vandre ind imellem keruber og serafer. Kristus byder dem velkommen og lægger Sin velsignelse på dem. ”Vel gjort, du gode og tro tjener: . . . gå ind til din herres glæde.” Matt 25,21.

25. juni 182

En særlig opstandelse

Mange af dem, der sover i jorden, skal vågne, nogle til evigt liv, andre til forhånelse, til evig afsky. Dan. 12,2

Det er ved midnat at Gud viser Sin kraft ved udfrielsen af Hans folk. Solen viser sig, og skinner i sin styrke. Tegn og undere følger hurtigt efter hinanden. De ondt ser med rædsel og forbavselse på scenariet, medens de retfærdige beskuer det med højtidelig glæde på tegnene på deres udfrielse. Alt i naturen synes at komme ud af kurs. Strømmene ophører med at flyde. Sorte, tunge skyer kommer op, og klynger sig om hinanden. I midten af de vrede himle er et klart rum med en ubeskrivelig herlighed. Derfra lyder Guds stemme som lyden af mange vande, således: ”Det er sket” Åb. 16,17 . . .

Stemmen røster himlene og jorden. Der kommer et mægtigt jordskælv, ”så stort, at der aldrig har været magen til det, siden der kom mennesker på jorden.” Åb.16,18 . . . Hele jorden hæver og svælger sig, som havets bølger. Dets overflade brydes op. Det er som at dens grundvolde giver op. . . .

Gravene åbnes, og ”mange af dem, der sover i jorden, skal vågne, nogle til evigt liv, andre til forhånelse, til evig afsky.” Dan.12,2. Alle, som døde i troen på den tredje engels budskab, kommer forherliget frem af graven, for at høre Guds fredspagt med dem som har holdt hans lov.

Dem som var døde i troen under den tredje engels budskab, og holdt Sabbaten, kommer op fra af deres støvede leje.

”Også de som har gennemført ham” Åb 1,7, dem som har hånet og fornægtet Kristi dødspinsler, og de voldsomste modstandere af Hans sandhed og Hans folk, de rejser sig og beskuer Ham og Hans herlighed, og ser den ære der gives den loyale og lydige. . . .

Guds røst høres fra himlen, og erklærer dagen og timen på Jesu komme, og overbringer den evige pagt til Hans folk. . . . Og når velsignelsen udtales over dem, som har æret Gud, ved at holde Hans Sabbat hellig, kommer et mægtigt sejrsråb. . . .

26. juni 183

Opstandelse til evigt liv

For så sandt som vi tror, at Jesus døde og opstod, vil Gud også ved Jesus føre de henseviede sammen med ham. 1. Tess. 4,14

For den som tror, er Kristus opstandelsen og livet. Hos vor Frelser blev det liv som var tabt ved synden genoprettet; for Han er livet i Sig selv der opvikler hvem han vil. Ham er givet retten til at give evigt liv. Det liv som Han lagde ned i menneskene, tager Han op igen, og giver til menneskene.

Når Kristus kommer for at samle Sine til sig, som har været trofaste, vil den sidste basun lyde, og hele jorden, fra de højeste bjerges tinder til de laveste fordybninger i de dybe miner, kunne høres. De retfærdige døde vil høre lyden af den sidste basun, og vil komme frem af deres grave.

Alle kommer frem af deres grave i den samme statur som da de gik i graven. Adam, som står blandt den oprejste skare, er af en høj, knejsende, og majestætisk form, i statur kun lidt mindre end Guds søn. Han viser en markant kontrast til folkene fra de sidste generationer; i denne henseende vist med stor degeneration fra slægten. Men alle står op med den evige ungdoms friskhed og livskraft. . . . Den dødelige fordærvelige form, blottet for skønhed, tidligere besmittet med synd, bliver fuldkommen, smuk og udødelig. . . . Genopstået til livets træ i det for længst tabte Eden, vil de forløste ”vokse op” til slægtens fulde statur i sin oprindelige herlighed. . . .

De levende retfærdige er forandrede ”i ét nu, på et øjeblik.” 1. Kor. 15,52 På Guds røst vil de forherliges; og nu gøres de udødelige, og sammen med de opståede hellige gribes de til at møde deres Herre i luften. . . . Små børn bæres af hellige engle til deres mødres arme. Venner som længe har været adskilt i døden er forenet, for at aldrig skilles mere, og med glædens sange stiger de sammen op til Guds stad.

Alle de dyrebare døde, fra retfærdige Abel til den sidste hellige der dør, skal vågne til herligt og evigt liv.

27. juni 184

Fra opstandelse til fordømmelse

Thi forbryderne bliver udryddet, men de, der håber på Herren, får landet i arv og eje. Sal. 37,9.

Ved afslutningen af de tusinde år vil den anden opstandelse finde sted. Da vil de onde oprejses fra døde, og vise sig for Gud. . . . Så siger åbenbareren, efter at have beskrevet de retfærdiges opstandelse: ”De andre døde kom ikke til live, før de tusind år var omme.” Åb. 20,5

Ved den førte opstandelse kom alle frem i den udødelige glød, men ved den anden er forbandelsens mærker synlig på alle. Jorden konger og adelsmænd, høje og lave, lærte og ulærte, går frem sammen. Alle beskuer menneskesønnen; og dem som foragtede og hånede Ham, som satte tornekronen på hans hellige pande, og slog Ham med røret, beskuer Ham i al Hans kongelige majestæt. Dem som spyttede på ham i Hans trængselstid vender vender sig nu fra hans gennemtrængende blik og fra Hans ansigts herlighed. Dem som drog sømmene gennem Hans hænder og fødder ser nu på mærkerne fra Hans korsfæstelse. Dem som jog spyddet i Hans side ser mærkerne af deres grusomhed på Hans krop. Og de ved nu at Han er den, som de har korsfæstet og fornægtet i Hans døds smerte. Og så rejser der sig et langt langtrukket slør af smerte, idet de flyer for at skjule sig for kongernes Konges og herrens Herres nærhed.

Alle forsøger at skjule sig i klipperne, og beskytte sig selv fra den forfærdelige herlighed fra Ham, som de en gang foragtede. Og, overvældet af smerte af Hans majestæt og overmådelige herlighed, rejser deres stemmer sig enstemmig, og udbryster i frygtelig klarhed: ”Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn!” Sal. 118,26.

Ild vil komme ned fra Gud ud fra himlen og fortære dem (de onde) – brænde dem op rod og gren. Satan er roden, og hans børn er grenene.

De ondes skæbne er fattsat af deres eget valg. Deres udelukkelse fra himlen har de selv valgt, og for Guds del retfærdighed og barmhjertighed.

28. juni 185

Livgiveren kommer

Kan en, der er død, få liv, da ville jeg holde ud alle min trængsels dage, til afløsningen kom. Job.14,14

I den første opstandelse vil Livgiveren kalde Sin indkøbte ejendom op. Op til denne sejrstime, når den sidste basun skal lyde og resten af hæren kommer frem til evig sejr, vil alle sovende hellige forvares i sikkerhed og vil bevogtes i som kostbar juvel, som Gud kender ved navn. Ved Frelserens kraft, som boede i dem medens de levede og havde del i guddommelig natur, blev disse bragt frem fra døde.

Her vil vore sidste håb ofte ødelægges. Vore kære som er revet fra os i døden. Vi lukker deres øjne og fører dem i graven, og lægger dem bort af vore øjne. Men håb holder vort humor oppe. Vi er ikke delt for evigt, men skal møde de elskede som sover i Jesus. De skal atter komme fra fjendens land. Livgiveren kommer. Myriader af hellige engle ledsager Ham på Hans vej. Han bryder dødens bånd, bryder gravens lænker, de dyrebare fanger kommer raske frem i udødelig skønhed.

Vor personlige identitet bevares i opstandelsen, dog ikke det samme legeme som da vi gik i graven. . . . I opstandelsen vil enhver have sin egen karakter. På sit eget tidspunkt vil Gud kalde de døde frem, og give livsånde igen, og påbyde de tørre ben at leve.

Familiebåndene vil gendannes. Når vi ser på vore døde, må vi tænke på morgnen hvor Guds basun skal lyde, hvor ”de døde skal opstå som uforgængelige, og vi skal forvandles.” 1.Kor. 15,52.

De sidste tøvende spor af syndens forbandelse vil fjernes, og Kristi trofaste mennesker vil vise sig i ”Herren vor Guds skønhed”, og i sind og sjæl og legeme genspejles det fuldkomne billede af deres Herre.

Er vi således klar så vi - hvis vi falder i søvn - kan arbejde sådan i håbet på Jesus Kristus?

29. juni 186

Sorg med håb

Brødre, vi vil ikke, at I skal være uvidende om dem, der sover hen, for at I ikke skal sørge som de andre, der ikke har noget håb. 1. Tess. 4,13

Til de forpinte vil jeg sige: Vær ved godt mod på opstandelsens morgen. De vande som du har drukket af, er lige så bitre for dig som Maras vande var for Israels børn i ørkenen, men Jesus kan gøre det lige så sødt som Sin kærlighed. . . .

Gud har tilvejebragt en balsam for enhver som er såret. Der en balsam i Gilead, hvor der vil være en Læge. Vil I ikke nu, som aldrig før, studere Skrifterne? Søg Herren for visdom i enhver nødsituation. I enhver prøvelse, bed Jesus om at vise dig

en vej ud af dine trængsler, så vil dine øjne åbnes, så du kan se hjælpen og bruge de helbredende løfter, som er nedskrevet i Hans Ord, i din situation. På den måde vil fjenden ikke finde plads til at føre dig ud i sorg og vantrø, men i stedet for, vil du få tro, håb og mod i Herren. Helligånden vil give dig en klar forståelse, så du kan se og anvende enhver velsignelse, der vil virke som en modgift mod sorg, som en helbredende gren mod enhver bittert træk som kom over dine læber. Ethvert bittert træk vil blandes med Jesu kærlighed, og i stedet for at beklage sig over bitterhed, vil du erkende at Jesu kærlighed og nåde er så blandet med sorg, at det er blevet vendt til stilfærdig, hellig og helliggjort glæde.

Da vor ældste søn, Henry Whrite, lå for døden sagde han: ”En smertens seng er et dyrebart sted når vi har Jesu nærvær.” Når vi er nød til at drikke af de bitre vande, så vend bort fra det bitre til det dyrebare og strålende. I trængsler kan nåden give menneskesjælen sikkerhed, og når vi står ved dødsengen og ser hvordan den kristne kan bære lidelser og gå gennem dødens dal, så samler vi styrke. . . . og vi svigter ikke, vi mister heller ikke modet til at lede sjæle til Jesus.

.....
30. juni 187

Når det evige liv begynder

”Og dette er vidnesbyrdet, at Gud har givet os det evige liv, og det liv er i hans søn. Den, der har Sønnen, har livet; den, der ikke har Guds søn, har ikke livet. 1. Joh. 5,11-12

Jesus erklærede ”Jeg er opstandelsen, og livet.” I Kristus er livet oprindeligt, ikke til låns, ufortjent. ”Han som har Sønnen har livet.” Kristi guddommelighed er den troendes forsikring for evigt liv. ”Han der tror på mig,” sagde Jesus, ”skal leve, om han så er død, og den som lever og tror på mig skal aldrig dø.” Joh. 11,25. 26.

For den troende er døden kun en lille sag. Kristus taler om den som var det et lille øjeblik. ”Den, der holder fast ved mit ord, skal aldrig i evighed se døden skal aldrig i evighed smage døden.” Joh. 8,51.52 For den kristne er døden kun en søvn, et øjeblik i tavshed og mørke, Livet er skjult med Kristus i Gud, og ”når Kristus, jeres liv, bliver åbenbaret, da skal [han] også blive åbenbaret sammen med ham i herlighed.” Kol. 3,4

Han som Selv var snar til at dø på korset stod som sejrherre over graven, og forsvarede Sin ret og magt til at give evigt liv.

”Jeg vil oprejse ham på den sidste dag.” Joh. 6,40 Kristus blev et kød med os, for at vi kan blive en ånd med Ham. Det er ved denne forenings fortrin at vi skal komme ud af graven, - ikke blot som en manifestation på Kristi magt, men fordi Hans liv, gennem troen, er blevet vort. Dem som ser Kristus i Hans sande karakter, og tager i mod Ham i hjertet, har evigt liv. Det er gennem Ånden at Kristus bor i os; og Guds Ånd, antaget i hjertet ved tro, er begyndelsen på det evige liv.

Jesus råber: ”Hvis nogen tørster, så lad ham komme til mig, og drikke.” ”Lad ham som er tørstig komme. Og dem som vil, lad ham tage frit af livets vand.” ”Den som drikker af det vand jeg skal give ham, skal aldrig tørste; men lad det vand som jeg skal give ham være hos ham som en vandkilde, der springer op i evigt liv.” Joh. 7,37; Åb. 22,17; Joh. 4,14.

Kap. 7 – Guds helligdom

1. juli 188

Herren er på dette sted.

Da Jakob vågnede, sagde han: ”Herren er i sandhed på dette sted, og jeg vidste det ikke!” Og han blev grebet af frygt og sagde: ”Hvor er dette sted frygtindgydende! Det er jo selve Guds hus, det er himlens port!” 1. Mos. 28,16, 17.

Sand ærbødighed for Gud er inspireret af en sans for Hans uendelige storhed og erkendelse af Hans nærvær. Med denne sans for det usynlige, bør ethvert hjerte få et dybt indtryk. Timen og stedet for bøn er hellig, fordi Gud er der. Og ligesom ærbødighed viser sig i indstilling og optræden, vil den følelse der indgyder det, være dybdegående. ”Hellig og ærbødig er hans navn,” erklærer salmisten. Sal. 111,9. Når engle nævner dette navn, tilslører de deres ansigter. Med hvilken ærbødighed, bør vi, som er faldne og syndige, ikke have, når vi har det på vore læber! Det ville være godt om gamle og unge overvejede disse skriftens ord, som viser hvordan stedet markeres ved Guds særlige nærværelse. ”Tag dine sandaler af dine fødder,” befalede Han Moses ved den brændende busk, ”for det sted, du står på, er hellig jord.” 2. Mos. 3,5

Gud er højest og helligst; og for den ydmyge og troende sjæl, er Hans hus på jorden, stedet hvor Hans folk mødes for at dyrke ham, himlens port. Lovsangen, ord der tales af Kristi tjenere, er Guds udpegede hjælpere der bereder et folk til menigheden deroppe, for den ophøjede gudsdyrkelse hvori der ikke kom noget uforfalsket ind. Gud ser enhver uærbødig tanke eller handling, og det er registreret i himlens bøger. Intet skjules for Hans alt-ransagende øjne. Hvis du på nogen måde har formet en uopmærksomhedens eller ligegyldighedens vane i Guds hus, så brug de kræfter du har til at rette den. . . . Udørbødighed indtil den bliver en del af dig selv.

.....
2. juli 189

Vær stille for Ham

Men Herren er i sit hellige tempel. Vær stille for ham, hele jorden! Hab. 2,20.

Ud fra den hellighed som tiltrak den jordiske helligdom, kan kristne lære hvordan de bør betragte det sted, hvor Herren møder Sit folk. Der er sket en stor forandring, ikke til det bedre, men til det værre, i folks sæder og skikke med hensyn til religiøs gudsdyrkelse. De dyrebare og hellige ting som er i forbindelse med Gud har mistet deres greb hos manges sind og hjerter, og bringes ned på niveau med almindelige ting. Den ærbødighed som folk havde førhen for helligdommen, hvor de mødte Gud i den i hellige tjeneste er man gået meget bort fra. Ikke desto mindre, gav Gud selv ordre til sin Tjeneste, ophøjede den højt over alt af timelig natur.

Huset er helligdommen for familien, og det lille værelse eller lunden er det mest tilbagetrukne sted for personlig gudsdyrkelse; men menigheden er forsamlingens helligdom.

I Jesu navn må vi komme frem for Ham i tillid, men vi må ikke nærme Ham med i formastelighed, som om Han var på niveau med os selv. Der er dem, som henvender sig til den store og almægtige og hellige Gud, som bor i et utilnærmeligt lys, idet de vil henvende sig til en ligemand, eller endog en lavere. Der er dem som opfører sig i Hans hus på en måde de ikke vil driste sig hvis det var en jordisk herskers audiens-værelse. Disse bør huske på at de er i Hans øjne, hvem seraferne tilbeder.

Dem, som samles for at dyrke Ham, burde lægge alle onde ting bort. Hvis de ikke dyrker Ham i ånd og sandhed og i hellighedens skønhed, vil deres sammenkomst ikke være til nytte.

Det er jeres privilegium, kære venner, at ære Gud på jorden. For at gøre dette, må I rette jeres tanker bort fra ting som er overfladiske og betydningsløse, til det som er af evig værdi.

.....
3. juli 190

Renset for synd

Da sagde jeg: »Ve mig, det er ude med mig, for jeg er en mand med urene læber, jeg bor i et folk med urene læber, og nu har mine øjne set kongen, Hærskarers Herre.« Es. 6,5

Idet profeten Esajas så Herrens Herlighed, var han forbavset, og overvældet af sin egen svaghed og uværdighed, råbte han: »Ve mig, det er ude med mig! . . . «

Esajas havde fordømt andres synder; nu ser han at han er selv udsat for den samme fordømmelse, som han havde givet på andre. Han var tilfreds med en kold og livløs ceremoni i sin gudsdyrkelse. Han vidste ikke af dette før han fik visdommen fra Herren. Hvor smålig så hans visdom og talenter ud nu, hvor han så på helligdommens hellighed og majestæt. . . . Han syn på sig selv kunne udtrykkes i apostlens Paulus' sprog: ”Jeg elendige menneske! Hvem skal fri mig fra dette dødsens legeme? Rom. 7,24. . . .

”Men en af seraferne fløj hen til mig; i hånden havde han et stykke gloende kul, som han havde taget fra alteret med en tang. Han berørte min mund og sagde: »Nu har dette rørt dine læber, din skyld er fjernet, og din synd er sonet.« Es. 6,6,7

Synet som Esajas fik, fremstiller Guds folks tilstand i de sidste dage. De har privilegiet at se i tro, det arbejde som skrider fremad i den himmelske helligdom. Idet de ser i tro ind i det allerhelligste, og ser Kristi arbejde i den himmelske helligdom, indser de, at de er et folk med urene læber – et folk hvis læber ofte har talt i tomhed, og hvis talenter ikke er blevet helligt og benyttet til Guds ære. De vil forsvinde når de møder deres egen svaghed og uværdighed med Kristi herlige karakters renhed og elskelighed. Men hvis de, ligesom Esajas, vil tage imod det indtryk som Herren vil give på deres hjerter, så vil de ydmyge deres sjæle for Gud, - der er håb for dem. Løftets bue er over tronen, og arbejdet der blev gjort for Esajas, vil de udføre.

.....
4. juli 191

Ånden i sjæletemplet

Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i jer? 1. Kor. 3,16

Fra evige tider af var det Guds hensigt at alle skabte væsener, fra den strålende og hellige seraf til mennesket, skal være et tempel for Skaberens iboen. På grund af synden, ophørte menneskene med at være et tempel for Gud. Formørkede og tilsudlede af ondt, åbenbarede menneskehjertet ikke længere Den Guddommelige herlighed. Men ved Guds Søns inkarnation, er himlens hensigt fuldbyrdet. Gud bor i menneskene, og ved den frelsende nåde bliver menneskehjertet igen Hans tempel.

Gud udtænkte at templet i Jerusalem skulle være et stadigt vidne for den høje skæbne åben for enhver sjæl. Men jøderne havde ikke forstået betydningen af den bygning de betragtede med så megen stolthed. De overgav ikke sig selv, som hellige templer for den Guddommelige Ånd. Templets sale i Jerusalem, fyldt med uheldig færdsels tumult, repræsenterede hjertets tempel alt for godt. . . . Ved renselsen af templet for verdens købere og sælgere, annoncerede Jesus Sin mission at rense hjertet for syndens besmittelse – fra selviske lyster, onde aner der fordærver sjælen. . . .

Intet menneske kan af sig selv slå onde tanker ud, som har taget hjertet i besiddelse. Kun Kristus kan rense sjælens tempel. Men han vil ikke tvinge sig adgang. Han kommer ikke i hjertet som det gamle tempel; men Han siger: ” Se, jeg står ved døren og banker på; hører nogen mig og åbner døren, vil jeg gå ind til ham. Åb. 3,20 Han vil komme, ikke blot for en dag; for Han siger: ”Jeg vil bo og vandre midt iblandt dem; . . . , og de skal være mit folk.” 2. Kor. 6,16 Hans nærhed vil rense og hellige sjælen, så at det er et helligt tempel for Herren, ”en bolig for Gud i Ånden.” Ef. 2,22.

Herren er mere end villig til at give Helligånden til dem, som tjener Ham, end forældre er til, at give deres børn gode gaver.

.

5. juli 192

Helligdommens formål

De skal lave mig en helligdom, så vil jeg tage bolig hos dem. 2.Mos. 25,8

”Jeg vil tage bolig iblandt israelitterne, og jeg vil være deres Gud.” ” Der vil jeg åbenbare mig for israelitterne, så stedet helliges ved min herlighed.” 2.Mos 29,45.43 Dette var den forvisning Moses fik.

Som Guds bolig i helligdomsbygningen, blev Moses anvist at gøre alt efter mønstret i himmelens ting. Gud kalder ham til bjerget, og åbenbarer de himmelske ting for ham, og deres lighed med tabernaklet, med alt der hører til det, blev formet.

Hos Israel, hvem han ønskede at gøre Sig en bolig, åbenbarede Han Sit herlige ideal for sin karakter. Mønstret blev vist dem på bjerget, da loven blev givet fra Sinaj. . .

. . .

Men i sig selv var de magtesløse til at opnå dette ideal. Åbenbaringen på Sinaj kunne blot give dem indtryk af deres behov og hjælpeløshed. En anden lektie af tabernaklet, med sin offertjeneste, skulle lære var syndstiligvælsens og kraftens lektie, og kraft igennem Frelseren for lydighed i livet.

Igennem Kristus skulle denne hensigt opfyldes, hvori tabernaklet var symbolet: Den herlige bygning, dets mure af glitrende guld genspejlet i regnbuefarverne var indvævet i gardinerne, duften af evigt brændende røgelse gennemtrængte alt, præsterne ikklædt hvidt ude pletter, og i det inderste steds dybe mysterium, over nådestolen, mellem de bøjede figurer, bedende engle, herligheden af de Helligste. I alt ønskede Gud at hans folk skulle læse Hans hensigt for menneskesjælen. Det var den samme hensigt som apostlen lagde frem, lang tid efter; da han ved Helligånden sagde:

Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds ånd bor i jer? Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham. For Guds tempel er helligt, og det tempel er I. 1. Kor. 3,17

.

6. juli 193

Et tempel bygget af ofre

Sig til israelitterne, at de skal yde offer til Mig; fra enhver, der vil give frivilligt, skal I modtage ofret til Mig. - 2. Mos 25,2

Gud selv gav Moses en plan for strukturen (for templet), med særlige anvisninger for dets størrelse og form, materialer der skulle anvendes, og for hvilke møbler det skulle indeholde. Det hellige blev gjort af hænder hvor den ”er en efterligning af den virkelige” (Hebr. 9,24), ”mønstre af ting i himlene” (Hebr. 9,23) – en miniaturefremstilling af det himmelske tempel hvor Kristus, vor store ypperstepræst, efter at have ofret Sit liv som en opofrelse, var for at tjene til synderens bedste. . . .

For at helligdommen kunne bygges, var store og kostbare tilvejebringelser nødvendige; en stor mængde af det mest dyrebare og kostelige materiale blev forlangt; dog accepterede Herren kun frivillige ofre. ”Enhver giver det villigt, med sit hjerte, skal I tage mit offer”, var den guddommelige befaling. Moses gentog for forsamlingen. Helligelse til Gud og en offervillig ånd, var det første krav i beredelsen for at bo i det Allerhelligste.

Hele folket besvarede samstemmigt. ”Og alle, der følte sig tilskyndet og ville give frivilligt, kom med afgift til Herren til arbejdet på Åbenbaringsteltet og til hele tjenesten i det og til de hellige klæder. Både mænd og kvinder kom, og alle bragte frivilligt spænder, ringe, . . . , alt sammen af guld; enhver, der ville foretage svingning med guld for Herren.” 2. Mos. 35,21-22 . . .

Folk, gamle og unge – mænd, kvinder og børn – fortsatte med at bringe deres ofre, indtil dem som havde opgaven fandt at de havde nok, og endda mere end der skulle bruges. . . .

Alle som elsker at dyrke Gud, og værdsætter velsignelserne af hans hellige tilstedeværelse, vil vise den samme opofrelsesånd i indretningen af et hus hvor Han kan mødes med dem.

Hvis der nogen sinde har været et tidspunkt hvor der skal gives ofre, så er det nu.

.

7. juli 194

Styrke og skønhed i Hans helligdom

Højhed og pragt er foran ham, styrke og herlighed i hans helligdom. Sal. 96,6.

Fra skabelsen og menneskets fald til nutiden, har Guds plan opåbnet sig til stadighed for den faldne slægts forløsning, ved hjælp af Kristus. Guds tabernakel og tempel på jorden var mønstret efter originalen i himlen. Omkring helligdommen og dens højtidelige og mystiske tjeneste samlede der sig de store sandheder som vi skal udvikle gennem efterfølgende generationer.

Der har ikke været noget tidspunkt hvor Gud gav større beviser på Sin storslåethed og ophøjede majestæt, end da Han var Israels anerkendte hersker. Manifestationerne fra en usynlig Konge var store og uudsigelig imponerende. Et scepter blev svinget, men det blev ikke holdt af en menneskehånd. Den hellige ark, dækkede med nådestolen, og indeholdende Guds hellige lov, var symbolsk for Jehova Selv. Det var israelitternes kraft til at sejre i kamp. Foran denne blev afguder revet ned, og blev der set overilet på den, gik tusindevis fortabt. Aldrig i vor verden har Herren givet så åbenbare manifestationer for Sit herredømme, som da Han alene var Israels anerkendte konge.

Guds lov, strålende inden i arken, var den store regel for retfærdighed og dom. Denne lov erklærede død over overtræderen; men over loven var nådestolen, på hvilket Guds nærvær blev afsløret, og fra hvilket, forsoningens og tilgivelsens kraft blev tilstået den angrende synder. Sådan er det i Kristi arbejde for vor forløsning, symboliseret ved helligdomstjenesten: ”Troskab og sandhed mødes, retfærdighed og fred kysser hinanden.” Sal. 85,11.

Når vi i dag glæder os over at vor Frelser har kommet, så ofrene for tidligere ordning har givet plads for det fuldkomne offer for synd, så skal vi ikke undskylde vor foragt for den periode.

.

8. juli 195

Forløser, præst og konge

For en sådan ypperstepræst trængte vi til, en der er hellig, uskyldig, ren, skilt ud fra syndere og ophøjet over himlene. - Hebr. 7,26.

Ved guddommelig anvisning blev Levis stamme sat til side for helligdomstjenesten. I de tidligste tider var enhver mand præst i sit eget hjem. I Abrahams dage, blev præsteskabet betragtet som den ældste søns fødselsret. I stedet for hele Israels førdstefødt, har Herren nu accepteret Levis stamme til arbejdet i helligdommen. . . . Præsteskabet blev dog begrænset til Arons familie. Alene Aron og hans sønner fik lov til at tjene for Herren; resten af stammen blev betroet tabernakelopgaven. . . .

I overensstemmelse med deres embede, blev en særlig klædning udpeget for præsterne. ”Du skal lave hellige klæder til din bror Aron til ære og pryd,” (2. Mos. 28,2) var den guddommelige anvisning til Moses. Alt i forbindelse med præsternes udseende og optræden, skulle give beskueren indtryk og fornemmelse af Guds herlighed, helligheden i tilbedelsen af Ham, og den renhed der er forlagt af dem som kom i Hans nærhed. Ikke kun helligdommen selv, men præsternes tjeneste, skulle være ”en efterligning og en skygge af den himmelske.” Hebr. 8,5

Folk fik, ved forbillede og skygger, daglig lærte de store sandheder der angår Kristi komme som Forløser, Præst, og Konge; og en gang hvert år blev deres tanker ført frem til de afsluttende begivenheder i den store strid mellem Kristus og Satan, universets endelige udsættelse af synd og syndere. Oftringerne efter det mosaiske ritual har altid peget mod en bedre tjeneste, endog en himmelsk tjeneste.

Fortjenesterne af Hans (Jesu) offer er tilstrækkeligt at bringe til Faderen. De bringes for vor skyld.

Vi skal have fri adgang til Kristi forsonende blod. Dette må vi betragte som den det dyrebareste privilegium, den store velsignelse, der nogen sinde er tilstået et syndigt menneske.

.

9. juli 196

En daglig helligelse til Gud.

”Så formaner jeg jer, brødre, ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende og helligt offer, der er Gud til behag - det skal være jeres åndelige gudstjeneste.” Rom. 12,1

Tjenesten i helligdommen bestod af to dele: en daglig og en årlig tjeneste. Den daglige tjeneste blev udført ved brændofferalteret i tabernaklets forgård, og i det hellige; medens den årlige tjeneste var i det allerhelligste. . . .

Den daglige tjeneste bestod af morgen og aften brændofferet, offeret af liflig røgelse på guldalteret, og de særlige ofre for individuelle syndere. Og der var også ofre for sabbatter, nymåner, og særlige fester.

Hver morgen og aften blev et etårigt gammelt lam brændt på alteret, sammen med dets bestemte måltidofre, der symboliserede Jehovas folks daglige helligelse, og deres stadige afhængighed af Kristi soneblod. Gud har anvist udtrykkeligt at ethvert offer som gives i tempeltjenesten skal være ”uden lyde.” . . . Kun et offer ”uden lyde” kan være et symbol på Hans fuldkomne renhed, som skulle ofre sig Selv som ”et lam uden skam og uden plet.” 1.Pet 1,19. Apostlen Paulus peger på disse ofre som en illustration på hvad Kristi efterfølgere skal blive. Han siger: ”Så formaner

jeg jer, brødre, ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende og helligt offer, der er Gud til behag - det skal være jeres åndelige gudstjeneste.”

Timerne som var brugt på morgen- og aftenofrene blev betragtet som hellige, og hele det jødefolket skulle overholde denne tid som afsat til gudsdyrkelse. . . . I denne skik, har kristne et eksempel i morgen og aftenbøn. Medens Gud fordømmer blot tomme ceremonier, uden ånden i gudsdyrkelse, ser Han med stor behag på dem som elsker Ham, og bøjer sig morgen og aften ned for at søge tilgivelse for de synder de har begået, og for at bringe deres bønner for de velsignelser de mangler.

.
10. juli 197

Retfærdighedens røgelse

”Og vandre i kærlighed, ligesom Kristus elskede os og gav Sig selv hen for os som en gave og et offer til Gud, en liflig duft. Ef 5,2

Skuebrødene blev altid fremholdt for Herren som et evig offer. . . . De blev kaldt for skuebrød, eller ”tilstedeværende brød,” fordi de altid blev holdt frem for Herrens ansigt. Det var en anerkendelse af menneskets afhængighed af Gud i både timelig og åndelig mad, og at det kun blev modtaget gennem Kristi mellemkomst. . . . Både mannaen og skuebrødene pegede hen på Kristus, det levende brød, som altid er i Guds nærvær, for os.

Ved røgelsesofferet kom præsten mere direkte i Guds nærhed end ved nogen anden handling i den daglige tjeneste. Idet helligdommens indre forhæng ikke nåede til toppen af bygningen blev Guds herlighed, som viste sig over nådestolen, delvis synlig fra den første afdeling. Når præsten ofrede røgelsen til Herren, så han mod arken; og idet røgelsesskyen steg op, sænkede den guddommelige herlighed sig over nådestolen og fyldte det allerhelligste, og ofte blev begge afdelinger så fyldte at præsten var nød til at trække sig tilbage til tabernaklets dør. Idet præsten, i den symbolske tjeneste, så op i tro mod nådesstolen, som han ikke kunne se, således skal Guds folk nu rette deres bønner mod Kristus, deres store ypperstepræst, som, usynlig for menneskeøjne, beder for deres skyld i helligdommen deroppe.

Røgelsen, som stiger op med Israels bønner, fremstiller Kristi fortjenester og mellemkomst, hans fuldkomne retfærdighed, som gennem tro er tillagt Hans folk, og som alene kan gøre syndige menneskers bønner acceptable for Gud. Foran forhænget til det allerhelligste, var et evigt bedende alter, foran det hellige, et stadigt forsonende alter. Ved blod og ved røgelse, gik man i forbøn for Gud – med symboler der pegede hen på den store Mellemmand, gennem hvem synderne kan nærme sig Jehova, og gennem hvem nåden og frelsen alene kan gives den angrende og troende sjæl.

.
11. juli 198

Kristus døde for hver enkelt

Troværdigt er det ord og al modtagelse værd! For Kristus Jesus kom til verden for at frelse syndere, og af dem er jeg den største. 1. Tim. 1,15

Den allervigtigste del i den daglige præstegering var det som skete for de enkelte personers skyld. Den angrende synder bragte sit offer til tabernakeldøren, og satte sin hånd på ofrets hoved, bekendte sine synder, og derved billedligt overførte dem fra ham, til det uskyldige offer. Ved sin egen hånd blev dyret slagtet, blodet første præsten ind i det hellige og stænkede det foran forhænget, hvor arken var bagved, med den lov som synderen havde overtrådt. Ved denne ceremoni blev synden, gennem blodet, overført billedligt til helligdommen. I nogle tilfælde blev blodet ikke taget ind i det hellige; men kødet blev da spist af præsten. . . . Begge ceremonier symboliserede på samme måde overførslen af synd fra den angrende til helligdommen.

Sådan var arbejdet som foregik dag for dag, året rundt. Således blev Israels synder overført til helligdommen, det hellige blev besmittet, og en særlig gerning blev nødvendig for at fjerne synderne. Gud befalede at en forsoning skulle ske for hver af de hellige afdelinger, såvel for alteret, for at ”rense og hellige det for israeliternes urenhed.” 3. Mos. 16,19

En gang om året, på den store Forsoningsdag, gik præsten ind i det allerhelligeste for helligdommens renselse. Dette arbejde der blev udført der, fuldenste årets tjeneste. . . .

Den jordiske helligdom blev bygget . . . efter det anviste mønster. . . på bjergtet. ”Dette er et billede på den nuværende tid: Der frembæres gaver og ofre”; dets to hellige afdelinger var ”mønster for ting i det himmelske”; Kristus, vor store ypperstepræst, ”og gør tjeneste ved helligdommen, det sande Åbenbaringstelt, som Herren selv og ikke noget menneske har rejst.” Hebr. 9,9; 23; 8,2.

Han viser sig i Guds nærhed, . . . parat til at acceptere angeren og besvare Sit folks bønner.

.
12. juli 199

Jesu frivillige offer

Da siger jeg: »Se, jeg er kommet - i bogrullen er der skrevet om mig - jeg ønsker at gøre Din vilje, Gud, Din lov er i mit indre.« Sal. 40,8,9

Israels børn blev i gammel tid befalet at gøre et offer for hele forsamlingen for at rense dem fra ceremoniel besmiltelse. Dette offer var en rød kvie og repræsenterer det mere fuldkomne offer, der skulle genløse fra syndens besmiltelse. Dette var et lejlighedsoffer for alle deres besmiltelse, som skulle røre eller var kommet til at røre ved døde. Alle som kom i kontakt med døde blev på enhver måde betragtet som ceremonielt urene. Dette blev indprentet i hebræernes tanker med det faktum at døden var en følge af synd og der en repræsentant af synd. Kalven, arken, kobberslangen pegede slående hen på et stort offer, Kristi offer.

Denne kalv skulle være rød, som var et symbol på blod. Den måtte være uden plet eller lyde, og en, der aldrig havde båret et åg. Her blev Kristus afbilledet igen. Guds Søn kom frivilligt for at fuldføre forsoningsarbejdet. Der var ikke noget bindende åg på Ham, for Han var uafhængig og hævet over alle love. Englene var, som Guds forstandige budbringere, under forpligtende åg; intet personligt offer fra dem kunne forsonne faldne menneskers skyld. Kristus alene var fri fra lovens krav, til at påtage sig den syndige slægts genløsning. . . .

Jesus kunne være blevet ved Sin Faders højre hånd, båret Sin kongelige krone og kongelige klæder. Han valgte at skifte alle himlens rigdomme, ære og herlighed med menneskehedens armod, og Hans høje rang med Getsemanes rædsel og Golgatas ydmygelse og pine. . . .

De sårede hænder, den gennemborede side, de ødelagte fødder, bad udtrykfuldt for faldne mennesker, hvis genløsning er købt for en uendelig pris. Oh, uforlignelig nedladenhed! Hverken tid eller sted kan formindske virkningen af det forsonende offer.

.
13. juli 200

Blodet sættes hele tiden i anvendelse

Når nu blodet af bukke og tyre og asken af en ung ko ved at stænkes på mennesker, som er blevet urene, helliger dem og gør dem rene i det ydre, så må Kristus, bedre kunne rense vor samvittighed fra døde gerninger, så vi kan tjene den levende Gud. Hebr. 9,14

Ofret af den (røde) kalv blev forrettet uden for lejren og slagtet på den mest monumentale måde. Således led Kristus uden for Jerusalems porte, for Golgata var uden for byens mure. Dette var for at vise at Kristus ikke døde for hebræerne alene og tilskynder dem til at acceptere den frelse han bringer dem. Kalven blev slagtet på en højtidelig måde, en præst, iklædt rene hvide klæder, tog blodet i sine hænder da det kom fra offerets krop og kastede det mod templet syv gange.

Kalvens krop blev brændt til aske, som betegnede et helt og dueligt offer. Asken blev samlet op af en person som er ubesmittet af kontakt med døde og lægger den i et kar med vand, fra en rindende strøm. Denne rene person tog da cederstav med skarlagensklæder og en klase ysop, og stænkede karrets indhold på teltet og de folk som var samlet. Ceremonien blev gentaget flere gange. og blev gjort som en renselse fra synd.

Således kommer Kristus, i sin egen pletfrie retfærdighed, ind i det hellige, efter at have udgydt sit eget dyrebare blod, for at rense helligdommen. Og der kommer den skarlanrøde strøm i tjeneste for at forsonne mennesket med Gud. Nogle kan betragte denne slagtning af kalven som en meningsløs ceremoni, men den blev udført på Guds befaling, og frembærer en stor vigtighed som ikke har mistet sin betydning for nutiden.

Kristi blod gør sin virkning, men det må hele tiden anvendes. . . .

Hvis det i gamle tider var nødvendigt for den urene at blive rensat af blodbestænkelse, hvor nødvendigt er det så ikke for dem, der lever i de sidste dages farer, og udsat for Satans fristelser, at bruge Kristi blod i deres hjertes til daglig.

.
14. juli 201

I det hellige

”Ikke med blod af bukke og kalve, men med sit eget blod, gik han én gang for alle ind i det Allerhelligste og vandt evig forløsning.” - Hebr. 9,12.

I foråret år 31 ef. Kr. blev Kristus, det sande offer, ofret på Golgata.

Da Kristus på korset råbte: ”Det er fuldbragt”, blev templets forhæng revet i to stykker. Dette forhæng var betydningsfuldt for det jødiske folk. Det var af det kosteligste materiale, var rødviolet og af guld, og var af stor længde og bredde. I det øjeblik hvor Kristus udånedes Sit sidste, var der vidner i templet som så det stærke, tunge materiale blive flængt af usynlige hænder fra øverst til nederst. Denne handling er kendetegnende for det himmelske univers, og for en verden fordærvet af synd, blev på en ny og levende måde åbnet for den faldne slægt, at alle ofringerne stoppede med et stort offer af Guds Søn.

Forbilledet mødte modbilledet i Guds Søns død. . . . Vejen til det helligste er lagt åben. En ny og levende vej er beredt for alle. Den syndige og sorgende menneskehed behøver ikke længere at afvente ypperstepræstens ankomst. Fra da af skulle Frelseren optræde som præst og forsvar i himlens himle. . . . Der er nu en ende på alle ofringer for synd. Guds Søn vil komme ifølge Hans ord: ”Se, jeg er kommet - i bogrullen er der skrevet om mig - for at gøre din vilje, Gud.” ”Med sit

eget blod, gik han én gang for alle ind i det Allerhelligste og vandt evig forløsning." Hebr. 10,7; 9,12.

Helligånden som steg ned på pinsefestens dag, førte disciplenes tanker fra den jordiske helligdom til den himmelske, hvor Jesus havde gået ind ved Sit eget blod, for at udgyde Sine disciple gaverne fra Sin forsoning.

Menneskers øje blev rettet mod det sande offer for verdens synder. Det jordiske præsteskab ophørte; men vi ser på Jesus, tjeneren for den nye pagt.

Vor ældre Broder for vor slægt er på den evige trone.

.....

15. juli 202

Centeret for Hans arbejde

Hovedsagen i det, der her siges, er, at vi har en sådan Ypperstepræst, som sidder på højre side af den Højstes trone i himlene og gør tjeneste ved helligdommen, det sande Åbenbaringstelt, som Herren selv og ikke noget menneske har rejst. Hebr. 8,1.2

Spørgsmålet, "Hvad er helligdommen?", står klart besvaret i skriften. Begrebet "helligdom," som det bruges i bibelen, hentyder først til tabernaklet Moses byggede, som mønster efter himmelske ting; og, dernæst, det "sande tabernakel" i himlen, hvilket den jordiske helligdom pegede hen imod. Ved Kristi død, er den forbilledlige tjeneste til ende. Det "sande tabernakel" i himlen er den nye pagts helligdom.

Det hellige sted i himlens helligdom er fremstillet ved to afdelinger i den jordiske helligdom. Som en vision fik Johannes givet et syn om Guds tempel i himlen. Der så han "syv brændende lamper foran tronen." Åb. 4,5. Han så "en anden engel . . . med et røgelseskar af guld, og han fik givet megen røgelse for at lægge den på guldalteret foran tronen sammen med alle de helliges bønner." Åb. 8,3. Her fik profeten lov til at se den første afdeling af helligdommen i himlen; og han så der "syv lamper med ild" og "guldalteret", fremstillet som lysestagen og røgelsesalteret i den jordiske helligdom. Og igen: "Guds tempel i himlen blev åbnet" Åb. 11,19, og han så inden for det indre forhæng, for det allerhelligeste. Her beskuede han "sit testaments ark", fremstillet ved den hellige kasse af Moses, til at indeholde Guds lov.

Moses gjorde den jordiske helligdom efter et mønster som blev vist ham. Paulus lærer at mønsteret var den sande helligdom, som er i himlen. Og Johannes bevidner at han så den i himlen.

Helligdommen i himlen er centeret for Kristi arbejde for menneskers skyld. Det angår enhver levende sjæl på jorden.

Da Kristus steg op til himlen, steg han op som vor Forsvarer. Vi har altid en Ven i retssalen.

.....

16. juli 203

Viser sig i himlen for os

For Kristus gik ikke ind i en helligdom, som er gjort med hænder og kun er en efterligning af den virkelige, men ind i selve himlen for nu at træde frem for Guds ansigt til gavn for os. Hebr. 9,24.

Temaet om helligdommen . . . bør forstås klart af Guds folk. Alle behøver at have kendskab til deres store Ypperstepræsts andel og gerning.

Kristi mellemkomst for menneskenes skyld i helligdommen der oppe er absolut nødvendig for frelsesplanen, ligesom Hans død var på korset. Ved Hans død begyndte han det arbejde som efter Hans opstandelse steg op til himlen for at fuldende. Vi må i tro gå inden for forhænget: "som en forløber for os." Hebr. 6,20. Der genspejles lyset fra Golgatas kors. Der må vi vinde en klarere indsigt i genløsningens mysterier. Menneskets frelse er fuldført ved en uendelig omkostning fra himlens side; ofret der er gjort er ligestillet med det største krav, som brud på Guds lov medfører. Jesus har åbnet vej til Faderens trone, og ved Hans mellemkomst kommer det oprigtige ønske fra alle dem, der kommer til Ham i tro, frem for Gud.

"Den, der vil skjule sine overtrædelser, går det ikke godt, men den, der bekender dem og holder op med dem, finder barmhjertighed." Ordsp. 28,13. Hvis dom, som skjuler og undskylder deres fejl kunne se hvordan Satan jubler over dem, hvordan han håner Kristus og hellige engle for deres arbejdsmetode, ville de hurtigt bekende deres synder og lægge den bort. Gennem karakterbrister, virker Satan med at vinde kontrol i hele sindet, og han ved at hvis der gemmes på disse, vil han få succes. Derfor forsøger han hele tiden på at bedrage Kristi efterfølgere med sit skæbnsvangre sofistikeri, at det er umuligt for dem at overvinde. Men Jesus beder for deres skyld med sine sårede hænder, og sin lemlæstede krop; og han erklærer for alle, som vil følge Ham: "Min nåde er jer nok." 2. Kor. 12,9. Lad da ingen betragte deres fejl som uhelbredelige. Gud vil give tro og nåde til at overvinde dem.

.....

17. juli 204

Den største frelse for Sine børn

Har Han et uforgængeligt præstedømme, fordi Han Selv er til for evigt. Derfor kan Han også helt og fuldt frelse dem, som kommer til Gud ved Ham, fordi Han altid lever og vil gå i forbøn for dem. Hebr. 7,24.25

Der er gjort alle tilvejebringelser for vore svagheder, vi får alle opmuntringer om at komme til Kristus.

Kristus ofrede sit brudte legeme for at købe Guds arv tilbage, for at give mennesker et nyt forsøg. Ved Sit pletfrie liv, Sin lydhed, Sin død på Golgatas kors, gik Kristus i forbøn for den faldne slægt. Og nu, går Kristus ikke kun som ansøgeren for frelses Anfører i forbøn for os, men som en sejrherre der påberåber Sin sejr. Hans offer er fuldstændigt, og som vor Talsmand udfører han Sit selvvalgte arbejde, fremholder røgelseskarret med Sine egne pletfrie fortjenester, og Sit folks bønner, bekendelser og taksgelser, for Gud. I duften af hans retfærdigheds røgelse, stiger dette op til Gud som en liflig duft. Offeret er helt antageligt, og tilgivelse dækker al overtrædelse.

Kristus har lovet sig selv ud, som vor stedfortræder og sikkerhed, og Han forsømmer ingen. Han som ikke kan se noget menneske blive udsat for evig ruin uden at udgyde Sin sjæl til døden for deres skyld, vil se med medynk og medfølelse på enhver sjæl, som indser at han ikke kan frelse sig selv.

Han vil ikke se bævende på det ydmygt bedende menneske, uden at rejse ham op. Han som gennem Sin egen forsoning tilvejebragte mennesket en uendelig mængde moralsk styrke, vil ikke lade være med at bruge sin kraft for vor skyld. Vi må tage vore synder og sorger med til Hans fodder; for Han elsker os. Hele Hans udseende og alle Hans ord inviterer til tillid. Han vil forme og danne vore karakter efter Hans egen vilje.

Hele den sataniske kraft er ikke stor nok til at overvinde en sjæl, som i simpel tillid kaster sig selv hen til Kristus. "Han giver den udmattede kraft, den kraftsløse giver han ny styrke." Es. 40,29.

.....

18. juli 205

Den sande Mellemand

For der er én Gud og én formidler mellem Gud og mennesker, mennesket Kristus Jesus. 1.Tim. 2,5

I Kristi formidling, åbenbares Guds kærlighed i sin fuldkommenhed for mennesker og engle.

Han står der for gøre mellemkomst for dig. Han er den store Ypperstepræst som går i forbøn for din skyld; og du skal komme og bringe din sag frem for Faderen gennem Jesus Kristus. Derved kan du få adgang til Gud; og på grund af din synd, er din sag håbløs. "Mine børn, dette skriver jeg til jer, for at I ikke skal synde. Men hvis nogen synder, har vi en talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige." 1. Joh 2,1

Kristus er din Forløser; han vil ikke tage fordele af dine ydmyge bekendelser. Hvis du har synd af en privat karakter, så bekend den for Kristus, som er den eneste mellemmand mellem Gud og mennesker.

Han fremstiller Faderen for os iklædt den hvide klædebon af hans egen karakter. Han går i forbøn for Gud, for vor skyld, og siger: Jeg har taget synderens sted. Se ikke på dette egensindige barn, men se på mig. Beder Satan højt, mod vore sjæle, . . . påberåber os som sit bytte, beder Kristi blod med højere kraft.

Det burde være indprentet helt i hjertet at Kristi arbejde i helligdommen deroppe, frembringer sit eget blod hvert øjeblik for nådestolen, idet han gør mellemkomst for os, så at vi kan indse værdien af hvert øjeblik. Jesus lever altid for at gøre mellemkomst for os; men går der et øjeblik i sløseri, vil det aldrig kunne genoprettes.

Tænk på Jesus. Han er på Sit hellige sted, ikke i ensomhed, men omgivet af titusinde gange titusinde himmelske engle som venter på at gå hans bud. Og han byder dem at gå ud og arbejde for de svageste hellige som sætter sin lid til Gud. Høje og lave, rige og fattige, får tilvejebragt den samme hjælp.

.....

19. juli 206

De himmelske ting renses

"Ja, efter loven bliver næsten alt renses med blod, og der finder ingen tilgivelse sted, uden at der udgydes blod. Det er altså nødvendigt, at efterligningerne af det, der er i himlene, renses på denne måde, men de himmelske ting selv må renses ved bedre ofre end disse. - Hebr. 9,22.23

Hvad er renselsen af helligdommen? At der var en sådan tjeneste i den jordiske helligdom, står anført i de gammeltestamentlige skrifter. Men kan der være noget i himlen der skal renses? I hebræerbrevet 9 står lærdommen om renselsen af både den jordiske og himmelske helligdom klart frem.

Renselsen, både i den symbolske og virkelige tjeneste, må gennemføres med blod; i den tidligere: med blodet fra dyr; i den senere, med Kristi blod.

Renselsen var ikke en fjernelse af fysiske urenheder, for den skulle gennemføres med blod, og derfor måtte være en renselse fra synd.

Men hvordan kunne der være synd i forbindelse med helligdommen, enten i himlen eller på jorden?

Da folks synder i gammel tid blev overført, billedligt, til den jordiske helligdom ved syndofferets blod, således overføres vore synder i virkeligheden til den himmelske helligdom ved Kristi blod. Og ligesom den symbolske renelse i den jordiske blev udrettet ved at fjerne synder, som den er blevet besmittet af, skal den virkelige renelse af det himmelske udføres ved at fjerne eller udslutte, de synder som er nedtegnede. Dette nødvendiggør en ransagelse af fortegnelsesbøgerne for at afgøre hvem, ved anger af synd og tro på Kristus, er berettiget til Hans forsoningsgaver.

Så vil (på den sidste store domsdag) alles synder fra virkeligt angrende blive udsluttet fra himlens bøger, ved Kristi forsonende blods kraft.

Han (Kristus) går i forbøn for sit folk ikke kun for tilgivelse og retfærdiggørelse, helt og fuldt, men også at dele Sin herlighed og et sæde på Hans trone.

.....

20. juli 207

Kristus for den gamle af dage

I nattesynerne så jeg dette: Med himlens skyer kom en, der så ud som en menneskesøn; han kom hen til den gamle af dage og blev ført frem for ham. Dan. 7:13.

Efter sin himmelfart, begyndte Frelseren Sit arbejde som ypperstepræst. Paulus siger: "For Kristus gik ikke ind i en helligdom, som er gjort med hænder og kun er en efterligning af den virkelige, men ind i selve himlen for nu at træde frem for Guds ansigt til gavn for os." Heb. 9:24. . . .

I atten hundrede år fortsatte denne tjeneste i den første afdeling af helligdommen. Kristi blod, gik i forbøn for angrende troende, sikrede deres tilgivelse og accept hos Faderen, dog vil deres synder fortsat stå i optegnelsesbøgerne. Ligesom i den symbolske tjeneste hvor der var et forsoningsarbejde ved slutningen af året, således er der for Kristi arbejde for menneskers genløsning fuldendes, et forsoningsarbejde for at fjerne synd fra helligdommen. Det er tjenesten som begyndte da de 2300 dage var til ende. På det tidspunkt gik vor Ypperstepræst ind i det allerhelligste, for at udføre den sidste adskillelse i Sit højtidelige værk – at rense helligdommen. . . .

Kristi komme som vor ypperstepræst til det allerhelligste, for at rense helligdommen, kom til syne i Daniel 8,14; Menneskesønnens komme til den Gamle af dage, som fremstillet i Daniel 7,13; og Herrens komme til Sit tempel, forudsagt af Malakias, er beskrivelser af samme begivenheder; og dette er også fremstillet ved brudgommens komme til brylluppet, beskrevet i Kristi lignelse om de ti jomfruer, i Matt 25.

Renselsen af helligdommen . . . indbefatter et ransagelsesarbejde – et domsarbejde. Dette arbejde må udføres lige før Kristi komme, for at genløse Sit folk; for når Han kommer, har Han Sin løn med Sig, og give enhver efter sin gerning.

På dagen for det endelige regnskab, vil position, rang eller rigdom ikke ændre sagen en hårsbredde for nogen som helst. Ved den altseende Gud, vil mennesker dømmes efter hvad de er i renhed, i ædelhed og i kærlighed for Kristus.

.....

21. juli 208

Signalet om at begynde

Han svarede mig: »2300 aftener og morgener! Derefter skal helligdommen få sin ret tilbage.« Dan. 8,14

Vi bør studere profetien alvorligt; vi bør ikke hvile før vi får forstand om helligdomsemnet, som Daniel og Johannes fik i syner. Dette emne spreder stort lys om vor nuværende position og arbejde; og giver os et umiskendeligt bevis på at Gud har ledt i vor sidste erfaring. Det forklarer vor skuffelse i 1844, viser os at helligdommen der skal renses ikke var på jorden, som vi troede, med at Kristus gik ind i det allerhelligste i den himmelske helligdom, og der udføre det afsluttende arbejde i hans præstegerning, opfyldelsen af englens ord til profeten Daniel.

De 2300 dage var regnet frem til at begynde ved Artaxerses genopbygning af Jerusalem kom i gang, i efteråret 457 før kr. Tages dette som startpunktet, er der fuldstændig harmoni med alle forudsagte begivenheder i perioden der forklares i Daniel 9,25-27. . . . De halvfjerds uger, eller 490 år, passer specielt til jøderne. Ved udløbet af denne periode, beseglede nationen sin forkastelse af Kristus, ved at forfølge Hans disciple, og apostlene vendte sig til hedningene, år 34 ef. Kr. De første 490 år af de 2300 var da til ende, 1810 år var tilbage. Fra år 34. ef. Kr, gik der 1810 år til 1844. "Derefter", sagde englen "skal helligdommen renses."

Vor tro var med hensyn til budskaberne i den første, anden og tredje engel korrekt. De store vejmærker vi havde passeret var urørlige. Skønt helvedets hære kan prøve at rive dem fra deres fundament, og juble i tanken at de har succes, alligevel har de ikke succes. Disse sandhedspiller står lige så faste som evige bakker, ubevægelige af alle menneskers anstrengelser, kombineret med Satans og hans hærs anstrengelser. Vi kan lære meget, og bør hele tiden ransage skrifterne for at se om disse ting er sådan.

.....

22. juli 209

Vore øjne fæstet på Kristus

"Vor Gud, fæld dom over dem, for vi står afmægtige over for denne store hær, som kommer imod os. Vi ved ikke, hvad vi skal gøre, men vores øjne er rettet mod dig." 2. Kron. 20,12

"Da så jeg dette," sagde profeten Daniel "Troner blev stillet frem, og en gammel af dage tog sæde; . . . Tusind, ja tusinder tjente ham, ti tusind, ja titusinder stod foran ham. Retten blev sat, bøgerne blev åbnet." Dan. 7,9,10

Her blev den store og højtidelige dag fremstillet for profetens øjne, hvor hele jordens Dommer skal se tilbage på menneskenes karakter og liv, og hvor ethvert menneske skal stå til regnskab "efter sine gerninger". Den Gamle af Dage er Gud Fader. . . . Det er Ham, al skabningens kilde, og udspringet for alle love, som sidder som dommer. Og hellige engle deltager i dette store tribunal, som tjener og vidner, "ti tusind titusinder og tusind tusinder i tallet." Åb.5,11

"Med himlens skyer kom en, der så ud som en menneskesøn; han kom hen til den gamle af dage og blev ført frem for ham." Dan. 7,13 . . . Her beskrives Kristi komme som beskrives her er ikke Hans genkomst til jorden. Han kommer til den Gamle af dag i himlen for at få herredømme, og ære, og et rige, som vil gives ham ved slutningen af hans midlerarbejde. Det er denne ankomst, og ikke Hans genkomst til jorden, som forudsiges i profetien som vil finde sted i slutningen af de 2300 dage, i 1844. Ledsaget af himmelske engle, går vor store Ypperstepræst ind i det allerhelligste, viser sig der for Guds nærværelse . . . for at udføre det undersøgende domsarbejde, og gøre forsoning for alle som viser sig berettiget til dens hjælp.

Guds folk skal nu have deres øjne rettet mod den himmelske helligdom, hvor vor store Ypperstepræst . . . gør mellemkomst for Sit folk.

Snart vil vi vejes på helligdommens vægtsskåle, og lige der hvor vore navne nedskrives vil dommen afgives.

.....

23. juli 210

Dømt ud fra optegnelserne

For Gud kræver dig til regnskab for enhver handling, alt det skjulte, godt eller ondt. Præd. 12,14.

På den store dag for den endelige forsoning og undersøgende dom, er de eneste sager der skal overvejes, sagerne for Guds bekendende folk. De ondes dom er et andet arbejde som ligger adskilt derfra, og finder sted i en senere periode. . . . Optegnelsesbøgerne i himlen, hvori menneskenes navne og gerninger er registreret, skal stadfæste dommens beslutninger. . . .

Livets bog indeholder navnene på alle, som har gået ind i Guds tjeneste. Jesus påbød sine disciple: "glæd jer over, at jeres navne er indskrevet i himlene." Lukas 10,20. Paulus taler om sine trofaste medarbejdere: "Hvis navne står i livets bog." Fil. 4,3. . . .

"Der blev skrevet en bog, for at Herren skulle erindre" hvori de gode gerninger står for "dem, der frygter ham og agter hans navn." Mal. 3,16. Deres troens ord, deres kærlighedsgerninger, er registreret i himlen. . . .

Der er også en optegnelse over menneskenes synder. . . . De skjulte hensigter og motiver viser sig i den ufejlbarlige optegnelse.

Enhver mands arbejde passerer i revy for Gud. . . Til gengæld bliver hver enkelt navn gennemgået i himlens bøger, med en forfærdelig nøjagtighed, ethvert selvsk ord, enhver selvsk handling, enhver ufuldbyrdet pligt, og enhver skjult synd, med alle kunstens hykleri. Himmel-sendte advarsler eller irettesættelser negligeres, forspildte øjeblikke, ubenyttede anledninger, indflydelse udøves for godt eller ondt, med dets vidt-rækkende følger, er alt nedskrevet af sekretæren.

Hvis dit navn er registreret i livets Lammets bog, så vil alt være godt for dig. Vær parat og ivrig efter at bekende dine fejl, og forlade dem, så dine fejtagelser og synder kan gå forud til dommen og blive udsluttet.

.....

24. juli 211

Ethvert liv passerer revy

Glæd dig, unge mand, mens du er ung, lad dit hjerte være glad i ungdommens dage. Gå ad de veje, du vil, og efter det, dine øjne ser; men du skal vide, at Gud vil kræve dig til regnskab for det alt sammen. Præd. 11,9

På det tidspunkt der var fastsat for dommen – slutningen af de 2300 dage, i 1844, begyndte undersøgelsen og udvisningen af synder. Alle som nogen sinde har påtaget sig selv Kristi navn må gennemgå dennes undersøgende ransagelse. Både levende "og de døde blev dømt efter deres gerninger ifølge det, der stod skrevet i bøgerne." Åb. 20,12.

Dommeren sagde: "Alle vil retfærdiggøres af deres tro og dømmes af deres gerninger."

Synder som ikke er blevet angret og aflagt vil ikke blive tilgivet og udsluttet af optegnelsesbøgerne, men vil stå som vidne imod synderen på Guds dag. . . .

Der er en alvorlig krig over for alle som vil underlægge sig onde tendenser, der stræber efter herredømmet. Beredelsesarbejdet er et personligt arbejde. Vi skal ikke

frelses gruppevis. Ens renhed og hellighed vil ikke opveje manglen af disse kvaliteter hos andre. Dog skal alle nationer igennem dommen over for Gud. Han vil undersøge den enkeltes sag lige så nøje og granskende som om der ikke var andre væsener på jorden. Enhver må prøves, og findes uden plet eller rynke eller noget sådant.

Dommen pågår nu i helligdommen der oppe. I mange år har dette arbejde været i gang. Snart – ingen ved hvor snart – vil det begynde at ophøre for de levende. Under Guds vældige nærvær tages vore liv op i tilbageblik. På dette tidspunkt påhviler det enhver sjæl, frem for alt andet, at give agt på Frelserens formaning: ”Tag jer i agt, hold jer vågne! For I ved ikke, hvornår tiden er inde.” Mark. 13,33. ”Hvis ikke du våger, kommer jeg som tyv og du ved ikke, hvilken time jeg kommer over dig.” Åb. 3,4

.....
25. juli 212

Udslettelsen af synderne

Den, der sejrer, skal klædes i hvide klæder, og jeg vil aldrig slette hans navn af livets bog, men vedkende mig hans navn overfor min fader og hans engle. Åb. 3,5

Idet optegnelsesbøgerne åbnes i dommen, vil alles liv, som har troet på Jesus, komme Gud for øje. Idet der startes med dem som først levede på jorden, fremstiller vor Advokat hver enkelt persons sag i hver efterfølgende slægtsled, og slutter med de levende. Hvert navn nævnes, hver sag undersøges nøje. Navne accepteres og navne forkastes. Når nogen stadig har synder optegnet i bøger, som ikke er blevet angret og tilgivet, vil deres navne slettes ud af livets bog, og optegnelserne af deres gode handlinger vil udslettes fjernes af Guds erindringsbog.

Alle som har angret synden oprigtig, og i tro gjort krav på Kristi blod som deres forsonende offer, har fået tilgivelse sat ind på deres navne i himlens bøger; idet de får del i Kristi retfærdighed og deres karakter findes i harmoni med Guds lov, vil deres synder slettes ud, og de selv vil regnes værdige til det evige liv.

Den guddommelige Mellemand fremsætter bønnen om at alle, som har overvundet ved tro, ved Hans blod, tilgives deres overtrædelser, så de kan genoprettes til deres Edenhjem, og krones som arvinger sammen med Ham til ”det tidligere herredømme”. (Mika 4,8)

Idet Jesus beder for Sin nådes mennesker, anklager Satan dem til Gud, som lovovertrædere.

Jesus undskylder ikke deres synder, men viser deres anger og tro, og, idet han kræver dem tilgivet, løfter han sine sårede hænder for Faderen og de hellige engle, og siger: ”Jeg kender dem ved navn.” ... Deres navne står indskrevet i livets bog, og om dem står der skrevet: ”De skal vandre med mig i hvide klæder, for det er de værdige til.” Åb. 3,4

Kristne må daglig opelske tro ved at betragte Ham, som har taget deres sag, deres ”nådige og trofaste ypperstepræst.”

.....
26. juli 213

En forudgående dom

”Nogle menneskers synder er åbenlyse og går forud til dom; hos andre følger de bagefter.” 1 Tim. 5:24.

Arbejdet i den undersøgende dom og udslettelsen af synder skal udføres før Herrens anden komme. Siden skal de døde dømmes ud fra ting skrevet i bøgerne, det er umuligt at menneskers synder udslettes før efter den dom, hvori deres sager skal ransages. Når den undersøgende dom afslutter, vil Kristus komme, og Han vil have Sin løn med Sig for at give enhver efter sin gerning.

Alle skal dømmes efter de ting der står skrevet i bøgerne, og skal belønnes efter hvordan deres gerninger har været. Denne dom finder ikke sted i døden.

Under ypperstepræstens symbolske tjeneste, der gør forsoning for Israel, kommer han frem og velsigner forsamlingen. Ligeledes vil Kristus, ved slutningen af Sit arbejde, vise sig som mellemmand, ”uden synd til frelse,” for at velsigne Sit ventende folk med evigt liv. Idet præsten, fjerner synderne fra helligdommen, bekender dem på syndebugkens hoved, ligeledes vil Kristus lægge alle disse synder på Satan, syndens ophavmand og anstifter. Syndebugken der bærer Israels synder, blev sendt bort ”til det ubeboede land;” så Satan, bærer skylden for alle synder som han har fået Guds folk til at begå, vil i et tusinde år være bundet til jorden, som da vil være ubeboet, uden borgere, og til sidst vil han lide syndens fulde straf i den ild som skal udslette alle de onde.

Nogle få, ja, kun nogle få, af folkene tilbage på jorden vil frelses til evigt liv, medens masserne, som ikke har udviklet deres sjæle til at adlyde sandheden vil være udpeget til den anden død.

Skønt den angrende troendes synder bliver fjernet fra helligdommen, skal der, blandt Guds folk på jorden, være et særligt renselsesarbejde hvor synden bortlægges.

.....
27. juli 214

Tiden løber ud!

Brug det gunstige øjeblik, for dagene er onde. Ef.5,16

Klokken to om morgenen den 23. oktober, 1879, hvilede Herrens Ånd over mig, og jeg beskuede scenerne for den kommende dom. Den store dag for Guds domfældelse synes at være kommet. Titusinde gange titusinde var samlet foran en stor trone, hvorpå der sad en person med majestætisk udseende. Flere bøger blev åbnet for Ham, og på hvert omslag stod skrevet med guldbogstaver, der virkede som en brændende ildflamme: ”Himlens protokol.” En af disse bøger, med navnene på dem, som hævdede at tro sandheden, blev åbnet. ... Idet disse personer blev nævnt, en for en, og deres gode gerninger nævnt, lyste deres ansigter op med en hellig glæde.

En anden bog blev åbnet, hvori der stod nedtegnet deres synder som bekendt sandheden. Under overskriften for selvished kom alle de forskellige synder frem. ... Idet den Hellige på tronen langsomt vender bladene i protokollen, og Hans øjne hvilede for et øjeblik på enkelte personer, synes Hans blik at brænde ind i deres sjæle; og i samme øjeblik at ord og handlinger i deres liv passerede forbi deres sind, var det lige så klart som det var indskrevet for dem. Deres vision var indskrevet med ildbogstaver.

En klasse blev registreret som grundigt besværlige. Denne klasse havde ophøjet sig selv, kun arbejdet for selviske interesser.

Da blev spørgsmålet stillet: ”Hvorfor har du ikke vasket dine karakterklæder og gjort dem hvide i lammets blod? ... Du vil ikke få del i Hans lidelser, og nu kan du ikke få del hos Ham i Hans herlighed.” ... Da blev bogen lukket, og kåben faldt af Personen på tronen, og åbenbarede Guds Søns forfærdelige herlighed.

Scenen passerede da forbi, og jeg fandt at jeg stadig var på jorden, uudsigelig taknemmelig for at Guds dag endnu ikke var kommet, og at den dyrebare prøvetid stadig er tilstået os, hvortil vi skal berede os for evigheden.

.....
28. juli 215

Når prøvetiden afslutter

Lad den, der over uret, stadig øve uret, den, der er tilsolet, stadig søle sig til, den retfærdige stadig øve retfærdighed, og den, der er hellig, stadig helliges. Åb. 22:11.

Gud har ikke åbenbaret os tidspunktet for hvornår dette budskab (den tredje engels) vil afslutte, eller hvornår prøvetiden vil få en ende. ... Jeg har fået breve der spørger efter om jeg har fået et særligt lys om tidspunktet for prøvetidens afslutning; og jeg svarer at jeg kun har dette budskab at frembære, at det nu er tid til at arbejde så længe dagene varer ved, for natten kommer hvor ingen kan arbejde.

Når Jesus rejser sig op i det allerhelligste, og aflægger sine mellemmands klæder, og iklæder sig selv hævnens klæder i stedet for præstedragten, vil arbejdet for syndere være gjort. ... Alles prøvetid afslutter når forbønnen for synderen er til ende og hævnens klæder tages på.

Enhver sjæls sag vil være afgjort, og der vil ikke være noget soneblod der renser fra synd. ... Da vil Guds betvingende Ånd trækkes tilbage fra jorden.

I denne farefulde tid må de retfærdige leve i en hellig Guds øjne uden en mellemmand. Den betingelse som har været på de onde er fjernet, og Satan har fuld kontrol over de helt forhædede. ... Satan vil styrte jordens indbyggere i en stor endelig trængsel. Idet Guds engle ophører med at holde den menneskelige lidenskabs heftige vinde tilbage, vil de gå løs. Hele verden vil blive involveret i en forfærdeligere ruin end den som kom over det gamle Jerusalem.

Vi har ingen tid at spille. Vi ved ikke hvor snart vor prøvetid er til ende. ... Kristus kommer snart.

Når prøvetiden er til ende, vil den komme pludseligt og uforventet – på et tidspunkt vi mindst venter det. Men vi kan få en ren optegnelse i himlen i dag, og Gud accepterer os; og til sidst skal vi, hvis vi er trofaste, samles i himlens rige.

216

.....

29. juli De hellige skal dømme verden

Fæld derfor ikke dom før tiden, før Herren kommer! Han skal bringe for lyset, hvad der er skjult i mørket, og åbenbare, hvad hjerterne vil. Og da skal enhver få sin ros fra Gud. 1 Kor. 4,5.

I løbet af de tusinde år mellem første og anden opstandelse, vil dommen af de onde finde sted. Apostlen Paulus peger hen til denne dom som en begivenhed der følger efter Genkomsten. ”Døm intet før tiden, at Herren kommer. ...” Daniel erklærer at når den Gamle af dage: ”og dommen var blevet fældet til fordel for den Højstes hellige.” Dan. 7:22.

På dette tidspunkt regerer de retfærdige som konger og præster for Gud. Johannes siger i Åbenbaringen: ”Og jeg så troner og nogle, der tog sæde på dem; de fik givet domsmagt.” Åb. 20,4. Det er på det tidspunkt at Paulus forudsiger at ”den hellige skal dømme verden.” 1. Kor. 6,2,3. I union med Kristus dommer de, de onde, sammenligner deres handlinger med den statuerende bog, bibelen, og afgør hver sag efter gerninger som er gjort legemligt. Da vil den del som de onde må lide

blive udmålt efter deres gerninger; og den er nedtegnet over for deres navn i dødens bog.

Vil skal ikke høre en anklage imod os på grund af de synder vi har begået i opstand, men høre for anklagerne, for at forsømme de gode og ædle opgaver, vi har fået pålagt af kærlighedens Gud. Vore karaktermangler vil holdes frem for øjesyn. Det vil da være kendt, at alle som blev dømt, havde lys og kundskab, blev betroet deres Herres gode ting, og blev ikke fundet trofaste mod deres betroelse.

Også Satan og onde engle dømmes af Kristus og Hans folk. Paulus siger: ”Ved I ikke at vi skal dømme engle?” 1. Kor. 6,3

Når hele jordens Dommer skal dømme Satan, ”Hvorfor har du gjort oprør mod Mig, og frarøvet Mig Mit riges borgere?” kan ondskabens ophavsmand ikke undskyldes sig. Enhver mund vil stoppe, og hele oprørets hær vil være tavs.

.....

30. juli 217

Satans planer

Vær årvågne og på vagt! Jeres modstander, Djævelen, går omkring som en brølende løve og leder efter nogen at sluge. 1. Pet. 5,8

Det er usikkert at stole på følelser og indtryk; dette er uholdbare vejledere. Guds lov er ikke kun korrekt i hellighedens standard. Den er, ved denne lov, den karakter der dømmes ud fra. Hvis nogen spørger efter frelsen således: ”Hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?” vil den moderne underviser i helligelsen svare: ”Kun tro at Jesus frelser dig.” Men blev Kristus stillet dette spørgsmål sagde han: ”Hvad står der skrevet i loven? Og så vil spørgeren svare: ”Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, . . . og din næste som dig selv.” Da sagde Jesus, ”Du har svaret rigtigt. Gør dette og du skal leve.” Lukas 10,26-28.

Der er ingen værdi i en blot bekendelse til Kristus; kun den kærlighed som er vist ved gerninger regnes for ægte. I Himlens øjne er det alene kærlighed som giver handlingen værdi. . . .

Menneskers skjulte selvskhed står åbenbart i himlens bøger Sørgelig er den optegnelse som englener bærer frem til himlen. Intelligente væsener, bekendende efterfølgere af Kristus, er optaget i verdslige ejendomme, eller nydelser af jordiske fornøjelser. Penge, tid og styrke ofres til opvisning og hengivenhed til selvet; men få er de øjeblikke der helliges til bøn, til at ransage skrifterne, til at ydmyge sjælen og bekende synd.

Satan finder på utallige planer for at optage vore tanker, så de ikke dvæler på det arbejde som vi burde kende bedst til. Ærkebedrageren hader de store sandheder som bringer et forsonende offer og en almægtig Mellemand frem for øjesyn. Han ved at for ham gælder det om at splitte tankerne fra Jesus og Hans sandhed.

Dem som vil dele gaverne af Frelserens mellemkomst, bør ikke lade noget kollideres med deres opgave i at udvikle hellighed i frygt for Gud.

.....

31. juli 218

Etablerede i den nærværende sandhed

Derfor vil jeg til stadighed minde jer om dette, selv om I godt ved det og står fast i den sandhed, som er hos jer. 2. Pet. 1,12

Vi tror at Kristus uden tvivl snart vil komme. Dette er ikke en fabel for os; det er en realitet. Vi har ingen tvivl, vi har heller ikke tvivlet i årevis, at den lære vi holder i dag er nærværende sandhed, og at vi nærmer os dommen. Vi bereder os til at møde ham, der ledsages af hellige engle, skal vise sig i himlens skyer for at give den trofaste og retfærdige den endelige berøring af udødelighed. Når Han kommer skal han ikke rense os fra vore synder, fjerne manglerne i vor karakter, eller helbrede os fra vor hang til hidsighed og naturlige tilbøjeligheder. Skulle dette overhovedet gøres for os, ville alt dette ske før det tidspunkt.

Når Herren kommer, vil dem som er hellige stadig være hellige. Dem som har bevaret deres legemer og ånd i hellighed, i helligelse og ære, vil da modtage udødelighedens afsluttende berøring. Men dem som er uretfærdige, uhelligede, og tilsmudsede vil forblive det for evigt. Der vil da ikke blive gjort noget arbejde for at fjerne deres mangler og give dem hellige karaktertræk. På det tidspunkt vil Forædlingsmanden ikke sidde og udføre sit forædlingsarbejde og fjerne deres synder og deres fordærv. . . . Det er nu at dette arbejde skal udføres for os.

Gud forsøger og prøver Sit folk nu. Karakteren udvikles. Engle vejer den moralske værdi, og holder nøje optegnelse over alle menneskebørnenes handlinger. . . . Så Gud, der læser og hører enhvers hjerte, vil bringe de mørkets skjulte ting - som man mindst tænker på - frem i lyset, så anstødstene som har forhindret sandhedens udbredelse, vil fjernes.

Der vil ikke være en fremtidig forberedelse, hvor evigheden forberedes. Det er i dette liv at vi skal tage Kristi retfærdigheds-klædning på. Dette er vor eneste anledning til at forme karaktertræk for det hjem, som Kristus har gjort rede for dem, som adlyder hans bud.

.....

Kap. 8 – Vandre som Kristus vandrede

1. august 219

Jesus vor fuldkomne mønster

Den, der siger, at han bliver i ham, skylder så selv at leve sådan, som han levede. 1. Joh. 2,6

Foran os har vi det højeste og helligste eksempel. I tanke, ord og handling var Jesus syndfri. Fuldkommenheden viste sig alt, hvad han gjorde. Han peger os til den sti som han trådte, og sagde: ”Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.”

Kristus forener Sin person med Guddommens fylde og fuldkommenhed med en syndfri menneskeheds fylde og fuldkommenhed. Han møder alle de fristelser som Adam blev overøst med, og overvandt disse fristelser, fordi han i sin menneskelighed stolede på guddommelig kraft. Dette emne kræver mange flere overvejelser end de har. Kristne stræber for lavt. De er tilfreds med en overfladisk åndelig erfaring, og derfor får de kun lysglimt, skønt de kunne se Kristi ydmygheds forunderlige fuldkommenhed klarere, som rejser sig lagt over al menneskelig storhed, al menneskelig kraft. Kristi liv er en åbenbaring af hvad faldne mennesker kan blive i union og fællesskab med den guddommelige natur. . . .

Mænd og kvinder finder på mange undskyldninger for deres tilbøjelighed til at synde. Synd fremstilles som en nødvendighed, og ondt kan ikke overvindes. Men synd er ikke en nødvendighed. Kristus levede i denne verden fra et menneskes barndom af, og i løbet af den tid mødte og modstod han alle fristelser som mennesker har været ude for. Han er et fuldkomment forbillede på barndom, ungdom og manddom.

Kristi liv har vist hvad menneskene kan gøre for at få del i guddommelig natur. Alt det Kristus fik fra Gud, må vi også have. Han bad og modtog. . . . Lad dit liv være knyttet med skjulte kæder til Jesu liv.

.....

2. august 220

Religionen skal være det største

Han sagde: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.« Det er det største og det første bud. Matt. 22,38,39

De unge må at erkende at de behøver en dyb erfaring i Guds sager. Blot et overfladisk arbejde vil ikke gavne dem noget. Du behøver at bringe lyset af Guds ord ind i dit hjerte med et tændt starinlys, så du kan ransage det.

Mange bekender sig til at være på Herrens side, men det er de ikke; vægten af alle deres handlinger er på Satans side. Med hvilke midler skal vi afgøre hvis side vi er på? Hvem har hjertet? Hos hvem er vore tanker? Hvem elsker vi at tale med? Hvem har vore varmeste hengivenhed og hvem bruger vi vore bedste kræfter på? Hvis vi er på Herrens side, er vore tanker hos Ham, og vore lifligste tanker er af Ham. Vi har intet venskab med verden; vi har helliget alt hvad vi har og er, til Ham. Vi længes efter at bære Hans billede, indånde hans Ånd, gøre Hans vilje, og behage Ham i alle ting.

Bibelreligion har indflydelse blandt rigtig mange; men dens indflydelse er allerstørst, når den gennemtrænger og kontrollerer al anden indflydelse. Bibelreligion skal udøve kontrol over liv og optræden. Den skal ikke være som en opfarvning, malet her og der på lærred, men dens indflydelse skal gennemsyre hele livet, som om lærred var dyppet i farver indtil enhver fabriksstråd var farvet i en dyb, fast og ufalmende farve.

Kristi religion er et fast stof, der består af utallige tråde, indvævet sammen med taktfuldhed og dygtighed. Kun ved den visdom som Gud giver kan vi væve dette stof. Stoler vi på os selv, trækker vi selvskhedens tråde med ind, og mønsteret spoles.

Lad enhver spørge seriøst: ”Er jeg en oprigtig kristen? Bærer jeg en kristen sande mærker? Gør jeg mit bedste for at udvikle en karakter efter den guddommelige model?”

Ren religion er en efterligning af Kristus.

.....

3. august 221

Adskilt fra verden.

Jeg beder ikke om, at du skal tage dem ud af verden, men at du vil bevare dem fra det onde. Joh. 17,15

Der er mange bekende kristne som fremstilles som vinstokken der vokser hen over jordskorpen og vikler sine slyngtråde om rødderne og frembruser denne løgn i sit spor. Til alle disse kommer budskabet: »Drag bort fra dem, og skil jer ud, siger Herren, og rør ikke ved noget urent! Så vil jeg tage imod jer, . . . siger Herren den Almægtige.” 2. Kor 6,17 . . . Jeres slyngtråde må ikke tjene noget jordisk. . . . Det er umuligt for jer at forene jer med de fordærvede, og stadig være rene.

Oh som de unge kunne indse, at de måtte være som dyrebare planter i Herrens have! . . . Lad de sarte hengivenhedens slyngtråde vikle sig om Jesus, og få næring fra Ham; og i stedet for at krybe på jorden, så vend ansigtet mod Retfærdighedens Sol, så du må opfange guddommelige lysstråler. Voks dag for dag op til Hans lighed, og få del i Hans guddommelige natur, at du til sidst må findes fuldkommen i Guds paradís. . . .

Fasthold sjælen til den evige Klippe; for i Kristus alene vil du være sikker.

En forening med Kristus i den levende tro er varigt; enhver anden union vil gå tabt. . . . Men denne union koster os noget. . . . Der må gøres et smerteligt uselvisk arbejde, såvel som det kræver opmærksomhed. . . . Stolthed, selviskhed, forfængelighed, verdslighed – synd i alle dets former – må overvindes, hvis vi vil være i enhed med Kristus. Årsagen til hvorfor mange finder det kristne liv så utrolig hårdt, hvorfor de er så vægelsindede, så omkiftelige, er at de prøver at tiltrække sig selv til Kristus, uden at løsrive sig fra deres afguder.

Vil vi acceptere den betingelse som er lagt ned i Hans Ord – adskillelse fra verden? . . . Vor helligelse til Gud må være et levende princip, indvævet i livet, og føre til selvfornægtelse og selvopofrelse. Dette må ligge i alle vore tanker, og være udspringet for alle handlinger. Det vil hæve os over verden, og adskille os fra dens besmittede indflydelse.

.....
4. august 222

Kun sikre i den rette tankegang.

Frem for alt: Vogt dit hjerte, for derfra udgår livet. Ordsp. 4,23

Sådan som et menneske ”tænker i sit hjerte, sådan er han.” Ordsp. 23,7. Mange tanker danner den uskrevne historie for en enkelt dag; og disse tanker har meget at gøre med at danne karakteren. Vore tanker vogtes strengt; for en uren tanke gør et dybt indtryk på sjælen. En ond tanke efterlader et ondt indtryk i sindet. Hvis tankerne er rene og hellige, havde mennesket godt af at værne om dem. Ved dem stimuleres de åndelige pulsslag, og kraften for at gøre godt øges. Og ligesom en regndråbe baner vejen for de andre til at gøre jorden våd, således baner en god tanke vejen for den anden.

Der bliver forkerte tankevaner, når de allerede er antaget, til en despotisk kraft der fæstner sindet som i et jerngreb.

Tanker skal ikke have lov at løbe løbsk. De må begrænses, bringes i fangenskab for lydighed mod Kristus. Lad dem dvæle over hellige ting. Da vil de, ved Kristi nåde, være rene og sande. Vi behøver en stadig fornemmelse af rene tankernes forædlende kraft. Den eneste sikkerhed for enhver sjæl, er en ret tankegang.

Vore sind, niveauet for de ting vore tanker dvæler ved, og hvis vi tænker på jordiske ting, vil vi undlade at få indtryk af det som er himmelsk. Vi vil have stor nytte af at beskue Guds barmhjertighed, godhed og kærlighed; men vi lider stort tab ved at dvæle ved de ting som er jordiske og timelige.

Selvom der kan være en forurenning og fordærvet atmosfære omkring os, behøver vi ikke at indstille dens dunst, men leve i himlens rene luft. Vi kan lukke alle døre for urene forestillinger og uhellige tanker ved at løfte sjælen til Guds nærhed i oprigtig bøn. Dem, hvis hjerter er åbne til at modtage Guds hjælp og velsignelse, vil vandre i en helligere atmosfære, end jordens atmosfære, og vil have et stadigt fællesskab med himlen.

.....
5. august 223

Forvandlet ved at søge ordet

Som nyfødte børn hige efter ordets rene mælk, for at I ved den kan vokse op til frølse. 1 Peter 2:2.

Ingen mand, kvinde eller ung kan opnå kristen fuldkommenhed og samtidig forsømme studiet af Guds Ord. Ved omhyggelig og nøje ransagelse af Hans Ord skal vi adlyde Kristi påbud: ”I gransker Skrifterne, fordi I mener, at I har evigt liv i dem; og netop de vidner om mig.” Joh. 5,39. Denne ransagelse sætter den studerende til at følge det guddommelige Forbillede nøje. . . . Mønsteret må inspiceres ofte og nøje, for at kunne efterligne det. Når nogen bliver bekendt med Forløserens historie, opdager han sine egne mangler i karakteren; at hans ulighed til Kristus er så stor at han ikke kan være en efterfølger uden en meget stor forandring i hans liv. Han studerer stadig, med et ønske om at være lige som sit store Eksempel; han griber udseendet fra sin elskede, ved at se at han er forandret.

Alle filosoffer af menneskenaturen har ført til forvirring og skam når Gud ikke er blevet genkendt som alt i alle. Men den dyrebare tro, indgydt af Gud, tildeler styrke og karakterforædning. Når der dvæles ved Hans godhed, Hans barmhjertighed og Hans kærlighed, vil der være en klare og mere tydelig opfattelse af sandhed; højere, helligere ønske for hjertets renhed og tankeklarhed. Sjælen der dvæler i den rene hellige atmosfære, for hellige tanker, er forvandlet ved samværet med Gud, gennem studiet af Hans Ord. Sandhed er så stor, så vidtrækkende, så dyb, så bred, at selvet mistes af syne. Hjertet er blødgjort og underlagt i ydmyghed, venlighed og kærlighed.

Bibelen oplærer sindet til at behandle de dybeste problemer og til at udrette den største udforskning. Den ophøjer forstanden. Den frelser sjælen. . . . Tager den som dit mønster. Den vil være en trofast medstuderende, gennemsøger fejlene i din karakter. Den vil styrke ethvert godt træk.

Det Ord som åbenbarer syndens skyld, har en kraft over menneskehjertet der gør mennesket ret og holder sig til dette.

.....
6. august 224

Våg og bed

Under stadig bøn og anrøbelse skal I altid bede i Ånden og holde jer vågne til det og altid være udholdende i forbøn for alle de hellige. Ef. 6,18

Bøn og årvågenhed i dette, er nødvendig for at vokse i det guddommelige liv. . . . Din eneste sikkerhed er at leve som en vagtmand. Våg og bed altid. Oh, hvilken beskyttelse med at give efter for fristelse og falde i verdens snarer!

Og I skal hades af alle på grund af mit navn. Men den, der holder ud til enden, skal førstes. Mark 13,13

Først og fremmest skal I våge. Våg over at I ikke kommer til at tale overilet, irritabelt, for ivrigt. Våg over at de onde lidenskaber ikke får overtag i jer, i stedet for I har overtaget i jer. Våg over at du ikke bliver let og spørgende, og din indflydelse bliver til en smag af død, end smag af liv.

For det andet skal I bede. Jesus ville ikke have indskærpet dette for jer, hvis der ikke var et særligt behov for det. Han var godt klar over at I ikke selv kan overvinde fjendens mange fristelser, og de mange snarer der lægges for jeres fødder. Han har ikke overladt det til jer selv, at gøre dette; men har banet vej så I kan få hjælp. Derfor har han påbudt jer at bede.

At bede rigtigt er at spørge Gud i tro om netop de ting du behøver. Gå ind i dit lønkammer, eller til et tilbagetrukket sted, og spørg din Fader for Jesu skyld at hjælpe dig. Der er kraft i den bøn som sendes op fra dens hjerte, som er klar over sin egen svaghed, og længes alvorligt efter den styrke som kommer fra Gud. Den alvorlige og inderlige bøn vil blive hørt og besvaret. . . .

Bliv ikke kraftløs. Kast dig selv ned for Jesu fødder, som er blevet fristet, og ved hvordan den fristede person skal hjælpes. . . . Læg din sag frem for Gud, gennem Jesus, indtil din sjæl kan stole helt på ham, at han giver styrke, og du vil mærke at det ikke er overladt til dig selv at vinde sejren. Gud vil hjælpe dig. Engle vil våge over dig. Men før du kan forvente denne hjælp, må du gøre hvad du kan for din del. Våge og bede.

.....
7. august 225

Stort fællesskab med Gud

Sæt dit håb til Herren, vær stærk, fat mod, sæt dit håb til Herren! Sal. 27,14

En kraft tager fat i verden som aldrig er set før. I fornøjelser, i pengegærrighed, i kamp om magt, i kampen for tilværelsen, er der en frygtelig kraft som lægger beslag på legeme, sind og sjæl. Midt i dette vanvittige ræs, taler Gud. Han byder os at drage ud og have fællesskab med ham. ”Stands, og forstå, at jeg er Gud.” Sal 46,11

Endog i deres andagtsstunder får mange ikke velsignelsen af det virkelige samvær med Gud. De har for travlt. Med forhastede skridt går de hen over Kristi elskende nærvær, måske de stopper lidt op i de hellige enemærker, men venter ikke på råd. De har ikke tid til at blive hos den guddommelige Lærer. Med deres byrder vender de tilbage til deres arbejde. . . .

Ikke en pause i et øjeblik nærvær med Ham, men i personlig kontakt med Kristus, og sidde ned i fællesskab med Ham – det har vi brug for.

Vi må bringe ham vore små bekymringer og vanskeligheder så vel som vore større trængsler. Uanset hvad der forstyrrer og piner os, bør vi tage til Herren i bøn.

Stille men inderligt, skal sjælen række ud efter Gud; og liflig og vedvarende vil påvirkningen være som strømmer fra Ham, som ser i det skjulte, hvis ører er åbne for bøn direkte fra hjertet. Han som i enkel tro holder nadver med Gud, vil samle sig de guddommelige lysstråler, der styrker og støtter ham i kampen mod Satan.

Hvis vi altid holder Herren foran os, lader vore hjerter komme frem i taksigelse og pris til Ham, vil vi have en stadig fornyelse i vort religiøse liv. Vore bønner vil tage form som en samtale med Gud, ligesom vi taler med en ven. Han vil selv fortælle os Sine mysterier. Ofte vil der komme en liflig, glædesfuld fornemmelse af Jesu nærvær. . . . Bøn får Satans angreb til at ramme forbi.

.....
8. august 226

Glædens fylde

Du lærer mig livets vej, du møtter mig med glæde for dit ansigt, du har altid herlige ting i din højre hånd. Sal. 16,11

Jesu religion er glæde, fred og lykke.

Hele himlen er interesseret i menneskenes lykke. Vor himmelske far lukker ikke glædens veje for nogen af Sine skabninger. De guddommelige krav kalder os til at undgå de karaktersvage nydelser som bringer lidelse og skuffelse, som vil lukke lykkens og himlens dør for os. . . . Han (verdens Forløser) kræver at vi kun udfører de opgaver som vil føre vore skridt til de lyksalige højder som den ulydige aldrig kan nå. Sjælens sande og glædesfyldte liv skal have Kristus, herlighedens håb, dannet inden i sig.

Dem som bliver i Jesus vil være lykkelige, velfornøjet og glad i Gud. En underdanig venlighed vil vise sig på stemmen, ærefrygt for åndelige og evige ting vil udtrykkes i handlingerne, og musik, glad musik, vil genlyde fra læberne, for den

kommer svævende fra Guds trone. Dette er gudsfrygtens mysterium, ikke så let at forklare, men ikke desto mindre mærkes den og nydes den.

Ord kan ikke beskrive den fred og glæde der kommer i ham, som tager Gud på Sit ord. Trængsler kan ikke forstyrre ham, ringeagt rør ham ikke. Selvet er korsfæstet. Dag for dag kan hans opgaver blive vanskeligere, hans fristelser stærkere, hans prøvelser hårdere; men han vakler ikke; for han får præcis den styrke han har brug for.

For dem som har Kristi religion, vil den vise sig som et livgivende og gennemstrømmende princip, en levende, arbejdende og åndelig energi. Der vil den evige ungdom friskhed og kraft og glæde vise sig. Det hjerte som modtager Guds Ord er ikke en vandpyt der tørrer bort, ikke som en brudt cisterne som mister sine rigdom. Det er som bjergstrømme fra uudtømmelige kildeudspring, hvis kølige, funklende vande, springer fra klippe til klippe, og opfrisker den trætte, tørstige og byrdebetnygede.

.....

9. august 227

Stedet for Guds bolig

Eller ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er i jer, og som I har fra Gud?

Ved en meget skøn og udtryksfuld figur, viser Guds Ord det hensyn Han pålægger vor fysiske organisme og det ansvar der påhviler os at bevare det i den bedste tilstand.

Kroppen er et tempel hvori Gud ønsker at bo, . . . den må holdes ren, og være værested for høje og ædle tanker.

Erkendelsen af at et menneske skal være et tempel for Gud, en bolig for åbenbaringen af Hans herlighed, bør være den højeste opmuntring til omsorg for og udvikling af vore fysiske kræfter. På ængstelig og forunderlig vis har Skaberen udført det i menneskelig ramme, og Han påbyder os at gøre det til vort studium, forstå dets behov, og gøre vor del for at bevare det fra skade og besmittelse.

Vor første pligt mod Gud og vore medmennesker er vor selvdisciplin. Enhver evne som vor Skaber har begavet os med, bør opdyrkes til den højeste grad af fuldkommenhed, så vi kan være i stand til at gøre den største mængde godt som vi er i stand til. Den tid som bruges til gode formål er brugt på at etablere og bevare fysisk og psykisk sundhed. Vi kan ikke afse tid til at fornede eller forkrøble nogen funktion i kroppen eller sindet. Og gør vi dette, må vi tage konsekvenserne af dette.

Guds ønske for ethvert menneske er udtrykt i disse ord: "Min kære, frem for alt ønsker jeg, at du må have det godt og være rask, ligesom din sjæl har det godt." 3. Joh. 2.

Ham er det som, "tilgiver al din skyld, helbreder alle dine sygdomme. Han udfrier dit liv fra graven, han kroner dig med gohed og barmhjertighed." Sal.103,3.4.

"Frem for alt," ønsker Gud at "være ved god sundhed" – legemets og sjælens sundhed. Og vi skal være medarbejdere sammen med Ham om både sjæl og legemets sundhed.

.....

10. august 228

Sundhed lønnen for rigtige levevaner

Min søn, glem ikke min belæring, lad dit hjerte holde mine bud; for et langt liv og mange leveår og stor lykke giver de dig. Ordsp. 3,1,2

Naturens love er Guds love – lige så guddommelige som forskrifterne er i tibudsloven. Lovene der behersker vor fysiske organisme, har Gud skrevet på enhver nerve, muskel og fiber i kroppen. Enhver skødesløs eller bevidst overtrædelse af disse love er en synd imod vor Skaber.

Der er et fortroligt forhold mellem sind og legeme, og for at nå en høj standard af moralsk og intellektuel færdigheder, må der gives agt på de love der styrer vore fysiske kræfter. For at sikre en stærk og velfbalanceret karakter, må både de mentale og fysiske kræfter bruges og udvikles. Hvilket studie er ikke vigtigere for de unge end det som omhandler denne forunderlige organisme som Gud har betroet os, og om de love hvorved sundheden bevares?

Sundhed kan fortjenes ved gode livsvaner og kan udøves ved at give det interesse og øge denne interesse. Men denne kapital, som er mere dyrebar end noget bankindlån, kan bortskaffes ved umådeholden spise og drikke, eller ved at lade organerne rustne af inaktivitet. Eftergivenhed for dårlige vaner må opgives; dovenskaben må overvindes.

Sundheden bør vogtes ligeså nøje som karakteren.

Vore kroppe er Kristi indkøbte ejendom, og vi har ikke ret til at gøre med dem, som vi behager. Alle som forstår hensels love bør indse deres forpligtelse til at adlyde disse love som Gud har fastsat til deres eksistens. Lydighed mod sundhedslovene skal være en personlig opgave. Vi må selv lide, tage følgerne af at overtræde loven. Vi må hver især stå til ansvar for Gud for vore vaner og skikke. Derfor er vores spørgsmål ikke: "hvad er verdens skik?" men: "hvordan skal jeg som enkeltperson behandle den bolig Gud har givet mig?"

.....

11. august 229

Helse i lydighed mod Guds lov.

For legemlig øvelse nytter kun lidt, men gudsfrygten er nyttig til alt og har i sig løfte både for dette liv og for det, som kommer. 1. Tim 4,8.

Man bliver sund af at adlyde Guds love.

Den vise mand siger at visdommens "veje er dejlige veje, alle dens stier fører til lykken." Ordsp. 3,17. Mange har det indtryk at helligelse til Gud er skadelig for helsen og for det gode humør i livets sociale forhold. Men dem som vandrer på visdommens og hellighedens sti finder at "gudsfrygten er nyttig til alt og har i sig løfte både for dette liv og for det, som kommer." De er nyder livets virkelige glæder, så længe de ikke er betyngtet med nyttesløse sorger over spildte timer, heller ikke over tungsind eller angstfølelser, som den verdslige ofte er han ikke adspredes af fornøjelser. . . . Gudsfrygt kommer ikke i konflikt med helselovene, men er i harmoni med dem. Var menneskene lydige mod Tibudsloven, . . . ville der ikke være de sygdomsplager som nu hærger verden.

Forvisningen om Guds bifald vil fremme den fysiske sundhed. Den styrker sjælen mod tvivl, rådvilde og overmædelig sorg, som så ofte underminerer de vitale kræfter og medfører nervesygdomme.

Bevidstheden om at gøre det rigtige er den bedste medicin mod sygdomsramte kroppe og sind. Det er sundhed og styrke at have Guds særlige velsignelse over sig.

En person hvis sind er fredfyldt og er mættet af Gud er på vejen til sundhed. At være klar over at Herrens øjne er over os, og Hans ører er åbne for vore bønner, er faktisk at være mæt. At vide at vi har en aldrig svigtende vej, til hvem vi kan betro alle sjælens hemmeligheder til, er et privilegium som ord ikke kan udtrykke.

Mod, håb, tro, medfølelse, kærlighed fremmer sundheden og forlænger liv. Et tilfreds og muntert sind er helse for legeme og styrke til sjælen.

.....

12. august 230

Spise for sundhed og lykke

Enten I altså spiser eller drikker, eller hvad I end gør, skal I gøre alt til Guds ære. 1. Kor. 10,31

Her er et princip som ligger til grund for enhver handling, tanke og motiv; helligelse af hele mennesket, både fysisk og mentalt, til Guds Ånds styring.

Endog den naturlige handling at spise eller drikke, bør gøres "til Guds ære."

Hvis menneskeslægts eftergivenhed for appetitten var så stærk, at dens magt ikke kunne brydes, hvor meget mere kunne Guds guddommelige Søn, som for menneskers skyld, blev pålagt at faste i næsten seks uger, så ikke overvinde appetitten? Hvilket arbejde ligger der så ikke foran den kristne, for at han kan overvinde ligesom Kristus overvandt! Fristelsens kraft til at føje en fordærvet appetit kan kun måles med den uudsigelige kval Kristus led i den lange faste i ørkenen.

Ligesom vore første forældre mistede Eden ved at give efter for appetitten, således er vort eneste håb vor at genvinde Eden en fast fornægtelse af appetitten.

Gud har udstyret mennesker med overmædelige gaver til at glæde en ufordærvet appetit. Han har bredt jordens produkter frem for mennesket – en mægtig variation af mad, som er velsmagende og nærende for kroppen. Af disse, siger vor himmelske Fader at vi kan spise frit deraf. Frugter, korn og grøntsager tilberedt på en enkel måde, fri fra krydderi og fedt af alle slags, tilberedt, med mælk eller føde, den sundest kost. De . . . giver en kraft til at udholdenhed og livskraft som ikke kommer sig af en stimulerende kost.

Vi mærker ikke en præcis linie ud, der skal følges med hensyn til kost; men vi siger at i lande hvor der er frugter, kornprodukter og nødder i overflod, er kødspiser ikke den rette føde for Guds folk. . . . Hvis kødspiser nogen sinde har været sundt, er det ikke sikkert nu.

Igen og igen er jeg blevet vist at Gud forsøger at lede os tilbage, skridt for skridt, til Hans oprindelige mønster – at mennesker skal ernære sig af jordens naturlige produkter.

.....

13. august 231

Afstå fra skadelige nydelser

I kære, jeg formaner jer til som udlændinge og fremmede at holde jer fra kødets lyster, som fører krig mod sjælen. 1. Pet. 2,11

Guds ord advarer os tydeligt at vi, hvis vi ikke afstår fra kødelige lyster, vil den fysiske natur komme i konflikt med den åndelige natur. Vellystigt spise fører krig mod sundhed og fred. Således er der indledt en krig mellem menneskers højere og lavere egenskaber. De lavere tilbøjeligheder, som er stærke og aktive, modsætter sjælen. Menneskelivets højeste interesse bringes i fare ved at give efter for appetitten, uden himlens billigelse. Helse, karakter og endog livet er i fare for at bruge stimulanter, som opdigner den opbrugte energi til unaturlige og rykvisse anstrengelser.

I deres natur er krydderier. Sennep, peber, krydderier, eddike, og andre ting af den slags, irriterer maven og gør blodet febrilsk og urent. . . .

Te og kaffe giver ikke kroppen næring. . . . Den fortsatte brug af disse nerveagtige irriteringsmidler efterfølges af hovedpine, svaghed, hjertebanken, dårlig mave, rysten og mange andre onder; for de bærer livskraften bort.

Tobak er en langsom, snigende, men meget ondskabsfuld gift. Uanset i hvilken form den bruges, virker den på kroppen; det er meget farligt fordi dens virkninger er langsomme og først er de svære at mærke. . . . Brug af det fremkalder en tørst efter stærke drikke og i mange tilfælde lægger det grundlag for drikkevaner.

Med hensyn til te, kaffe, tobak og alkoholiske drikke, er den eneste sikre vej at ikke røre det, ikke smage det, ikke have med det at gøre.

Sand mådehold lærer os at afstå helt fra alt skadeligt, og bruge det som er sundt på en klog måde.

Guds Ånd kan ikke hjælpe os, og assistere os med at udvikle kristen karakter, så længe vi giver efter for vor appetit, som skader vor sundhed.

.

14. august 232

Velsignelse ved fysisk aktivitet.

Gud Herren tog mennesket og satte ham i Edens have, for at han skulle dyrke og vogte den. 1. Mos. 2,15

En af tilværelsens første love er om aktivitet. Ethvert lem på legemet har sin bestemte gerning, som udvikles efter dets styrke. Normal brug af alle lemmer giver energi og liv; passivitet fører til forfald og død.

Beboerne i Eden blev pålagt at tage sig af haven, ”og klæde den og holde den.” . . . Gud har givet arbejdet som en velsignelse for mennesket, til at optage dets tanker, og styrke dets legeme, og udvikle dets evner. I den mentale og fysiske aktivitet fandt Adam en af de største glæder i sin hellige tilværelse.

En passende anvendelse af alle legemets organer og evner er absolut nødvendig enhvers bedste arbejde. Når hjernen hele tiden belastes, medens andre organer i det levende maskineri er passive, er der et tab af styrke, fysisk og mentalt.

Dem som har stillesiddende arbejde bør, når vejret tillader, motionere i det fri luft hver dag, sommer eller vinter. Gåture foretrækkes frem for ridning eller kørsel, for derved bruges musklerne mere. Lungerne presses til sunde aktiviteter, da det er umuligt at gå hurtigt til uden at fylde dem med luft. . . .

Fulde, dybe indåndinger med ren luft, som fylder lungerne med ilt, renser blodet. De giver det en klar farve og sender den, en livgivende strøm til alle dele på kroppen. En god respiration mildner nerverne; det stimulerer appetitten og gør fordøjelsen mere perfekt; og den fremmer en sund og oplivende søvn.

Jesus var en seriøs, utrættelig medarbejder. Aldrig har der blandt mennesker været nogen så betyngede med ansvar. . . . Alligevel var hans liv sundt. Fysisk så vel som åndeligt blev han fremstillet som det opførende lam, ”uden plet og lyde.” 1. Pet 1,19. I sjæl og legeme var han et eksempel på hvad Gud havde planlagt at ydmyghed skulle være, under lydighed mod Hans love.

.

15. august 233

Træk dig bort og hvil dig

«Og han sagde til dem: »Kom med ud til et øde sted, hvor I kan være alene og hvile jer lidt.« For der var mange, som kom og gik, så de ikke engang havde tid til at spise. Mark. 6,31

Han (Jesus) tilskyndede ikke Sine disciple til uophørligt slid. . . . ”Træk jer selv borte . . . og hvil jer en stund,” siger Han til dem som er trætte og betyngede. Det er ikke kloget at altid være anstrengt af arbejde og spændinger, . . . for på den måde forsømmer man sig selv, og sindet, sjælens og legemets kræfter overbebyrdes.

Der må udvises omsorg med hensyn til at regulere timerne for søvn og arbejde. Vi må tage hvileperioder, perioder til rekreation, perioder til meditation og andagt.

Der er måder at rekreatere på, som er meget gavnlige for både sind og krop. . . . Rekreation i åben luft, meditation over Guds værker i naturen, vil være af højeste nytte.

Det er for sundhedens og lykkes skyld at gå ud af vore huse, og bruge mest mulig tid i den frie luft. . . . Vi bør indbyde vore tanker til at interessere sig i alle de herlige ting som Gud har tilvejebragt for os, med en gavmild hånd. Og reflekteres der over disse tegn på Hans kærlighed og omsorg, kan vi glemme vore svagheder, være glade og få en sang i vore hjerter for Herren.

Ren luft, sollys, mådeholdenhed, hvile, motion, rigtig kost, brug af vand, stole på guddommelig kraft – dette er den sande medicin. . . . Visdomligt og godt gør naturen sit arbejde uhindret. Dem som forbliver lydige over for dens love, vil høste lønnen i form af et sundt legeme og en sund krop.

Han (Jesus) fandt rekreation midt iblandt naturens scenerier. . . . Han fandt timerne for sin største lykke da Han vendte bort fra Sit arbejde, for at gå ud på markerne, og meditere i de stille dale, og have samfund med Gud på bjergsiden eller midt iblandt skovens træer.

Vi må . . . danne vore stunder for rekreation, hvor navnet indbefatter tid til sand opbygning for legeme og sind og sjæl.

.

16. august 234

Venskab med Kristi venner

Jeg er ven med alle, der frygter dig, og som holder dine forordninger. Sal. 119,63

Det er naturligt at søge venskab. Enhver vil finde kammerater eller få dette. Og i samme forhold som styrken af venskab vil være, vil indflydelsen være den samme som venner vil udøve for hinanden på godt eller ondt. . . .

Unge personer som er kastet over i andres selskab kan gøre deres selskab til en velsignelse eller en forbandelse. De kan virke opbyggende, velsigne og styrke hinanden, have en opbyggende optræden, i natur, i kundskab; eller, ved at lade sig selv blive ryggesløse og upålidelige, kan de kun udøve en demoraliserende indflydelse.

Det er ved at lede Kristi efterfølgere til at omgås de ugudelige og være med i deres fornøjelser, at Satan har allermest held med at forlokke dem i synd. . . . Kristi efterfølgere skal adskille sig selv fra syndere, kun vælge deres selskab når de har anledning til at gøre dem noget godt. Vi kan ikke være for nok opsat på at undgå de menneskers selskab, som øver indflydelse bort fra Gud. Når vi beder: ”Led os ikke i fristelse” skal vi så vidt muligt undgå fristelse.

Ved at vælge onde venner er mange blevet ledt skridt for skridt væk fra dydighedens sti til ulydighedens og udsvævelsernes dybder i hvilke de først troede det var umuligt for dem at synke ned i.

Vi må nægte at blive fordærvede, og sætte os selv der hvor onde selskaber ikke fordærver vore hjerter. De unge bør hver især søge selskab med dem, som slider sig opad med sikre skridt.

Bedre end al venskab med verden er venskab med Kristi genløste.

Varmen fra det sande venskab, kærligheden som binder hjerte til hjerte, er en forsmag på himlens glæder.

.

17. august 235

Din indflydelse tæller

Dette er mit bud, at I skal elske hinanden, ligesom jeg har elsket jer. Joh. 15,12

Hvilken kvalitet er denne kærlighed? En kærlighed til den sjæl som vil skille sig af med selviske fornøjelser og udøve streng selvfornægtelse for at opøje og forædle og hellige dem, som vi omgås. Jeg helliger mig selv for dem, for at de også kan være helliget i sandheden. Joh. 17,19 Dem som du omgås, elsker du dem nok, så du kan opgive dit ønske om fornøjelser og selvtilfredsstillelse, så du ikke vil sætte disse sjæle på fristelsens sti, så du ikke vil drage dem til at følge en skør og tåbelig vej, som får dem til at slukke deres alvorlige tanker på deres sjæles frelse? Opelsker du en personlig fromhed, så jeres unge venner kan følge hvor du fører vejen, opad og fremad i lydighed mod Gud? Hvilken karakter har jeres kærlighed? Er den af en slags som gør din omgang mere Kristus lig? Vil den føre til at der kommer solidt tømmer i deres karakters bygning?

Gud påbyder alle Sine efterfølgere at bære et levende vidnesbyrd i et umiskendeligt sprog ved deres optræden, deres klæder og samtale, i alle livets tilskikkelser, så kraften af sand guds frygt er gavnlige for alle i dette liv, og i det kommende liv.

En billig kristen karakter gør mere skade i verden end den verdsliges karakter. Bekendende kristne vildleder andre, når de bekender at repræsentere Ham, hvis navn de antager.

Gud er kærlighed. Hvem som bor i Gud, bor i kærlighed. Alle som virkelig er blevet kendt med vor himmelske Faders kærlighed og ømme medfølelse, vil være som liflig blomsterduft for dem de omgås, fordi de er kædet til Gud og himlen, og himlens renhed og ophøjede ynde videregives gennem dem, til alle som kommer inden for deres påvirkning.

Du kan omgive dine sjæle med en atmosfære der er som milde vinde fra det himmelske Eden.

.

18. august 236

Nådige ord

Jeres tale skal altid være venlig, krydret med salt, så I ved, hvordan I skal svare hver enkelt. Kol. 4,6

Hvordan kan det være, at mange, som bekender sig til Kristi navn, siger så mange tomme og tåbelige ord? Satan er på lur efter at få adgang hos dem, som taler på en hensynsløs måde. . . . Når vi siger meningsløse og dumme ord, opmuntrer vi andre til at hengive sig i samme slags samtale. . . . De eneste ord som burde komme fra vore læber burde være klare og rene ord. Ingen kan sige hvor meget synd der skabes ved hensynsløse, tåbelige og meningsløse ord. . . . Ethvert ord du taler er et frø der vil spire og enten bære god eller dårlig frugt.

Når vi er i selskab med dem som følger sig i tåbelig tale, er det vor pligt at ændre samtals emne, om det er muligt. Ved hjælp af Guds nåde bør vi ignorere ordene i stilhed eller introducere et emne der vil vende samtalen til noget gavnligt.

Han (Gud) ønsker at vi skal være venlige, men ikke spørgende. Han siger til enhver af os: ”Men ligesom han, der har kaldet jer, er hellig, skal også I være hellige i hele jeres livsførelse.” 1. Pet. 1,15. Gud ønsker at vi skal være lykkelige. Han ønsker at lægge en ny sang på vore læber; endda en pris til vor Gud.

Når du tager en vens hånd, så lad en pris til Gud være på dine læber og i dit hjerte. Dette vil vende hans tanker til Jesus.

Hvor tilfreds vil Frelseren ikke være for at høre Sine efterfølgere sige Sine dyrebare lærdomslektier, og vide at de havde en smag for hellige ting! . . . Det som er i hjertet vil flyde over fra læberne. Det kan ikke holdes tilbage. De ting som Gud har forberedt for dem som elsker Ham, vil være samtaleemnet. Kristi kærlighed er sjælen såvel som vandudspring, der springer ud for evigt liv, sender levende strømme ud, som bringer liv og glæde hvorend de flyder.

Vi mister meget ved at ikke tale så meget om Jesus og om himlen, de helliges bolig. Jo mere vi beskuer de himmelske ting, des mere ny glæde skal vi se, og des mere vil vore hjerter være fyldt af taksigelse til vor godgørende Skaber.

.

19. august 237

Noget bedre!

Jeg har altid Herren for øje, han er ved min højre side, og jeg vakler ikke. Sal. 16,8

Uanset hvad det er at Kristus beder os om at give afkald på, så sætter han noget bedre ind i stedet for. Ofte gemmer de unge på ting, en jagten og fornøjelser som ikke ser onde ud, men som ligger tæt ved det højeste gode. De skiller livet fra det ædlest formål.

Lad aldrig fornøjelser eller kammeratskab med andre komme imellem dig og Jesus, din bedste Ven. . . . Når de naturlige tilbøjeligheder drager dig til at opfylde nogle selvriske ønsker, så sæt Herren foran dig, som din rådgiver, og spørg: ”Vil dette behage Jesus?” Vil dette øge min kærlighed til min bedste Ven? Vil dette bedrøve min kære Frelser? Vil det adskille mig fra Hans selskab? Vil Jesus ledsage mig ved fornøjelses-festen, hvor alle vil være letsindige og festlige, hvor der ikke vil være noget af religiøs art, intet seriøst, ingen tanke for Guds sager?”

Kristne kan have mange kilder til lykke som de har til rådighed, og de kan fortælle med en fantastisk nøjagtighed hvilke fornøjelser er i orden og rigtige. De kan glæde sig over sådanne fornøjelser så sindet ikke adspredes eller fornedrer sjælen, så de ikke vil blive narret, og efterlader tungsind efter at have fået ødelagt selvrespekten eller afspærret vejen til nyttighed. Hvis de kan tage Jesus med sig, og fastholde en bønlig ånd, er de på den helt sikre side.

Et oplyst og indsigtfuldt sind vil finde overmådelige midler til underholdning og adspredelse, fra kilder der ikke blot er uskyldige, men også lærerige.

I alle vore rekreative stunder kan vi samle frisk mod og kraft fra den Guddommelige kildes styrke, så vi har bedre held med at opøje vore liv til renhed, sand guds frygt og hellighed.

Dem som virkelig nyder Guds kærlighed vil have glæde og fred. Religion er aldrig blevet designet til at være uden fornøjelser. Hvad kan føre til større lykke end at glæde sig over Kristi fred, det klare solskin fra Hans nærhed?

.

20. august 238

Lukke fristelsens dør.

Elsk ikke verden og heller ikke det, som er i verden. Hvis nogen elsker verden, er Faderens kærlighed ikke i ham. 1. Joh. 2,15

Der vil være en markant modsætning mellem foreninger af Kristi efterfølgere som søger en kristen rekreation og foreninger som søger verdslig fornøjelser. I stedet for bøn og nævne Kristus og hellige ting, vil der høres tåbelig latter og spøgfuld tale fra de verdsliges læber. Tanken er at der i det hele taget fås en højtidelig tid.

Verdslige fornøjelser er forblindende; og når det sker er det på bekostning af Himmels fællesskab, hvor der gives fred, kærlighed og glæde. Men disse udvalgte glæder bliver snart væmmelige og utilfredsstillende.

Nogle af de mest populære fornøjelser, som fodbold og boksning, er blevet til grovheder i skolen. . . . Selvom andre lege er mindre ubehagelige er overdrivelsen ikke mindre. De stimulerer til kærlighed til fornøjelser og spænding, og derved opfostrer en afsmag for nyttigt arbejde, en tilbøjelighed til at undgå praktiske pligter og ansvar. . . . Derved åbnes døren for udsvævelser og lovløshed, med deres frygtelige følger.

Den sande kristne vil ikke ønske at komme til et forlystelsessted eller udøve adspredelser hvor han ikke kan bede om Guds velsignelse. Han vil ikke være at finde på teater, billardhallen, eller i bowlingsalonen. Han vil ikke forene sig med dansesteder eller give efter for nogen anden fortryllende forlystelse, som vil forjage Kristus fra sindet. For dem som higer efter disse fornøjelser svarer vi: Vi kan ikke forfalde til dem i Jesus af Nazarets navn. . . . Ingen kristen ville ønske at dø på et sådant sted. Ingen vil ønske at være der, når Kristus kommer.

Hvis vi vover ind på Satans grund, har vi ingen sikkerhed for beskyttelse mod hans magt. Så vidt det er til os, bør vi lukke enhver adgang, hvorigennem fristeren kan få adgang til os.

.

21. august 239

Pant i himlens bank.

En ren og ægte gudsyndyrkelse er, for Gud, vor Fader, at tage sig af faderløse og enker i deres nød og bevare sig selv uplettet af verden. Jak. 1,27

Vor Frelsers ømme forståelse blev vækket for faldne og lidende mennesker. Hvis du vil være en af Hans efterfølgere, må du opelske en medfølelse og forståelse. . . . Enken, den faderløse, den syge og den dødede vil altid have behov for hjælp. Her er en anledning til at forkynde evangeliet – at holde Jesus frem, alle menneskers håb og trøst. Når den lidende hjælp har fået lindring, . . . åbnes hjertet, og du kan indgyde den himmelske balsam.

En gruppe af troende kan være fattige, ulærte og uvidne; alligevel må de i Kristus gøre et arbejde i hjemmet, i nabolaget, for menigheden og endog i ”regionerne derude”, hvis resultater vil være lige så vidtrækkende som evigheden. Det er fordi dette arbejde forsømmes at så mange unge disciple aldrig rykker videre end blot den kristne erfarings alfabet. Det lys som glødede i deres egne hjerter da Jesus talte til dem: ”Dine synder forlades dig,” kan de have holdt i live ved at hjælpe dem der har behov. Den hvileløse energi som så ofte er en kilde til fare for de unge, kunne rettes til kanaler i hvilke det kan flyde ud i velsignende strømme.

Timerne der så ofte bruges på fornøjelser der hverken opfrisker legeme eller sjæl burde bruges på at . . . søge at hjælpe nogen som er i behov.

Enhver anledning til at hjælpe en trængende bror, eller hjælpe i Guds sag med at sprede sandheden, er en perle som du kan sende foran, et pant i himlens bank som sikkerhed.

Kærlighed, høflighed, selv-opofrelse, dette vil aldrig gå tabt. Når Guds udvalgte er forandret fra mådelighed til udødelighed, vil deres ord og handlinger blive gjort tydeligt, og vil bevares gennem evige tider. . . . Ved fortjenesterne fra Kristi tillagte retfærdighed, er veltugten af sådanne ord og handlinger bevaret for evigt.

.

22. august 240

Gud og kejseren

Er det tilladt, at vi giver kejseren skat, eller ej?« . . . Han sagde til dem: »Så giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er!« Luk. 20,22-25

Kristi svar var . . . et ærligt svar på spørgsmålet. Med en romersk mønt i sin hånd, i hvilken stod påtrykt kejserens navn og billede, erklærede Han at eftersom de levede under den romerske magts beskyttelse, skulle de yde til den hjælp som magten krævede, så længe at dette ikke konfliktede med en højere magt. Men så længe de fredeligt var under landets love, skulle de til alle tider give deres første troskab til Gud.

Vi skal vedkende os menneskelig regering som en forordning for en guddommelig bestemmelse, og lære lydighed mod den som en hellig pligt, inden for dens legitime område. Men når den kræver konflikt mod Guds krav, må vi adlyde Gud frem for mennesker. Guds Ord må anerkendes som over al menneskelig lovgivning. Et ”så siger Herren” skal ikke sættes til side for et ”så siger kirken” eller et ”så siger staten.” Kristi krone må løftes over jordiske magthaveres kroner.

Den guddommelige lovs visdom og autoritet er højest. . . . Jehovas ti forskrifter skal være grundlaget for al retfærdighed og gode love. Dem som elsker Guds bud vil tilpasse sig efter enhver god lov i landet.

Vi er ikke pålagt at trodse myndigheder. . . . Vi skal gå fremad i Kristi navn, forsvare sandhederne der er betroet os. Hvis mennesker har påbudt os at gøre dette, må vi da sige, lige som apostlene sagde: ”Men Peter og Johannes svarede: Døm selv, om det er rigtigt over for Gud at adlyde jer mere end ham; men vi kan ikke lade være at tale om, hvad vi har set og hørt.” Apg. 4,19-20.

Vort rige er ikke af denne verden. Vi venter på at vor Herre kommer fra himlen til jorden for at . . . stifte Hans evige rige.

.

23. august 241

Kristne unge og deres bøger

I øvrigt, brødre, alt, hvad der er sandt, hvad der er ædelt, hvad der er ret, hvad der er rent, hvad der er værd at elske, hvad der er værd at tale godt om, kort sagt: det gode og det rosværdige, det skal I lægge jer på sinde. Fil. 4,8.

Dem som ikke vil være ofre for Satans bedrag, må vogte sjælens indgange godt; de må undgå at læse, se eller høre det som vil indgyde urene tanker.

Mange af dagens populære publikationer er fyldt med sensationelle historier som oplærer de unge til ondskab og leder dem ind på fortabelsens sti. Ganske unge børn er gamle i kundskab til kriminalitet. De er tilskyndet til ond ved de historier de læser. . . . Lovløshedens frø er breddesået. Ingen skal undres over at en høst af forbrydelser er resultatet.

Dem der læser fiktion hengiver sig til et onde der ødelægger det åndelige liv, fordunkler skønheden på den hellige side. Det skaber en usund spænding, giver feberagtig spænding, sætter sindet ude af stand til at være nyttigt, fjerner sjælen fra bøn, og gør den uegnet for nogen åndelig aktivitet.

Lad ikke dig selv åbne op for en bog, som er mistænksom. Der er en helvedesagtig fantasi i Satans litteratur. Det er det mægtige batteri hvorved han river en enkel religiøs tro ned. Tro aldrig at du er stærk nok til at læse vantrø bøger; for de indeholder en gift som fra en slange.

Unge mænd og unge kvinder, læs den litteratur som vil give jer sande kundskaber, og som vil være til hjælp for hele familien. Sig med fasthed: ”Jeg vil ikke bruge mine dyrebare øjeblikke på at læse det som ikke vil gavne mig, og som blot sætter mig ude af stand til at tjene andre. . . . Jeg vil lukke mine øjne for intetsigende og syndige ting.”

Jo oftere og mere ihærdigt du studerer bibelen, jo smukkere vil den se ud, og des mindre smag vil du få for let læsning. Bind dette dyrebare bogbind til dine hjerter. Det vil være en vej og vejleder for dig.

.

24. august 242

Hjertets melodi

Tal til hinanden med salmer, hymner og åndelige sange, syng og spil af hjertet for Herren. Ef. 5,10.

Lovprisningens melodi er himlens atmosfære; og når himlen kommer i berøring med jorden, er der musik og sang. . . .

Over den nyskabte jord, sådan som den er, ren og uplettet, under Guds gunst, ”mens alle morgenstjerner jubede, og alle gudssønner råbte af fryd”, (Job. 38,7) således har menneskehjerner, i sympati med himlen, besvaret Guds godhed i lovprisningstoner.

Unge mænd og kvinder . . . hav et skarpt øre for musik, og Satan ved hvilke organer der skal bruges for at opildne, optage og fortrylle sindet, så at Kristus ikke ønskes. . . . Dagens intetsigende sange og populære gademusik synes at passe deres smag. Musikinstrumenter har taget tid som burde være helliget til bøn. Hvis musikken ikke misbruges, er den en stor velsignelse; men bruges den forkert, er den frygtelig forbandelse. Den udøves, men tildeler ikke den styrke og det mod, som kristne kun kan finde ved nådens trone. . . . Satan leder de unge til fange. . . . Han er en dygtig bedrager, forfører dem til fortabelse.

Musikunderholdning som ikke ville skade hvis den blev fremført rigtigt, er ofte en kilde til ondskab. . . . Musiktalenter opfostrer ofte stolthed og lyst til at vise sig frem, og sangerne har kun en lille tanke for Gudsdyrkelse.

Lad alle tage sig tid til at opelske Guds stemme, så at Guds pris kan synges i klare og bløde toner. . . . Evnen til at synges er Guds gave; lad den bruges til hans ære.

Lad os huske på at vor pris skal udfyldes af englehæres kor deroppe.

Dem som i himlen tilslutter sig englekor i deres lovprisningssange må lære himlens sange på jorden, grundtonen som er taksigelse.

.

25. august 243

En skønhed, der varer ved

Jeres skønhed skal ikke være i det ydre, såsom flettet hår, guldsmykker eller smukke klæder, men i hjertet, det skjulte menneske, med en sagtom og stille ånds uforgængelige skønhed, som er; meget værd i Guds øjne. 1 Peter 3,3,4.

I klæder såvel som i alle andre ting, er det vort privilegium at ære vor Skaber. Han ønsker at vore klæder ikke kun skal være pæne og sunde, men passende og klædelige. . . . Vort udseende bør i alle henseender karakteriseres af orden, anstændighed og renhed. . . .

Selvom vore klæder er anstændige og enkle, bør de være af god kvalitet, af passende farver, og passende til arbejdet.

Kysk enkelhed i klæder vil, sammen med anstændig opførsel, langt omgive en ung kvinde med den hellige ærbødige atmosfære som vil være et skjold for hende for tusindvis af farer.

Det er rigtigt at købe gode materialer og få dem tillavet omhyggeligt. Dette er økonomi. Men der er ikke brug for righoldige pyntebeskæringer, og bruge selvtillfredsstillelsens penge for at tillave dem, der burde lægges i Guds sag. . . . Udøv sparsomhed i jeres pengeforbrug på klæder.

Når sindet er fikseret på at behage Gud alene, forsvinder al unødigt besmykning af personen.

Han (Jesus) vil sende klare stråler fra Retfærdighedens Sol til sjælen, som vil tildele skønhed og vellugt i det åndelige liv. Han er den sagtomme og stille ånds smykke til karakteren, som i Guds øjne er af stor værdi.

Det er rigtigt at elske skønheden og ønske den; men Gud ønsker at vi først skal elske og søge den højeste skønhed, som er uforgængelig. Ingen ydre besmykkelse kan sammenlignes med værdien eller elskeligheden af den ”sagtomme og stille ånd,” ”de fine linier, hvide og rene,” som alle de hellige på jorden vil bære. Denne

klædning vil gøre dem skønne og elskelige her, og vil herefter være deres adgangstegn til Kongens palads.

.

26. august 244

En tiendedel til Gud

Al tiende af landet, både jordens korn og træernes frugt, tilhører Herren. Det er helliget Herren. 3. Mos. 27,30

Herren har tildelt os himmelens rigeste rigdomme, ved at give os Jesus. Med Ham har Han givet alt i rigt mål som vi kan nyde. Jordens afgrøder, den givende høst, rigdommene af guld og sølv er Hans gaver. Huse og lande, mad og klæder, har han givet mennesker i besiddelse. Han beder os om at anerkende ham som alle tings Giver; og af den grund siger han: Af alle jeres ejendomme reserverer jeg en tiendedel til Mig selv, udover gaver og ofre, som skal bringes i Mit skattekammer.

Guds plan med tiendebetalingen er smuk i sin enkelhed og ligefremhed. . . . Alle vil føle at de kan gøre en del med at føre frelsesarbejdet frem. Enhver mand, kvinde og ung kan blive kasserer for Herren og kan være agent for skattekammerets behov. Apostlen siger: Den første dag i ugen skal I hver især samle sammen og lægge så meget til side, som han har råd til, så der ikke først skal foretages indsamlinger, når jeg er kommet. 1.Kor.16,2

Lad enhver undersøge sin indkomst jævnlige. Alt er en velsignelse fra Gud. Sæt tienden til side som en særskilt fond, som Herrens hellige midler. Denne fond bør ikke på nogen måde helliges til nogen anden brug; den skal helliges helt og alene til at dække evangeliets arbejde.

En tiendedel af vor indkomst er ”helliget Herren”. Det Nye Testamente genforordnede ikke loven om tiende, ligesom den ikke gjorde det med sabbaten; for begges retslydighed blev givet på forhånd.

Jeg taler til om tiendesystemet, hvor småligt det end er for mig! Hvor lidt skal der dog ikke budgetteres med?! Hvor forgæves det end er at regne med matematiske regler, tid, penge og kærlighed, når det gælder en kærlighed og et offer som ikke kan måles og er uforgængeligt! Tiende til Kristus! Oh, små gaver, skammelig belønning for det som koster så meget! Fra Golgatas kors, kalder Kristus efter en ubetinget overgivelse. . . . Alt vi har burde helliges Gud.

.

27. august 245

Ofringer i taknemmelighed

Men enhver skal give, som han har hjerte til - ikke vrangvilligt eller under pres, for Gud elsker en glad giver. 2.Kor. 9,7.

Vi bør ikke kun være trofaste i vor tiendebetaling til Gud, som Han kræver som Sit eget, men vi bør bringe en hyldelse til Hans skatkammer som ofre i taknemmelighed. Lad os med glad hjerte bringe vor Skaber førstefrugterne af alle Hans gaver – vore bedste ejendomme, vort bedste og helligste tjeneste.

Herren kræver gaver der skal gives til angivne tidspunkter, arrangeret sådan at foreringen bliver en vane og at godgørenheden mærkes som en kristen pligt. Det hjerte som lader sig åbne op for en gave, har ikke tid til at blive selvisk koldt og lukke sig for den næste gave der gives. Strømmen skal fylde kontinuerligt, og derved holde kanalen åben ved barmhjertighedshandlinger.

Den skat som hebræerne var blevet pålagt til religiøse og næstekærlige formål talte i alt en fjerdedel af deres indtægt. Så stor en skat på folkenes ressourcer kunne det forventes at de blev hengivet i armod; men tværtimod var den nøje overholdelse af disse regler, en af betingelserne for deres velstand.

Det er ikke gavens størrelse som gør offeret antageligt for Gud; det er hjertets fortsat, taknemmelighedens og kærlighedens ånd som det udtrykker. Lad ikke den fattige føle at deres gaver er for små til at få opmærksomhed.

De små summer som spares ved offervillighed vil gøre mere for opbyggelsen af Guds sag, end større gaver vil udrette, som ikke kræver selvfornegetelse.

Vi har intet som er for dyrebart at give til Jesus. Hvis vi giver de talenter tilbage til Ham, som Han har betroet i vor varetægt, vil Han lægge mere i vore hænder. Enhver anstrengelse vi gør for Kristus vil han belønne; og enhver pligt vi udretter i Hans navn vil tjene til vor egen lykke.

.

28. august 246

Velsignelsens kanal

Lad os ikke svigte vor egen forsamling, som nogle har for skik, men formane hinanden så meget mere, som I ser, at dagen nærmer sig. Hebr. 10,25.

I må aldrig nære den tanke at I kan være kristne og samtidig gå i jer selv. Alle er den del af det store menneskenetværk, og arten og kvaliteten af din erfaring vil i vid udstrækning bestemmes af de menneskers erfaringer som du omgås. . . . Lad os da ikke svigte vor egen forsamling.

Mange siger at det er helt sikkert uskadeligt at tage til en koncert og forsømme bedemødet, eller holde sig fra møder hvor Guds tjenere skal give et budskab fra himlen. Det er sikkert for jer at være lige der hvor Kristus har sagt at Han vil være. .

... Jesus har sagt: For hvor to eller tre er forsamlet i mit navn, dér er jeg midt iblandt dem. Matt. 18,20 Kan du nå dertil hvor du vælger dine fornøjelser og går tabt af velsignelsen?

Hvis kristne vil samles, og tale til hinanden om Guds kærlighed, og om genløsningens dyrebare sandheder, vil deres egne hjerter fornys, og de vil forny hinanden.

Alle bør have noget at sige til Herren, for derved vil de velsignes. En erindringsbog er skrevet af dem, som ikke svigter deres egen forsamling, men taler ofte med hinanden. Restfolket skal overvinde sig ved Lammets blod og deres vidnesbyrds ord. . . . Vi bør ikke samles for at forblive tavse. Dem som huskes af Herren, og som vil samles for at tale til Hans ære og herlighed og fortælle om Hans kraft, på disse vil Guds velsignelse hvile, og de vil blive fornyet.

Vi bør udnytte alle anledninger til at sætte os selv i velsignelsens kanal. . . . Menighedens møder, såvel som til lejr møder, samlinger i hjemmemenigheden, og alle anledninger hvor der er et personligt arbejde for sjæle, der er Guds bestemte anledninger til at udsende tidlig og sildigreg.

.....

29. august 247

Guds hjælpende hånd

Så sagde han til dem: »Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen. Mark. 16,15

”Gud elskede verden, at Han gav Sin enbårne Søn.” Han ”sendte ikke Sin Søn til verden for at fordømme verden; men for at verden kan frelses ved ham.” Joh. 3,16.17. Guds kærlighed omgriber menneskeheden. Da Kristus gav hvervet til disciplene, sagde Han: ”Gå ud i alverden, og forkynd evangeliet for al skabningen.”

Alle som er forordnet til Kristi liv er forordnet til at arbejde for deres medmenneskers frelse. Deres hjerter vil slå i slag med Kristi hjerte. Den længsel efter sjæle som Han nærede, den vil vise sig hos dem. Ikke alle kan udfylde det samme sted i arbejdet, men der er et sted og et arbejde for alle. . . . Enhver gave vil blive anvendt for at fremme Hans rige og ære af Hans navn.

Kristus ønsker at bruge de unge i Sin tjeneste. Alle behøver missionærer. De golve marker over hele verden kalder til himlen om de får medarbejdere. Hvis de unge vil give sig selv til Gud, vil Han give dem visdom og kundskab, og berede dem til tjeneste. Hvis de vil hellige sig selv til Ham, vil Han gøre dem til kar for sin ære, i hvilke Han kan udgyde Åndens dyrebare olie, til del for andre. Guds hjælpende hånd – det er hvad du kan være - hvis du vil overgive dig selv i Hans varetægt.

Enhver som ofrer sig selv til Herren til tjeneste, og ikke tilbageholder noget, er der givet kraft til at nå resultater, der ikke kan nås. For disse vil Gud gøre store ting.

Til unge mænd og kvinder, såvel som til dem der er ældre, vil Gud give kraft fra oven. Med omvendte sind, omvendte hænder, omvendte fødder og omvendte tunger, deres læber er berørt med levende kul fra det guddommelige alter, vil de gå frem i Mesterens tjeneste, flytte sig fast og kontinuerligt fremad og opad, og fører værket frem til fuldendelse.

.....

30. august 248

Hold øjnene oppe!

Idet vi ser hen til Jesus, troens banebryder og fuldender, som for den glædes skyld, der ventede ham, udholdt korset uden at ønske dets skam og nu sidder på højre side af Guds trone. Hebr. 12,2

For flere år siden, under en rejse fra Kristiania i Norge til Gøteborg i Sverige, havde jeg fornøjelsen at se den herligste solnedgang, jeg nogen sinde havde fået lov at se. Sproget er ikke tilstrækkeligt til at skildre dens skønhed. De sidste stråler fra den nedgående sol, sølv, guld, rødviolet, ravgult, og højrodt, spredte deres herlighed tværs over himmelen, og blev klarere og klarere, og rejste sig højere og højere op mod himlene, indtil det var som om at portene til Guds stad stod på klem, og glimt fra den indre herlighed glimtede igennem. I to timer varede denne forunderlige herlighed, ved med at lyse de kolde nordiske himmel op – et billede blev malet af den store Mester-Kunstner på himmelens skiftende lærred. Det virkede som at Guds smil var over alle jordiske hjem, over klipperige sletter, knudrede bjerge, ensomme skove, igennem hvilke vor rejse gik.

Det virkede som om at barmhjertige engle hviskede: ”Se op! Denne herlighed er kun et glimt af det lys som flyder fra Guds trone. Lev ikke for jorden alene. Se op, og betragt boligerne i det himmelske hjem. Gør det i tro.” Dette sceneri var for mig som løftets bue var for Noa, der satte mig i stand til at gribe forsikringen om Guds aldrig-svigtede omsorg, og at se fremad til hvilens himmel der venter på den trofaste medarbejder. . . .

Som Guds børn, er det vort privilegium, at altid se op, og holde øjnene fæstnet på Kristus. Idet vi hele tiden holder Ham for øjesyn, fylder solskinnene fra Hans nærhed sindets kamre. Kristi lys i sjælestempelen bringer fred. Sjælen bliver hos Gud. Alle forviklinger og bekymringer er overladt til Jesus. Idet vi fortsætter med at beskue Ham, bliver Hans billede indgraveret i hjertet, og åbenbares i det daglige liv. . . .

Mine kære unge venner, hold altid Kristus i øjesyn. Kun derved kan du holde det enkelte øje rettet på Guds herlighed. Jesus er dit lys og liv og din fred og forsikring – for evigt.

.....

31. august 249

Hånden der aldrig slås af

For jeg er Herren din Gud, der griber din højre hånd og siger til dig: Frygt ikke, jeg hjælper dig. - Es. 41,13.

Solen skinnede glinsende på den forblændende sne på en af Alpernes højeste bjerge, idet en rejsende fulgte sin fører på den smalle sti. . . . Han havde tillid til sin fører, og fulgte frygtløst i hans fodtrin, selvom sporet var helt nyt for ham. Pludseligt tøvede han; for den frimodige bjergbestier trådte over en meget dyb kløft, og da spurgte han, medens han rakte sin hånd ud. . . (ham) om at tage den, og trådte hen over kløften. Vandringsmanden tøvede lidt endnu, men føreren opmuntrede ham til at adlyde, og sagde forvisende: ”Tag min hånd; hånden slipper dig ikke.”

Kære unge venner: En, som er større end nogen menneskelig fører, kalder på jer til at følge Ham over tålmodighedens og selvopofrelsens højder. Stien er ikke let. . . . På hele vejen har Satan lagt faldfælder for fødderne for den uforsigtige. Men følger vi vor Fører, kan vi vandre fuldkomment sikkert; for stien er blevet banet og helliget af Hans fødder. Den kan være stejl og ujævn, men Han har befaret den; Hans fødder har trådt torne ned for at gøre vejen nemmere for os. Alle de byrder som vi kaldes til at bære, har Han Selv båret. Personlig kontakt med Ham, bringer lys og håb og kraft. Om dem, som følger Ham, siger Han: ”De skal aldrig i evighed gå fortabt, og ingen skal rive dem ud af min hånd.” Joh. 10,28.

Vi skal kun tage en dag ad gangen. Vi skal ikke gøre et livslangt arbejde på nogle få timer. Vi behøver ikke at se ængstelig ud i fremtiden; for Gud har gjort det muligt for os at overvinde hver dag.

Ved at udøve levende tro hver dag, vil vi besejre fjenden. Vi må søge Gud hver dag, og være besluttede på at vi ikke vil hvile i tilfredshed uden Hans nærvær. Vi bør våge og arbejde og bede som om det var den sidste dag vi havde fået tilstået.

Hvis du er på rette vej med Gud i dag, så er du redde, om Kristus skulle komme i dag.

.....

Kap. 9 – Kristus - centeret der hjemme

1. September 250

Edenhjemmet

Gud Herren plantede en have i Eden ude mod øst, og der satte han det menneske, han havde formet. 1. Mos 2,8

Det hjem (vore første forældres hjem) var ikke et strålende palads, men forskønnet af Guds egen hånd. Mennesker glæder sig i deres stolthed over storslåede og kostelige bygningsværker, og fryder sig over deres egne hænders værk; men Gud satte Adam i en have. Det var hans bolig. De blå himle var dens kuppel; jorden, med dens smukke blomster og levende græstæppe, var dens gulv; og bladklædte grene på de vældige træer var dens tronehimmel. Væggene var behængt med de fantastiske besmykkelser, den store Mesterkunstners håndværk.

Det var Guds hensigt at mennesket skulle finde lykken ved at værne om de ting han havde skabt, og at dens fornødenheder skulle dækkes med træernes frugter i haven.

Det hellige par var omgivet af en lektie for altid: at sand lykkes findes, ikke i trang til stolthed og luksus, men i fællesskab med Gud, igennem Hans skabte værker. Hvis mennesker ville opelske en større enfoldighed, ville deres skabte tilstand kunne besvare Guds hensigt langt bedre. . . . Hvad er den mest velhavendes ejendomme i sammenligning med den arv som den hovmodige Adam fik?

Edens have var en fremstilling af hvad Gud ønskede hele jorden skulle blive, og det var Hans mål at de skulle etablere andre hjem ligesom det han havde givet, idet menneskeslægten voksede i antal. Derved ville hele jorden blive besat hen ad tiden, med hjem og skoler hvor Guds ord og gerninger skulle studeres, og hvor studerende bedre og bedre vil kunne genspejle lyset fyldigt, og genspejle kundskaben om Hans herlighed, gennem endeløse tider.

.....

2. september 251

Det første ægteskab

Gud Herren sagde: "Det er ikke godt, at mennesket er alene. Jeg vil skabe en hjælper, der svarer til ham." 2. Mos 2,18

Mennesker er ikke gjort til at bo ensomt; det skulle være et socialt væsen. Uden ledsagelse, ville de skønne scener og glædelige opgaver i eden, ikke give den fuldkomne lykke. Endog fællesskabet med engle kunne ikke dække ønsket om sympati og kammeratskab. Der var ingen af samme natur at elske, at blive elsket af.

Gud selv gav Adam en ledsager. Han tilvebragte ”en hjælper der mødte ham” – en hjælper der var hans ledsagelse egnet, og som kunne være et med ham i kærlighed og forståelse. Eva blev skabt fra et ribben fra Adams side, og det betyder at hun ikke skulle kontrollere ham som hovedet, heller ikke trædes under hans fødder som en laverstående, men stå ved hans side som en lige, og blive elsket og beskyttet af

ham. En del af mennesket, ben af hans ben, og kød af hans kød, hun var hans andet selv; viser den tætte forening og hengivenhedens samhørighed som skulle være i dette forhold.

”Ingen hader jo sin egen krop, men nærer og plejer den.” Ef.5,29.

Gud fejrede det første ægteskab. Derved havde denne forordning universets skaber som ophavsmand. ”Ægteskabet skal holdes i ære” Hebr. 13,4; det var en af Guds første gaver til mennesker, og det er en af de to institutioner som, efter syndefaldet, Adam bragte med sig ud af Paradisets porte. Når de guddommelige principper erkendes og adlydes i denne sammenhæng, er ægteskabet en velsignelse; de vogter over slægtens renhed og lykke, de sørger for menneskets sociale behov, de ophøjer den fysiske, intellektuelle og moralske natur.

Familiebåndene er de tætteste, de ømmeste og mest hellige af alle på jorden. De var tiltænkt som en velsignelse for menneskene. Og de er en velsignelse hvor som helt ægteskabspagten indgås forstandsmæssigt, i frygt for Gud og efter nøje overvejelse af dets ansvar.

.....

3. september 252

To liv blandes.

Derfor forlader en mand sin far og mor og binder sig til sin hustru, og de bliver ét kød. 1.Mos.2,24

Gud har forordnet at der skulle være fuldkommen kærlighed og harmoni mellem dem som går ind ægteskabsforholdet. Lad brud og brudgom love over for hinanden, over for hele det himmelske univers, at elske hinanden som Gud har ordineret at de skal.

Om alle familier bør der være en hellig cirkel, som bør holdes ubrudt. Inden for denne cirkel har ingen anden person ret til at komme. Lad ikke manden eller hustruen lade nogen andre dele den tillid som alene tilhører dem selv. Lad enhver hellere give kærlighed end afkræve den. Opelsk det som er ædelt hos dig selv, og vær hurtig til at se de gode kvaliteter hos den anden.

Hengivenhed må være lige så klar som krystal og skøn i sin renhed, alligevel kan den være overfladisk fordi den ikke er blevet forsøgt og prøvet. Sæt Kristus først og sidst og bedst i alt. Se hele tiden på Ham, og din kærlighed til Ham vil blive dybere og stærkere dagligt, idet den underlægges prøvelser. Og idet jeres kærlighed til Ham vokser, vil jeres kærlighed for hinanden vokse sig dybere og stærkere.

Hvis Kristus, herlighedens håb, virkelig formes indvendig vil der være enighed og kærlighed i hjemmet. Med Kristus i hustruens hjerte vil der være en enighed med Kristus boende i mandens hjerte. De vil sammen stræbe efter de boliger, som Kristus er gået bort for at gøre rede, for dem som elsker ham.

Kun der hvor Kristus regerer, kan der være en dyb, sand og uselvisk kærlighed. Da vil sjæl knyttes til sjæl, og de to liv vil blandes i harmoni. Guds engle vil være gæster i hjemmet, og deres hellige nattevagt vil hellige ægteskabsværelset. (se ”Det Kristne hjem” kap 18)

Det lifligste billede af himlen er et hjem hvor Herrens Ånd regerer.

.....

4. september 253

En union for livet

Derfor er de ikke længere to, men ét kød. Hvad Gud altså har sammenføjet, må et menneske ikke adskille.» Matt. 19,6.

Ægteskabsløftet . . . lænker de to enkeltpersoners skæbne med bånd som ingen anden hånd end døden skal adskille.

I bjergprædiken erklærede Jesus tydeligt at ægteskabsbåndet ikke skulle opløses, undtagen utroskab mod ægteskabsløftet. ”Enhver,” sagde han, ”som skiller sig fra sin hustru af anden grund end utugt, forvolder, at der begås ægteskabsbrud med hende, og den, der gifter sig med en fraskilt kvinde, begår ægteskabsbrud.” Matt. 5,32

Jesus viste sine tilhørere tilbage til ægteskabsinstitutionen som den var ved skabelsen. . . . Ægteskabet og sabbaten har deres oprindelse som tvillinginstitutioner til Guds ære og til menneskenes bedste. Idet Skaberen forenede det hellige pars hænder i ægteskabet, formulerede han ægteskabsloven for alle Adams børn, til tidens ende. Det som den Evige Fader Selv erklærede for godt, blev loven til største velsignelse og udvikling for mennesker. Ligesom alle andre Guds gode gaver, som menneskene har fået betroet, er ægteskabet blevet fordærvet af synd; men det er evangeliets mål at genoprette dets renhed og skønhed.

Mænd og kvinder burde, i begyndelsen af deres ægteskabsliv, ransage sig selv til Gud. . . .

Hvor Guds Ånd regerer, vil der ikke være tale om usømmelighed i ægteskabsforholdet.

Selvom man kommer ud for vanskeligheder, forviklinger og modarbejdelser, så lad hverken mand eller kone nærer den tanke, at deres union er en fejltagelse eller en skuffelse. Bestem jer for at være alt for hinanden hvad der er overhovedet er muligt. Fortsæt med den første opmærksomhed. Opmuntre hinanden på enhver måde med at kæmpe livets kampe. Stræb efter at fremme hinandens lykke. Lad der være en

indbyrdes kærlighed, indbyrdes overbærenhed. Da vil ægteskabet, i stedet for at være enden på kærlighed, være som ved begyndelsen på kærligheden.

.....

5. september 254

Lad Gud herske

Hvis ikke Herren bygger huset, arbejder bygmestrene forgæves. Hvis ikke Herren våger over byen, våger vægteren forgæves. Sal. 127,1

Gud ønskede at Jorden skulle fyldes med glæde og fred. Han skabte mennesket for at det skulle leve lykkeligt, og han længes efter at fylde menneskehjerner med himlens fred. Han ønsker at familierne dernede skal være symbol på den store familie droppet.

Kristne hjem, etableret og styret i overensstemmelse med Guds plan, er en af de mest effektive organer for dannelse af kristen karakter og fremskyndelsen af Hans værk.

Hjemmet burde gøres til at det som ordet indbefatter. Det bør være et lille himmerig på jorden, et sted hvor hengivenheden opelskes, i stedet for at fortrænge den så meget. Vor lykke er afhængig af denne opdyrkelse af kærlighed, sympati og sand belevenhed for hinanden.

Lad dit hjem være sådan at Kristus kan gå ind som en varig gæst. Lad det være sådan at folk vil kende til det, som du har været sammen med Jesus, og lært af ham.

Det hjem hvor medlemmerne er venlige, og belevne kristne udover en vidtrækkende indflydelse for det gode. Andre familier bemærker resultaterne som kommer ud af et sådant hjem, og følger eksemplet. For deres del vil de vogte deres hjem mod ond indflydelse.

Himlens engle besøger ofte det hjem hvor Guds vilje vakler. Under den guddommelige nådes kraft, bliver et sådant hjem et sted opfriskning for de trætte pilgrimme. Selvet holdes fra at forsvare sig selv. Rigtige levevaner dannes. Andres rettigheder anerkendes nøje. Den tro som virker i kærlighed og renser sjælen står ved roret, og hersker over hele hjemmet.

Det største bevis på kristenhedens styrke som verden kan se, er den velordnede og veldisciplinerede familie. Denne vil anbefale sandheden mere end alt andet, for det er et levende vidne på dens praktiske kraft over hjertet.

.....

6. september 255

Den kærlighed der varer ved

Vældige vande kan ikke slukke kærligheden, floder kan ikke skylle den bort. Hvis en mand gav al sin rigdom bort for kærlighed, ville man da ringeagte ham? Højs. 8,7.

Kærlighed er en dyrebar gave, som vi modtager fra Jesus. Ren og hellig hengivenhed er ikke en følelse, men et princip. Dem som handler på sand kærlighed, er hverken ufornuftige eller blinde.

Den guddommelige kærlighed, der udspringer fra Kristus, ødelægger aldrig menneskelig kærlighed, men drager den med ind. Ved denne renses, ophøjes og forædles menneskelig kærlighed. Menneskelig kærlighed kan aldrig bære dens dyrebare frugter for den er forenet med den guddommelige natur og oplæres til at vokse mod himlen.

Sand kærlighed ikke en stærk, fyrig og heftig lidenskab. Tværtimod, er den stille og dyb i sin natur. Den ser udover det ydre, og tiltrækkes af kvaliteter alene. Den er vis og skiller sig ud, og dens hengivenhed er virkelig og bindende.

Hjerner der er fyldt med Kristi kærlighed kan aldrig gå helt ved siden af. Religion er kærlighed, og et kristent hjem er et hvor kærlighed regerer og finder udtryk i ord og handlinger i eftertænkning om venlighed og pæn opførsel.

Vore hjem må gøres til et Betel, vore hjerter et alter. Hvorend Guds kærlighed næres i sjælen, vil der være fred, der vil være lys og glæde.

Jesus ønsker at se lykkelige ægteskaber, lykkelige hjem.

Mænd og kvinder kan nå Guds ideal for dem, hvis de vil tage Kristus som deres hjælper. Hvad menneskelig forstand ikke kan gøre, vil Hans nåde udrette for dem som giver sig selv til Ham i kærlig tillid. Hans forsyn kan forene hjerter i bånd, der er af himmelsk oprindelse. Kærlighed vil ikke blot være en forandring af milde og smigrende ord. Himlens vævestol væver med rendegarn og islæt, dog mere fast, end nogen jordisk vævestol kan væve. Resultatet er ikke et almindeligt vævet stof, men en vævning der vil stå prøvelserne. Hjerte vil bindes til hjerte i gyldne kærligheds bånd som varer ved.

.....

7. september 256

Langt over perler

En dygtig kvinde, hvor findes hun? Hun er langt mere værd end perler. Hendes mand stoler på hende, det skorter ikke på udbytte. Ordsp. 31,10.11

Familiens lykke beror meget på hustruen og moderen.

Lad en ung mand søge een til at stå ved sin side, som er i stand til at bære sin del af livets byrder, een hvis indflydelse vil forædle og forfine ham, og som vil gøre ham lykkelig i hendes kærlighed.

Ægteskabet er ikke altid romantik, det har sine virkelige vanskeligheder og dens hjemlige omstændigheder. Hustruen må ikke betragte sig selv som en dukke, der skal opvartes, men som en kvinde; en der tager de virkelige byrder, ikke de indbildte, på sine skuldre, og leve et forstående og betænksomt liv, og viser hensyn til at der er andre ting der skal tænkes på end hende selv.

Et kendskab til hjemmepligter er uvurderlig for enhver kvinde. Der er utallige familier hvis lykke har lidt skibbrud på grund af hustruens og moderens ligeegyldighed.

Enhver pige bør lære at tage vare på de huslige opgaver i hjemmet, bære være kok, husholder, og syerske. Hun bør forstå alle de ting som det er nødvendigt, for husets frue at kende til.

Om nødvendigt kan en ung kvinde undvære franskkundskaber og algebra, eller endda klaveret; men det er absolut nødvendigt for hende at lave god brød, at sy pæne og egnede klæder, og effektivt udføre de mange pligter der hører til hushold.

”En klog hustru er fra Herren.” Ordsp. 19,14. ”Hendes mand stoler på hende, . . . ”
”Hun tager til orde med visdom, der er venlig belæring i hendes tale. Hun overvåger, hvad der sker i hendes hus, hun spiser ikke dovenskabens brød. Hendes sønner rejser sig og priser hende,” og siger: ”Der er mange dygtige kvinder til, men du overgår dem alle! Ordsp. 31,11, 26-29. Han som vinder en sådan hustru ”finder en god ting, og opnår Herrens gunst.

8. september 257

Kærlighed står prøven

Han har ført mig til vinhuset, på skiltet over mig står: Kærlighed. i' Højs. 2,4

Før hun giver sin hånd i ægteskabet, bør enhver kvinde spørge hvorvidt ham, som hun er ved at forene sin skæbne med, hvorvidt han er hende værdig? Hvad er der sidst blevet skrevet om ham? Er hans liv rent? Er den kærlighed som han udtrykker af ædel og ophøjet karakter, eller er det blot en følelsesmæssig eftergivenhed? Har han karaktertræk som vil gøre hende lykkelig? Kan hun finde sand fred og glæde i hans hengivenhed? Får hun lov til at bevare sin individualitet, eller må hendes dømmekraft og samvittighed overgives til sin mands styring? Som en Kristi discipel, er hun ikke sin egen; hun er blevet købt for en pris. Kan hun ære Frelserens krav som de største? Vil legeme og sjæl, tanker og hensigter, bevares rene og hellige? Disse spørgsmål har en vital betydning for enhver kvindes velbefindende, som går ind i ægteskabsforhold.

Hvis du er velsignet med gudfrygtige forældre, så søg råd hos dem. Åben jeres håb og planer for dem, lær de lektier som deres livserfaringer har lært dem, og I vil beskyttes mod mange hjertesorger. Frem for alt, gør Kristus til jeres rådgiver. Studer Hans Ord i bøn.

Lad en ung kvinde under en sådan vejledning kun acceptere, en som livsledsager som har rene, mandige karaktertræk, en som er flittig, stråbsom og ærlig, en som elsker og frygter Gud.

Hjertet længes efter menneskekærlighed, men denne kærlighed er ikke stærk nok, eller ren nok, eller dyrebar nok til at erstatte Jesu kærlighed. Kun i sin Frelser kan hustruen finde visdom, styrke og nåde til at imødekomme livets bekymringer, ansvar og sorger. Hun bør gøre Ham til sin styrke og hendes vejleder. Lad kvinden give sig selv til Kristus før hun giver sig selv til nogen jordisk vej, og ikke gå i et forhold som konflikter med dette.

Det er kun i Kristus at en ægteskabsalliance kan dannes sikkert. Menneskekærlighed burde trække de næreste bånd fra den guddommelige kærlighed. Kun der hvor Kristus regerer kan der være en dyb, sand og uselvisk hengivenhed.

9. september 258

Solskin eller skygger?

Træk ikke på samme hammel som de vantro! For hvad har retfærdighed med lovløshed at gøre, eller hvad har lys til fælles med mørke? 2. Kor. 6,14

En af de største farer der truer Guds folk i dag, er selskabet med ugudelige; især ved at forene sig selv i ægteskabet med ikke-troende.

Hundredvis har ofret Kristus og himlen for at gifte sig med uomvendte personer. . . . Ægteskabslivets lykke og velstand beror på parternes enhed. Hvordan kan det kødelige sind komme i harmoni med det sind som er optaget i Kristi sindelag? . . . Der er en bestandig forskel i smag, tilbøjelighed og i målsætning. Hvis den troende ikke, ved sin vedvarende standhaftighed for princippet, vinder den forhærdede, vil han, som det bliver mere almindeligt, miste modet og sælge sine religiøse principper for et fattigt kammeratskab med én, som ikke har forbindelse med Himlen.

Dem som bekender sig til sandheden, tramper på Guds vilje, ved at gifte sig med ikke-troende; de vil miste hans gunst og gøre et bittert arbejde for angeren. Den ikke-troende kan have en fremragende moral; men det at han eller hun ikke har

besvaret Guds krav, og har negligeret så stor frelse, er tilstrækkelig årsag til at en union ikke fuldbyrdes.

Fra Salomons inspirerede skrifter står der: ”Havde hans hustruer vendt hans hjerte til andre guder, så han ikke var helljertet med Herren sin Gud.” 1. Kong. 11,4 Lad erindringen om Salomons frafald være til advarsel for enhver sjæl, til at undgå den samme skæbne.

Hvis mænd og kvinder har for vane at bede to gange om dagen før de overvejer ægteskab, bør de bede fire gange om dagen når en sådan beslutning er taget. Ægteskabet er noget der vil påvirke jeres liv, både i denne verden og i den kommende.

Med mindre I ikke vil have et hjem, hvor skyggerne aldrig vil forsvinde, så skal I ikke forene jer med en der er en fjende til Gud.

10. september 259

Et partnerskab som arbejder

For en mand er sin hustrus hoved, ligesom Kristus er kirkens hoved og sit legemes frelser. Ef.5,23

Herren har indsat manden som hustruens hoved for at være hendes beskytter; han er familiens hus-bånd der binder medlemmerne sammen, ligesom Kristus er menighedens hoved, og det mystiske legemes Frelser. Lad enhver husbond, som påberåber at elske Gud, studere Guds krav til hans position ret omhyggeligt. Kristi autoritet udøves i visdom, i al venlighed og høflighed; så lad husbonden udøve sin magt og efterligne det store Hoved i menigheden.

Husbonden bør huske på at meget af opdragelsesarbejdet af hans børn, påhviler moderen. . . . Dette bør fremkalde hans ømmeste følelser, og i omsorg lette hendes byrder. Han bør opmuntre hende til at støtte sig til hans store kærlighed.

Hverken manden eller hustruen bør på ingen måde forsøge at udvise herskermæssig kontrol. Forsøg ikke at tvinge hinanden til at vige for jeres ønsker. Dette kan I ikke gøre og stadig bibeholde hinandens kærlighed. Vær venlig, tålmodig, overbærende, eftertænksom og høflig. Ved Guds nåde vil det lykkes for jer at gøre hinanden lykkelige, sådan som I har lovet i jeres ægteskabsløfte.

Ægteskabet, en union for livet, er et symbol på unionen mellem Kristus og Hans menighed. Den ånd som Kristus viser mod Sin menighed er den ånd som Manden og hustruen skal udvise over for hinanden. Hvis de elsker Gud højest, vil de elske hinanden i Herren. . . . I deres gensidige selvfornægtelse og selvopofrelse, vil de være en velsignelse for hinanden. . . .

Gud ønsker at hjemmet skal være det lykkeligste sted på jorden, symbolet på hjemmet i himlen. Ved at bære ægteskabets ansvar i hjemmet, og kæder deres interesser sammen med Jesus Kristus, sætter lid til Hans arm og Hans forsikring, kan mand og hustru dele en lykke i denne union som Guds engle kan rose. Ægteskabet gør ikke mennesker mindre nyttige, men styrker dem.

11. september 260

Konger og dronninger

Med visdom bygges et hus, med forstandighed grundfæstes det. Ordsp. 24,3

I Guds plan for Israel havde enhver familie et hjem på landet, med tilstrækkelig plads til at opdyrke det. Derved blev der fremskaffet både midler og givet en tilskyndelse til et nyttigt, arbejdsomt og selvunderholdende liv. Og ingen menneskers anvisninger har nogen sinde forberedt den plan.

Jorden har velsignelser skjult i sine dybder, for dem som har mod og vilje og udholdenhed til at samle dens rigdomme. Fædre og mødre som har et lille stykke land og et hyggeligt hjem er konger og dronninger.

En dyr bolig, raffinerede møbler, opvisning, luksus og magelighed, skaber ikke betingelser for et lykkeligt og nyttigt liv. Jesus kom til denne jord for at udrette det største arbejde der nogen sinde er blevet gjort blandt mennesker. Han kom som Guds ambassadør, for at vise os hvordan vi skal leve, for at få det bedste ud af det. Hvad var vilkårene den uendelige Fader valgte til Sin Søn? Et afsondret hjem på Gallilæas bakker; et hjem med ærligt, respektfyldt arbejde; et liv i sin enkelthed; daglig kampe med vanskeligheder; selvopofrelse, sparsommelighed, og tålmodig glædelig tjeneste; studietimen ved Sin moders side, med skriftrullen åbnet op; den stille dragen eller den grønne dals skumring; naturens hellige prædiken; studiet om skabelsen og forsynet; og sjælens fællesskab med Gud – dette var vilkårene og anledningerne for Jesu tidlige liv

Lad det være jeres første mål at lave et behageligt hjem. Vær sikker på at der skabes rammer som vil lette arbejdet og fremme sundhed og bekvemmelighed. . . .

Udstyr jeres hjem med gode og enkle ting, ting som kan klare at blive brugt, som nemt kan holdes rene, og erstattes uden den store omkostning. Ved at udvise smag, kan I danne et meget enkelt hjem, attraktivt og tiltrækkende, hvor der er kærlighed og tilfredshed.

12. september 261

Hjemmets kronende rigdom

Som en frugtbar vinstok er din hustru i dit hus. Som nyplantede oliventræer sidder dine sønner omkring dit bord. - Sal. 128,3

Børn og unge er Guds særlige rigdom

Når to danner en familie, . . . og der ikke er børn til at udvise tålmod, overbærenhed og sand kærlighed over for, har man brug for at være påpasselige for at selvisheden ikke får overherredømmet, så I selv ikke bliver centeret, og I selv forlanger den opmærksomhed, omsorg og interesse som I ikke jer forpligtet at yde andre.

Omsorg og hengivenhed til afhængige børn fjerner råheden i vor natur, gør os omhøjertede og sympatiske, og har en indflydelse der udvikler ædlere elementer i vor karakter.

Efter at hans første søn var født, opnåede Enok en højere erfaring; han blev draget i et tættere forhold til Gud. Han indså mere til fulde sin egne forpligtelser og ansvar som en Guds søn. Og idet han så barnets kærlighed til sin far, dets enkle tillid til hans beskyttelse; idet han nærrede dyb og inderlig omhed i sit eget hjerte for den førstefødte søn, lærte han en dyrebar lektie om Guds forunderlige kærlighed til mennesker i form af gaven i Sin Søn, og denne tillid må Guds børn have til deres himmelske Fader.

Jeg har en meget omhøjertet interesse for alle børn. . . . Jeg har ydet omsorg for mange børn, og Jeg har altid mærket at denne forening med barndommens enkelthed var til stor velsignelse for mig. . . .

Den sympati, overbærenhed og kærlighed som er nødvendig for at have med børn at gøre, vil være en velsignelse for ethvert hjem. De vil blødgøre og underlægge sådanne karaktertræk hos dem som behøver at være mere venlige og rolige. Et barns tilstedeværelse i et hjem formidler og renses. Et barn som opdrages i Herrens frygt er en velsignelse. . . .

Jeres sønner og døtre er yngre medlemmer af Guds familie. Han har betroet dem i jeres varetægt, til at opdrage og uddanne dem for himlen.

Det lille barns hjælp, som tror på Kristus, er ligeså dyrebart i Hans øjne, som englens er omkring Hans trone.

.

13. september 262

Hvilken form for arv?

Og Manoa spurgte: "Når nu dine ord går i opfyldelse, hvad skal der så ske med drengen, og hvordan skal vi bære os ad med ham?" Dom. 13,12.

Det som blev sagt til Menoas hustru indeholder en sandhed som mødre i dag ville gøre klogt i at studere.

Barnet vil påvirkes til godt eller ondt ved mødrenes vaner. Hun må selv kontrolleres af principfasthed, og må praktisere mådehold og selvfornægtelse, hvis hun vil give sit barn lykke.

Hvis hun vakler før sit barns fødsel, hvis hun er selvisk, vranten og fordringsfuld, vil hendes barns natur bære mærkerne af hendes forkerte opførelse. . . . Men hvis hun holder urokkeligt fast ved det rigtige, hvis hun er venlig, hofflig og uselvsk, vil hun give sit barn disse karaktertræk.

Og fædre såvel som mødre er involverede i dette ansvar. Begge forældre overfører deres egne karaktertræk, mentale og fysiske, deres temperament og appetit til deres børn. . . . Enhvers faders og moders spørgsmål bør være: "Hvad skal vi gøre før det barn som vil blive født til os?" Mange har taget let på effekten af forældrenes indflydelse; men den belæring der blev sendt fra himlen til disse hebraiske forældre var . . . at vise hvordan vor Skaber ser på denne sag.

Moderen som er en egnet lærer for sine børn må, før deres fødsel, forme selvfornægtelsens og selvkontrollens vaner; for hun overfører sine egne egenskaber til dem, hendes egne stærke eller svage karaktertræk. Sjeløfjenden forstår dette meget bedre end mange forældre gør. Han vil bringe fristelser over moderen, vidende om at han, hvis hun ikke modstår ham, kan gennem hende påvirke hendes barn. Moderens eneste håb er hos Gud. Hun kan fly til Ham efter nåde og styrke. Hun vil ikke søge hjælpen forgæves. Han vil sætte hende i stand til at overføre kvaliteter til sine efterkommere, som vil hjælpe dem til at vinde succes i dette liv og til at vinde evigt liv.

.

14. september 263

Mønster for børn og unge

Og drengen voksede op, blev stærk og fyldt med visdom, og Guds nåde var over ham. Luk. 2,40

Jesus er vort eksempel. . . . Det er i Hans hjemmeliv at Han er mønster for alle børn og unge.

Hans moder var Hans første menneskelige lærer. Fra hendes læber og fra profeternes bogruller, lærte Han om himmelske ting. . . . Hans indgående kendskab til skrifterne viser hvor ihærdige Hans første år gik med studiet af Guds Ord. . . . Fra Hans første år af havde Han et formål: Han levede til velsignelse for andre.

I Sin ungdom, arbejdede Han sammen med sin fader i tømmerværkstedet. . . . Fra Hans barndom af var Han et forbillede for lydighed og flid. Han var en behagelig solstråle i hjemmekredsen. Trofast og munter gjorde Han Sin del, udførte de ydmyge opgaver som Han blev kaldet til at gøre i Sit beskedne liv.

Kristi liv var ydmygt, fri for affektation eller opvisning. Han levede for det meste i fri luft. . . . Fuglene, naturens blomster der dækkede markerne med deres dejlige skønhed, de majestætiske træer og knejsende bjerge, ujævne klipper og masser af bakker, alt havde en særlig yndest for Ham. . . . Afsondret fra ethvert menneskeligt øje, havde han samtaler med Sin himmelske Fader. Hans moralske styrke blev styrket, ved Sin mellemkomst og fællesskab med Gud.

Det er forældres dyrebare privilegium at samarbejde i oplæringen af børn hvordan der drikkes glædeligt af Kristi liv, ved at lære at følge Hans eksempel. Frelserens første år var nyttige år. Han var Sin moders hjælper i hjemmet; og Han var ligeså oprigtig i opfyldelsen af Sin opgave da han udrettede pligter i hjemmet og arbejdet ved tømmerbænken, som da Han var engageret i Sin offentlige tjenestegerning.

Enhver ung som følger Kristi eksempel i trofasthed og lydighed i Hans beskedne hjem, kan påberåbe sig de ord Han sagde ved Faderen gennem Helligånden: "Se min tjener, ham støtter jeg, min udvalgte, i ham har jeg fundet velbehag." Es. 42,1

.

15. september 264

Det største arbejde af alle

Vore sønner er som planter, der er fuldvoksne i deres ungdom; vore døtre er som hjørnestolper, udskåret til en paladsbygning. Ps. 144,12.

Det mest omhøjertede bånd er det mellem moderen og hendes barn.

Børn der er bragt i enhver moders varetægt har et helligt hverv fra Gud. "Tag denne søn, denne datter," siger Han, "oplær dem for Mig; giv det en karakter slebet efter billedet af et palads, så han må skinne i Herrens sale for evigt."

Dette formnings-, forædlings- og poleringsarbejde er moderens. Barnets karakter skal udvikles. Moderen må indgravere en mindeplade i hjertet med lektioner som udholdenhed for evigheden.

Barnets oplæring er det største arbejde der nogen sinde er betroet dødelige mennesker. Barnet tilhører Herren, og fra det tidspunkt er det et barn i sin moders arme, det skal oplæres for Ham.

For børnene bør hjemmet være det mest attraktive sted i verden, og moderens tilstedeværelse bør have den største opmærksomhed. . . . Ved en mild opdragelse, i kærlige ord og handlinger, kan mødre binde deres børn til deres hjerter.

Der er en Gud der oppe, og lyset og herligheden fra Hans trone der hviler over den trofaste moder, idet hun forsøger at uddanne hendes børn til at modstå det ondes indflydelse. Intet andet arbejde kan sættes hende lige i vigtighed. Som kunstneren skal hun ikke male en smuk form på lærredet, eller som billedhuggeren udhugge den af marmor. Hun skal ikke ligesom kunstneren udforme en pæn tanke i ordenes kraft, eller som musikanten udtrykke det skønneste stykke musik. Det er hendes opgave, med hjælp fra Gud, at udvikle ligheden til det guddommelige i menneskesjælen.

På kongen har sin trone ikke noget større arbejde end moderen har. Moderen er dronning over hendes hushold. Hun har magt til at forme hendes børns karakter, så de kan udrustes til det højere evige liv. En engel kan ikke bede om en højere mission.

.

16. september 265

Familiens husbond

Og fædre, gør ikke jeres børn vrede, men opdrag dem med Herrens tugt og formaning. Ef. 6,4

Så stort som moderens arbejde er, bør det aldrig glemmes at faderen også har en del at gøre i uddannelse og opdragelsen af sine børn. . . . Især når børnene kommer op i årene er der brug for faderens indflydelse, i enighed med moderen, at beherske, styre og vejlede.

En Kristen far er husbånd i familien, der binder dem tæt til Guds trone. Hans interesse for børn må aldrig dø hen. En Fader som har drenge i familien bør aldrig efterlade disse nervøse drenge helt til moderens varetægt. . . . Han bør gøre sig til deres kammerat og ven. Han bør gøre sig umage for at holde dem fra onde selskaber. . . . Han bør tage flere af byrderne på sig, og gøre alt i sin magt for at lede sin drenge til Gud.

Når børnene mister deres selvkontrol og siger lidenskabelige ord, bør forældrene være tavse et øjeblik. . . . Tavshed er guld, og vil gøre mere for at bringe anger, end nogen andre ord kan udtrykkes. Satan er glad, når forældre irriterer deres børn ved at sige hårde og vrede ord. . . . "Fædre, I må ikke tirre jeres børn, så de mister modet." Kol. 3,21 Lad jeres stilhed hjælpe dem til genoprette et propert tankesæt.

Ved en venlig og retfærdig ledelse, bør fædre såvel som mødre binde deres børn til sig, med stærke ærbødigheds, taknemmeligheds og kærligheds bånd, og bør optænde en alvorlig længsel efter retfærdighed og sandhed deres unge hjerter.

Medens moderen søger at indplamentere gode principper, bør faderen se efter at de dyrebare frø ikke kvæles af ondskabens vækst. Der er brug for Hans strenge disciplin, så hans børn kan lære fasthed og selvkontrol.

Kristne fader, arbejd venligt og tålmodigt for jeres børns lykke. Stræb efter at vende deres hjerter til Retfærdighedens Sols klare stråler. Lær dem ved forskrift og eksempel at Kristi ånd er godgørenhedens ånd.

.

17. september 266

Holdte styringens tøjler

Børn, adlyd jeres forældre i Herren; for det er ret og rigtigt. Ef. 6,1

Guds vilje er himlens lov. Så længe som den lov var reglen for livet, var hele Guds familie hellig og lykkelig. Men da den guddommelige lov blev overtrådt, blev misundelse, jalousi og strid indført, og en del af himlens beboere faldt. Så længe som Guds holdes i hævd i vore jordiske hjem, vil familien være lykkelig.

En af de første lektier, et barn behøver at lære, er lydighed. Før det er gammelt nok til at tænke, må det lære lydighed.

Moderen er hjemmets dronning, og børnene hendes undersåtter. Hun skal beherske sit hjem med omhu, med sin moderlige værdighed. Hendes indflydelse i hjemmet skal være stå over alt andet.

Egenviljen bør aldrig have lov til at gå urettesat hen. Barnets fremtidige vel kræver, venlig elskelig men fast disciplin. . . . Det er umuligt at beskrive de onde følger det afføder at overlade et barn til sin egen vilje.

En ryggeløs styring – der samtidig holder linierne fast, og samtidig fastholder det som er blevet fordømt – ødelægger et barn.

Ensartet fasthed og uformindsket kontrol er nødvendig for enhver families opdragelse. Sig at du mener det, overvej dine handlinger, og gennemfør det som du siger uden at fravige det.

Forældrenes kraft bør altid være fornuftig; der bør udtrykkes venlighed, ikke ved tåbelig eftergivenhed, men ved klog ledelse. Forældre skal lære deres børn venlighed, uden at skælde ud eller kværulere, søge at binde de små hjerter ved kærlighedens bløde tråde.

En blanding af autoritetens og kærlighedens påvirkning vil gøre det muligt at holde fast og venligt på familiestyrets tøjler. Et enkelt øje på Guds kærlighed og på hvad vore børn skylder ham, vil holde os fra løsgæthed og fra at anerkende det onde.

.

18. september 267

Spind hengivenhedens tråde

”Men vær gode mod hinanden, vær barmhjertige og tilgiv hinanden, ligesom Gud har tilgivet jer i Kristus.” Ef. 4,32.

Princippet som er med i formaningen, ”Vær hinanden hengivne i broderkærlighed.” (Rom. 12,10), lægger grundlaget for indre lykke.

Ubehøvelthed, klager, og vrede lukker Jesus ud fra boligen. Jeg så at Guds engle vil fly fra et hjem, hvor der er ubehagelige ord, irritationer og strid.

Mild optræden, glad samtale og elskelige handlinger vil binde børns hjerter til deres forældre med hengivenhedens tråde, og vil gøre mere for at gøre hjemmet tiltrækkende end de mest sjældne smykker, der kan købes for guld, kan udrette.

Der bør altid værnes om øm hengivenhed mellem mand og hustru, forældre og børn, brødre og søstre. Hastige ord bør standses, og der bør endog ikke være noget der ligner mangel på kærlighed til hinanden. . . . Børn skal respektere og ære deres forældre, og forældre skal vise tålmodighed, venlighed og hengivenhed til deres børn. Enhver bør i enhver mulig måde søge en måde at behage og gøre familiekredeens medlemmer lykkelige.

Venlighedens handlinger . . . vil binde hjerterne sammen, og vil drage dem tættere til Hans hjerte fra hvem alle gavmilde impulser udspringer. De små opmærksomheder, de små kærlighedshandlinger og selvopofrende handlinger, som flyder ud fra livet så roligt som duften fra en blomst – dette udgør ikke så lille en del af livets velsignelser og lykke.

Oh, hvilke stråler af blødhed og skønhed skinner frem i vor Frelseres daglige liv! Hvilken liflighed flyder fra Hans nærhed! Den samme ånd vil åbenbares i Hans børn. Dem, som Kristus bor hos, vil blive omgivet af en guddommelig atmosfære. Deres hvide renhedsklæder vil dufte af Herrens have. Deres ansigter vil genspejle lyset fra Hans ansigt, gør stien klarere for de snublende og trætte fødder.

.

19. september 268

Arbejde sammen

Bær hinandens byrder, således opfylder I Kristi lov. Gal.6,2.

Børn såvel som forældre har vigtige pligter der hjemme. De bør oplæres i at de er en fast del af hjemmefundamentet. De får mad, tøj, kærlighed og omsorg; og de bør reagere på mange af disse nådegaver ved at tage deres del af hjemmepligterne, og bringe al mulig lykke ind i familien.

Endog de små burde oplæres til at tage del i det daglige arbejde, og bør få lov til at føle at der er brug for deres hjælp og den værdsættes. De ældre bør være deres forældre assistenter, gå ind i deres planer, og dele deres ansvar og byrder. Lad fædre og mødre tage tid til at undervise deres børn, lad dem vise at de værdsætter deres hjælp, ønske tillid, og glæde sig over deres kammeratskab, og børnene vil ikke tøve med at besvare. Forældrenes byrde vil ikke blot blive lettet, og børnene få praktisk oplæring af uvurderlige værdi, men hjemmets bånd vil styrkes og karakterfundamenterne vil uddybes.

Arbejde er godt for børn; de er lykkeligere over at få nyttig beskæftigelse en større del af tiden; deres uskyldige fornøjelser befinder sig godt med en stor appetit efter succesrig udførelse af deres opgaver. Arbejde styrker både muskler og sind. Mødre må danne små dyrebare hjælpere i deres børn.

Guds billigelse hviler med kærlig vished over børn, som glædeligt tager deres del i hjemmelivets opgaver, deler faderens og moderens byrder.

Hvis børn var oplært til at betragte hverdags ydmyge pligter som den handlingsvej de har fået anvist af Herren, hvor meget mere fornøjeligt og ærværdigt ville deres arbejde så ikke vise sig. At udføre enhver pligt som var det for Herren, omgærer den ydmygeste beskæftigelse med en charme, og danner kæde for jordens medarbejdere med hellige væsener, som gør Guds vilje i himlen.

.

20. september 269

”Dine sønner vil jeg frelse”

”Dette siger Herren: Fangerne skal tages fra krigeren, voldsmandens bytte skal befries. Jeg vil kæmpe mod dem, der kæmper mod dig, og dine sønner vil jeg frelse. Es. 49,25.

De unge er Satans særlige angrebsmål.

Hvor vi end går hen, står kampen uophørligt på. Masser af unge er fejlet bort af ondskabens overvældende tidevandsbølge. Hos alle alvorlige kristne rejser spørgsmålet sig: ”Hvorfor og hvorfor, i et land med bibler og kristen lære, kan sjælefjenden udøve en så mægtig og så uindskrænket en magt over vore unge?” Årsagen er tydelig. Forældre forsømmer deres højtidelige pligt.

Hvis en mark ligger uopdyrket hen, vil der visselig vokse ukrudt op. Sådan er det med børn. Hjertets jord ligger uopdyrket hen, Satan sår sin vredens og hadets, selvisheden og stolthedens frø, og de vil hurtigt spire op, og bære en høst som forældre høster i fortrydelse. De ser deres frygtelige fejltagelse - for sent.

En af tegnene på ”de sidste dage” er børns ulydighed mod deres forældre.

Oprørets synd mod forældres myndighed, ligger i grundlaget for ulykke og kriminalitet i verden i dag.

Jesus elsker børn og unge. Han glæder sig når Han ser Satan stødes tilbage, i hans anstrengelser for at overvinde dem. Mange af de unge er i overhængende fare gennem mangfoldige fristelser, men Frelseren har den ømmeste sympati for dem, og han sender Sine engle til at bevogte og beskytte dem. Han er den gode Hyrde, der altid er parat til at opsøge det fortabte og forvildede får.

For Sine børn står forældre i Guds sted, og de vil stå til regnskab for om de har været trofaste mod det hverv de er blevet betroet.

[Kristne forældre,] vær sande over for det I har fået betroet. Gud vil hjælpe jer. Under vejledning af Ham, vil jeres børn vokse op til velsignelse og ære i dette liv og i det kommende liv.

.

21. september 270

Små børn kan være kristne

Men Jesus sagde: »Lad de små børn være; I må ikke hindre dem i at komme til mig, for Himmeriget er deres.« Matt. 19,14

Gud ønsker at alle børn i den spæde alder skal være Hans børn, der adopteres i Hans familie. Skønt de er unge, kan unge være medlemmer af troens familie, og have den dyrebareste erfaring.

Jeg var elleve år gammel da lyset brød ind i mit hjerte. Jeg havde gudfrygtige forældre, som alle måder prøvede at gøre deres børn bekendt med deres himmelske Far. Vi sang Guds pris i vort hjem. Hver morgen og aften havde vi familiebøn. Der var otte børn i familien, og vore forældre benyttede enhver anledning til at lede os til, at give vore hjerter til Jesus.

Børn er meget modtagelige for evangeliets lære; deres hjerter skal åbne op for guddommelig indflydelse, og være stærke nok til at beholde de lektier de modtager. De små børn kan være kristne, med en erfaring efter de år de har haft.

Lykkelige er de forældre hvis liv er en sand genspejling af det guddommelige, så at Guds løfter og befalinger vækkes i barnets taknemmelighed og ærbødighed; forældre hvis ømhed, retfærdighed og langmodighed tolkes af barnet som Guds kærlighed, retfærdighed og langmodighed; og som barnet lærer at elske, have tillid til og adlyde forældrene ved, og lærer barnet at elske, have tillid og adlyde sin Fader i himlen. Forældre som giver et barn en sådan gave, har beriget det med en større rigdom end rigdommene igennem alle tider – en skat der varer evigt.

Lad aldrig jeres børn tro at de ikke er Guds børn, før de er gamle nok til at blive døbt.

Hvis meget unge børn oplæres rigtigt, kan de få et rigtigt syn på deres status som syndere på deres vej til frelse, gennem Kristus.

Lad forældrene arbejde i tro og bøn for deres hjem, indtil de med glæde kan komme til Gud og sige: ”Og jeg og de børn, Herren har givet mig.” Es. 8,18

.....

22. september 271

At glæde sig over Guds Ord

Disse ord, som jeg i dag befaler dig, skal ligge dig på sinde, og du skal gentage dem for dine sønner; du skal fremsige dem, både når du er hjemme, og når du er ude, når du går i seng, og når du står op. 5. Mos. 6,6,7

Vor himmelske Far overså ikke børnene, da han gav Sit Ord. Af alt det mennesker har skrevet, hvor noget kan tage et sådant greb i hjertet; er der da noget andet som kan vække de smås interesse end beretningerne i bibelen? I disse simple beretninger gøres grundsætningerne i Guds lov mere klart.

Sabbatsskolen giver forældre og børn en dyrebar anledning til at studere Guds Ord. . . . Forældre, sæt hver dag en lille tid til side hver dag til at studere sabbatsskolektien med jeres børn. . . . Forældre, så vel som børn, vil få gavn af dette studium. Lad de vigtigere passager i skriften knyttes til lektier som huskes, ikke som en opgave, men som et privilegium. . . .

Hold system i skriftstudierne i jeres familier. Forsømt alt af timelig art; . . . men forvis dig om at sjælen får føde af livets brød.

Mange drager nytte af at nyde Hans Ord. . . Selvkontrollens vaner dannes og styrkes. Barnkommens svagheder – pirrelighed, vildskab, selvished, forhastede ord, lidenskabelige handlinger - vil forsvinde, og i stedet udvikles manddommens og kvindens kristne nådegaver.

Vi må erkende Helligånden som var oplyser. Ånden elsker at henvende sig til børn, og få dem til at opdage Ordets skatte og skønheder. De løfter som den Store Lærer udtaler vil fange sanserne og besjæle barnesjælen med en åndelig kraft som er guddommelig. I rette sindelag vil der vokse en fortrolig til guddommelige ting, som vil være som en barrikade mod fjendens fristelser.

.....

23. september 272

Den bedste tid på dagen

Herre, om morgenen hører du min stemme, morgenen fremlægger jeg min sag spejder efter svar. Sal. 5,4.

Hvis der er et tidspunkt hvor noget hjem må være et bedehus, så er det nu.

I ethvert kristent hjem bør Gud æres med morgen- og aftenofringer i bøn og lovprisning. Børn bør oplæres til at respektere og ære bedestunden. Det er kristne forældres opgave, morgen og aften, ved alvorlig bøn og vedholdende tro, at sætte hegn omkring deres børn.

Morgen og aften andagtsstunderne bør være den lifligste og mest givtige tid på dagen. Lad det være klart at der i disse timer ikke må komme forstyrrende og uvenlige tanker ind; at forældre og børn samles for at mødes med Jesus, og indbyde dem til hellige engles samvær i hjemmet. Lad andagten være kort og fuld af liv, tilpasset til anledningen, og varieret fra tid til anden. Lad alle forene sig i bibellæsningen, og lære og gentage Guds lov ofte.

I menigheden derhjemme skal børn lære at bede og stole på Gud. . . . Kom i ydmyghed, med et hjerte fuld af ømhed, og med en fornemmelse for de fristelser og farer der ligger foran dig og foran dine børn; og binde dem i tro til alteret, bede indstændigt for Herrens omsorg for dem. Oplær børnene til at give deres enkle ord i bøn. Fortæl dem at Gud glæder sig over at de beder til ham.

Vil himlens Herre gå forbi sådanne hjem, og ikke efterlade nogen velsignelser der? Nej, slet ikke. Tjenende engle vil vogte børnene som er derved helliget til Gud. De hører lovpris sendes op, troens bøn, og de bærer anmodningerne til Ham som tjener i Sit folks helligdom, og ofrer Hans fortjenester for deres skyld.

Bibelberetningerne og lignelsernes skønne lektier, den rene enkle undervisning i Guds hellige ord, er åndelig føde for dig og dine børn. Oh, hvilket arbejde ligger foran dig! Vil du gribe fat i det i kærlighed til og frygt for Gud?

.....

24. september 273

Syng på livets vej

Lykkeligt det folk, der forstår at hylde dig, Herre, i lyset fra dit ansigt vandrer de. Sal. 89,16

Ligesom da Israels børn rejste gennem ørknene, opmuntrede deres vej med musik og hellig sang, beder Gud Sine børn i dag at opmuntre deres pilgrimsfærd. Der er ikke så mange andre midler der kan fæstne Hans ord i hukommelsen, end at gentage dem i sang. Og en sådan sang har en underfuld kraft. Den har kraft til at underlægge den primitive og udannede natur; kræfter til at opildne tankerne og . . . fremme harmoni i handlingen. . . . Det er en af de mest effektive midler til at indprente

hjertet med åndelig sandhed. Hvor ofte er det ikke sådan at den hårdt belastede sjæl, og det nemt fortvivlede hjerte, hurtigt genkalder nogle guddommelige ord fra den længst glemte barndomssang, og fristelserne mister deres magt. . . . Lad der være sang i hjemmet, sange der er liflige og rene, og der vil ikke være så mange kritiserende ord, og flere muntre, håbefulde og glædesfyldte ord.

Jesus tog venlighed og taksomhed med i Sit arbejde. . . . Ofte udtrykte Han glæde i Sit hjerte ved at syng salmer og himmelske sande. Ofte hørte Nazarets indbyggere Hans stemme opløfte sig i pris og taksigelse til Gud. Han havde samfund med himlen i sang; og når Hans ledsagere beklagede sig over arbejdets byrde, blev de opmuntret med den liflige melodi fra Hans læber. Det var som om Hans pris jog onde engle på flugt, og fyldte stedet med liflig duft, som røgelse.

Med sangens stemme bød han morgenlyset velkommet. Han lyttede til lærkernes muntre sang for deres Gud, og samstemte Sin røst med lovprisningens og taksigelsens røst.

Sang er et våben som vi altid kan bruge mod modløshed.

Taksigelsens, prisens og glædens stemme høres i himlen. Englenes stemmer i himlen forener sig med Guds børns stemmer på jorden, idet de tilskriver ære, herlig og pris til Gud og til Lammet for den store Frelse er er gjort.

Lad os lære englenes sang nu, så vi må syng den når vi tilslutter os deres rækker.

.....

25. september 274

Dagenes dag

Mine sabbatter skal I holde hellige; de skal være tegn mellem mig og jer, så I kan forstå, at jeg er Herren, jeres Gud. Ez. 20,20

Sabbaten bør gøres så interessant for vore familier at dens ugentlige tilbagevenden vil hilses velkommen med glæde.

Sabbatsskolen og bedemødet udgør kun en del af sabbatten. Den del der er overladt til familien bør være den mest hellige og dyrebare stund af alle sabbatens timer.

I børns sind bør sabbatstanken være bundet op med skønheden i naturlige ting. . . . Lykkelig er den fader og moder som kan lære deres børn Guds skrevne ord med illustrationer fra naturens bogs åbne sider; som kan samles under grønne træer, i den friske og rene luft, for at studere Ordet og for at syng pris til Faderen der oppe.

Lad forældrene gå sammen med deres børn i det gode vejr i markerne og lundene. Fortæl dem midt blandt naturens skønne ting, årsagen til sabbatens institution. Beskriv Guds store skabelsesværk for dem. Fortæl dem at jorden var den hellig og skøn, da den kom fra Hans hånd. Enhver blomst, enhver busk, ethvert træ, besvarer dens Skabers hensigt. . . . Vis at det var synd som ødelagde Guds perfekte arbejde; at torne og tidsler, sorg, smerte og død, er alt sammen resultatet af ulydighed mod Gud. Påbyd dem at se hvordan jorden, selvom den er ødelagt af syndens forbandelse, stadig åbenbarer Guds godhed.

Hvis vi kan opelske en skønhed i sjælen, inden i os, der svarer til skønheden i naturen omkring os, vil der være en blanding af guddommelige og menneskelige agenter.

Idet solen går ned, så lad bønnens stemme og prisens sang markere afslutningen af de hellige timer og indbyd Guds nærhed gennem arbejdsugens bekymringer.

Derved kan forældre gøre sabbaten til det den bør være: den glædeligste dag i ugen. De kan lede deres børn til at betragte den som en glædens dag, dagenes dag, hellig for Herren, ærværdig.

.....

26. september 275

Himlens kongelige kåbe

Også en dreng kendes på sine gerninger, om hans handling er ren og retskaffen. Ordsp. 20,11

Bedre end nogen anden stor arv, som du kan dine børn, vil være et sundt legemes gave, et sundt sind og en ædel karakter.

De lektier vi har lært, de vaner vi har dannet, i løbet af barndommens år, har mere at gøre med dannelse af karakter og retning af livet, end hvad oplæringen i efterfølgende år har.

Gud har ikke tilbageholdt nogen velsignelse der er nødvendig for dannelse af barndommens og ungdommens karakter, efter det guddommelige mønster de har fået i Jesu ungdom.

Jesu fysiske tilstand, såvel som Hans åndelige udvikling, er lagt foran os, med ordene: ”Og barnet voksede,” og ”voksede op til.” I barndommen og ungdommen bør der gives særlig opmærksomhed på fysisk udvikling. Forældre bør oplære deres børn til gode spise- og drikkevaner, klæde og motion, så der vil lægges et god grundlag for et sundt helbred senere. . . . Dette sætter børn og unge i en gunstig position, så at de, med den rette religiøse oplæring, kan være ligesom Kristus, vokse sig stærk i ånden.

Lad de unge og de små børn lære, at de selv vælger den kongelige kåbe der er vævet i den himmelske vævestol, de ”fine linnedklæder, rene og hvide” (Åb. 19,8), som alle de hellige fra jorden vil bære. Denne klædning, Kristi egen pletfrie

karakter, er givet frit til ethvert menneske. Men alle som modtager den, vil tage imod den og bære den her.

Lad børnene lære at når de åbner deres sind for rene og elskelige tanker og gør elskelige og hjælpsomme gerninger, klæder de dem selv med Hans skønne karakterklædning. Denne klædning vil gøre dem smukke og elskede her, og vil herefter være deres adgangstillet til Kongens palads. Hans løfte er: ”De skal vandre med mig i hvide klæder, for det er de værdige til.” Åb. 3,4

.....

27. september 276

Et tilflugtssted

Glem ikke gæstfriheden, for ved at være gæstfrie har nogle uden selv at vide det haft engle som gæster. Heb. 13:2.

Vor sympati skal overvælde selvets grænser og lukke familiemurene. Der er dyrebare anledninger for dem, som vil gøre deres hjem til en velsignelse for andre.

Vi er i en verden af synd og fristelse; overalt omkring os går sjæle tabt uden Kristus, og Gud ønsker at vi skal arbejde for dem på en hver mulig måde. Hvis du har et behageligt hjem, så indbyd de unge som ikke har et hjem til det, dem som har brug for hjælp, som længes efter sympatiske og venlige ord, for respekt og høflighed.

Vore hjem bør være et tilflugtssted for unge som fristes. Mange af dem står ved en skillevej. Enhver indflydelse, ethvert indtryk er afgørende for valg og sætter deres skæbne nu og senere. Det onde indbyder dem. Tilflugtsstederne gøres klare og attraktive. De byder enhver som kommer velkommen. Alle omkring os er unge og har ikke et hjem, og mange har hjem som ikke har en hjælpende, opløftende kraft, og de unge drives i ondskab. . .

Disse unge behøver at få rakt en hånd ud i forståelse. . . Hvis vi ville indbyde dem til vore hjem og, omgive dem med en kærlig hjælpsom indflydelse, ville der være mange som glædeligt vender deres skridt til den opadgående sti.

Bønnestunden gør sit indtryk på dem, som lader sig underholde, og blot et besøg kan betyde sjælens frelse fra død.

Lad de besøgende se, at vi tilstræber os en tillem্পning af Kristi vilje. . . .

Atmosfæren i et sandt kristent hjem er fyldt med fred og hvile. Et sådant eksempel vil ikke være uden virkning.

Idet I åbner jeres dør for Kristi trængende og lidende, byder I de usynlige engle velkommen. I indbyder til følgeskab med himmelske væsener. De bringer en hellig atmosfære af glæde og fred. De kommer med pris over deres læber, og et besvarende vindpust høres i himlen. Alle barmhjertige handlinger danner musikken der.

.....

28. september 277

En cirkel der altid gør sig større

Tilskynd drengen til at følge den vej, han skal gå, selv når han bliver gammel, vil han ikke vige fra den. Ordsp.22,6

Fædre og mødre bør se at en opgave påhviler dem i at vejlede de unge i hengivenhed, at de på være passende ledsagere. De bør . . . således forme børnenes karakter fra de første år, så de vil være rene og ædle, og vil tiltrækkes det gode og sande. . . .

Sand kærlighed er et højt og helligt princip, i det hele taget anderledes i karakter fra den kærlighed, som vækkes af impulser, og som pludseligt dør, når den prøves hårdt. Det er ved troskab mod pligterne i forældrenes hjem, som skal berede dem selv for deres egne hjem. Lad dem her udøve selvfornægtelse, og vise venlighed, høflighed, og kristen sympati. En sådan kærlighed vil varme i hjertet, og han som kommer fra et sådant hjem, for at stå som familiens overhoved, vil vide hvordan der arbejdes for hendes lykke, som han har valgt som livsledsager.

Fædre og mødre, I skal i dette liv opbygge en karakter som vil hjælpe jer til at udruste jeres børn for det fremtidige evige liv. Et liv som vil hjælpe dem til at forme en sådan karakter, så at I ikke skammes ved at se dem selv som forældre, og se dem tage vare på deres egne børn, og I selv får glæde deraf.

Lad dem, som overvejer ægteskab veje alle anskuelser og overvåge hvordan karakteren udvikler sig hos dem, som de påtænker at forene deres livsskæbne med.

Tag Gud og jeres gudfrygtige forældre med på råd, unge venner. Bed over dette. . . .

. Det skridt som du er ved at tage, er et af de vigtigste i jeres liv, og bør ikke tages forhastet. Så længe I kan elske, så gør det ikke i blinde.

Lad ethvert skridt mod ægteskabsalliancen være karakteriseret af beskedenhed, enkelthed, oprigtighed og en alvorlig målsætning for at behage og ære Gud.

.....

29. september 278

Et klart og helligt lys

Så I kan være uangribelige og uden svig, Guds lydefrie børn midt i en forkvaklet og forvildet slægt, hvor I stråler som himmels lys i verden. Fil 2,15.

Hjemmets mission går ud over dens egne medlemmer. Det kristne hjem skal være en forbilledlig lektie, der illustrer fortræffeligheden i livets sande principper. Langt mere kraftfuldt end nogen prædiken som kan holdes, er indflydelsen fra et sandt hjem på menneskehjertet og liv. Idet de unge forlader et sådant hjem, er de lektier de har lært blevet givet videre. Livets ædler principper er indføres i andre hjem, og en opløftende indflydelse virker i fællesskabet.

Fra ethvert kristent hjem bør et helligt lys skinne frem. Kærlighed bør åbenbares i handling. Den bør flyde ud i alle hjemmets forbindelser, vise sig selv i tænksom venlighed, i høflighed og uselvisk optræden. Der er hjem hvor dette princip gennemføres – hjem hvor Gud dyrkes, og den sandeste kærlighed regerer. Fra disse hjem stiger der morgen- og aftenbønner op til Gud som liflig røgtelse, og Hans nådegaver og velsignelser stiger ned over de bedende som morgendug. . . . Alle kan se at der er en indflydelse i gang i familien, som påvirker børnene, og at Abrahams Gud er hos dem. Hvis de hjem med bekendende kristne havde en rigtig indflydelse dannet, vil de udøve en mægtig indflydelse for godt. De vil i virkeligheden være ”verdens lys.”

Han som udlever kristendommen i hjemmet vil være et klart og skinnende lys over alt.

Uanset hvor lille en lampe er, kan den, hvis den holdes brændende, være middel til lys for mange andre lamper. Vort virkefelt kan virke snævert, . . . dog har vi forunderlige muligheder ved at bruge trofast de anledninger vi har i vore egne hjem. Hvis vi vil åbne vore hjerter og hjem for livets guddommelige principper, vil vi blive kanaler for strømme med livgivende kraft. Fra vore hjem vil der flyde helbredende strømme, der bringer liv og skønhed og frugtbarhed, hvor der nu er goldhed og død.

.....

30. september 279

En velkomst til himmelhjemmet

Luk portene op, så et retfærdigt folk kan drage ind, et folk, som holder fast ved troskab. - Es. 26,2.

Livet på jorden er begyndelsen til livet i himlen.

Vi er børn af den himmelske konge, medlemmer af den kongelige familie, arvinger af Gud, og medarbejdere med Kristus. De boliger som Kristus er gået bort for at berede, skal kun tage imod de sande og de rene, dem som elsker og adlyder hans ord. . . . Hvis vi vil nyde evig lykke, må vi opelske religion i hjemmet. . . . Fred, harmoni, hengivenhed og lykke bør der værnes vedvarende om hver dag, indtil disse dyrebare ting bliver i deres hjerter som udgør familien.

Det som gør karakteren så smuk i hjemmet er det som vil gøre den så smuk i de himmelske boliger.

Hvis vi viser Kristi karakter her, holder alle Guds bud, vil vi opmuntres og velsignes af glimtene fra det behagelige hjem i de boliger, som Jesus er gået bort for at berede.

Lad alt det som er skønt i vort jordiske hjem minde os om krystal floden og grønne marker, bølgende træer og levende kilder, den skinnende by og de hvidklædte sangere, i vort himmelske hjem – hvis skønhedsverden ingen kunstner kan gengive, eller dødelig tunge beskrive.

Der vil den kærlighed og sympati som Gud har plantet i sjæle, finde sin sande og lifligste udfoldelse. Det rene fællesskab med hellige væsener, det harmoniske sociale liv, sammen med salige engle og med de trofaste gennem alle tidsalder, det hellige fællesskab der binder hele familien i himlen og på jorden sammen – vil alt sammen være det, som erfares herefter. . . . Med uudsigelig glæde skal vil gå ind til ufaldne væseners fryd og visdom.

Det er forældrenes privilegium at tage deres børn med sig til porten til Guds by, og sige: Jeg har prøvet at opdrage mine børn til at elske Herren, og gøre Hans vilje, og ære ham.” For disse vil porten være vidt åben, og forældre og børn vil gå ind.

.....

Kap. 10 – En renset menighed

1. oktober 280

Kære for Guds hjerte

Glemmer en kvinde sit diende barn? Glemmer en mor det barn, hun fødte? Selv om de skulle glemme, glemmer jeg ikke dig. Se, i mine hænder har jeg tegnet dig, dine mure har jeg altid for øje. Es. 49,15.16

Kristi menighed er meget dyrebar i Hans øjne. Den er det, der indeholder Hans juveler, folden der omgærdet Hans hjord.

Kristus ”elskede menigheden, og gav sig selv hen for den.” Ef. 5,25. Den er købt for Hans blod. Vi ser Guds guddommelige Søn gå rundt iblandt de syv guldløsestager. Jesus Selv forsyner disse brændende lamper med olie. Han er den der tænder flammen. ” I ham var liv, og livet var menneskers lys. Joh. 1,5 Ingen

lysestage, inden menighed, skinner af sig selv. Fra Kristus udstråler al dets lys. . . .
Fra Herren Gud den Almægtige og fra Lammet kommer lyset.

Til tider synes Herren at have glemt færene Hans menighed er i, og den skade dens fjender har forvoldt. Men Gud har ikke glemt den. Intet i verden er så nært for Guds hjerte, som Sin menighed. Det er ikke Hans vilje at verdslige fremgangsmåder skal fordærve menighedens historiebog. Han efterlader ikke Sit folk og lader Satans fristelser overvinde Sit folk.

Gud erklærer at selvom en moder kan glemme sit barn, ”vil jeg dog ikke glemme jer.” Gud tænker med den største bekymring på sit folk og holder en erindringsbog foran Sig, så Han aldrig kan glemme det barn Han har i Sin varetægt.

”Et menneskeligt bånd kan bryde,
Ven vil vise sig utro mod ven,
Mødre holder op med at værne om sine egne,
Himlen og jorden fjerner sig til sidst;
Men ingen forandringer
kan komme ind i Jehovas kærlighed.”

.
2. oktober 281

En tilflugtsby

For Herren har udvalgt Zion, han har ønsket det som sin bolig: Det er mit hvilested til evig tid, her ønsker jeg at bo. Sal. 132,13.14

Gennem flere hundrede års forfølgelse, kampe og mørke, har Gud understøttet Sin menighed. Ikke en mørk sky er faldet ned over den, som han ikke har gjort forberedelser til; ikke en modstandskraft som har rejst sig for at modvirke Hans arbejde, har Han ikke har forudset. Alt er fundet sted, som Han har foreskrevet. Han har ikke svigtet Sin menighed, men har i profetiske erklæringer indprentet hvad vil ske, og det som Han har indgydt profeterne til at forudsige er ved at ske. Alle hans mål er ved at være fuldbyrdede. Hans love er blevet kædet sammen med Hans trone, og ingen ond kraft kan ødelægge det. Gud har bevogtet og inspireret sandheden; og den vil sejre over al modstand.

Under de åndeligt formørkede tider, har Guds menighed været som en stad sat på en bakke. Fra tid til anden er himlens rene doktriner, gennem efterfølgende generationer, blevet udfoldet inden for dens grænser. Det er skuepladsen for Hans nåde, hvori Han glæder sig over at åbenbare Sin kraft for at forvandle hjertene.

Menigheden er Guds fæstningsværk, Hans tilflugtsby, som Han skærmer om i en oprørsk verden. Ethvert forræderi mod menigheden er forræderi mod Ham, som har købt menneskeheden med Sin enbårne Søns blod. Fra begyndelsen af, har trofaste sjæle fortsat menigheden på jorden. I alle tidsaldre har Herren haft Sine vagtmænd, som har frembåret et trofast vidnesbyrd for den generation de levede i. Disse skildvagter gav advarselsbudskabet; og da de blev kaldet til at lægge deres rustning fra sig, tog andre arbejdet op. Gud bragte disse vidner ind i et pagtsforhold hos Sig, forenede menigheden på jorden med menigheden i himlen. Han sendte Sin engle ud for at tjene Sin menighed, og helvedets porte var ikke i stand til at få overhånd mod Sit folk.

Gud elsker Sine børn med en uendelig kærlighed. For Ham er det dyrebareste mål på jorden, Hans menighed.

.
3. oktober 282

Gud vil tage sig af sin menighed.

”Går du gennem vand, er jeg med dig, gennem floder, skyller de ikke sammen over dig; går du gennem ild, bliver du ikke forbrændt, flammen brænder dig ikke. Es. 43,2

Gud har en menighed på jorden, som er Hans udvalgte folk, som holder Hans bud. Han leder, står ikke på strandkanten, ikke en her og en der, men et folk.

Der er ingen grund til at tvivle, ikke være bange for at værket ikke vil lykkes. Gud er i værkets hoved, og han vil bringe alt i orden. Hvis noget trænger til at justeres ved værkets hoved, vil Gud tage sig af det, og arbejde på at rette alle fejl. Lad os kunne tro på at Gud kan føre det ædle skib, som bringer Guds folk sikkert i havn.

Da jeg rejste fra Portland i Maine til Boston, for mange år siden, kom en storm over os, og de store bølger kastede os frem og tilbage. Lysekronerne faldt, og bagagen

rullede fra side til side, som bolte. Passagererne var opskræmte, og mange skreg og ventede at de skulle dø.

Efter en tid kom lodsens ombord. Kaptajnen stod nær ved lodsens idet han tog roret, og udtrykte frygt for den retning som skibet var på. ”Vil du tage roret?” spurgte lodsens. Kaptajnen var ikke klar til dette, for han vidste at han manglede erfaring. Da blev nogle af passagererne urolige og sagde at de var bange for at lodsens ville kaste dem mod klipperne. ”Vil du tage roret?” spurgte lodsens; men de vidste at de ikke kunne styre roret.

Når du tror at værket er i fare, så bed: ”Herre stå ved roret.” Før os igennem problemerne. Bring os sikkert i havn.” Har vi ingen grund til at tro at Herren vil bringe os sejr igennem? . . .

Med dine begrænsede tanker kan du ikke forstå hele Guds forsyn for værket. Lad Gud tage sig af Sit eget værk.

.
4. oktober 283

Domstimens budskab

Jeg så endnu en engel flyve midt oppe under himlen; den havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, og for alle folkeslag og stammer, tungemål og folk, og englen sagde med høj røst: Frygt Gud og giv ham ære, for timen er kommet, da han dommer. Åb. 14,6.7

En retstående, helhjertet landmand, som var blevet ledt til at betvivle Skriftens guddommelige autoritet, ønskede alligevel at kende sandheden oprigtigt, var det menneske som Gud havde udvalgt til at fremføre proklamationen om af Kristi andet komme.

Gud sendte Sin engel til at lede ham at ransage profetierne. . . . Han så at jordens beboere levede i denne verdens histories afsluttende scener, alligevel vidste de det ikke. . . . Gud kaldte ham til at forlade hans gård. . . . Med skælven begyndte Wiliam Miller at udbrede Guds riges mysterier for folk, føre sine tilhørere ned gennem profetierne til genkomsten.

Tusindvis blev ledt til at gribe den sandhed Wiliam Miller prædikede, og Guds tjenere blev oprejst i Elias ånd og kraft til at proklamere budskabet. . . . Og idet den højtidelige advarsel om at undfly den kommende vrede blev udbasuneret, modtog mange som var i kirkerne det helbredende budskab; de så deres frafald, og med bitre angsttårer og dyb sjælspine, ydmygede de dem selv for Gud.

Herrens særlige velsignelse, både i synderens omvendelse og åndslivets genoplivning blandt kristne, bevidner at budskabet var fra himlen.

Med klarhed gav de troende . . . grundene til hvorfor de forventede deres Herre i 1844. Deres modstandere kunne ikke komme med argumenter mod de mægtige grunde, der blev givet.

Erklæringen: ”Timen for hans dom er kommet,” peger til det afsluttende værk i Kristi tjeneste for menneskers frelse. Denne erklæring fremholder en sandhed som må proklameres, indtil Frelserens mellemkomst skal ophøre, og Han skal vende tilbage til jorden for at tage Sit folk med Sig.

.
5. oktober 284

Lys gennem mørket.

Kast altså ikke jeres frimodighed bort, den bærer en stor løn i sig. For I har brug for udholdenhed, så I kan gøre Guds vilje og få det, som han har lovet. Hebr. 10,35.36

Helligdomsemnet var nøglen som låste op for skuffelsens mysterium i 1844. Det åbner op for et fuldstændigt system af sandhed, sammenhængende og harmonisk, og viser at Guds hånd har ført den store Adventbevægelse.

Da fremholdte adventister at jorden, eller en del af den, var helligdommen. De forstod at renselsen af helligdommen var en udrensning af Jorden med den sidste dags ild, og at dette ville finde sted ved Genkomsten. Herfra konkluderedes det at Kristus ville komme tilbage til jorden i 1844.

Men det fastlagte tidspunkt var passeret, og Herren viste sig ikke. De troende vidste

at Guds ord ikke kunne svigte; deres fortolkning af profetien må være forkert; men hvor var fejltagelsen?

I deres undersøgelse lærte de at der ikke er noget bevis i skriften som understøtter det populære syn at jorden er helligdommen; men de fandt en fuld forklaring om helligdomsømmet i Bibelen, helligdommens natur, placering og tjenester.

Dem som lyset i det profetiske ord så at Kristus, i stedet for at komme til jorden ved afslutningen af de 2300 dage i 1844, gik ind i det allerhelligste i den himmelske helligdom, for at udføre det sidste forsonings- og forberedelsesarbejde før Hans genkomst. . . .

Nu så de ham igen i det Allerhelligste, deres medfølede ypperstepræst, der snart viser sig som deres konge og udfrier.

Ved at følge ham i tro, kom de også til at se menighedens afsluttende arbejde. De havde en klarere forståelse af første og anden engles budskaber, og var rede til at modtage og give verden den tredje engels højtidelige advarsel fra Åbenbaringen 14.

.

6. oktober 285

Babylon er faldet

Og en anden engel fulgte efter og sagde: Faldet, ja, faldet er det store Babylon, som skænkede op for alle folkeslagene af sin utugts harmes vin. Åb. 14,8

Den anden engels budskab i Åbenbaringen 14 blev først forkyndt i sommeren 1844, og det havde da en mere direkte adresse til menighederne i de Forenede Stater, hvor domsadvarelsen var blevet proklameret vidt og bredt for det meste afvist, og hvor frafaldet i kirkerne var stort. Men den anden engels budskab nåede ikke sin fulde opfyldelse i 1844. Da erfarede menighederne et moralsk fald, en følge af deres afvisning af lyset i Adventbudskabet; men det fald var ikke fuldstændigt. Idet de fortsatte med at forkaste de åndelige sandheder for denne tid, er de faldet lavere og lavere. Det kan dog endnu ikke siges at "Babylon er faldet, . . . fordi hun har fået alle folkeslag til at drikke af hendes utugts vredens vin." Hun har endnu ikke fået alle folkeslag til dette. Frafaldet er endnu ikke nået sit højdepunkt.

Bibelen erklærer at før Herrens komme, vil Satan arbejde "med al kraft og med løgnetegn og løgneunders og med alt uretfærdighedens bedrag over for dem," og "de ikke har taget imod kærlighed til sandheden, så de kunne blive frelst. Derfor sender Gud vildfarelsens magt over dem, så de tror på løgnen. 2. Tess. 2,9-11. Ikke før denne tilstand er nået, og kirkenes forening med verden har udbredt sig ud over hele kristenverden, før er Babylons fald ikke fuldført. Forandringen er progressivt voksende, og den fuldstændige opfyldelse af Åbenbaringen 14,8 er stadig fremtid.

Uanset det åndelige mørke og den fremmedgørelse overfor Gud som er i kirkerne, som udgør Babylon, vil det sande legeme af Kristi efterfølgere stadig kunne findes i deres fællesskab. Der er mange af disse som aldrig har set de særlige sandheder for denne tid.

.

7. oktober 286

Den sidste højtidelige advarsel

Og en tredje engel fulgte efter dem og sagde med høj røst: »Hvis nogen tilbeder dyret og dets billede og sætter dets mærke på sin pande eller hånd, skal han også drikke Guds harmes vin, skænket uforyndet i hans vredes bæger. Åb. 14,9-10

Idet Jesu tjenstegerning afsluttede i det hellige, og Han gik ind i det allerhelligste, og stod foran arken med Guds lov inden i, sendte Han en anden mægtig engel med et tredje budskab til verden. Dette budskab kom for at sætte Guds børn frem på deres vagtposter, idet de fik vist at fristelsens og trængslens time var foran dem.

Dette symbol (dyret), som de fleste protestanter havde troet på, repræsenterer pavemagten.

"Dyrets billede" viser dette fra protestantismens frafald, som vil udvikles, når de protestantiske kirker skal søge hjælp fra civile myndigheder til at gennemtvinge deres dogmer. . . .

Som tegn på den katolske kirkes autoritet, skriver paven traktaten "Grunden til at ændre sabbaten til søndag." . . . Er sabbatens ændring da blot tegnet, eller mærket på den romerske kirkes autoritet – "dyrets mærke"?

Søndagshelligholdelse er endnu ikke dyrets mærke, og vil ikke være det før et dekretet går ud om at få mennesker til at holde denne afguderiske sabbat.

Og dette er det ikke før spørgsmålet er sat tydeligt frem for folk, og bliver sat i valget mellem Guds bud og menneskers bud, at dem som fortsætter med at overtræde vil modtage "dyrets mærke."

Når Gud sender så vigtige advarsler til mennesker at de bringes ved hellige engles erklæringer, der flyver under himmelhøvelvingen, forlanger Han at enhver person der er begavet med fornuft at give agt på budskabet.

.

8. oktober 287

Hvem skal tage imod Guds segl?

Og jeg så en anden engel stige op fra solens opgang med den levende Guds segl. Den råbte med høj røst til de fire engle, som det var givet at skade jorden og havet: »Skad ikke jorden eller havet eller træerne, før vi har beseglet vor Guds tjenere på deres pander.« Åb. 7,2,3

Den levende Guds segl vil kun blive sat på den, som bærer Kristi lighed i karakter.

Ligesom voksen indprentes i seglet, ligeså indprentes sjælen i Guds Ånd og beholder Kristi billede.

Det er lydighed mod Guds bud, som former karakteren efter guddommelig lighed.

Seglet på Guds lov findes i det fjerde bud. Kun dette, af alle ti, bringer både Lovgiverens navn og titel frem for øjesyn. Det erklærer at Han er himlens og jordens Skaber, og derved viser Hans krav på ærbødighed og gudsdyrkelse over alle andre. Bortset fra denne forskrift, er der intet i tibudsloven der viser hvilken autoritet loven er givet ved.

Israelitterne satte et tegn af blod over deres døre, for at vise at de var Guds ejendom. På samme måde vil Guds børn i denne tidsalder bære det tegn, som Gud har udpeget. De vil sætte sig selv i harmoni med Guds hellige lov. Et mærke sættes på enhver af Guds folk, lige så sandelig som et mærke blev sat over dørene på hebræernes boliger, for at beskytte folk fra generelt fordærv. Gud erklærer: "Også mine sabbatter gav jeg dem som tegn mellem mig og dem, så de kunne forstå, at jeg, Herren, helliger dem." Ez. 20,12.

Lige så snart at Guds folk er beseglede på deres pander – det er ikke et segl eller mærke der kan ses, men en anbringelse i sandheden, både forstandsmæssigt og åndeligt, så de ikke kan røres – lige så snart er Guds folk er beseglet og forberedt på at rystelsen vil det komme. Faktisk er det allerede begyndt; Guds domme er nu over landet, så vi kan vide hvad kommer.

.

9. oktober 288

Guds ideal for sin menighed

For at føre kirken frem for sig i herlighed, uden mindste plet eller rynke, hellig og lydefri. Ef. 5,27.

Herren Gud er en nidkær Gud; alligevel bærer han over med synder og overtrædelser fra Sit folk i denne slægt. Hvis Guds folk havde vandret efter Hans råd, ville Guds værk være skredet frem, sandhedens budskaber ville være blevet frembåret til alle folk som bor på hele jordens overflade. . . . men fordi folk er ulydige, utaknemmelige, uhellige, ligesom det gamle Israel, er tiden forlænget så alle kan høre det sidste nådesbudskab proklameret med en høj røst. Herrens værk er blevet forhindret, beseglingen er blevet forsinket. Mange har ikke hørt sandheden. Men Herren vil give dem en chance til at høre og blive omvendt.

Hvad gør du . . . i det store beredelsesarbejde? Dem som forener sig med verden får den verdslige formgivning og bereder sig til dyrets mærke. Dem som ikke stoler på selvet, som ydmyger sig selv for Gud og renser deres sjæle ved at adlyde sandheden – disse modtager den himmelske formgivning og bereder sig for Guds segl på deres pander. Når dekretterne kommer frem og mærket påstemples, vil deres karakter forblive rene og pletfrie for evighed. Nu er det tid til beredelse. Guds segl vil aldrig sættes på en uren mands eller kvindes pander. Det vil aldrig sættes på den ærgerrige og verdenselskende mands eller kvindes pander. Det vil aldrig sættes mænds og kvinders pander med falske tunger og bedrageriske hjerter. Alle som modtager seglet må være uden plet overfor Gud – ansøgere til himmelen.

Hvis hver enkelt sjæl vil modtage den levende Guds segl, må han høre Herrens ord, og gøre det punktligt. Der er ikke noget så slemt som vilkårlig religion, hvis mennesker vil have et sted i Guds familie.

Nu er det tiden, hvor de fire engle holder de fire vinde tilbage, for at forvise vort kald og udvælgelse.

.....

10. oktober 289

Menighedens prøvelse

Så fryd jer da, himle og I som har bolig i dem! Men ve over jorden og havet, for Djævelen er kommet ned til jer med stort raseri, fordi han ved, at hans tid er kort. - Åb. 12,12

Dem som holder Guds bud og Jesu tro vil føle dragens og dens hæres vrede. Satan regner verden som sine undersåtter, han har vundet kontrol over de frafaldne menigheder; men her er en lille gruppe som modstår hans overherredømme. Hvis han kunne udslutte dem fra jorden, ville hans sejr være fuldstændig. Idet han påvirkede de hedenske nationer til at udslutte Israel, ligeledes vil han i nær fremtid opføre jordens onde kræfter til at udslutte Guds folk. . . . Deres eneste håb er i Guds barmhjertighed; deres eneste forsvar vil være bøn.

Den prøvende erfaring som kom til Guds folk i Esters dage var ikke specielt rettet på de dage. Åbenbareren, der ser ned gennem tiderne til tidens afslutning, har erklæret: "Og dragen rasede mod kvinden og gik hen for at føre krig mod hendes øvrige børn, som holder fast ved Guds bud og ved Jesu vidnesbyrd." Åb. 12,17. Nogle som i dag lever på jorden vil se disse ord gå i opfyldelse.

Satans vrede øges efterhånden som hans tid bliver kortere, og hans bedrageriske og ødelæggende arbejde vil nå sin kulmination i trængselstiden.

Frygtelige scenerier af overnaturlig karakter vil snart blive åbenbaret i himlene, i tegn fra mirakelvirkende dæmoners kræfter. Djævlens ånder vil gå ud af jordens riger og til hele verden, for at fastholde dem i bedrag, og tilskynde dem til at forene sig med Satan i hans sidste kamp mod himlens regering. Disse organer, herskere og undersåtter vil ligeså blive bedragede.

Dem som søger efter sandheden, så de kan adlyde den i kærlighed, er dem som ophidser hans (Satans) ondsindethed og oprører hans vrede. Han kan aldrig svække dem, så længe de holder sig tæt til Jesus.

.....

11. oktober 290

Elias og den moderne menighed

Se, jeg sender profeten Elias til jer, før Herrens dag kommer, den store og frygtelige. Mal. 3,24

De afsluttende ord fra Malakias er en profeti om det arbejde som skal gøres i forberedelse til Kristi første og andet komme.

Dem som bereder vejen for Kristi andet komme er fremstillet som den trofaste Elias, idet Johannes kom i Elias' ånd for at berede vejen for Kristi første komme.

Vort budskab må være lige så direkte som Johannes var. Han irrettede konger for deres uretfærdighed. Uanset den fare hans liv var i, sløvede han aldrig sandheden i sine læber. . . .

I denne tid, hvor frafaldet er næsten universelt, kalder Gud på Sine budbringere til at proklamere Hans lov i Elias' ånd og kraft. Idet Johannes døber beredte et folk for Kristi første komme, henlede han deres opmærksomhed til de ti bud. Vi skal uden usikker røst give budskabet: "Frygt Gud, og giv ham ære; for hans domstime er kommet." Med den alvor som karakteriserede Eliasprofeten og Johannes døber skal vi kæmpe for at bane vej for Kristi andet komme.

Guds domstime er kommet, og på medlemmerne af Hans menighed på jorden påhviler et højtideligt ansvar, at advare dem som står, som om de stod på kanten til evig fortabelse.

Alle kan gøre noget i værket. Ingen vil erklæres skyldfrie for Gud, medmindre de har arbejdet alvorligt og uselvisk for sjæles frelse.

Jeres pligter kan ikke lægges over på andre. Ingen andre end jer selv kan gøre jeres arbejde. Hvis du tilbageholder jeres lys, vil nogen efterlades i mørke, på grund af din forsømmelse.

Herren har en plads til enhver i hans store plan.

.....

12. oktober 291

En sabbatsholdende kirke

Og dragen rasede mod kvinden og gik hen for at føre krig mod hendes øvrige børn, som holder fast ved Guds bud og ved Jesu vidnesbyrd. Åb. 12,17

I Åbenbaringens det tolvte kapitel fremstilles den store konflikt mellem den lydige og ulydige.

Tegnet på lydighed er helligholdelse af sabbaten i det fjerde bud.

Sabbaten er testen på denne generation. Ved at adlyde det fjerde bud i ånd og sandhed, vil mennesker adlyde alle tibudslovens forskrifter. For at opfylde dette bud må man elske Gud højest, og udvise kærlighed mod alle de skabninger som han har gjort.

Tiden kommer hvor Guds folk vil mærke forfølgelsens hånd, fordi de helligholder den syvende dag. . . . Det syndige menneske, som tænker at ændre tider og love, og som altid har modsat sig Guds folk, vil få love til at gennemtvinge overholdelse af den første dag i ugen. Men Guds folk skal stå fast for Ham.

Lad ingen give efter for fristelse og blive mindre ivrig i sin sympati for Guds lov, på grund af dens ringeagt; for det er netop det som skulle få os til at bede af hele vort hjerte og sjæl og stemme: "Det er tid at gribe ind, Herre, de har brudt din lov." Sal.119,126 Derfor vil jeg ikke vende mig til forræderen, på grund af den universelle foragt, da Gud vil forherliges og æres mest af min loyalitet. . .

Skal Syvende dags Adventister slække på deres hellighed når alle deres evner og kræfter skal sættes på Herrens side; når et ubøjeligt vidnesbyrd, ædelt og oploftende, skal komme fra deres læber? "Derfor elsker jeg dine befalinger mere end det rene guld." Sal.119,127 Når Guds lov hånes mest og bringes allermest i vanry, da er det tid for enhver sand Kristi efterfølger . . . at stå ubøjeligt for den tro som er blevet overbragt de hellige.

.....

13. oktober 292

Åndens gaver

Om Åndens gaver, brødre, vil jeg ikke holde jer i uvidenhed. . . . Det, som Ånden åbenbarer, får hver enkelt til fælles gavn. 1. Kor. 12,1.7.

Paulus erklærer at Åndens gaver og manifestationer blev fastsat i menigheden "indtil vi alle når frem til enheden i troen og i erkendelsen af Guds søn, til at være et fuldvoksnet menneske, en vækst, som kan rumme Kristi fylde." Ef. 4,13.

Alle mennesker modtager ikke den samme gave, men enhver af Mesterens tjenere er blevet lovet nogle af Åndens gaver.

Herren har behov for alle slags dygtige medarbejdere. "Og han har givet os nogle til at være apostle, andre til at være profeter, andre til at være evangelister og andre til at være hyrder og lærere for at udruste de hellige til at gøre tjeneste, så Kristi legeme bygges op." Ef. 4,11.12.

I direkte forbindelse med scenerne for Guds store dag, har Herren ved profeten Joel lovet en særlig manifestation af Sin Ånd. Joel 2,28. Denne profeti fik en delvis opfyldelse ved Åndens udgydelse på pinsefestens dag; men den vil nå sin fuldblydelse i manifestationen af guddommelig nåde som følger med, i evangeliets afsluttende værk. . . .

På dette tidspunkt er den guddommelige nåde og krafts særlige gave ikke mindre nødvendig for kirken, end den var i de apostolske dage. . . .

I dag vil Gud berige mænd og kvinder med kraft oven fra, ligesom Han berigede dem som på pinsefestens dag hørte frelsens ord. På dette tidspunkt er Hans Ånd og Hans nåde for alle som behøver det og vil tage Ham på Hans ord.

Gaverne er allerede deres i Kristus, men deres nuværende ejendomme er afhængig af om de tager imod Guds Ånd. . . .

Hvis de er omvendte med Kristus, hvis Åndens gaver er deres, vil de fattigste og mest uvidende af Hans disciple få en kraft der vil virke på hjerterne. Gud gør dem til kanaler for den mest udvirkende indflydelse i universet.

.

14. oktober 293

En profets stemme i vor tid

Det skal ske derefter: Jeg vil udgyde min ånd over alle mennesker. Jeres sønner og døtre skal profetere, jeres gamle skal have drømme, jeres unge skal se syner. Joel. 3,1

I sit ord, har Gud betroet mænd den kundskab der er nødvendig for frelse. De hellige skrifter skal antages som en autoritær og ufejlbarlig åbenbaring af Hans vilje. De er standard for karakteren åbenbarer læresætninger, og erfaringens test. . . .

Dog har den kendsgerning, at Gud har åbenbaret Sin vilje for mennesker gennem Sit Ord, ikke forgæves ydet til Helligåndens stadige tilstedeværelse og vejledning.

I løbet af tiderne da både de gamle og nye testaments skrifter blev givet, ophørte Helligånden ikke med at bringe lys til enkelt personer, bortset fra åbenbaringerne der skulle inkluderes i den Hellige Skrift. . . . Og der nævnes profeter i forskellig tidsaldre, hvis udsagn ikke står nedskrevet. På samme måde vil Helligånden, efter afslutningen af Skriftens kanon, stadig fortsætte sit værk, med at oplyse, advare og trøste Guds børn.

Gud har . . . lovet at give syner i de ”sidste dage”, ikke for nye trosregler, men for at trøste Sit folk, og for at rette dem, som farer vild i bibelsandheden.

Idet Guds Ånd har åbnet mit sind op for store sandheder i Hans Ord, og for scenerier om fortiden og fremtiden, er jeg blevet pålagt at gøre andre bekendt med, hvad der er blevet åbenbaret.

Der er dem som vil være glade for at lulle dig i søvn i din kødelige tryghed, men jeg har et anderledes arbejde. Mit budskab skal alarmere dig, og påbyde dig at forandre dit liv og ophøre med at gøre oprør mod universets Gud. Tag Guds ord og se om du er i harmoni med det. Er din karakter sådan, at den vil stå ransagelsen i den himmelske ransagelse?

.

15. oktober 294

”Frygt ikke for jeg er med dig”

Frygt ikke, for jeg er med dig, fortvivl ikke, for jeg er din Gud. Jeg styrker dig og hjælper dig, min sejrige hånd holder dig fast. Es. 41,10

Der gik ikke lang tid efter 1844 at jeg fik mit første syn. Jeg besøgte en kær søster i Kristus, hvis hjerte var knyttet til mit; fem af os, alle kvinder, knælede stille ved familiealteret. Medens vi bad, kom Guds kraft over mig, som jeg aldrig havde mærket den før. Det var som om jeg blev omgivet af lys, og blev rejst højere og højere fra jorden. Jeg vendte mig for at se Adventfolket i verden, men kunne ikke finde dem, skønt en stemme sagde til mig: ”Se igen, og se lidt højere.” Her slog jeg mine øjne op og så en lige og smal sti, dannet højt over verden. På denne sti gik Adventfolket mod byen. . . .

Jeg berettede dette syn til de troende. . . , som var helt klar over at det var fra Gud. Herrens Ånd var med vidnesbyrdet, og evighedens højtidelighed hvilede over os. En uudsigelig ærefrygt fyldte mig, at jeg, så ung og svag, skulle vælges til at være det redskab som Gud ville give lys til sit folk med. . . .

I et andet syn, som fulgte efter det første, fik jeg vist de prøvelser som jeg måtte igennem, og at det var min pligt at gå og berette andre hvad Gud havde åbenbaret for mig. . . .

Jeg bad alvorligt i flere dage, og langt ud på natten, at denne byrde måtte fjernes fra mig og lægges på en anden, som bedre kunne bære den. Men pligtens lys ændrede sig ikke.

Min Frelser erklærede mig som Sin budbringer. ”Dit arbejde,” instruerede Han mig, ”er at frembære Mit ord. . . . Min Ånd og Min kraft skal være med dig. . . . Det er

Herren som giver budskaberne.”

Jeg skriver ikke for at blot udtrykke mine egne tanker. De er hvad Gud har åbnet for mig i vision – dyrebare lysstråler som skinner fra tronen.

.

16. oktober 295

Jesu vidnesbyrd

Jeg faldt ned for dens fødder for at tilbede den, men den sagde: »Nej! Jeg er kun tjener som du og dine brødre, der holder fast ved Jesu vidnesbyrd. Gud skal du tilbede.« For Jesu vidnesbyrd er profetiens ånd. - Åb. 19,10

Frem for alle andre bøger, må Guds ord været vort studium, den store tekstbog, som bases for al uddannelse.

Vidnesbyrdene skal ikke forklejne Guds ord, men ophøje det og tiltrække mennesker til det, så sandhedens skønne enkelthed kan indprente alle.

Jeg tog den dyrebare bibel og omgav den med flere vidnesbyrd for menigheden. . . . Her, sagde jeg, skal henvend alles sager behandles. De synder som de skal undgå skal udpeges. Det råd de ønsker kan findes her, givet til andre situationer der ligner deres egen. Gud har fundet det rigtigt at give dig linje for linje og forskrift for forskrift. Men der er ikke mange af jer som virkelig ved hvad der står i *Vidnesbyrdene*. I er ikke fortrolig med Skriften. Hvis du havde gjort Guds Ord til dit studium, med et ønske om at nå Bibelstandard og opnå kristen fuldendelse, ville du ikke havde brug for *Vidnesbyrdene*.

Herren ønsker at advare dig, iredtesætte dig, rådgive dig gennem de vidnesbyrd der er givet, og indprente jeres sind med vigtigheden af sandheden i Hans ord. De skrevne vidnesbyrd skal ikke give nyt lys, men indprente de inspirerede sandheder livagtigt i hjerter, som allerede er blevet åbenbaret. Menneskets forpligtelse over for Gud og forpligtelse for at følge sit medmenneske er blevet specificeret udtrykkeligt i Guds ord; alligevel er der kun få af jer som er lydige over for det lys som er givet. Yderligere sandhed er ikke kommet ud; men Gud har gennem Vidnesbyrdene gjort de store sandheder der allerede er givet mere enkle og på Hans egen valgte måde er de bragt frem for folk til at vække og indprente sandhederne i dem, så de er uden undskyldning.

Hvis vi ikke giver agt på dem (advarslerne i vidnesbyrdene), hvilken undskyldning kan vi så give?

.

17. oktober 296

Prøv alt

Udsluk ikke Ånden, ringeagt ikke profetisk tale. Prøv alt, hold fast ved det gode. 1. Tess. 5,19-21

”I gamle dage talte Gud til mennesker gennem profeters og apostles munde. I disse dage taler Han til dem ved Hans Ånds vidnesbyrd. Der har aldrig været et tidspunkt hvor Gud instruerede Sit folk alvorligere end Han instruerer dem nu om Sin vilje og den måde Han vil have dem til at følge op.”

Den instruktion som blev givet i budskabets første dage skal fremholdes som en sikker instruktion at efterfølge i de afsluttende dage.

Lad Vidnesbyrdene bedømmes ved deres frugter. Hvad er ånden i deres lære? Hvad har været resultatet af deres indflydelse? ”Alle som ønsker at gøre sådan kan kende sig selv på frugterne af disse visioner. . . .”

Dette værk er af Gud, eller er det ikke. Gud gør intet i fællesskab med Satan. Enten bærer mit værk Guds mærke eller fjendens mærke. Her er der er ingen halv tjeneste. Vidnesbyrdene er af Guds Ånd, eller af djævelen.

Satans allersidste bedrag vil være at Guds Ånds vidnesbyrd ikke har virkning. ”Uden syner er et folk ladt i stikken. Ordsp.29,18” Satan vil arbejde snedigt, på forskellige måder og gennem forskellige redskaber, for at rokke ved Guds restfolks tillid til det sande vidnesbyrd. Han vil bringe forfalskede syner ind, for at vildlede og blande falskhed med sandhed, og derved få Guds folk til at væmmes, så de vil betragte alt, der bærer navn af visioner, som en slags fanatisme; men ærlige sjæle vil, ved at sætte falsk og sandt op mod hinanden, være i stand til at skelne mellem dem.

”Når Vidnesbyrdene, der tidligere blev troet på, nu betvivles og opgives, ved Satan at de bedragede ikke vil stoppe med dette; og han forstærker sine anstrengelser til han sætter gang i et åbent oprør, som bliver uhelbredeligt og ender i ødelæggelse.

.....

18. oktober 297

Menneskets tjener

Sandelig, sandelig siger jeg jer: En tjener er ikke større end sin herre, og en udsending ikke større end den, der har sendt ham. Joh. 13,16.

Med sit liv og lektier, har Kristus givet et fuldkomment eksempel på uheldet tjeneste, som har sin oprindelse i Gud. Gud lever ikke for Sig selv. Ved at skabe verden og ved at opretholde alle ting, sørger han hele tiden for andre. . . . Dette ideal for at tjene Gud var blevet betroet Hans Søn. Det blev givet Jesus at stå ved menneskens hoved; så de ved Hans eksempel kan lære hvad det vil sige at tjene. Hele Hans liv var under en lovs tjeneste. . . . Derved levede Han Guds lov, og ved sit eksempel viste hvordan vi skal adlyde den.

Atter og atter prøvede Jesus at etablere dette princip iblandt Sine disciple. Da Jakob og Johannes spurgte efter forrang, sagde Han: ”Men den, der vil være stor blandt jer, skal være jeres tjener.” Matt. 20,26 I Mit rige har princippet om forrang og overherredømme ingen plads. Den eneste storhed er stor i ydmyghed. Den eneste forskel der findes er at give sig i tjeneste for andre.

Fodtvætningens forordning er en tjenestens forordning. Dette er den lektie som Herren vil have at alle skal lære og praktisere. Holdes denne forordning rigtigt, bringes Guds børn i et helligt forhold med hinanden, for at hjælpe og velsigne hinanden.

For at Hans folk ikke må forføres i den selvskhed der bor i det naturlige hjerte, som styrkes ved at tjene selvet, har Kristus Selv sat os et eksempel ydmyghed. Han ville overlade dette store emne i menneskets varetægt. Han betragtede det af så stor betydning at Han Selv, som lige med Gud, gav sig til at vaske Sine disciples fødder. . . . Denne ceremoni betyder meget for os. Gud ønskede at vi skal tage hele dette sceneri til os, og ikke kun den enkle handling for ydre renselse. Denne lektie referer ikke kun til den ene handling. Den skal åbenbare den store sandhed at Kristus er et eksempel for hvordan vi, ved Hans nåde, skal være over for hinanden. Det viser at hele livet bør være et liv i ydmyg og trofast tjeneste.

.....

19. oktober 298

Jesu eksempel i ydmyghed

Når nu jeg, jeres Herre og Mester, har vasket jeres fødder, så skylder I også at vaske hinandens fødder. Jeg har givet jer et forbillede, for at I skal gøre, ligesom jeg har gjort mod jer. Joh. 13,14.15

I mennesket er der en tilbøjelighed til at sætte sig selv højere end sin broder, at arbejde for selvet, og søge til det højeste sted; og ofte resulterer dette i ond mistanke og bitterhed. Forordningen med Herrens Nadver er for at afklare disse misforståelser, få mennesker ud af sin selvskhed, ned fra selvophøjelsens stylder, til hjertedydmyghed som vil føre ham til at tjene sin bror.

Fodvaskningens forordning vil uden tvivl illustrere nødvendigheden af sand ydmyghed. Medens disciplene diskuterede om at få den højeste plads i det lovede rige, bandt Kristus om sig selv, og udførte en tjeners embede, ved at vaske deres fødder som kaldte Ham for Herre.

At forsone sig med hinanden er det værk som fodvaskningsordningen illustrerede. . . . Hvor som helst det fejres, fremstiles Kristus ved Sin Helligånd. Det er denne Ånd som overbeviser hjerter.

Idet Kristus fejrede denne forordning med Sine disciple, blev alle andre end Judas overbeviste. Sådan skal vi overbevise idet Kristus taler til vore hjerter. Sjælens kildeudspring vil bryde ud. Sindet vil få liv, og springe af aktivitet og liv, vil nedbryde alle barrierer som har forårsaget disharmoni og fremmedgørelse. Synder som er blevet begået vil vise sig tydeligere end nogen sinde før; for Helligånden vil få os til at huske dem.

Efter at Jesus havde vasket disciplenes fødder, sagde han: ” Jeg har givet jer et forbillede, for at I skal gøre, ligesom jeg har gjort mod jer.” . . . Kristus indstiftede her en religiøs tjeneste. Ved vor Herres handling blev denne ydmygende ceremoni gjort til en hellig forordning. Den blev overholdt af disciplene, så de altid måtte

have Hans ydmyge lektier og tjeneste i sinde.

.....

20. oktober 299

Bevis på loyalitet

Når I ved det, er I salige, hvis I gør det. Joh. 13,17.

Denne fodtvætning blev gjort til en religiøs tjeneste. . . . Den blev givet for at forsøge og prøve Guds børns loyaliteten. Når det moderne Israel holder de sakrale forordninger, bør denne ceremoni danne forbillede for deltagelsen i symbolet for Herrens død.

Denne ordination blev givet til gavn for Kristi disciple. Og Kristus mente alt hvad Han sagde da Hans læber sagde: ”Jeg har givet jer et eksempel, at I skal gøre som jeg har gjort mod jer. . . . Hvis I kender disse ting, lykkelig er I, hvis I gør dem.” Ved dette påtænkte Han at prøve de deltagendes hjerte og sinds sande tilstand.

Kristus lod Sine disciple forstå, at vaske deres fødder ikke bortrensede deres synder, men at renselsen af deres hjerte blev prøvet i denne ydmyge handling. Hvis hjertet var rensset, var denne handling alt det som var nødvendigt for at vise dette. Han havde vasket Judas fødder; men Han sagde: ”I er ikke helt rene.” Judas medbragte en forræders hjerte til dette sceneri, og Kristus afslørede for alle at Han kendte ham for at være sin Herres forræder, og at tvætningen af hans fødder ikke var forordnet for at rense sjælen fra dens moralske urenhed.

Da de troende var samlet for at fejre forordningen, var der usynlige budbringere til stede, som mennesker ikke kunne se. . . . Himmelske engle . . . er tilstede. Disse usynlige gæster er til stede ved enhver sådan anledning. . . .

Kristus skal ved Helligånden sætte Sin egen forordnings segl på. Han er der for at overbevise og blødgøre hjertet. Ikke et blik, ikke en tanke om brødebetyngelse undgår Hans opmærksomhed. Han venter på den angrende og brødebetyngede sjæl. Alle ting er redde for at tage imod sjælen. Han som vaskede Judas fødder længes efter at vaske ethvert hjerte fra syndens pletter. . . . Alle som kommer med deres tro fæstnet på Ham, vil blive velsignet rigt.

.....

21. oktober 300

Til ihukommelse af mig

Og han tog et brød, takkede og brød det, gav dem det og sagde: »Dette er mit legeme, som gives for jer. Gør dette til ihukommelse af mig!« Luk. 22,19

Ved den sidste påske som vor Herre holdt med Sine disciple, indførte Han Herrens nadver, i stedet for påsken, der skal holdes til ihukommelse af Hans død.

Jødernes nationale festdage skulle gå bort for evigt. Den tjeneste som Kristus etablerede skulle Hans efterfølgere holde i alle lande, gennem alle tider.

Gud har ikke betroet mennesker at sige hvem der skal bringe sig selv ved disse anledninger. For hvem kan læse hjertet? Hvem kan skille rajgræsset fra hveden? ”Enhver skal prøve sig selv, og så spise af brødet og drikke af bægeret.” ”Den, der spiser Herrens brød eller drikker hans bæger på en uværdig måde, forsynder sig derfor imod Herrens legeme og blod.” ”For den, der spiser og drikker uden at agte på legemet, spiser og drikker sig en dom til”, og ser ikke på Herrens legeme.” 1 Kor. 11,28.27.29. . . .

Ved at dele brødet og vinen med Sine disciple, har Jesus udlovet Sig Selv til dem, som deres Forløser. . . . Når vi tager imod brødet og vinen, der symboliserer Kristi brudte legeme og udgydte blod, deltager vi i fantasien ind i nadvermåltidet i kammeret deroppe. Det er som om vi går igennem haven som er viet til Hans pine, der bar verdens synder. Vi er vidne til den kamp hvori vor forsoning med Gud skete. Kristus er bragt som korsæstet frem iblandt os.

Idet vi ser på den korsfæstede Forløser, fatter vi til fulde storheden og betydningen af det offer himlens Majestæt gjorde. Frelsens plan er forherliget foran os, og Golgatas tanke vækker liv og hellige bevægelse i vore hjerter. Pris til Gud og Lammet vil være i vore hjerter og på vore læber; for stolthed og selvophøjelse kan ikke blomstre i den sjæl som holder Golgatas begivenheder i frisk erindring.

.....

22. oktober 301

"Den nye pagt ved mit blod "

Ligeså tog han bægeret efter måltidet og sagde: »Dette bæger er den nye pagt ved mit blod, som udgydes for jer. Luk. 22,20

Ved at Hans disciple fik del i brødet og vinen, bad Kristus Selv, som deres Forløser, indstændigt for dem. Han overdrog dem den nye pagt, som alle som tager imod bliver Guds børn, og medarvinger med Kristus. Med denne pagt blev alle de velsignelser, som himlen kan berige dette liv og det kommende liv med, til deres. Denne pagtshandling skal blive stadfæstet ved Kristi blod. Og forvaltningen af sakramentet skal holdes frem for disciplene, det uendelige offer der blev gjort for hver enkelt af dem, som en del af den faldne menneskeheds store helhed.

Men nadverfællesskabet skal ikke være en sørgestund. Det var ikke hensigten. Idet Herrens disciple samledes omkring Hans bord, skal de ikke huske på og klage over deres ufuldkommenheder. De skal ikke dvæle ved deres tidligere religiøse erfaring, uanset om den erfaring har været ophøjende eller nedtrykkende. De skal ikke genkalde forskellene mellem dem og deres brødre. Forberedelsen har omfavnet alt dette. Denne selvransagelse, syndsbeholdelse, forligelse er alt sammen sket. Nu kommer de for at mødes med Kristus. De skal ikke stå korsets skygge, men i dets frelsende lys. De skal åbne sjælen for Retfærdighedens Sols klare stråler. Med hjerterne rensede af Kristi dyrebareste blod, i bevidstheden om Hans nærvær skal de, skønt usynlige, høre Hans ord: "Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver." Joh. 14,27.

Sonofferet er fuldt og tilstrækkeligt. Det er den nye pagt, beseglet med Hans blod, som blev udgydt for mange for syndernes forladelse. Dette erklærede Kristus ved den sidste nadver. Af dette bæger er der dem som drikker i tro, i freedsstiftelse, i sjæls-rensende virkning. Det er balsam for Gilead, som Gud har tilvejebragt, for at genoprette helse og sundhed for den synds-forslåede sjæl.

.....

23. oktober 302

Hver gang I spiser dette brød og drikker bægeret

For hver gang I spiser dette brød og drikker bægeret, forkynder I Herrens død, indtil han kommer. 1. Kor 11,26

Menneskenes frelse er hele tiden afhængig af, at få påført Kristi rensende

blod, på deres hjerter. Derfor skulle Herrens nadver ikke holdes lejlighedsvis eller årligt, men oftere end den årlige Påske. Denne højtidelige forordning fejrer en lang større begivenhed end udfrielsen af Israels børn fra Ægypten. Udfrielsen var forbilledet for den store forsoning som Kristus gjorde i offeret af sit eget liv for den endelige udfrielse af sit folk.

Denne forordning skal ikke være enestående som mange vil gøre den. Enhver må tage del i den offentligt, og deri frembære vidnesbyrdet: Jeg accepterer Kristus som min personlige Frelser. Han gav sit liv for mig, så jeg kan befries fra døden.

Nadvergudstjenesten peger frem til Kristi andet komme. Den var forordnet for at holde disciplenes håb i live. Når som helst de mødtes for at mindes Hans død, berettede de hvordan »han tog et bæger, takkede, gav dem det og sagde: Drik alle heraf; dette er mit blod, pagtens blod, som udgydes for mange til syndernes forladelse. Jeg siger jer: Fra nu af skal jeg ikke drikke af vintærets frugt, for den dag jeg drikker den som ny vin sammen med jer i min faders rige.« Matt. 26,27-29. I deres trængsel fandt de trøst håbet om deres Herres genkomst. Denne tanke var udsigelig dyrebare for dem: »For hver gang I spiser dette brød og drikker bægeret, forkynder I Herrens død, indtil han kommer.« . . .

Kristus har indstiftet denne handling så den må tale til vore sanser om Guds kærlighed. . . Der kan ikke være nogen forening mellem vore sjæle og Gud uden gennem Kristus. Foreningen og kærligheden mellem broder og broder må centereres og gøres bestandig af Jesu kærlighed. Og intet mindre end Kristi død kunne gøre hans kærlighed fyldest for os. Det er kun på grund af hans død at vi kan se med glæde frem til hans andet komme. Hans offer er et centeret for vort håb.

.....

24. oktober 303

Kristi dåb og lidelse

Da I blev begravet sammen med ham i dåben, og i den blev I også oprejst sammen med ham ved troen på Guds kraft, der oprejste ham fra de døde. Kol. 2,12

Kristus hvilede i graven om sabbaten, og da både himlens og jordens hellige væsener stod op om morgnen på den første dag i ugen, rejste Han sig fra graven for at forny Sin lærergerning for Sine disciple. Men dette faktum helliger ikke den første dag i ugen, og gør den til sabbat. Før Sin død, indførte Jesus et minde for at bryde sit legeme og udgydelsen af Sit blod, for verdens synder, ved indstiftelsen af Herrens nadver. Og han sagde: "For hver gang I spiser dette brød og drikker bægeret, forkynder I Herrens død, indtil han kommer." 1. Kor. 11,26. Og den angrende troende, som tager de nødvendige skridt for omvendelse, mindes Kristi død, begravelse og opstandelse i sin dåb. Han går ned i vandene i lighed med Kristi død og begravelse, og han opstår fra vandene i lighed med Hans opstandelse. . . . for at leve et nyt liv Kristus Jesus.

Englehæren var fyldt med forbavselse da de så herlighedens Konges lidelser og død. Men . . . det var ikke noget under for dem, at livets Herre og herlighed. . . skulle bryde dødens bånd, og gå ud af Sit fængsel, som sejerherre. Derfor, om enten disse begivenheder skal fejres ved en hviledag, så er det korsfæstelsen. Men jeg så at ingen af disse begivenheder var tiltænkt til at ændre Guds lov, derimod giver de det stærkeste bevis på dens uforanderlighed. . . .

Sabbaten blev indført i Eden før faldet, og blev overholdt af Adam og Eva, og af hele den himmelske hær. Gud hvilede på den syvende dag og velsignede og helligede den. Jeg så at Sabbaten aldrig vil afskaffes; men at de forløste hellige, og hele englehæren, vil overholde den og ære den, til ære for den store Skaber i al evighed.

.....

25. oktober 304

Herrens navn er givet til os

Herren vil bekræfte dig som sit hellige folk, sådan som han har tilsvoret dig, hvis du holder Herren din Guds befalinger og vandrer ad hans veje, så alle jordens folk får at se, at Herrens navn er nævnt over dig, og må frygte for dig. 5. Mos. 28,9.10

Hvis vi kommer i besiddelse af den himmelske arv, det herlige og evige liv, må vi være i et pagtsforhold med Gud, og bruge alle evner på at vinde sjæle for Kristus. . . Guds folk må være et særligt, helligt folk, adskilt i karakter og praksis fra verden, forskellig fra alle andre religioner, der er nu. De må være forbillede i personlig ydmyghed og gode gerning. Jo højere, des helligere virker det for os, end vi hidtil har gjort. Kristus har sagt: "Mit rige er ikke af denne verden." Der er ingen grundstene i det som vil kunne lignedes med verdens grundstene. Herren har sat Sin kirke som et lys i verden, til at vejlede verden til himlen. Den skal være en del af himlen på jorden, skinne guddommeligt lys på formørkede sjæles sti.

I er et skuespil for verden, for engle og for mennesker. Nu bør Guds folk tage imod lyset og sprede det. De behøver ikke at forsøge at skinne; hvis deres hjerter er oplyst af Kristus, kan de ikke hjælpe med at skinne. Klarheden vil vise sig, enhver sand discipel vil åbenbare Kristus for verden som den syndstilgivende frelser.

Vi er syvendedags adventister. Skammer vi os over vort navn? Vi svarer: Nej, nej! Dette er det navn Herren har givet os. Det udpeger sandheden som skal være til prøve for menighederne. . . . Sådan som det er, må vi altid se på Jesus.

Syvendedags adventisternes fører sande træk af vor tro til fronten, og vil overbevise mennesket der spørger. Ligesom en pil fra Herrens pilekogger, vil den såre den der har overtrådt Guds lov, og vil føre til anger mod Gud, og tro på vor Herre Jesus Kristus.

Der er mange som ser på jer, for at se hvad religion kan gøre for jer. Hvis I er trofaste i jeres Gudsgivne arbejde, vil I gøre et rigtigt indtryk, og vil lede sjæle ind på retfærdighedens vej.

.....

26. oktober 305

Opbyggere ikke nedbrydere

Dine ruiner fra fortiden skal genopbygges, du skal rejse tidligere slægters grundvolde. Du skal kaldes den, som tætnet revner, den, som gør det nedrevne beboeligt. Es. 58,12

Har Gud ingen levende menighed? Han har en menighed, men det er den stridende menighed, ikke den sejrende menighed. Vi er kede af at der er mangelfulde medlemmer. . . . Medens Herren bringer dem ind i menigheden, som er sandt omvendte, bringer Satan samtidig personer ind som ikke er omvendte til fællesskabet. Medens Kristus sår den gode sæd, sår Satan rajgræsset. Der er to modsatrettede påvirkninger der hele tiden udøves mod menighedens medlemmer. En indflydelse virker til menighedens renselse, og den anden til fordærv af Guds

folk. . . .

Selvom der eksisterer onder i menigheden, og det vil der være indtil verdens ende, skal menigheden i disse sidste dage være lys for verden, som er tilsmudset og demoraliseret af synd. . . .

For øjeblikket er der kun en menighed i verden som, sætter et hegn op ved kløften, opbygger de gamle ubeboede steder. For enhver der henleder verdens eller andre menigheders opmærksomhed til denne menighed, erklærer hende som Babylon, gør et arbejde der er i harmoni med ham som er brødrenes anklager. . . . Hele verden er fyldt med had til dem, som proklamerer Guds bindende krav, og den menighed som er loyal mod Jehova må ikke involvere sig i en almindelig kamp. . . . Dem som har fornemmelse af hvad denne krig betyder, vil ikke vende deres våben mod menigheds stridsmænd, men med al deres kraft vil kæmpe med Guds folk mod den onde sammensværgelse.

Dem som starter op med at proklamere et budskab på deres eget personlige ansvar, som, selvom de hævder at være oplært og ledt af Gud, stadig gør det til at et særligt arbejde at rive det ned som Gud har bygget op i årevis, gør ikke Guds vilje. Vær klar over at disse mennesker er på den store bedragers side. Tro dem ikke.

. . . .

27. oktober 306

Laodikæamenighedens rigdomme

Så råder jeg dig til hos mig at købe guld, der er lutret i ild, for at du kan blive rig, og hvide klæder at iføre dig, for at din nøgenheds skam ikke skal ses, og salve til at salve dine øjne med, for at du kan se. Åb. 3,18

Budskabet til laodikæamenigheden er anvendelig for alle som har fået stort lys og mange anledninger, og har alligevel ikke værdsat dem.

Der er mange kristendomsbekendere som ikke følger Jesus virkeligt. De bærer ikke korset ved rigtig selvfornægtelse og selvpofrelse. Selvom de bekender stærkt at være alvorlige kristne, indvæver de deres ufuldkomne karaktertræk ind i vævestykket så meget af det smukke mønster spoles. Om dem siger Kristus: "Du praler af at være rig og være vokset fordi du mener at være åndelig stærk. I virkeligheden er du hverken kold eller varm, men fyldt med tom indbilskehed. Hvis du ikke omvender dig, kan du ikke blive frelst; for du vil ødelægge himlen med din uhellige visdom. Jeg kan ikke godkende din ånd og dine gerninger. Du handler ikke i overensstemmelse med det guddommelige eksempel. Du følger kun et mønster efter dit eget påfund. Fordi du er lunken, må Jeg udspy dig af Min mund."

Det sande vidne har sagt: "Køb mig guld lutret i ild, så du må blive rig, og hvide klæder, så du kan blive iklædt, og at din nøgenheds skam ikke skal blive åbenbar."

Jesus går fra dør til dør, står foran ethvert sjælstempel og proklamerer: "Jeg står ved døren, og banker." Ligesom en himmelsk handelsrejsende, åbner Han op for Sine rigdomme. . . . "Åben din dør," siger den store Handelsrejsende, han som har åndelige rigdomme på sig, "og gør dine forretninger med Mig. Det er Mig, din Forløser, som råder dig til at købe af mig."

Det Sande Vidnes råd er fuld af opmuntring og trøst. Menighederne kan nu endnu få sandhedens, troens og kærlighedens guld og være rig på himmelske rigdomme.

. . . .

28. oktober 307

Et folk som holder Guds lov.

Her kræves der udholdenhed af de hellige, dem som holder fast ved Guds bud og troen på Jesus. Åb. 14,12

Vi står på tærskelen til store og højtidelige begivenheder. Profetier opfyldes. En besynderlig og begivenhedsrig historie optegnes i himlens bøger. Alt i vor verden er i uro. . . . Det er som om der er et kort øjeblik til tilbage.

Satan lægger hurtigt planer for den endelige store strid, hvor alle vil vælge side. . . .

I deres blindhed praler mennesker af fantastiske fremskridt og oplysning; men den Alvidendes øjne afslører indre skyld og moralsk forfald. De himmelske vogtere ser jorden fyldt med vold og kriminalitet. Rigdomme fås ved alle former for røveri, ikke røveri af mennesker men røveri af Gud. Mennesker bruger Hans midler til at tilfredsstille deres selvskhed. Alt hvad de kan få fat i skal tjene til deres grådighed.

Sanselighed og sensualitet har fået overhånd. Mennesker værner om kendetegnene for den første store bedrager. De er blevet besjælet af hans ånd.

Men domsvredens sky hænger over dem, med de elementer der ødelagde Sodoma. Profeten Johannes så denne scene i sine syner om kommende ting. Denne dæmondyrkelse blev åbenbaret for ham, og det var for ham som om hele verden stod på kanten til evig fortabelse. Men idet han så med intens interesse, så han hæren med Guds lovlige folk. De havde den levende Guds segl på deres pander, og han sagde: »Her kræves der udholdenhed af de hellige, dem som holder fast ved Guds bud og troen på Jesus.«

Dette særlige banner skal bæres gennem verden til prøvetidens afslutning.

Nu er det ikke tiden at stryge vort flag, og skamme os over vor tro.

Alle må blive på deres ståsted, tænke, tale og handle i harmoni med Guds Ånd.

. . . .

29. oktober 308

Evangeliet til hele verden.

Om dette evangelium om Riget skal prædikes i hele verden som vidnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme. Matt.24,14

Det er ikke kun den ordinerede prædikant som har ansvar for at gå ud og udfylde dette hverv. Enhver som har taget imod Kristus er kaldet til at arbejde for sine medmenneskers frelse. »Og Ånden og bruden siger: "Kom!" Og den, der hører, skal sige: "Kom!« Åb. 22,17. Påbudet om at bringe denne indbydelse gælder hele menigheden. Enhver som har hørt denne indbydelse, skal gengive budskabet fra bakke til dal, og sige: »Kom!«

Det er en fatal fejltagelse at tro at sjælevindingsarbejdet kun beror på præstegerningen. Den ydmyge, helligede troende, på hvem Vingårdsmesteren sætter en byrde for sjæle, skal opmuntres af mennesker, som har fået endnu større ansvar. Dem som står som ledere i Guds menighed må indse at Frelserens opgave er givet alle dem, som tror på hans navn. Gud vil sende mange ud i sin vingård, som ikke er blevet helliget tjenesten gennem håndspåleggelsen.

Hundredvis, ja tusindvis, som har hørt frelsesbudskabet, står stadig ledige på markedspladsen, hvor de burde være engageret i en form for tjeneste. Til disse siger Kristus: »Hvorfor har I stået ledige her hele dagen?« Og han tilføjer: »Gå I også hen i min vingård.« Matt.20,6,7 Hvorfor er det at mange flere ikke besvarer dette kald? Er det fordi de tror de er fritaget, når de ikke står bag prædikestolen? Lad dem forstå at der er et stort arbejde at udrette udenfor prædikestolen, som tusindvis helligede lægmedlemmer skal gøre.

Gud har ventet længe på at tjenestevilligheden skal tage plads i hele menigheden, så at enhver vil arbejde for Ham, efter hans evner. Når medlemmerne af Guds menighed gør deres tilrettelagte arbejde, på de trængende marker hjemme og ude, og fuldbyrder evangeliets gave, så vil hele verden hurtigt advares, og Herren Jesus vil vende tilbage til denne jord med kraft og megen herlighed.

. . . .

30. oktober 309

Kærlighed afføder kærlighed

Han, som ikke sparede sin egen søn, men gav ham hen for os alle, vil han ikke med ham skænke os alt? Rom. 8:32.

Dem som er virkeligt omvendte . . . vil dele ud af de midler Han har lagt i deres hænder, for at værket kan få fremgang. . . .

Vi er Kristi vidner, og vi skal ikke lade verdslige interesser og planer optage vor tid og opmærksomhed. Der er højere interesser på spil. . . .

Vi beder om penge som bruges på unødige ting. . . . Spild ikke jeres penge på at købe unødige ting. I tror måske disse små summer ikke tæller så meget, men mange små bække udgør et stort hele. Skær al overflødig forbrug bort. Hengiv jer ikke i noget som kun skal vises frem. Jeres penge betyder frelse af sjæle. Lad der være systematisk gavmildhed fra alles side. Nogle kan ikke være i stand til at give store summer, men alle kan lægge noget til side hver uge for Mesteren. Lad børnene gøre deres del. Lad forældrene lære deres børn at spare deres hænder til at give til Herren. Evangeliets tjeneste skal underholdes af selvfornægtelse og opofrelse. . . .

Lad ikke jeres menighedsmedlemmer beklage sig fordi de så ofte opfordres til at give. Hvorfor er det nødvendigt med hyppige kald? Er det ikke for at missonsvirksomhederne vokser hyppigt?

Så længe som der er sjæle at frelse, kender vi ikke til en mindre interesse for sjælevindingsarbejdet. Menigheden kan ikke afkorte sin gerning uden at fornægte sin Mester.

Kærlighed for tabte sjæle bragte Kristus til Golgatas kors. Kærlighed for sjæle vil lede os til selvfornægtelse og opofrelse, til frelse for det som er tabt. Og når Kristi efterfølgere giver Herrens eget tilbage, opsamlers de rigdomme som vil være deres når de hører ordene: "Nuvel du gode og tro tjener, gå ind til din Herres glæde." Matt. 25,21. Glæden ved at se sjæle frelst for evigt, vil være alle de menneskers løn, som følger i Forløserens fodspor.

.

31. oktober 310

Bygge på Klippen

»Og jeg siger dig, at du er Peter, og på den klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den.« Matt. 16,18.

Ordet som Peter fremhæver er stenen - en rullesten. Peter var ikke klippen som kirken blev funderet på. Helvedes porte havde herredømme over ham da han fornægtede sin Herre med banden og sværger. Kirken blev bygget på Een som helvedes porte ikke kan få herredømme over. . . . Kirken er bygget på Kristus som dens fundament; den skal adlyde Kristus som dens hoved.

Hvis Jesus havde uddelegeret en særlig autoritet til en af disciplene over andre, vil vi ikke finde dem så ofte i strid om hvem skal være den største. De ville have underlagt sig deres Mesters ønske, og æret den, hvem han har valgt.

I stedet for at udpege nogen til at være deres hoved, sagde Kristus til disciplene: »I må ikke lade jer kalde rabbi;« »I må heller ikke lade nogen kalde jer lærer; for én er jeres lærer, Kristus.« Matt. 23,8,10.

»Kristus er hver mands hoved.« Gud som lægger alt under Frelserens fødder, »har givet ham som hoved over alle ting i kirken.« 1. Kor. 11,3; Ef. 1,22.

I nærværelse af Gud og alle de himmelske intelligensvæsener, i nærværelse af helvedets usynlige hær, grundlagde Kristus Sin menighed på den levende Klippe. Den Klippe er Ham Selv - hans eget legeme - Hans eget legeme. For os er den knust og sønderbrudt. Når menigheden bygger på denne grund, skal helvedets porte ikke få overhånd. . . .

For seks tusinde år siden har troen bygget på Kristus. For seks tusinde år siden har strømme og fristelser af satanisk vrede slået på vor frelses Klippe, men den står urørt. . . .

Troens Klippe er Kristi levende tilstedeværelse i menigheden. Denne kan den svageste sætte sin lid til, og dem som anser sig som de stærkeste vil vise sig som de svageste, medmindre de gør Kristus til deres styrke. . . .

Herren »er klippen, hans værk er fuldkomment.« »Salig er alle de, der sætter sin lid til ham.« 5. Mos. 32,4; Sal. 2,12.

.

Kap. 11 – Stå ved den endelige prøve

1. november 311

For en tid som denne!

For hvis du virkelig tier i denne situation, vil der komme hjælp og redning til jøderne andetsteds fra; men du og dit fedrenehus vil gå til grunde. Og hvem ved, om det ikke var med henblik på en situation som denne, du opnåede kongelig værdighed?" Est. 4,14

Hvem som helst der ser syndens modbydelige karakter, og med kraft ovenfra modstår fristelse, vil med sikkerhed vække Satans vrede.

Den ånd i tidligere tider der fik mennesker til at forfølge den sande menighed, vil i fremtiden på en lignende måde lede til at forfølge dem, som fastholder deres loyalitet mod Gud. . . .

Det dekret der til sidst vil udgå imod Guds restfolk, vil ligne det som Ahasverus udstedte imod Jøderne. I dag ser fjenderne af den sande menighed en lille gruppe der holder sabbatsbuddet, en Mordokai ved porten. . . .

Satan vil vække vrede imod den minoritet som nægter at antage populære sæder og traditioner. Forfølgende herskere, prædikanter, og menighedsmedlemmer vil sværge sig sammen imod dem. Med stemme og pen, med pral, trusler og latterliggørelse, vil de forsøge at kuldaste deres tro. Ikke have et "Der står skrevet" at bringe imod Bibelsabbatens forsvare, de vil gribe til modsatrettede love for at dække manglen. For at sikre sig popularitet og beskytte sig, vil lovgiverne give efter for kravet om søndagslove. Men dem som frygter Gud kan ikke acceptere en institution der overtræder tilbudslovens forskrifter. På denne slagmark vil den sidste store konflikt udkæmpes i striden mellem sandhed og vildfarelse.

Mordokais ord til Ester kan bruges på mænd og unge i dag: "Hvem ved, om det ikke var med henblik på en situation som denne, du opnåede kongelig værdighed?"

.

2. november 312

Fjendens grusomme magt.

I skal altså underordne jer under Gud; og I skal stå Djævelen imod, så vil han flygte fra jer. Hold jer nær til Gud, så vil han holde sig nær til jer. Gør jeres hænder rene, I syndere; rens jeres hjerter, I tvesindede! Jak.4,7,8

I dag er der store menneskemængder som virkelig er under onde ånders indflydelse, ligesom i det dæmoniske Kapernaum. Alle som bevidst forlader Guds bud sætter sig selv under Satans kontrol. Mange mennesker piller lidt ved det onde, og tror at man kan komme ud af det når man vil; men man lokkes igen og igen, indtil man finder sig styret af en stærkere vilje end sin egen. Man kan ikke undfly dens mystiske kraft. Skjult synd eller overmådelige lidenskaber vil holde ham fanget ligeså hjælpeløs som Kapernaums dæmoner gjorde.

Satan er verdens gud; hans indflydelse forvrænger sanserne, kontrollerer menneskesindet for ondt, og driver sine ofre til vold og kriminalitet. Han sår disharmoni og mørke i intellektet. Kristi arbejde skal bryde sin magt over menneskebørnene. Men hvor mange sender alligevel Jesus bort fra døren, i alle livets tilskikkelser, i hjemmet, i forretningsanliggender, og i menigheden, - og lader det hadefulde monster komme ind.

Satans sti er den bredeste og mest bedrageriske. Den er dannet så den ligner den mest indbydende, skønt den er hård, mystisk og fuld af skuffelser.

Han som mærker sin egen fare, er på vagt for at han ikke volder Helligånden sorg og så drages væk fra Gud, fordi han ved at Han ikke er glad ved den handle måde. Hvor mere bedre og sikre er det så ikke at drage sig nærmere til Gud, så det rene lys skinner fra Hans Ord og heler de sår som synd har gjort på sjælen. Jo tættere vi er på Gud, des sikre er vi, for Satan hader og frygter Guds nærvær.

Satans snedighed vil ikke ophøre, men mennesker vil få visdom gennem en levende forbindelse med al lysets Kilde og den guddommelig kundskab vil stå i forhold til hans kunster og list.

.

3. november 313

Verdsliges metoder.

For at vi ikke skal bedrages af Satan; vi ved jo, hvad han har i sinde. 2.Kor.2,11

Salomon siger: »Den, der stoler på sin forstand, er en tåbe.« Ordsp.28,26 Og der er hundredvis af disse, der findes blandt dem der vedkender sig gudsfrygt. Apostlen siger: »Vi er ikke uvidende om Satans bedrag.« Oh, hvilken kunst, hvilken dygtighed, hvilken list udvises der ikke for at lede bekendende Kristi efterfølgere til en forening med verden, søge lykke i verdens fornøjelser, under bedrag af at der opnås noget godt! Og derved går den, som ikke er bevogtede direkte i nettet, i troen om at der ikke er noget ondt på vejen. . . .

Hvordan kan jeg udholde den tanke at de fleste af de unge i vor tid vil mangle evigt liv. Oh, om lyden af instrumentalmusik måtte ophøre og de ikke længere bortødsler så megen dyrebar tid på at behage sig selv. Oh, om de ville bruge mindre tid på klæder og tom snak, og opsende deres alvorligste og brydefulde bønner til Gud, for at de må få en sund erfaring. Der er stort behov for nøje selvransagelse i lyset af Guds Ord; lad enhver stille spørgsmålet: »Er jeg sund, eller er jeg rådden i hjertet? Er jeg fornyet i Kristus, eller har jeg stadig et kødeligt hjerte, med en ny klædning udenom? Sæt dig i tøjlerne til den store domstol, og ransag dig i Guds lys for at se om der er en skjult synd som du gemmer på, en afgud som du ikke har ofret. Bed, ja, bed som aldrig før, at du ikke må lokkes af Satans bedrag. . . . Grundlaget for dit håb om evigt liv kan ikke funderes for sikkert. . . . Selv om dem omkring os kan være forfængelige og søge fornøjelser og tåbelig omgang, er vor samtale i himlen,

hvor vi ser på Frelseren; sjælen rækker ud efter Gud efter tilgivelse og fred, efter retfærdighed og sand hellighed.

Stød synden ud af jeres hjerter, for synden har forårsaget Guds søns død.

Kære unge, Jesus døde ikke for at frelse jer i jeres synder, men fra jeres syner.

.....
4. november 314

Prøve hyrdernes stemmer

Jeg er den gode hyrde. Jeg kender mine får, og mine får kender mig. - Joh. 10,14

Enhver af os vil fristes hårdt; for vi vil prøves til det yderste.

Vi behøver at være forankret i Kristus, rodfæstet og funderet i troen. Satan virker gennem agenter. Han vælger dem som ikke har drukket af de levende vande, hvis sjæle tørster efter noget nyt og fremmet, og som altid er parat til at drikke fra en kilde som skænker af sig selv. Stemmer vil kunne høres og sige: ”Se, her er Kristus,” eller ”Se, der,” men vi må ikke tro dem. Vi må have umiskendelige beviser for den Sande Hyrdes røst, og Han kalder på os til at følge ham. Han siger: ”Jeg har holdt min Faders bud.” Han leder Sine får på den ydmyge sti til Guds lov. . . .

”Stemmen fra en fremmed” er stemmen af en som hverken respekterer eller adlyder Guds hellige, retfærdige og gode lov. Mange stiller store krav til hellighed, og praler af de undere de udfører i helbredelsen af syge, skønt de ikke viser hen til denne store retfærdighedsstandard. Men gennem hvis kraft gøres disse afsværginger? Er begge parter øjne åbne over for deres overtrædelse af loven? og tager de deres standpunkt som et ydmygt og lydigt barn, der er parat til at adlyde alle Guds krav? Johannes bevidner om Guds bekendende børn: ”Den, der siger: Jeg kender ham,« men ikke holder hans bud, er en løgner, og sandheden er ikke i ham.” 1. Joh. 2,4 . . . Hvis dem som udøver sjælesorgen, er indstillet på at undskylde deres forsømmelse af Guds lov, på bekostning af disse manifestationer, og fortsætter i ulydighed, skønt de i et eller andet omfang har magt, er det ikke det samme som at de har Guds store kraft. Tværtimod er det den store bedragers mirakelvirkende kraft. . . . Vi må være opmærksom på den foregivne hellighed, som tillader overtrædelse af Guds lov. Dem som træder denne lov under deres fødder, kan ikke være hellige, og dømmer dem selv efter deres egen standard.

.....
5. november 315

Bed for de syge

Bekend derfor jeres synder for hinanden, og bed for hinanden om, at I må blive helbredt. En retfærdigs bøn formår meget, stærk som den er. Jak. 5,16.

Kristus er den samme medfølende læge nu, som da Han var i Sin jordiske tjeneste. I ham er der helbredende balsam for enhver sygdom.

Hvordan kan det være at mennesker er så uvillige til at stole på Ham, som skabte mennesket, og som, ved en berøring, ved et ord, et blik kan helbrede alle slags sygdomme? Hvem er vor tillid mere værd end Han som har gjort så stort et offer for vor genløsning? Vor Herre har givet os bestemte lærdomme, gennem apostlen Jakob, som er vor opgave i tilfælde af sygdom. Når menneskelig hjælp svigter, vil Gud være Sit folks hjælper. ”Er nogen blandt jer syg, skal han tilkalde menighedens ældste, og de skal salve ham med olie i Herrens navn og bede over ham. Og troens bøn vil frelse den syge, og Herren vil gøre ham rask; og hvis han har begået synder, vil han få tilgivelse for dem.” Jak. 5,14.15.

Men opsendelsen af en sådan bøn er den højtideligste handling, og bør ikke gøres uden opbyggelig overvejelse. . . .

For dem der ønsker forbøn for at blive helbredt, bør det være helt klart at overtrædelse af Guds lov, hvad enten om det er naturligt eller åndeligt, er synd, og at synd må bekendes og aflægges for at kunne modtage Hans velsignelse. . . .

Vi ved at Gud hører os, hvis vi beder efter Hans vilje. Men presser vi vore bønner frem uden en underdanig ånd er ikke rigtigt; vore bønner må ikke have form af en befaling, men af en mellemkost.

Der er tilfælde hvor Gud arbejder beslutsomt med Sin guddommelige kraft for at genoprette helbredet. Men ikke alle syge helbredes. Mange lægges til at sove i Jesus. . . .

Vore ønsker og interesser bør gå tabt i Hans vilje. Disse erfaringer der prøver troen, de er til vor gavn. . . . Tro styrkes ved udøvelse. Vi må lade tålmod gøre sit fuldkomne arbejde, huske på at der er dyrebare løfter i Skriften for dem som venter på Herren.

.....
6. november 316

Det sande heltemod.

Gud Herren er min hjælper, derfor blev jeg ikke til spot og spe; derfor gjorde jeg mit ansigt hårdt som flint, jeg ved, at jeg ikke bliver til skamme. Es. 50,7

Karakterstyrke udgør to ting: Viljeskraften og selvkontrollen. Mange unge går fejl af den stærke ukontrollerede lidenskab, for at have karakterstyrke; men sandheden er at han som beherskes af sine lidenskaber er et svagt menneske. Menneskets storhed og ædelmodighed måles i den følelsesmagt som underlægges, ikke ved den kraft som underlægger ham. Det stærkeste menneske er han, som, så længe han er følsom over for mishandling, vil modstå lidenskab og tilgive sine fjender. Sådanne mennesker er de sande helte.

Et eksempel på en energisk person kan være meget forskelligt; han har en elektrisk kraft over andre. Han støder på hindringer i sit arbejde; men han støder sig frem, og i stedet for at lade sin vej blive heget op, bryder han alle barrierer ned. . . .

Der er torne på enhver sti. Alle som følger Herrens ledelse må forvente at møde skuffelser, forhindringer og tab. Men et sand heltemod vil hjælpe dem til at overkomme disse. Mange gør vanskelighederne tilsyneladende større, og begynder at klynke og giver adgang for modløsheden. Sådanne behøver at ændre sig selv helt inden i. De behøver at disciplinere sig selv og tage sig sammen, og overvinde alle barnlige følelser. De bør beslutte sig for at livet ikke skal bruges på ubetydeligheder. Lad dem beslutte sig for at gøre noget, og så gøre det. Mange beslutter sig for noget godt og rigtigt, men hver gang gør de noget ved det, får man dog aldrig fat i det. Med deres beslutninger bliver det bare til snak. . . .

Enhver bør have et mål, et formål i livet. Der bør bindes op om sindets lænder, og tankerne bør optrænes til at holde sig til sagen, ligesom kompasset retter sig mod polen. . . . Værdige mål bør altid holdes i øjesyn, og enhver tanke og handling bør sigte til at blive ført ud i livet. Målsætningen må altid være, at det som er sat i gang gennemføres.

317

.....
7. november **Prøve vor natur**

I kære, I skal ikke undre jer over den ildprøve, I er ude for, som var det noget fremmed, der skete med jer; men glæd jer, når I deler Kristi lidelser, så at I også kan juble af glæde, når hans herlighed åbenbares. 1. Pet. 4,12.13.

Kristi efterfølgere ved kun lidt om de planer som Satan og hans hære lægger imod dem. Men Han som sidder i himlene vil underkende alle disse påfund for at fuldende Sine dybe planer. Herren lader Sit folk underlægge hårde fristelsesprøvelser, ikke fordi Han fornøjer sig ved deres kvaler og pinsler, men fordi denne proces er helt nødvendig for deres endelige sejr.

Ved Guds mægtige sandheds flækkedkniv er vi blevet taget fra verdens stenbrud og anbragt i Herrens værksted for at beredes til et sted i Hans tempel. I dette arbejde må hammer og mejsel gøre deres del, og så kommer poleringen. Gør ikke oprør under nådens proces. Du kan være en grov sten, som der må arbejdes meget på, før du kan være rede til det sted Gud sætter dig til at udfylde. Du skal ikke være overrasket hvis Gud skærer dine karaktermangler bort med prøvelsens hammer og mejsel. Kun Han kan udrette dette arbejde. Og vær sikker på at Han ikke vil slå et unødigt slag.

Gud har vist mig at Han gav Sit folk et bittert bæger at drikke, for at rense dem. . . . Dette bitre bæger kan forsødes med tålmodighed, udholdenhed og bøn, og . . . det har sin tilsigtede virkning på deres hjerter, som derved modtager det, og Gud vil æres og forherliges. Det er ikke en smal sag at være en kristen og blive anerkendt og billiget af Gud.

Hans nåde er nok for alle vore prøvelser; og selvom de er større end nogen sinde før, kan vi overvinde enhver fristelse og ved hans nåde komme ud som sejrherre, om vi stoler helt på Gud. . . . Vi må have hele Guds rustning på og være parat hvert øjeblik for en kamp mod mørkets kræfter.

.....
8. november 318

Sikker når man er årvågen

Så skal vi da ikke sove som de andre, men være vågne og ædru. 1 Tess. 5,6.

Jeg fik vist Satan sådan som han var før, en lykkelig og ophøjet engel. Så fik jeg vist ham sådan som han er. Han bærer stadig en kongelig form. Hans træk er stadig ædle, for han er en falden engel. Men hans ansigtsudtryk er fuld af ængstelse, bekymring, ulykkelig, nid, had, fortræd, bedrag og alt ondt. Denne pande var tidligere så ædel, som jeg bemærkede i særdeleshed. Hans pande begyndte at rynke over øjnene. Jeg så at han havde bøjet sig så langt til det onde at alle gode kvaliteter var forfladiget, og ethvert ond træk var udviklet. Hans øjne var snedige og udspekulerede og viste stor skarpsindighed. Hans bygning var stor, men kødet hang løst omkring hans hænder og ansigt. Idet jeg beskuede ham, hvilede hans hage på hans højre hånd. Han lignede een der tænkte dybt. Et smil var på hans ansigt, som fik mig til at skælve, det var så fyldt med ondskab og satanisk spekulation. Dette smil er et han bærer lige før han har sikret sig sit offer, og idet han fanger offeret i sin snare, bliver dette smil grufuld.

Guds folk må være beredte til at modstå den listige fjende. Det er den modstand at Satan frygter. Han kender bedre sin krafts begrænsning end vi gør, og hvor nemt han kan overvindes hvis vi modstår ham og stiller os op over for ham. Ved guddommelig styrke er de svageste af de hellige mere end hans lige og alle hans engle, og hvis det står til prøve vil han (den svageste af de hellige) kunne vise sin overlegne magt. Derfor er Satans skridt lydløse, hans bevægelser er snigende, og hans overfald er skjult. . . .

Mennesket er Satans fanger og er naturligt tilbøjelige til at følge hans påbud og gøre hans påbud. I sig selv har han ingen magt til at sætte sig effektivt imod ondt. Det er kun når Kristus bliver i ham, ved en levende tro, og Han påvirker hans ønsker og styrker ham med kraft ovenfra, at mennesket vover sig til at sætte sig op imod en så forfærdelig fjende. Alle andre forsvarsmidler er helt nyttesløse.

.
9. november 319

Dagens mystiske stemmer

Og den, der vender sig til dødemanere og sandsigere og hører med dem, mod ham vender jeg mig og udrydder ham fra hans folk. 3. Mos. 20,6

Hedetidens toldmænd har deres modstykke i åndelige medier, clairvoyanter, og fremtidssigere i dag. De mystiske stemmer der talte i Endor og i Efesus vildleder stadig menneskebørnene med deres løgne. Kunne sløret løftes fra deres øjne, ville vi se onde engle bruge al deres kunst på at bedrage og udslutte.

Åndelige væsener viser sig nogle gange for personer i skikkelse af deres afdøde venner, og beretter om begivenheder i forbindelse med deres liv, og udfører handlinger som de gjorde da de levede. På den måde får de mennesker til at tro at deres døde venner er engle der svæver rundt over dem, og kommunikerer med dem. Dem som således giver sig ud for at være ånder af afdøde, betragtes utvivlsomt som afguder, og med mange af deres ord har større vægt end Guds ord har.

Jeg så den hast som dette bedrag (spiritisme) bredte sig med. Et tog med vogne blev vist mig; det kørte af sted med lysets hastighed. Englen bad mig at se godt efter. Jeg fæstnede blikket på toget. Det virkede som om at hele verden var ombord. Da viste han mig togføreren, en pæn og statelig person, som alle passagererne så op til med respekt. Jeg blev forvirret og spurgte min ledsagende engel hvem det var. Han sagde: "Det er Satan. Han er lederen, i skikkelse af en lysets engel. Han har taget verden til fange. . . . Og de går alle med lysets hastighed til fortabelse."

Dette bedrag vil spredes, og vi skal stå ansigt til ansigt med det og strides med det; og hvis vi ikke er forberedt på det, vil vi blive fanget i snaren og være overvundet.

Guds folk må være redde til at modstå disse ånder med den bibelsandhed at de døde ikke ved noget, og at de som viser sig sådan er djæveleånder.

.
10. november 320
En farlig form for sjælesorg

Se til, at ingen fanger jer med filosofi og tomt bedrag, der bygger på menneskers overlevering, på verdens magter og ikke på Kristus. Kol. 2,8

Der er . . . en sjælesorg som er en af de mest effektive kræfter for det onde. Ved denne såkaldte videnskab, bringes et menneske under et andet menneskes kontrol, så at den svages individualitet er slået sammen med et stærkere tankesæt. En persons udvirker den andens vilje. . . .

Men denne såkaldte videnskab er baseret på falske principper. Dette er fremmet for Kristi natur og ånd. Det leder ikke hen til Han, som er liv og frelse. Dem som tiltrækker menneskers sind til sig, leder dem til at adskille sig fra deres styrkes sande Kilde.

I disse dage hvor skepsisme og afguder ofte viser sig i videnskabelig forklædning, behøver vi for enhver hånd, at være på vagt. Derfor bedrager vor store fjende tusindvis, og leder dem i fangenskab efter hans vilje. De metoder han benytter indenfor videnskab, en videnskab om menneskesindet, er skræmmende. Her kryber han som en slange ubemærket ind for at fordærve Guds arbejde. . . .

Så længe man tror at menneskesindene påvirker hinanden, bruger Satan ethvert fortrin til at selv liste ind, og virke på den højre hånd og på den venstre. Og så længe dem som helliger sig til disse videnskaber, priser sig selv til himlen, på grund af de store og gode gerninger som de bekræfter at de gør, ved de kun lidt om hvilken kraft for ondt de værner om. . . . Læg mærke til indflydelsen fra disse videnskaber, kære læser; for kampen mellem Kristus og Satan er endnu ikke til ende. . . .

Forsømmelse af bøn leder mennesker til at stole på deres egen styrke, og åbner døren for fristelse. I mange tilfælde besnæres folk af indbildningen på grund af videnskabelige undersøgelser, og mennesker smigres ved at blive klar over deres egne kræfter.

Afskær jer selv fra alt der smager af hypnotisme, den videnskab som sataniske agenter virker igennem.

.
11. november 321

"Et såkaldt videnskabeligt falsum"

"Timotheus, tag vare på det, der er betroet dig, og vend dig bort fra den ugudelige, tomme snak og indvendingerne fra den kundskab, der med urette kaldes sådan." 1. Tim. 6,20.

Menneskekundskab af både materielle og åndelige slags er kun delvis og ufuldkommen; mange er derfor ude af stand til at bringe harmoni mellem deres syn på videnskab med skriftens udmeldinger. Mange accepterer blot teorier og spekulationer som videnskabelige kendsgerninger, og de tror at Guds Ord skal prøves ved lærdomme af "såkaldt videnskabeligt falsum". . . .

Mennesker har dristet sig til at være klogere end deres Skaber; menneskelig filosofi har forsøgt at ransage og forklare mysterier som aldrig vil blive afsløret, gennem evige tider.

For mange er videnskabelige undersøgelser blevet en forbandelse. Gud har ladet en flod af lys blive udgydt over verden i form af videnskabelige og kunstneriske opdagelser; men selv de største mennesker bliver, hvis de ikke ledes af Guds ord i deres undersøgelser, forvildet i deres forsøg på at udforske forholdene mellem videnskab og åbenbaring.

Gud er fundamentet for alt. Al sand videnskab er i harmoni med Hans gerninger; al sand uddannelse leder til lydighed mod Hans regering. Videnskab åbner nye udnere for vore øjne; den flyver højt, og udforsker nye dybder; men der kommer intet ud af dens udforskning som konflikter med den guddommelige åbenbaring.

Gud er videnskabens ophav. . . . Ret forstået er videnskaben og det skrevne ord enige, og hver enkel spreder lys til hinanden. Sammen leder de os til Gud, ved at lære os noget af de kloge og godgørende love gennem Hans gerninger.

En kundskab til sand videnskab er kraft. . . Men så længe videnskabskundskaben er magt, er den kundskaben om at Jesus kom i person for at bringe videre, endnu mere magt. Frelsens videnskab er den mest betydningsfulde videnskab der kan læres i jordens forberedende skole. Salomons visdom er ønskværdig, men Kristi visdom er langt mere ønskelig og helt essentiel.

.
12. november 322

Ulve i fåreklæder

For der vil komme en tid, da folk ikke vil finde sig i den sunde lære, men skaffe sig lærere i massevis efter deres eget hoved, fordi det kildrer deres ører. 2 Tim. 4,3.

Mennesker stiller sig under det banner de har valgt, og venter hvileløst og afventer deres leders bevægelser. Der er dem som våger og venter og arbejder på vor Herres tilsynkomst; medens den anden gruppe hurtigt falder ind i rækken som er under den store frafaldne leder. De leder efter en gud i menneskene, og Satan personificerer den de søger. Store skarer vil blive bedraget idet de forkaster sandheden, da de vil acceptere forfalskningen. Menneskeheden hyldes som Gud.

Satan er altid på spring for at bedrage og mislede. Han bruger al trolddom for at lokke mennesker til den brede vej i ulydighed. Han arbejder på at forvirre sanserne med fejlagtige følelser, og fjerner landmærker ved at sætte sin falske inskription i de vejvisere som Gud har sat til at vise den rigtige vej.

Falskhedens lærer vil rejse sig for at drage dig bort fra den smalle sti og den snævre port. Pas på dem, selvom de er skjult i fåreklæder, er de indvendig rasende ulve. . . .

Vi er ikke blevet pålagt at prøve dem for deres veltalende og ophøjede beklædninger. De skal dømmes ved Guds ord. . . . "Hold bare op med at lytte til belæring, min søn, så forvilder du dig bort fra kundskabs ord!" Ordsp. 19,27. Hvilket budskab bringer denne lære? Leder det dig ikke til at vise ærbødighed og frygte Gud? Leder det dig ikke til at vise din kærlighed for Ham, ved loyalitet mod Hans bud?

Disse falske lærer som står frem i menigheden og regnes for sanddru af mange af deres brødre i troen, sammenligner apostlen med "udtørrede kilder og tåger, der jages af stormen, og dystert mørke venter dem." 2. Pet. 2,17

Er vore fødder plantet på klippen for Guds uforanderlige ord? Er vi parate til at stå fast i forsvar for Guds bud og Jesu tro?

.
13. november 323

Er du i fare?

Den blandt jer, der frygter Herren, skal adlyde hans tjener. Den, der vandrer i mørket og ikke ser lys, skal stole på Herrens navn og støtte sig til sin Gud. Es. 50,10

Der er mange unge som vandrer i mørke, og har ikke noget lys.

Herrens hånd er rakt ud i den ømmeste medfølelse og kærlighed; men de bekymrer sig ikke om at stole på ham. De ønsker at føle sig helt i stand til at udtænke og planlægge for sig selv. Herren markerer en vej som han vil have dem til at vandre på. Han har lånt dem talenter der skal bruges til Hans ære, til at gøre et bestemt arbejde for Mesteren, men Satan siger: "Jeg vil tilbagekalde Kristi ordre. Jeg vil finde en anden arbejds metode for aktive hjerner og travle hænder, hvorved de skal tjene mig. Jeg vil fordunkle de evige interesser for denne unge mand, og tiltrække hans tanker med verdslige interesser. . . . Jeg vil holde denne unge mand hen med verdslige interesser. . . . Jeg vil holde ham med verdslige forlokkelser som de fineste tråde, hvis bindingskraft til sidst er som stålreb, og han skal bindes i min tjeneste. . . ."

Lad de unge ransage deres motiver kritisk, under bøn og ransagelse af skrifterne, og som om deres egen vilje og tilbøjeligheder ikke leder bort fra Guds påbud.

Unge mænd og kvinder, spørg ind til jeres forretningsforbindelser: Er jeg hvor Gud vil have at jeg skal være? . . . Er jeg i mine forpligtelser? Guds velsignelse vil være over dem, som er lige der hvor Guds planer vil have dem til at være. Har Herren givet dig lys om at Han forlanger et specielt arbejde af dig? Hvis det er sådan, er det ikke sikkert for dig at være ulydig. Tænk alvorligt over dette. Spørg dig selv: Tjener jeg min Mester, Jesus Kristus? Eller behager jeg mig selv, og undlader at behage Gud, og bringe ære til Hans hellige navn?

Ønsker I at ændre denne orden på tingene lige nu? Vil I vælge at tjene Gud? Da indbyder Jesus jer til at tro. . . . Grib den uendelige krafts hånd. Tro vokser ved at blive udøvet. Giv løfterne næring; vær tilfreds med at stole på det enkle løfte i Guds ord. Vent ikke længere i vantro; for I er i fare for at miste jeres sjæle.

.
14. november 324

Tag fat i Guds styrke

Medmindre de søger min beskyttelse og slutter fred med mig, ja, slutter fred med mig. Es. 27,5.

I Åbenbaringen erklæres Satan for at være »vore brødres anklager.« »Han som dag og nat anklagede dem for Gud.« Åb. 12,10. Striden gentages for enhver sjæl som er befriet fra den ondes kraft og hvis navn er registreret i Lammets livets bog. Der er aldrig blevet taget nogen fra Satans familie til Guds familie uden at den onde udøver hård modstand. . . . Han gør mennesker skeptiske, får dem til at miste tilliden til Gud og adskiller dem fra Hans kærlighed; han frister dem til at bryde Hans lov, og derefter påberåber han dem som hans fanger Og betvivler Kristi ret til at tage dem fra ham. Han ved at dem som søger Gud alvorligt efter tilgivelse og nåde vil få den; derfor fremstiller han deres syner for dem for at tage modet fra dem. . . . Med utallige bedrag, de allermost hårfine og grusomme, bestræber han sig for at sikre deres domfældelse.

Mennesker kan ikke selv imødekomme disse anklager. Det står over for Gud I sine synds-bestænkede klæder og bekender sin skyld. Men Jesus vor Advokat fremfører en virksomhedsfuld bøn for alle deres skyld, som i anger og tro er gået med til at holde deres sjæle til ham. Han beder for deres sag og besejrer deres anklager med Golgatas mægtige argumenter. Hans fuldstændige lydighed mod Guds lov, endda til

korsets død, har givet Ham al magt i himlen og på Jorden, og Han gør krav på sin Faders barmhjertighed og forsoning for skyldige mennesker. . . .

Ikke en eneste sjæl som i anger og tro har krævet Hans beskyttelse vil Kristus lade gå under fjendens magt. Hans ord er løftet: »Lad ham gribe fat i min styrke, så han kan stifte fred med mig; og han skal stifte fred med mig.« Løftet lyder til alle: »Hvis du . . . holder mine bud, jeg giver dig adgang til at færdes blandt dem, der står her.« Zak. 3,7. Guds engle vil vandre på begge sider af dem, også i denne verden, og til sidst vil de stå blandt englene der omgiver Guds trone."

.
15. november 325

Synlige og usynlige fjender

Mange skal blive lutret, rensat og prøvet. De ugudelige handler ugudeligt og forstår intet, men de indsigtfulde forstår. Dan.12,1

Menigheden må og vil kæmpe mod synlige og usynlige fjender. Satans agenter i menneskelig skikkelse står på grunden. Mennesket har sluttet forbund for at modsætte sig hærenes Herre. Disse forbund vil fortsætte indtil Kristus forlader sit mellemkomststed foran nådestolen og tager hævnens klæder på. Sataniske agenter er i alle byer, og ordner sig hurtigt i de partier der modsætter sig Guds lov. Bekendende hellige og erklærede ikke-troende tager deres stædet i disse partier.

Gud har åbenbaret hvad finder sted i disse sidste dage, at Hans folk må være rede til at modstå den hårdeste modstand og vrede. Dem som er blevet advaret om de begivenheder de har foran sig, skal ikke sidde i rolig forventning om den kommende storm, og trøste sig selv med at Herren vil beskytte sine trofaste på trængselsdagen.

Nu er der ingen tid [skrevet i 1885, på et tidspunkt hvor religionsfriheden var truet, lige som den er i dag.] til at lade vore tanker optage af ting af mindre betydning. Søndagsbevægelsen markerer sin vej i mørket. Lederne skjuler den sande tilstand, og mange, som forener sig i bevægelsen, ser ikke selv om understrømmen har en vis retning. Dens tilhængere er milde og tilsyneladende kristne, men når bevægelsen taler vil den åbenbare en drages ånd. Det er vor pligt at gøre alt i vor kraft for at bortlede den truende fare.

Tidspunktet er kommet hvor Guds folk vil mærke forfølgelsens hånd fordi de helligholder den syvende dag. Syndens menneske, som påtænkte at ændre tider og love, og som altid har modsat sig Guds lov, vil få love gennemtvunget for helligholdelse af den første dag i ugen. Men Guds folk skal stå fast over for Ham. Og Herren vil arbejde for deres skyld, og vise tydeligt at Han er gudernes Gud.

.
16. november 326

Sand vækkelse og falskneri

På deres frugter kan I kende dem. Plukker man druer af tjørn eller figner af tidsler? Sådan bærer ethvert godt træ gode frugter, og det dårlige træ dårlige frugter. Matt. 7,16,17

For den endelige hjemmøvelse af Guds domme over jorden, vil der blandt Herrens folk være en sådan vækkelse af oprindelig guds frygt som vi ikke har været vidne til siden aposteltiderne. Guds Ånd og kraft vil udgydes over Sine børn. På det tidspunkt vil mange skille sig selv ud fra menighederne, hvor kærlighed til denne verden er gået i stedet for kærlighed til Gud og Hans ord. Mange, både prædikanter og folk, vil med glæde acceptere de store sandheder som Gud har ladet proklamere i denne tid, for at berede et folk for Herrens andet komme. Sjælefynden ønsker at forhindre dette arbejde; og før tidspunktet for en sådan bevægelse kommer, vil han driste sig til at forhindre den, ved at lave falsknerier. I de menigheder som han kan bringe under sin bedrageriske kraft, vil han gøre det tydeligt at Guds særlige velsignelse udgydes; det vil være tydeligt at det var ment som en stor religiøs interesse.

Hvor som helst mennesket forsømmer bibelens vidnesbyrd, og vender sig bort fra disse tydelige, sjælsprøvende sandheder som kræver selvfornægtelse og at verden frasiges, der kan vi være sikre på at Guds velsignelse ikke gives.

En forkert opfattelse af karakteren, evigheden og forpligtelsen over for den guddommelige lov, har ført til vildfarelser med hensyn til omvendelsen og helligheden, og har resulteret i kærlighed til den standard for fromhed som er i menigheden. Her findes hemmeligheden bag den manglende Ånd og Guds kraft i vækkelserne for vor tid.

Det er kun som Guds lov er genoprettet til sin rette position at der kan ske en vækkelse af den oprindelige tro og guds frygt blandt Hans bekendende folk. »Dette siger Herren: Stil jer ved vejene, og se jer om; spørg efter de gamle stier; følg vejen til det gode, så skal I finde hvile for jeres sjæle!« Jer. 6,16.

Tårer og konflikt

Jeg har tjent Herren i al ydmyghed og under tårer og under de prøvelser som har ramt mig ved jødernes efterstræbelser. Apg. 20,19

Fra Adams dage til vor egen tid, har vor store fjende udøvet stor kraft for at modstå og ødelægge. Han forbereder nu sin sidste kampagne mod menigheden.

Jo bedre han er til at skjule sin virkelige karakter og hensigter, des bedre har han fået sig selv til at se ud til at være så repræsentativ at han ikke viser stærkere følelser end spot og foragt. Han er vel tilfreds med at blive fremstillet som en latterlig eller modbydelig sag, vanskabt, halvt dyr og halvt menneske.

Hvis Satan var så snu fra begyndelsen, hvordan må han så ikke være nu, efter flere tusinde års erfaring? Alligevel er Gud og hellige engle, og alle dem som forbliver i lydighed mod hele Herrens vilje, visere end han.

Alle som engagerer sig aktivt i Guds sag, søger at afsløre den ondes bedrag og fremstille Kristus for folk, vil kunne slutte sig til Paulus' vidnesbyrd, hvori han har tjent Herren i al ydmyghed og under tårer og under prøvelser....

Fristeren har ingen magt til at styre viljen eller tvinge sjælen til synd. Han kan bekymre sig, men han kan ikke forurene. Han kan skabe pine, men ikke smudse til.

Satan kan ikke læse vore tanker, men han kan se vore handlinger, høre vore ord; og med sit langvarige kendskab med menneskeslægten kan han forme sine fristelser, og udnytte de svage punkter i vor karakter. Og hvor ofte lader vi ham ikke komme ind i det skjulte, hvor han kan vinde sejr over os. Oh, om vi måtte kontrollere vore ord og handlinger.

Satan overfaldt Kristus med sine voldsomste og mest spidsfindige fristelser; men han blev frastødt i alle konflikter. Disse kampe blev udkæmpet for vor skyld; disse sejre gjorde det muligt for os at sejre. Kristus vil give styrke til alle som søger den.

Satans fysiske angreb.

Herren spurgte Satan: "Hvor kommer du fra?" Satan svarede: "Jeg har gennemvandret jorden på kryds og tværs." Job. 1,7

Satan var en morder fra begyndelsen. Joh 8,44.

Hans fristelser leder mange mennesker til ruin. Umådeholdenhed detroniserer dømmekraften; sanselige nydelser, stridigheder og blodsudgydelser følger efter. Satan fryder sig når der er krig; for det vækker de værste lidenskaber i sjælen. Så fejles krigens ofre, som har gået usædelighed og blod, over i evigheden. Det er hans mål at ophidse nationerne til at føre krig mod hinanden, for derved kan han bortlede Guds folks tanker fra beredelsesarbejdet, at stå på Guds dag.

Satan arbejder igennem elementerne for at samle sin høst af uforberedte sjæle. Han har studeret hemmelighederne i naturens flid, og han bruger al sin kraft til at kontrollere elementerne, så vidt Gud tillader. Da han fik lov at plage Job, hvor hurtigt blev da hjerne og hyrder, tjenere, huse, børn ikke fejlet bort, og den ene trængsel fulgte den anden, på et øjeblik. Det er Gud som beskytter sine skabninger, og hegner dem fra ind, fra ødelæggerens magt.

I havets og landets ulykker og katastrofer, i store konflikter, i ildtornadoer og store haglstorme, i flodoversvømmelser, cykloner, flodbølger og jordskælv, på hvert sted og I tusindvis af former, udøver Satan sin magt. Han fejer den modnende høst bort, og hungersnød og nød følger efter. Han giver luften en dødelig gift, og tusindvis går tabt af dens pestilens. Disse hjem søgelser skal blive hyppigere og hyppigere og mere og mere katastrofal.

Satan og hans hærs kraft og ondskabs-fuldhed må rettelig alarmere os, når vi ikke finder ly og udfrielse i vor Forlørsers overlegne kraft.... Dem som følger Kristus er altid sikker under han bevogtning. Engle som udmærker sig I styrke sendes fra himmelen for at beskytte dem. Den onde kan ikke bryde igennem den vagt som Gud har opstillet omkring sit folk.

Beslutningens time

Hør de larmende skarer i Afgørelsens Dal! Herrens dag er nær i Afgørelsens Dal. Joel 3,14.

Profetien i Åbenbaringen 13 erklærer at magten blev repræsenteret ved dyr med horn som et lam skal få "jorden og dem der bor derpå" til at dyrke pavedømmet – der er symboliseret som dyret "ligesom en leopard." Udyret med de to horn skal også sige: "For dem der bor på jorden, skal de gøre sig et billede af dyret;" og derudover får alle befalingen: "både små og store, rige og fattige, frie og bundne," skal modtage "dyrets mærke."

De Forenede Stater er magten som er repræsenteret i dyret med horn som et lam, og . . . denne profeti vil være fuldbyrdet når de Forenede Stater skal gennemtvinge søndagshelligholdelse, som Rom hævder som den særlige anerkendelse af deres overherredømme. Men i denne hyldest til pavedømmet vil de Forenede Stater ikke stå alene. Roms indflydelse på landene som tidligere anerkendte deres magt, er stadig langt fra at blive udslettet. Profetien forudsiger en genoprettelse af hendes magt. " Et af dets hoveder var som dødeligt såret, men dets banesår blev lægt. Hele jorden fulgte dyret med undren." Åb. 13,3

Det dødelige sår peger ned til pavedømmets nedlæggelse i 1798. Efter dette siger profeten: "Dens dødelige sår blev lægt, og hele verden fulgte undrende efter dyret." Paulus skriver tydeligt at det syndige menneske vil fortsætte indtil genkomsten. . . . I båret den gamle og den nye verden, vil pavedømmet modtage hyldest for søndagsinstitutionen, der alene hviler på den romerske kirkes autoritet. . . .

Guds ord har advaret mod de forestående farer; lad ikke dette være upåagtet, og den protestantiske verden vil lære hvad Roms virkelige hensigter er, men kun når det er for sent at komme ud af snaren.

Vi bør nu søge en dyb og levende erfaring i Guds sager. Vi har ikke et øjeblik at miste.

Vanskelige dage i forfølgelse

Forfulgt bliver alle, som vil leve et gudfrygtigt liv i Kristus Jesus. 2. Tim. 3,12

Når tiden kommer hvor det (den tredje engels budskab) skal bringes med største magt, vil Herren arbejde gennem sine ydmyge instrumenter, og lede deres tanker, som helliger sig til Hans tjeneste. Medarbejderne vil snare udrustes ved Hans Ånds salvelse end ved oplæring på boglige institutioner. Troens og bønnens mennesker vil tvinges til at gå ud med hellig iver, og erklære de ord som Gud giver dem. Babels synder vil blive lagt åbent frem. De frygtelige resultater af at civile myndigheder gennemtvinger menighedens helligholdelse af hviledagen, som er spiritualismens fjendtlige overfald, den snigende men hurtigt udbredende pavemagt – vil alt sammen blive afsløret. Ved disse højtidelige advarsler vil folk blive oprørte. . . .

Den kraft der følger med budskabet vil kun gøre dem rasende, som modsætter sig det. . . . Menigheden appellerer efter den civile magts stærke arm, og i dette arbejde går papisterne og protestanterne sammen. Idet bevægelsen for at gennemtvinge søndagen bliver mere tydelig og beslutningsom, vil loven påberåbe sig imod dem der holder loven. . . .

Paulus' ord vil være opfyldt bogstaveligt: "Alle der vil leve gudfrygtigt i Kristus Jesus skal lide forfølgelse." Idet sandhedens forsvarer nægter at ære søndags-sabbaten, vil nogle af dem kastes i fængsel, nogle vil blive landsforvist, nogle vil behandles som slaver. For menneskelig visdom, synes alt dette nu umuligt; men Guds betvingende Ånd skal drages bort fra mennesker, og de skal være under Satans kontrol, . . . besynderlige ting vil udvikle sig. . . .

Intet menneske kan tjene Gud uden at sætte sig selv op imod mørkets hære.

Hvad var deres styrke, som førhen led forfølgelse for Kristi skyld? Det var en forening med Gud, forening med Helligånden, forening med Kristus. Det er dette fællesskab med Frelseren som vil sætte Guds folk i stand til at holde ud til enden.

Du er kun sikker når du er lydig.

For Herrens øjne hviler på de retfærdige, hans ører hører deres råb om hjælp. Herrens ansigt er vendt mod dem, der over ondt. 1. Pet. 3,12

Uden bøn kan intet menneske føle sig sikker for en dag eller en time. Vi bør især bede Herren indstændigt om visdom til at forstå Hans Ord. Her afsløres fristerens kneb, og de midler hvorved han kan modstås med held. Satan er ekspert i at citere Skriften, give sin egen fortolkning af skriftstederne, hvor han håber at få os til at

snuble. Vi bør studere Bibelen med hjertets ydmyghed, og aldrig miste vor afhængighed af Gud af syne. Selv om vi hele tiden er på vagt mod Satans bedrag, bør vi altid bede i tro, »så vi ikke ledes i fristelse.«

Da Balak, i forlokkelse af rige belønninger, udøvede trolddom mod Israel, og i ofre til Herren, søgte at påkalde en forbandelse over Hans folk, forhindrede Guds Ånd den ondskab som han længtes efter at udråbe. Balak blev tvunget til at udbrøde: »Hvordan skulle jeg forbande, når Gud ikke forbander?« 4.Mos.23,8. . .

Israels folk var på det tidspunkt loyal mod Gud; og så længe de var loyale mod Hans lov, kunne ingen kraft på jorden eller i helvede få overhånd mod dem. Men den forbandelse som Balak ikke fik lov at udtale over Guds folk, lykkedes det ham dog til sidst at forlede dem til synd. Da de overtrådte Guds bud, adskilt de sig selv fra Ham, og de blev overladt til at mærke ødelæggerens kraft.

Satan er godt klar over at den svageste sjæl som bor i Kristus måler sig med mørkets hære. . . . Det er kun i ydmyg tillid til Gud, og lydighed til hans love, at vi kan være sikre.

Lad ingen bedrage sig selv med at Gud vil tilgive og velsigne dem selvom de træder en af hans lovkrav under føde. Bestemmer man sig for en bevidst synd, bringes Åndens vidnende røst til tavshed, og adskiller sjælen fra Gud.

.
22 . november 332

En ny pinse kommer!

Jeg sender velsignelse over dem, hvor de bor rundt om min høj, og jeg lader regnen falde til rette tid, en regn til velsignelse. Ez. 34,26

Herren har vist de unge at være Sin hjælpende hånd.

Mange drenge vokser op i dag, ligesom Daniel gjorde i sit jødiske hjem, og studerede Guds ord og Hans geminger, og lærte lektier om trofast tjeneste, vil alligevel komme til at stå i lovgivende forsamlinger, i retssale, eller kongelige sale, som et vidne for kongernes konge. . . .

Med en sådan hær af medarbejdere som vore unge udgør, kan de, om de er rigtigt oplært, meget snart fremføre et budskab om en korsfæstet, genopstået og snart tilbagevendende Frelser til hele verden!

Evangeliets store værk skal slutte af med en mindre manifestation af Guds kraft, en der blev vist ved dets begyndelse. Profetierne som blev opfyldt ved udgydelsen af tidligregnen ved evangeliets begyndelse, skal igen opfyldes ved sildigregnen ved dets afslutning. . . .

Guds tjenere vi, med deres oplyste ansigter, skinnene af hellig indvielse, haste fra sted til sted for at proklamere budskabet fra himlen. Med tusindvis af stemmer over jorden, vil advarslen blive givet. Mirakler vil blive udført, syge vil blive helbrede, og tegn og undere vil følge de troende. Satan arbejder også med løgnagtige undere, endog bringe ild ned fra himlen for øjnene af mennesker. Således vil jordens beboere føres til at indtage deres ståsted.

Budskabet vil ikke fremføres så meget af argumenter, som det bliver af Guds Ånds dybe overbevisning. . . . Lysstrålerne trænger ind overalt, sandheden ses i sin klarhed, og Guds ærlige børn bryder de bånd som har holdt dem.

Gud har et arbejde for Sit folk at gøre for verden, og hvis de vil arbejde i harmoni med hinanden og med himlen, vil Han demonstrere Sin kraft for deres skyld, som Han gjorde for Sine første disciple på pinsefestens dag.

.
23 . november 333

Guds Ånds tidligregn

Zions sønner, I skal juble og glæde jer over Herren jeres Gud; for han giver jer regnen til retfærdighed, han sender jer regnskyl, efterårsregn og forårsregn som før. Joel. 2,23

Under forbillende af tidlig- og sildigregnen, som falder i de østlige lande ved såtid og høst, forudsagde de hebraiske profeter den åndelige nådes tilskikkelse i overmål på Guds menighed. Udgydelsen af Ånden i apostlenes dage var begyndelsen på tidlig- eller sildigregnen og herligt var resultatet. . . . Men nær afslutningen af jordens høst, er der udlovet en særlig overdragelse af åndelig nåde, der bereder menigheden for Menneskesønnens komme. Denne udgydelse af Ånden er i lighed med sildigregnenes fald.

Sildigregnen, indhøstningen af jordens afgrøde, repræsenterer den åndelige nåde der bereder menigheden for Menneskesønnens komme. Men hvis tidligregning ikke er

faldet, vil der ikke være nogen afgrøde; de grønne blade vil ikke folde sig ud. Hvis jordens regn ikke har gjort sit arbejde, kan sildigregnen ikke få frøene til at udvikle sig. . . .

Den kristne dydighed må hele tiden udvikle sig, en stadig vækst i kristen erfaring. . .

Enhver må indse sin egne fornødenheder. Hjertet må dømmes for al besmittelse, og renses for at Ånden kan bo der. Det er ved at bekende og aflægge synden, ved alvorlig bøn og hellige sig selv til Gud, at de første disciple var beredt for Helligåndens udgydelse på pinsefestens dag. Det samme arbejde må gøres nu - bare i større grad. . . .

Den nåde der blev udvist ved tidligregnen må ikke ignoreres. Kun dem som lever op til det lys de har, vil modtage større lys. Hvis vi ikke dagligt vokser i at være eksempler på de aktive kristne dyder, vil vi ikke genkende Helligåndens manifestationer i sildigregnen. Den kan falde i hjerterne omkring os, men vi vil ikke kunne se det eller modtage den.

.
24 . november 334

Udgydelse af sildigregnen

Bed Herren om regn ved forårstid. Herren skaber uvejrskyer, han sender styrtregn og giver menneskene korn på marken. Zak. 10,1

I Østen falder tidligregnen ved såtid. Det er nødvendigt for at frøene kan spire. Når den nærende regn kommer og påvirker, vil sarde skud spire frem. Sildigregnen, som falder sidst på sæsonen, modner kornet, og bereder det til seglet. Herren bruger disse arbejdsmetoder i naturen for at vise Helligåndens arbejde.

I det vi passer på tidligregnenes velsignelser, må vi heller ikke glemme at uden sildigregnen vil akset ikke blive fyldt og modne kornet. Ellers vil høsten ikke være klar til seglet, og sårbejdet vil være forgæves. Der er brug for den guddommelige nåde fra start, guddommelig nåde for hvert væksttrin, og den guddommelige nåde alene kan afslutte værket. . . .

Stil dig ikke tilfreds med den ordinære fremgangsmåde, nemlig at regnen vil falde. Bed efter den. . . Vi må søge hans gaver af hele vort hjerte, om nådens regnstrømme vil komme til os. Vi bør udnytte enhver anledning til at sætte os selv i velsignelsens kanalstrøm. Kristus har sagt: »For hvor to eller tre er forsamlet i mit navn, dér er jeg midt iblandt dem.« Matt.18,20 Til menighedsmøder, såvel som lejr møder, samlinger i hjemmemenigheder og alle andre anledninger hvor der arbejdes personligt med sjæle, er Guds særlige anledninger til at give tidlig- og sildigregnen. . . .

Ved alle møder vi deltager i bør vore bønner stige op at Gud på dette tidspunkt vil skænke varme og næring til vore sjæle. Idet vi søger Gud efter Helligånden, vil den indarbejde ydmyghed og sagtmodighed i vore sind, en bevidst afhængighed af Gud for fuldbyrdelsen af sildigregnen. Hvis vi i tro beder om velsignelse, vil vi modtage den, som Gud har lovet.

Helligånden vil komme over alle som beder om at give livets brød til deres næste.

.
25 . november 335

Den tredje engels høje råb.

Derefter så jeg en anden engel stige ned fra himlen med stor magt, og jorden oplystes af dens glans. Åb. 18,1

Jeg så en anden mægtig engel som var hvervet til at komme ned på Jorden, for at istemme den tredje engel, og give hans budskab kraft og styrke.

Et verdensomspændende og ualmindeligt kraftfuldt værk er forudsagt her.

Stor magt og herlighed blev tildelt englen, og idet han steg ned, blev Jorden oplyst af hans herlighed. Det lys som fulgte med englen trængte igennem overalt, idet han råbte med høj røst: Den råbte med kraftig røst: »Faldet, ja, faldet er det store Babylon, det er blevet bolig for dæmoner, skjul for alle urene ånder, skjul for alle urene fugle.« Åb.18,2 Budskabet om Babylons fald, som den anden engel gav, gentages endnu en gang ved at omtale af fordærvet som kom ind i menighederne siden 1844. Denne engels arbejde kommer på rette tid for at tilslutte sig det sidste store værk i den tredje engels budskab idet den hæver sig i et højt råb. Og på denne måde er Guds folk rede til at stå i fristelsens time, som de snart skal møde. Jeg så at et stort lys hvilede over dem, og de forenede sig frygtløst i at proklamere den tredje engels budskab.

Engle blev udsendt for at hjælpe den mægtige engel fra himmelen, og jeg hørte stemmer som synes at lyde overalt: »Drag ud af hende mit folk.« . . . Guds herlighed hvilede på de tålmodige ventende hellige, og de gav frygtløst den sidste højtidelige advarsel, proklamerede Babylons fald og kaldte på Guds folk, at de må drage ud af hende så de undgår hendes frygtelige dom.

Det lys som spredte sig over de som ventede trængte ind overalt, og dem i menighederne som havde et lys, og som ikke havde hørt og forkastet de tre budskaber, adlød kaldet og forlod de faldne menigheder.

.....
26. november 336

Urørte i rystelsens tid.

Lad os derfor takke for, at vi får et rige, der ikke kan røkkes, og med tak tjene Gud, som det er hans vilje, i guds frygt og ærefrygt. Hebr. 12,28

Dem som accepterer Kristus, og siger i deres første trøst: Jeg er frelst, er i fare for at stole på sig selv. De mister deres egen svaghed og stadige behov for guddommelig styrke af syne. De er uforberedte for Satans bedrag. . . Vor eneste sikkerhed er mistillid til selvet, og afhængighed af Kristus.

Menneskenes store fare er selvbedrag, give selvtilstrækkelighed frit løb, derved adskil-ler det sig fra Gud, hans styrkes kilde.

Herren kommer meget snart, og vi går nu ind i katastrofe-scenerierne.

Vi må ikke sige: De sidste dages farer kommer snart over os. De er allerede kommet. Vi behøver Herrens sværd til at skære i sjælens inderste kødeligste lyster, appetit og lidenskaber.

Sindslag som har hengivet sig i løse tanker må forandre sig. . . Tankerne må samle sig om Gud. Nu er det tid til at gøre de alvorligste bestræbelser for at overvinde det kødelige hjertes naturlige tilbøjeligheder.

Idet stormen nærmer sig, fralægger en stor klasse, som har bekendt troen på den tredje engels budskab, men som ikke er blevet helliget gennem lydighed mod sandheden, deres position, og slutter sig til modstandens rækker. Når de forener sig med verden og tager del i dens ånd, kommer de til at se tingene i næsten det samme lys; og når prøven står, så er de parat til at vælge den nemme og populære side. Talentfulde og velformulerede mennesker, som tidligere har glædet sig over sandheden, bruger deres kræfter på, at bedrage og vildlede sjæle. De bliver de værste fjender for deres tidlige brødre.

Vi er i rystelsens tid, en tid hvor alt kan rystes og vil blive rystet. Herren vil ikke undskyldte dem, som kender sandheden, hvis de ikke adlyder hans bud i ord og handling.

.....
27. november 337

Gør dig rede til at møde din Gud.

Derfor vil jeg gøre sådan mod dig, Israel, og fordi jeg vil gøre sådan mod dig, Israel, skal du berede dig til at møde din Gud. Amos. 4,12

Mange indser ikke hvilket liv de ville have i Herrens øjne, hvis de ikke har en ypperstepræst i Helligdommen under trængselstiden. Dem som modtager den levende Guds segl og beskyttes I trængselstiden må genspejle Jesu billede helt.

Deres klæder må være pletfrie, deres karakter må renses fra synd ved blodbestænkelse. Gennem Guds nåde og deres egne store anstrengelser, må de blive sejrherre i kampen mod det onde. Mens den undersøgende foregår i himmelen, mens synderne fra den angrende troende bliver fjernet fra helligdommen, skal der foregå et særlig renselsesarbejde, bortlægge synd, blandt Guds folk på Jorden.

Jeg så at mange forsømt den nødvendige beredelse og så hen til »fornylsens« og »sildigregnets« tid der sætter dem i stand til at stå på Herrens dag og leve i Hans øjne. Oh, hvor mange så jeg ikke i trængselstiden uden en beskyttelse! De havde forsømt den nødvendige forberedelse; derfor kunne de ikke modtage den fornyelse som alle må have for at de kan leve i en hellig Guds øjne.

Dem som ikke vil lade sig tilhugge af profeterne og ikke lader deres sjæle renses ved at adlyde hele sandheden, og som gerne vil tro at deres vilkår er langt bedre end de i virkeligheden er, vil komme frem der hvor plagerne falder, og da kan de se at de må være tilhuggede og tilpassede så de passer ind i bygningsværket. . .

Jeg så at ingen kunne få del i denne »fornyelse«, hvis de ikke opnåede sejr over enhver besættelse, stolthed, selvished, kærlighed til verden og til ethvert forkert ord og handling. Vi bør derfor drage os nærmere og nærmere til Herren og sørge

alvorligt for at beredelse er nødvendig for at vi kan stå slaget på Herrens dag. Lad alle huske på at Gud er hellig og at ingen andre end hellige væsener nogen sinde kan bo i Hans nærvær.

.....
28. november 338

Guds besynderlige handling

Herren rejser sig som ved Perasims bjerg, han er ophidset som i dalen ved Gibeon; han gør sin gerning, en fremmed gerning, han udfører sit værk, et fremmedartet værk. Es. 28,21

Med usvigelig nøjagtighed holder den Almægtige Herre et regnskab med alle folk. Så længe hans barmhjertighed er god, med kald til anger, vil dette regnskab stadig være åbent; men når tallene når en vis mængde, som Gud har fastsat, begynder Hans vredes tjeneste. Regnskabsbogen er lukket. Guddommelig tålmodighed ophører. Der bedes ikke længere for barmhjertighed for deres skyld.

Profeten, der ser ned gennem tiderne, har fået vist denne tid i sit syn. Folkene for denne tid har været genstand for barmhjertighed som aldrig før. . . . Men voksende stolthed, begærlighed, afgudsdyrkelse, foragt for Gud og grundlæggende utaknemmelighed står skrevet imod dem. De afslutter hurtigt deres regnskab med Gud. . . .

Kriserne nærmer sig hurtigt. De hurtigt voksende tal viser at tiden for Guds hjemføgelser er ved at komme.

For vor barmhjertige Gud er det at straffe, en fremmed handling. ”Så sandt jeg lever, siger Gud Herren: Jeg ønsker ikke den uretfærdiges død.” Ez. 33,11 Alligevel vil han ”under ingen omstændigheder afklare den skyldige.” ”Herren er sen til vrede, men stor i kraft og lader ingen ustraffet.” 2. Mos. 34,6:7; Nahum 1,3. Ved de frygtelige ting der er sket i retfærdigheden vil han forsvare Sin nedtrådte lovs autoritet. Strengheden i den gengældelse der venter overtræderen bliver bedømt af Herrens modstand mod at udøve justits. Den nation som han er langmodighed med, og som Han ikke vil ramme for dets mål er fyldt af synd efter Guds regnskab, vil til sidst drikke vredens bæger der ikke er blandet med barmhjertighed.

Efter at Gud har gjort alt som kan gøres for at frelse mennesker, hvis de i deres liv stadig viser at de tilsidesætter den nåde de har fået, vil døden være deres del; og det vil være en frygtelig død, for de vil mærke den pine som Kristus mærkede på korset. De vil da indse hvad der er gået tabt for dem – evigt liv og udødelig arv.

.....
29. november 339

"En trængselstid"

På den tid fremstår Mikael, den store fyrste, der står ved dit folks side. Det bliver en trængselstid, som der ikke har været magen til, så længe folkeslag har været til. På den tid skal dit folk blive reddet, alle der er indskrevet i bogen. Dan.12,1

Når den tredje engels budskab afslutter, beder barmhjertigheden ikke længere for jordens skyldige beboere. Guds folk har udrettet deres arbejde. . . . Den endelige test er blevet bragt over verden, og alle som har vist sig som loyale mod de guddommelige forskrifter har modtaget ”den levende Guds segl.” Så ophører Jesus sin mellemkomst i helligdommen der oppe. Han løfter sine hænder, og siger med høj røst: ”Det er sket.”

Guds langmodighed er til ende. Verden har forkastet sin barmhjertighed, foragtet Hans kærlighed og trådt på Hans lov. De onde er gået over grænsen for deres prøvetid; Guds ånd, som hårdnakket er blevet modstået, er til sidst blevet trukket bort. Ubeskyttet af den guddommelige nåde, har de ingen beskyttelse mod den onde. Da vil Satan kaste sig over jordens beboere i en stor endelig kamp. . . . Guds folk vil da være kastet ud i disse trængslens og kvalernes scenerier som beskrives af profeten som jakobstrængslens.

Kun dem som har rene hænder og rene hjerter vil stå i prøvelsens tid. Nu er det tid for at Guds lov skal være i vore sind, på vore pander og skrevet i vore hjerter. . . . Hvilken god tid har vi ikke, der burde bruges på at ransage bibelen, som skal dømme os på den sidste dag. . . .

Lad Guds bud og Jesu Kristi vidnesbyrd hele tiden være i vore sind, og lad det fortrænge verdslige tanker og bekymringer. Når du ligger ned og når du står op, så lad dette være din meditation. Lev og handle helt med henblik på menneskesønnens komme. Besøgningstiden er meget kort, og vil snart være forbi. Nu er det tid, så længe de fire engle holder de fire vinde, til at gøre vort kald og udvælgelse sikkert.

.....
30. november 340

”De syv sidste plager”

De hjælpeløse og fattige søger vand, men der er ikke noget, deres tunge tørrer ud af tørst. Jeg, Herren, vil svare dem, jeg, Israels Gud, svigter dem ikke. Es. 41,17

Når Kristus stopper Sin mellemkomst i helligdommen, vil den ublandede vrede der truer de mennesker, som dyrker dyret og dens billede og tager imod dets mærke, blive udgydt. Plagerne mod Ægypten, da Gud var ved at udfri Israel, var af samme karakter som plagerne mod de mennesker, der er forfærdeligere og har omfattende domme. Og disse plager skal falde over verden lige før den endelige udfrielse af Guds folk. Åbenbareren siger, idet han beskriver disse frygtelige plager: ”Lede, ondartede bylder ramte de mennesker, der havde dyrets mærke og tilbad dets billede.” Havet ”blev til blod som fra en død, og alle levende væsener i havet døde.” Og ”floderne og kilderne, og de blev til blod. Åb. 16,2-4. Så frygtelige som disse plager er, så står Guds dom stadfæstet. . . .

Disse plager er ikke universelle, ellers ville jordens indbyggere være skåret helt af. Alligevel vil de være de mest ærefrygtindgydende plager som noget menneske nogensinde har kendt til. Alle domme over mennesker, umiddelbart inden prøvetidens afslutning, er iblandet med barmhjertighed. Kristi soneblod har dækket over synderen for at modtage sin skyld i fuld målestok; med ved den endelige dom, udgydes vreden ublandet med nåde.

Det er umuligt at give nogen idé om erfaringen hos Guds folk, som vil leve på jorden når de første veer og den himmelske herlighed vil blive blandet. De vil vandre i lyset der udgår fra Guds trone. Ved hjælp af engle vil der hele tiden være en kommunikation mellem himlen og jorden.

Guds folk vil ikke gå fri fra lidelser; men . . . de vil ikke overlades til fortabelse. . . . Medens de onde dør af hunger og pest, vil engle beskytte de retfærdige, og dække deres mangler. For ham der ”vandrer retfærdig” er løftet: ”Han får sit brød, han er sikret sit vand.” Es. 33,16.

.

Kap. 12 - Evangeliets triumf

1. december 341

Det stod slemt til på Noas dage

Og som det var i Noas dage, sådan skal det også være i Menneskesønnens dage. Luk. 17,26.

Fra tidsalder til tidsalder blev de advarsler Gud sendte verden ved sine tjenere modtaget med . . . vantro eller ingen tro. Når syndigheden før syndfloden bevægede ham til at lade en flodbølge af vand flyde over jorden, gjorde han sine hensigter først kendt for dem, så de havde anledning til at vende sig fra deres onde veje. I et hundredeogtyve år lod advarslen om omvendelse i deres ører, så Guds vrede ikke viser sig i deres undergang. Men budskabet virkede tåbeligt for dem, og de troede det ikke. . . .

Dem som spotter peger hen på de naturlige ting - på en uforanderlige tidsfølge, på blå skyer der aldrig har udgydt regn, på grønne marker der er oprasket af nattens dug - og de råber: ”Taler han ikke i lignelser?” Under foragt erklærede de at retfærdighedens forkynder er en vild entusiast; og de fortsatte med større iver med deres fornøjelser, mere opsat på deres onde veje, end nogen sinde før. Men deres vantro forhindrede ikke den foreskrevne begivenhed. . . .

Kristus erklærer at der vil være en lignende vantro omkring hans genkomst. Ligesom folkene på Noas dage ”ikke vidste noget før vandfloden kom, og tog dem alle bort; således,” lyder vor frelsers ord, ”skal også Menneskesønnen komme være.” Matt. 24,39.

Højtideligt kommer vor Herres advarende ord gennem tidsaldrene fra Oliebjerget: ”Tag agt på jer selv, så at jeres hjerter ikke overbebyrdes på noget tidspunkt med frådseri og drukkenskab og bekymringer over dette liv, så den dag kommer bag på jer,” ”Våg derfor, og bed altid, så I må regnes værdige til at undgå disse ting. . . .”

.

2. december 342

Fredsråbene

”Når folk siger: Fred og ingen fare! da er undergangen pludselig over dem, som værne over en, der skal føde, og de skal ikke undslippe.” 1. Tess. 5,3.

Den onde tjener siger i sit hjerte: ”Min herre lader vente på sig.” Han siger ikke at Kristus ikke vil komme. Han bespottet ikke tanken om hans genkomst. Men i hans hjerte og i hans handlinger og ord erklærer han at Herren er forsinket. Over for

andre forviser han tanken at Herren kommer snart. Hans indflydelse fører mennesker til overmodig og tankeløs udskyldelse. De er bekræftede i deres verdslighed og sløvhed. Jordiske lidenskaber, fordærvede tanker, tager sindet i besiddelse. Den onde tjener spiser og drikker sammen med den fordrukne, går sammen med verden for at søge fornøjelser. Han slår sine medtjenere, anklager og fordømmer dem som er trofaste mod deres mester. . . .

Kristi komme vil komme bag på de falske lærere. De siger »fred og ingen fare«. Ligesom præster og lærere før Jerusalems fald, lader de menigheden nyde godt af jordiske ejendomme og jordisk ære. De tegn de fortolker, og som er sket gennem tiderne, ligesom forudsiger dette. Men hvad siger det Inspirerede ord? »Denne ødelæggelse kommer over dem. . . .«

Mennesker fornægter sin Herres komme. De ler ad advarselne. De stolte pral lyder: »Er alting jo blevet ved at være, som det var fra skabelsens begyndelse.« »I morgen skal blive som i dag, a, bedre endnu.« 2. Pet. 3,4; Es. 56,12. Vi vil falde dybere i fornøjelserne. Men Kristus siger: »Se jeg kommer som en tyv. Åb. 16,15. På det tidspunkt spørges der i foragt: ”Hvor er løftet om hans komme?” tegnene går i opfyldelse. Medens de råber ”fred og ingen fare,” kommer ødelæggelsen netop. Når spotteren, sandhedsfornægteren, er blevet hoven; når rutinearbejde i forskellige penge-indbringene linier udføres uden hensyn til principperne; når den studerende søger alt anden kundskab end sin bibel, så kommer Kristus som en tyv.

.

3. december 343

Tegn på land og på hav.

Herrens store dag er nær, den er nær og kommer hurtigt! Hør heltens kampråb på Herrens bitre dag! Sef. 1,14.

Vi er nær endens tid. Jeg er blevet vist at Guds gengældelsesdomme allerede er i landet. Herren har givet os advarsler om begivenhederne der finder sted. . . . Dem der drikker fra den samme velsignelsens kilde vil drage nærmere hinanden. Sandhed, som bor i den troendes hjerte vil føre til velsignelser og lykkelig optagelse i samfundet. Deri vil Kristi bøn besvares at Hans disciple måtte være et ligesom Han er eet med Faderen. Efter denne enhed vil ethvert oprigtigt hjerte stræbe efter.

Hos den ugudelige vil der være en falsk harmoni der skjuler sig - en delvis men vedvarende disharmoni. De er forenet i deres modstand mod Guds vilje og sandhed, medens de på alle andre punkter er sønderslået med had, kappestrid, jalousi og dødelig strid.

Herren fjerner sine restriktioner fra jorden, og snart vil der være død og ødelæggelse, voksende kriminalitet, og grusomt ondt arbejde imod den rige som har ophøjet sig selv imod den fattige. Dem som er uden Guds beskyttelse vil ikke finde tryghed på noget sted eller i nogen position. Menneskelige agenter oplæres og bruger deres opfindsomhed til at igangsætte det mægtigste maskineri til at skade og dræbe.

Herren vil rejse sig for at ryste jorden frygteligt. Vi skal se trængsler fra alle sider. Tusindevis skibe vil slynges ned på havets dybder. Krigsflåder vil gå ned, og menneskeliv vil ofres for millioner. Ild vil bryde uforventet ud, og intet menneske vil være i stand til at dæmpe dem. Jordens steder vil blive fejtet bort i flammernes gab. Jernbaneulykker vil blive mere og mere hyppige; forvirring, sammenstød og død vil uden varsel forekomme på de store rejselinier.

Enden er nær, prøvetiden afslutter. Oh, lad os søge Gud så længe Han kan findes, kald på ham så længe Han er nær!

.

4. december 344

Himlens tegn

»Lær denne lignelse af figentræet: Når dets grene bliver bløde og får blade, ved I, at sommeren er nær. Sådan skal I også vide, når I ser alt dette, at han står lige for døren.« - Matt. 24,32, 33

Frelseren giver tegnene på Sit komme, og mere end dette: Han fastsætter tidspunktet hvor de første af disse tegn skal vise sig: »Men straks efter trængslen i de dage skal solen formørkes og månen ikke skinne og stjernerne falde ned fra himlen og himlens kræfter rystes. Og da skal Menneskesønnens tegn komme til syne på himlen, og da skal alle jordens folkestammer jamre, og de skal se Menneskesønnen komme på himlens skyer med magt og megen herlighed. . . . Matt. 24,29-30

Ved afslutningen af den store pavelige forfølgelse, erklærede Kristus at solen blev formørket, og månen ikke skal lyse. Derefter skal stjernerne falde ned fra himlen.

Således blev de sidste af tegnene på hans komme fremvist, om hvilket Jesus bad sine disciple: »Når I ser alle disse ting, ved I at det står for døren.« Efter disse tegn

skuede Johannes, som den næste store begivenhed der kom, hvor himlen ruller sammen som en bogrulle, medens jorden rystedes, bjergene og øerne fjernes fra deres steder, og de onde i terror søgte at undfly Menneskesønnen nærvær.

Men dagen og timen for sit komme har Kristus ikke åbenbaret. . . . Det præcise tidspunkt for Menneskesønnens genkomst er Guds mysterium.

Om kort tid, skal vi se Kongen i Hans skønhed. Lidt tid endnu, og han vil »stille jer over for sin herlighed, uden fejl og fulde af jubel.« Judas 24. Da han således gav tegnene på Sit komme, sagde Han: »Men når disse ting begynder at ske, så ret jer op og løft jeres hoved, for jeres forløsning nærmer sig.« Luk. 21,28

.....
5. december 345
Studér profetierne

Salig er den, som læser op, og de, som hører profetiens ord og holder fast ved det, der står skrevet i den; for tiden er nær. - Åb.1,3.

Nationernes oprejsning og fald, som står tydeligt i Daniels og Åbenbaringsens bøger, må vi at lære hvor værdiløs den blotte ydre og verdslige ære er. Babylon, med al dens magt og ophøjelse, ligesom det vor verden aldrig før har set - er magt og ære til det folk der den gang virkede så stabilt og udholdende - hvor fuldstændigt det har gået bort! Ligesom "markens blomster" er dette gået tabt. Således gik det medio-persiske rige tabt, og de græske og romerske riger. Og sådan går alt tabt, som ikke er grundlagt på Gud. Kun det som er bundet op under Hans hensigter, og udtrykker Hans karakter, kan bestå. Hans principper er de eneste trofaste ting vor verden kender.

Når Daniels og Åbenbaringsens bøger forstås bedre, vil de troende få en helt anden religiøs erfaring. De vil få givet glimt af himlens åbne døre så hjerte og sind vil blive indprentet med den karakter alle må udvikle, for at erkende den velsignelse som skal være belønningen til den rene af hjertet. Herren vil velsigne alle som, ydmygt og sagtdmodigt, vil søge at forstå det som er åbenbaret i Åbenbaringsens bog. Denne bog indeholder så meget om udødelighed herlighedens fylde at alle som læser og søger alvorligt i den, modtager deres velsignelse »som hører denne profetis ord, og overholder de ting som står deri.« Een ting vil helt sikkert blive forstået fra studiet af Åbenbaringen: At forbindelsen mellem Gud og hans folk er tæt og beslutsomt.

Lad os tage os mere tid til at studere bibelen. Vi forstår ikke Ordet som vi burde. Åbenbaringsens bog starter med en formaning til os til at forstå den belæring den indeholder. . . . Når vi . . . forstår hvad denne bog betyder for os, vil der kunne ses en stor oplivning blandt os.

.....
6. december 346
Bedragets endelige handling

»Jesus sagde til dem: "Se til, at ingen fører jer vild! For der skal komme mange i mit navn og sige: Jeg er Kristus! og de skal føre mange vild.« Matt. 24,4,5

Som den endelige handling i det store bedrageriske drama, vil Satans liv personificere Kristus. Menigheden har længe vedkendt sig til at se hen til Frelserens genkomst som fuldbyrdelsen af deres håb. Nu vil den store bedrager få det til at se ud som Kristus er kommet. I forskellige dele af jorden vil, vil Satan vise sig selv blandt mennesker som et majestætisk væsen med blændende stråleglans, der ligner beskrivelsen af Guds søn som den står i Åbenbaringen. . . . Basunens stød lyder ud i luften: "Kristus er kommet! Kristus er kommet!" Folkene kaster sig ned i beundring for ham. . . . Med venlige og medfølede toner frembringer han nogle af de samme nådige og himmelske sandheder som Frelseren gav udtryk for; han helbreder folks sygdomme, og så hævder han, med Kristi påtagede karakter, at have ændret sabbaten til søndag, og befaler at hellige den dag som han har velsignet. . . .

Kun dem som har studeret skrifterne flittigt, og som har modtaget sandhedens kærlighed, vil blive skærmet for de kraftfulde bedrag, som tager verden til fange.

Frelseren har advaret Sit folk. . . ., og har klart forudsagt måden hans genkomst sker på. »For der skal fremstå falske kristus'er Siger de derfor til jer: Se, han er i ørkenen! så gå ikke derud. Eller: Se, han er i kamrene! så tro det ikke. For som lynet kommer fra øst og lyser helt om i vest, sådan skal også Menneskesønnens komme være. Matt.24,24-27 Denne genkomst er ikke mulig at efterligne. Den vil kendes af universet - bevidnes af hele verden. . . .

Er Guds folk så funderede på Hans Ord at de ikke vil hengive sig til deres sanser? Vil de i sådanne kriser, klynge sig til bibelen, og bibelen alene?

.....
7. december 347

Frelst fra vold

I skal synge sange som i natten, når man helliger sig til festen, I skal være glade, som når man vandrer til fløjtespil på vej til Herrens bjerg, til Israels klippe. Es. 30,29

Når de menneskelige loves beskyttelse trækkes bort fra dem der ærer Guds lov, vil der, i de forskellige lande, være samtidige bevægelser, for at de går til grunde.

Nogle af Guds folk opholder sig i fængselsceller, nogle på afsidesliggende steder, i skovene, og på bjergene, og beder stadig om guddommelig beskyttelse. Imens drives alle kompagnier bevæbnede mænd, onde engles hære, og forbereder dødens værk. . .

Med sejrskrig, hån og forbandelse, onde trængsler er mennesker ved at kaste sig over deres bytte, medens et tæt mørke, dybere end nattens mørke, falder over Jorden. Så spænder en regnbue sig over himmelen, og synes at omspænde alle bedende grupper. . .

Fra Guds folk høres en, klar melodisk røst, som siger: »Se op«, og løft jeres øjne mod himlene, de ser løftets buge. De sorte vrede skyer som dækkede hvælvingen delte sig, os ligesom Stefanus så de hele tiden mod himlen, og se Guds herlighed og Menneskesønnen sad på sin trone. I Hans guddommelige skikkelse så de mærkerne af hans ydmygelse; og af hans læber hørte de spørgsmålet, som kom frem for hans Far og de hellige engle: »Jeg vil, at hvor jeg er, skal også de, som du har givet mig, være hos mig.« Joh 17,24 Atter hørte jeg en musikalsk og triumferende stemme sige: »De kommer! De kommer! hellig, uskadet og ubesmittet. De har holdt mine tålmodige ord; de skal vandre blandt engle; og deres blege og skælvende læber som har fastholdt sin tro, udstøder et sejrskråb. Det er ved midnat at Gud manifesterer magt, så hans folk udfries. Solen kommer frem og tager til I styrke. Tegn og undere følger hurtigt efter hinanden. De onde ser med rædsel og forbavselse sceneriet, mens de retfærdige ser udfrielsens tegn, med højtidelig glæde.

.....
8. december 348
»Kom Herre Jesus, kom!«

Mens vi venter på, at vort salige håb skal opfyldes og vor store Gud og frelser, Jesus Kristus, komme til syne i herlighed. Tit. 2,13

En af de mest højtidelige og dog mest herlige sandheder i Bibelen er Kristi genkomst, der fuldender det store forløsningsværk. . . . Læren om genkomsten er nøgleordet i de hellige skrifterne. . . .

Herrens komme har været hans sande efterfølgeres håb i alle tidsaldre.

Patriarken Job udbød i fortvivlelsens nat, med urystende tillid: »Dog ved jeg, at min løser lever, til sidst skal han stå frem på jorden. . . . når mit kod er tæret bort, skal jeg skue Gud; ham skal jeg skue, ham og ingen anden skal mine øjne se. Mit indre fortæres af længsel.« Job. 19,25-27

Da Frelseren delte løftet på Oliebjerget, at Han vil komme igen, lyste fremtiden for Hans disciple op, fyldte deres hjerter med glæde og håb, så sorg ikke kan slukke noget ejheller at prøvelser omtåger. Midt iblandt lidelse og forfølgelser, var den store Guds og vor Frelser Jesu Kristi tilsynkomst det velsignede håb. . . .

På klippeøen Patmos hørte den elskede discipel løftet: »Visselig, jeg kommer snart,« og hans længselsfulde svar istemmer menighedens bøn i hele dens pilgrimvandring: »Kom herre Jesus, kom.« Åb. 22,20. . . .

"Denne gamle verden er ikke langt fra dens ende," sagde Melancthon. Calvin påbød de kristne: "Tøv ikke med det brændende ønske for Kristi kommes dag, af alle gunstige begivenheder." . . . "Tankerne om Herrens komme," sagde Baxter, "er for mig de mest liflige og glædelige." "Det er troens arbejde og karakteren Hans hellige elsker Hans tilsynkomst på . . .

"Dette er den dag at alle troende skal længes efter, håbe på, og vente på, som fuldbyrdelsen af hele deres forløsningsværk, og alle deres sjæles ønsker og bestræbelser." "Fremskynd, o Herre, denne velsignede dag!"

.....
9. december 349
Kongen viser sig I personlig skikkelse.

Han indkalder himlen deroppe og jorden, han vil holde dom over sit folk. Kald mine trofaste sammen hos mig, dem der har sluttet pagt med mig ved slagtoffer. Sal. 50,4-5

Kongernes konge stiger ned på skyen, omgæret af ild. Himlene ruller sammen som en bogrulle, jorden skælver for ham, og hvert bjerg og hver ø flyttes fra deres sted.

Jesus rider frem som en mægtig sejrherre. Ikke nu som et bedrøveligt menneske der drikker skammens og veernes bitre bæger, men han kommer som sejrherre over himmel og Jord, for at dømme levende og døde. »Tro og Sanddru« »han dømmer og strider med retfærdighed.« »Hærene i himlen fulgte ham.« Åb. 19,11.14 Med hymner af himmelsk melodi sluttede en utallig hær af engle sig til Ham på hans vej. Det er som hvælvingen er fyldt med stråler, - titusinde gange titusind og tusindvis af tusindvis. Ingen menneskepen kan skildre sceneriet, intet menneske kan forstå dens glans. »Hans herlighed dækker himlen, jorden er fuld af hans pris; glansen er som lyset, stråler udgår fra hans hånd; dér er hans styrke skjult.« Hab. 3,3.4 Idet den levende sky kommer stadig nærmere, beskuer hvert øje livets Prins. Det er ikke en tornekrone som vandaliserer det hellige hoved, men et herligt diadem hviler på hans hellige pande. Hans udtryk udstråler middagssolens forblændelse. »På sin kappe og på sin hofte har han et navn skrevet: Kongernes Konge og Herrernes Herre.« Åb. 19,16

Overfør hans nærhed »blev alle ansigter blege«. Det evige falds rædsler falder over dem, der afviste Guds barmhjertighed. »Ængstede hjerter og vaklende knæ, alle med skælvende lænder og hede ansigter.« Jer. 30,6 Nah. 2,11 Den retfærdige råber skælvende: »Hvem vil kunne stå?« Englenes sang stilner af, og der kommer en pause i ærbødig tavshed. Så høres Jesu stemme sige: »Min nåde er dig nok.«

.....
10. december 350

Beredelse for forvandlingen

I tro blev Enok taget bort, for at han ikke skulle se døden, og han var der ikke mere, for Gud havde taget ham bort; for det er bevidnet, at før han blev taget bort, havde han behaget Gud. - Hebr. 11,5

Vi lever i en ond tid. De sidste dages farer tiltager omkring os. Fordi synden er i stor målestok, manges kærlighed vokser sig kold. Enok vandrede med Gud i tre hundrede år. Nu synes tidens korthed at tilskynde som motiv for at opøge retfærdigheden. Skal det være nødvendigt at rædslen for Guds dag skal komme over os før vi begynder at handle rigtigt? Enoks sag ligger foran os. I hundredevis år vandrede han med Gud. Han levede i en fordærvet tid, hvor moralsk fordærv var omkring ham over alt; alligevel trænede han sit sind til helligelse, til at elske renhed. Han samtale var om de himmelske ting. Han oplærte sit sind til at blive i den kanal, og han bar aftrykket af det guddommelige. Hans ansigt blev oplyst det lys som skinner i Jesu ansigt.

Enok fik fristelser ligesom vi. Det samfund han var omgivet af var ikke mere venligt stemt for retfærdigheden end det samfund vi er omgivet af er. Den atmosfære han indåndede var besmittet med synd og fordærv, det samme hos os; alligevel levede han et helligt liv. Han var ikke tilsmudset af den fremherskende synd som herskede for den tid, han levede i. Så måtte vi forblive rene og ufordærvede. Han var en repræsentant for de hellige som levede midt iblandt de sidste dages farer og fordærv. For i hans trofaste lydighed mod Gud var han forvandlet. Således vil også de, som er i live og er tilbage, blive forvandlede. De vil fjernes fra en syndig og fordærvet verden til himlens rene glæder. Guds folks vej bør være opad og fremad til sejr.

Enoks forvandling til himlen lige før verdens udslættelse ved en vandflod repræsenterer alle de levende retfærdiges forvandling fra jorden før den bliver ødelagt af ild. De hellige vil herliggøres i deres nærvær som hadede dem for deres loyale lydighed mod Guds retfærdige bud.

.....
11. december 351

Den samme Jesus skal vende tilbage

"Hvorfor står I og ser op mod himlen, galilæere? Den Jesus, som er blevet taget fra jer op til himlen, skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare op til himlen." Apg. 1,11

Englene som blev stående på Oliebjerget efter Kristi himmelfart, gentog løftet om Hans tilbagekomst for disciplene: »Den Jesus, som er blevet taget fra jer op til himlen, skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare op til himlen.«

I virkeligheden var dette løfte dyrebart for de sorgende disciple, at de skulle se den Jesus igen, som de alle elskede så højt. Dette løfte er også dyrebart for enhver Kristi efterfølger. Ingen som i oprigtighed elsker Jesus vil være ked af at Han kommer igen. . . .

Jesus kommer! Men ikke for at lytte til menneskehedens smerte, og høre den skyldige synder bekende sine synder, og sige undskyld til ham; for da vil enhver sag være afgjort for liv eller for død. Dem som har levet i synd vil forblive syndere for evigt. Dem som har bekendt deres synder til Jesus i helligdommen, har gjort Ham til deres ven og har elsket Hans tilsynekomst, vil få tilgivelse skrevet overfor alle deres synder. . . .

Jesus kommer ligesom Han steg til himlen, blot med mere glans. Han kommer med Sin Faders herlighed, og alle de hellige engle med sig, for at ledsage Ham på Hans vej. I stedet for den grusomme tornekrone der borede sig ind i Hans hellige templer, vil en krone med forblændende herlighed, dække Hans hellige pande. . . . Han vil ikke bære en tydelig sømløs kappe, men et klæde hvidere end sne - i forblændende herlighed. Jesus kommer! Men ikke for at regere som en verdens fyrste. Han vil oprejse de retfærdige døde, forandre de levende hellige til en herlig udødelighed, og, sammen med hellige, tage riget under hele himlen. . . .

Kære unge læser, gør en gennemgribende beredelse for at møde Jesus, så når han viser sig vil du udbryde i glæde: »Han er vor Gud, vi satte vort håb til ham, og han frelste os.« Es. 25,9. Det evige liv vil da være dit, og du vil få del i Kristus og i Hans herlighed, altid høre Hans herlige anerkendende stemme og beskue hans elskelige person.

.....
12. december 352

En krone til alle de hellige

Salig er den, som holder ud i prøvelse, for når han har stået sin prøve, vil han få livets sejrskrans, som Gud har lovet dem, der elsker ham. Jak. 1,12

Jeg så en meget stor mængde engle bringe herlige kroner - en krone til hver af de hellige, med sit navn skrevet derpå. Idet Jesus bad om kronerne, gav englene dem til ham, og med sin egen højre hånd satte den elskede Jesus kronerne på de helliges hoveder. På samme måde kom englene med harperne, og Jesus bragte også dem til de hellige. Befalingsenglen slog først en tone, og så slog alle stemmer i med taknemmelig og lykkelig pris, og alle hænder fejrer dygtigt over harpestrengene, og udsender melodisk musik i rige og perfekte strenge. . . .

Indenfor byen var der alt for øjets lyst. De ser en rig herlighed over alt. Da så Jesus på Sine forløste hellige; deres ansigter strålede af herlighed; og idet Han rettede sine elskende øjne mod dem, sagde han med sin rige musikalske stemme: "Jeg ser Min sjæls slid og slæb, og jeg er tilfreds. Den rige herlighed er til din glæde for evigt. Dine sorger er til ende. Der skal ikke mere være død, ej heller sorg eller skrig, der skal heller ikke mere være smerte." . . .

Jeg så da Jesus føre Sit folk hen til livets træ. . . . På livets træ var de skønneste frugter, hvorfra de hellige kunne tage frit af. I byen var den herligste trone, hvorfra der udsprang en ren flod med livets vand, klar som krystal. På hver side af denne flod var livets træ, og på flodens bredder var andre skønne træer med frugter. . . .

Sproget er i det hele taget for svagt til at prøve at beskrive himlen. Idet sceneriet rejste sig for mig, gik jeg tabt i forbavselse. Ført bort af en overordentlig stråleglans og overmådelig herlighed, jeg lagde pennen ned, og udbrudte: "Oh, hvilken forunderlig kærlighed!" Det mest ophøjede sprog kan ikke beskrive himlens herlighed eller en Frelsers kærligheds uforlignelige dybder.

.....
13. december 353

Satans fangenskab

"Og jeg så en engel stige ned fra himlen med nøglen til afgrunden og en stor lænke i hånden. Englen greb dragen, den gamle slange, som er Djævelen og Satan, og bandt ham for tusind år." Åb. 20,2.

Ved Kristi komme er de onde blottet for hele verdens ansigt, fortæret af ånde fra hans mund, og udslættet af stråleglansen fra Hans herlighed. Kristus tager sit folk til Guds stad, og jorden er tom for beboere. . . .

Hele jorden ser ud som en forladt ørken. Ruiner af byer og landsbyer - ødelagt af jordskælv, træer rykket op med røde, ujævne klippestykker som er revet bort af havet eller er af jorden selv, er spredt over dets overflade, medens umådelige klippehuler viser den plet hvor bjergene er blevet revet ud af deres fundament.

Her skal Satans tilholdssted være sammen med hans hellige engle for et tusinde år. Her vil han være bundet til at gå op og ned af jordens brudte overflade og se virkningen af sit oprør mod Guds lov. I tusinde kan han smage frugten af den forbandelse som han har forårsaget. Begrænset til jorden alene, vil han ikke få ret til at fare til andre planeter, for at friste og pine dem som ikke er faldet. I løbet af denne tid lider Satan meget. Siden hans fald har hans onde træk hele tiden været i anvendelse. Men da vil han være frarøvet sin kraft, og overladt til at reflektere over det han har gjort siden hans fald, og se med skælven og rædsel frem til den skæbningsvangre fremtid, hvor han må lide for alt det onde han har gjort, og blive straffet for alle de synder han har været årsag til at der er begået.

Jeg hørte sejersbasunerne fra englene og fra de forløste hellige, som lød som ti titusinde musikinstrumenter, fordi de ikke længe skulle pines og fristes af Satan og fordi andre verdeneres beboere blev befriet fra hans tilstedeværelse og hans fristelser.

.....
14. december 354

Vi skal dømme engle

Ved I ikke, at vi skal dømme engle, for slet ikke at tale om jordiske forhold? 1. Kor. 6,3

I løbet af de tusinde år, mellem første og anden opstandelse, finder dommen af de onde sted. . . . På det tidspunkt regerer de retfærdige som konger og præster for Gud. Johannes siger i Åbenbaringen: "Og jeg så troner og nogle, der tog sæde på dem; de fik givet domsmagt." "De skal være Guds og Kristi præster og være konger med ham i de tusind år." Åb. 20,4,6. Det er på det tidspunkt at "de hellige skal dømme verden" 1. Kor. 6,2, som Paulus forudsagde. I forening med Kristus dømmer de, de onde, sammenligner deres handlinger med de foreskrevne i bogen, bibelen, og afgør alle sager efter gerninger, gjort i legemet. Da vil den del som de onde må lide blive udmålt, efter deres gerninger; og det er nedskrevet imod deres navne i dødens bog.

Satan og onde engle dømmes af Kristus og Hans folk. Paulus siger: "Ved I ikke at I skal dømme engle?" Og Judas erklærer at "de engle, som ikke tog vare på deres høje hverv, men forlod deres rette bolig, holder han bundet i mørket med evige lænker indtil dommen på den store dag." Judas 6.

Ved afslutningen af de tusinde år finder den anden opstandelse sted. Så vil de onde opstå fra døde, og vise sig for Gud til afsigelsen af "den skrevne dom." Derved siger åbenbareren efter at have beskrevet de retfærdiges opstandelse: "De andre døde kom ikke til live, før de tusind år var omme. Det er den første opstandelse." Åb. 20,5 Og Esajas erklærer om de onde: "De skal drives sammen i fangehullet som fanger; de skal kastes i fængsel og straffes langt om længe." Es. 24,22.

Straffen for at bryde Guds lov står i forhold med prisen der er betalt for at genløse dens overtrædere. Hvilken uudsigelig herlighed er forberedt for dem som vil frelses gennem Kristus, og hvilke dybe veer for dem som afviser og forkaster Hans store frelse!

.....
15. december 355

Det nye Jerusalem stiger ned

Og englen førte mig i Ånden op på et stort, højt bjerg og viste mig den hellige by, Jerusalem, der kom ned fra himlen, fra Gud, med Guds herlighed. Åb. 21,10

Ved afslutningen af de tusinde år, kommer Kristus atter tilbage til Jorden. Han ledsages af hære af genløste mennesker og følges af ledsagerengle. Idet han stiger ned i stor majestæt, beder han de onde døde at stå op for at få deres dom. De kommer frem, utallig som havets sand. Hvilken kontrast til dem fra den første opstandelse. De retfærdige blev ikklædt udødelig ungdom og skønhed. De onde bar spor af sygdom og død.

Alle øjne i den store hær, retter sig mod beskuelsen af Guds Søns herlighed. Med een stemme udbryder de onde hære: »Velsignet er han der kommer i Herrens navn.« Det er ikke kærlighed til Jesus som får dem til at sige dette. Sandhedens kraft fremtvinger ordene fra uvillige læber. Da de onde gik i deres grave, kommer de således frem med den samme fjendskab mod Kristus, og med samme oprør i hjertet. De skal ikke have en ny prøvetid, hvor de kan dække manglerne fra deres tidligere liv. Intet vil kunne vindes fra dette. Overtrædelser i et helt liv har ikke blodgjort deres hjerter. Fik de en anden prøve, ville den blive som den første, at undgå Guds krav og gøre oprør mod Ham.

Kristus stiger ned på Oliebjerget, efter Hans opstandelse, himmelfart, og efter at engle gentog løftet om Hans genkomst. Profeten siger: »Da kommer Herren min Gud og alle de hellige med ham.« »På den dag skal han stå på Oliebjerget, som ligger øst for Jerusalem. Oliebjerget skal spaltes i to dele fra øst til vest, så der dannes en meget stor dal.« Zak. 14,5,4 . . . Idet det nye Jerusalem, i sin forblændende glans, stiger ned fra himmelen, ligger det på et sted der er, rensat og gjort klar, og Kristus går ind i den hellige by, sammen med sit folk englene.

.....
16. december 356

Jesu overherredømme

For at i Jesu navn hvert knæ skal bøje sig, i himlen og på jorden og under jorden, og hver tunge bekende: Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære. Fil. 2,10,11

I nærvær af alle himlens og jordens beboere, finder den endelige kroning af Guds Søn sted. Og nu proklamerer Kongernes konge, bibragt med største majestæt og magt, straffedom over oprørerne mod Hans regering, og eksekverer dom over dem, som har overtrådt Hans lov og modsat sig Hans folk. . . . Idet Jesu øjne ser på de onde, er de klar over alle de synder de har begået. . . .

Over tronen afsløres korset; og som et panorama viser Adams fristelse og fald sig, og de efterfølgende skridt i den store forløsningsplan.

Hele den onde verden afkræves et regnskab ved Guds domskranke, anklaget for højforræderi mod himlens regering. De har ingen til at forsvare deres sag; de er uden undskyldning; og dommen over evig død udsiges over dem. Nu er det tydeligt for alle at syndens løn ikke er uafhængighed og evigt liv, men slaveri, ruin og død. . . . Satan synes at være lammet idet han beskuer Kristi herlighed og majestæt. Han som engang var en skærmende kerub husker dengang han faldt. En skinnende seraf, »morgenstjernens søn«, hvor forandret, hvor degraderet! . . .

Satan ser at hans frivillige oprør har gjort ham uegnet til himmelen. Han har brugt sine kræfter til at bekrige Gud; himlens renhed, fred og harmoni vil være den største tortur for ham. Hans anklager mod Guds barmhjertighed og retfærdighed fortier sig. Den skam han vovede at kaste over Jehova hviler nu helt og fuldt på ham selv. Og nu bøjer Satan sig ned, og indrømmer retfærdigheden i hans dom. . . . Med alle kendsgerningerne fra den store strid for øje, vil hele universet, både loyale og oprører, erklære i samklang: »Almægtige, retfærdige og sande er dine veje, du folkenes konge.« Åb. 15,3

.....
17. december 357

Satan og de onde ødelagt

Du truede folkene og gjorde det af med de ugudelige, deres navn har du udsluttet for evigt og altid. Fjenden er tilintetgjort og ødelagt for evigt. Sal. 9,6,7

Nu forbereder Satan den sidste mægtige kamp for overherredømmet. . . . Ligesom de onde døde er oprejst, og han ser den overmådelige skare på sin side, genoplives hans håb, og han beslutter at ikke opgive den store strid. . . . Han viser sig selv for sine bedragede undersåtter som en genløser, og forvisser dem om at hans kraft har bragt dem ud af deres gravene. . . . Til sidst gives der ordre til at rykke frem, og utallige hære sætter sig i bevægelse. . . . Satans hære omgiver byen, og gør klar til angreb.

Ild falder ned fra Gud ud af himlen. Jorden brydes op. Våbenene der ligger gemt i dens dybder drages frem. Opvædende flammer fejrer fra alle spredte kløfter. Alle klipper står i flammer. Den dag er kommet hvor det skal brænde som en ovn. Elementerne skal smelte i brændende hede, jorden også, og værkerne deri er brændt op. Jordens overflade virker som en æltet masse - en umådelig masse der danner en ildsø.

Satan og alle som har sluttet sig til ham i oprør vil blive skåret af. Synden og syndere vil gå fortabt, rod og stamme (Mal. 4,1) - Satan som roden, og hans efterfølgere som grenene. . . . "Og blive, som havde de aldrig været til." Obedias 16.

Det vil kunne ses at Satans oprør mod Gud har resulteret i ruin for ham selv, og for alle der vælger at blive hans undersåtter. Han har vist at meget godt vil komme af overtrædelse; men det vil ses at "syndens løn er døden" Rom. 6,23. . . . Synden vil få en afslutning, med al dens ve og ruin som er følgerne af den. Salmisten siger: "Du truede folkene og gjorde det af med de ugudelige, deres navn har du udsluttet for evigt og altid. Fjenden er tilintetgjort og ødelagt for evigt, byer har du lagt øde, ingen husker dem længere." Sal. 9,6,7.

Han (Satan) havde håbet at bryde frelsens plan; men den var lagt for godt. . . . Han selv må dø endeligt, og hans rige gives til Jesus.

.....
18. december 358

Guds retfærdighed

Den, der forkaster mig og ikke tager imod mine ord, har mødt sin dommer: Det ord, jeg har talt, det skal dømme ham på den yderste dag. Joh. 12,48

De onde modtager deres løn på jorden. . . . Nogle er udsluttet på et øjeblik, mens andre lider i mange dage. Alle får straf "efter deres gerninger." De retfærdiges synder er blevet overført til Satan, han skal ikke kun lide for sit eget oprør, men for alle de synder som han har fået Guds folk til at begå. Hans straf skal være langt større end deres, som han har bedraget. Efter at alle, som er faldet for hans bedrag, er gået fortabt, skal han stadig leve og lide.

I de rensende flammer skal de onde til sidst udslettes, rod og gren - Satan er roden, hans efterfølgere grenene. Guds retfærdighed sker fyldest, og de hellige og hele englehæren siger med høj røst: amen.

Medens jorden er indhyllet i ilden fra Guds vrede, forbliver de retfærdige sikkert i den hellige by. For dem der har del i den første opstandelse, har den anden død ingen magt. (Åb. 20,6) Medens Gud er den fortærende ild for de onde, er Han både en sol og et skjold for Sit folk. (Sal. 84,11.)

Og et råb i pris og sejr stiger op til det trofaste univers. "Stemmer fra en stor skare," "som stemmer af mange vande, og som røsten af mægtige tordendrøn", blev hørt og sagde: "Halleluja: for Herren Gud den almægtige regerer." Åb. 19,6

Den ild der fortærer de onde rensrer jorden. Ethvert spor af forbandelse fejjes bort. Intet evigt brændende helvede vil holde syndens frygtelige konsekvenser foran de løskøbte.

Alt hvad der var gået tabt af synd er blevet genoprettet. . . . Guds oprindelige hensigt med skabelsen af jorden er fuldbyrdet idet det er gjort af med de genløstes evindelige venten. "De retfærdige skal arve landet, og bo deri for evigt." Sal. 37,29.

.

19. december 359

Den evige herlighedsvægt

For vore lette trængsler her i tiden bringer os i overmål en evig vægt af herlighed. 2. Kor. 4,17

Jeg blev peget hen til himlens herlighed, til de rigdomme der blev lagt op for de trofaste. Alt var elskeligt og herligt. Englene ville synge en herlig sang, så ophørte de med at synge og tog deres kroner af deres hoveder og kastede dem i deres glans ned for Jesu fødder, og råbte med melodiske stemmer: "Ære, halleluja!" Jeg sluttede mig til dem i deres pris og ære for Lammet, og hver gang jeg åbnede min mund for at prise ham, mærkede jeg en udsigelig fornemmelse af den herlighed der omgav mig. Det var en langt mere, en overmådelig og evig vægt af herlighed. Englen sagde: "Den lille rest som elsker Gud og holder Hans bud og er trofast til enden vil nyde denne herlighed og altid være i Jesu nærhed og synge med hellige engle."

Da blev mine øjne taget bort fra herligheden, og jeg blev peget hen til restfolket på jorden. Englen sagde til dem: ". . . Gør rede, gør rede, gør rede. I må have en større beredelse end I har nu, for Herrens dag kommer, grusom både med vrede heftig ophidselse, for at lægge landet øde og udslutte synderne deri, bort fra landet. Ofre alt til Gud. Læg hele selvet, alle ejendele på Hans alter, et levende offer. Det vil kræve alt at gå ind til herlighed. Sammel jer skatte i himlen for jer selv, hvor ingen tyv kan nærme sig eller rust fortære. I må have del i Kristi lidelser her hvis I vil have del med Ham i Hans herlighed herefter.

Himlen vil være inden for rækkevidde, hvis vi opnår den ved lidelser. Vi må fornægte selvet hele vejen, dø i selvet til daglig, kun lade Jesus vise sig, og hele tiden holde Hans herlighed for øje.

Frelsens arbejde er ikke barneleg, som viljen tager hold i, og kun overlades til fornøjelser. Det er det stadige fortsæt, den utrættelige anstrengelse, der vil vinde sejren til sidst. Det er ham som holder ud til enden der skal frelses. Det er dem der tålmodigt fortsætter i gode gerninger der skal få evigt liv og udødelighedens belønning.

.

20. december 360

Leve edens liv.

Og jeg så en ny himmel og en ny jord. For den første himmel og den første jord forsvandt, og havet findes ikke mere. Åb. 21,1

Himmelen er en skole, dens studiemark er universet; dens lærer er Den Uendelige. En gren af denne skole blev dannet i eden; og når forløsningsplanen er gennemført, vil uddannelse tages op i edenskolen.

Patmos' profet, beskriver placeringen efterfølgende skole:

Og jeg så en ny himmel og en ny jord. For den første himmel og den første jord forsvandt, og havet findes ikke mere. Og den hellige by, det ny Jerusalem, så jeg komme ned fra himlen fra Gud, rede som en brud, der er smykket for sin brudgom. Åb.21,1.2 . . .

Bibringelsen af livets træ i Eden var på betingelse, og til sidst blev det trukket tilbage. Men det fremtidige livs gave er så absolut og evigt.

Ved genopstandelsen til Sin nærværelse, vil mennesker igen, ligesom ved begyndelsen, blive belært af Gud: »Den dag skal mit folk lære mit navn at kende, for det er mig, der taler, her er jeg!« Es. 52,6 . . .

Hele universets rigdomme vil åbnes for Guds børns studier. Med udtrykkelig fryd skal vi gå ind til ufaldne væseners glæde og visdom. Vi skal dele de rigdomme, der er vundet gennem tidsalder til tidsalder, på at betragte Guds håndarbejde. Og evighedsens år vil, idet de går, fortsætte med at bringe flere herlige åbenbarelser.

»Der virker i os, at gøre langt ud over alt, hvad vi beder om eller forstår.« Ef.3,20 vil blive for evigt og evigt, tildelesen af Guds gaver. . . .

Livet på Jorden er begyndelsen til livet i himmelen; uddannelse på Jorden er indførelse af himmelens principper; livsarbejdet her er en oplæring af livsarbejdet dér. Hvad vi er nu i karakter og hellig tjeneste, er det visselige skygge-billede af hvad der vil ske.

.

21. december 361

Herlighedens klare stråler

Og hans klarhed var som lyset; der gik klare stråler ud af hans side, og hans kraft lå skjult. Habakuk 3,4

I sit held med at vende mennesket bort fra lydighedens sti, blev Satan til "denne verdens gud." 2. Kor. 4,4. Den bekendelse der tidligere var Adams, gik til den egenmægtige. Men Guds Søn havde i sinde at komme til denne jord for at betale syndens straf, og derved ikke blot genløse mennesket, men gendanne det tabte paradys. . . . Apostlen Paulus har refereret til det (genoprettelsen af det tabte paradys) som "som er pantet på vor arv." Ef. 1,14.

Ikke kun mennesket men hele jorden var kommet under den ondes magt, som skulle genoprettes ved forløsningsplanen.

Medens Golgatas kors erklærer loven for uforanderlig, proklamerer det også over for universet, at syndens løn er død. Ved frelserens sidste råb, "det er fuldbragt" var Satans dødelige ringen lydt. Den store strid som har vokset sig så stor i lang tid var afgjort, og den endelige udryddelse af ondt var gjort visselig. Guds Søn gik igennem gravens porte, som "han med sin død skulle gøre ham magtesløs, som har dødens magt, nemlig Djævelen." Hebr. 2,14. Lucifers ønske om selvophøjelse har ledt ham til at sige: "Jeg vil stige op til himlen, højt over Guds stjerner rejser jeg min trone; . . . gør mig lige med den Højeste." Es. 14,13.14. Gud erklærer: "Jeg gjorde dig til aske på jorden, . . . du er borte for evigt." Ez. 28,18.19.

"Og jeg så en ny himmel og en ny jord. . . ." Åb.21,1 Alle spor af forbandelsen er fejjet bort. . . .

Et minde vil være tilbage: Vor Forløser vil altid bære mærkerne fra Sin korsfæstelse. På Hans sårede hoved, i Hans side, Hans hænder og fødder, er blot sporene af det grusomme værk, som synden har gjort. Idet profeten ser Kristus i sin herlighed, siger han: "Han havde klare stråler ud af sin side: og der var hemmeligheden af hans kraft."

Kristi kors vil være de genløstes videnskab og sang i al evighed.

.

22. december 362

Aldrig mere nogen død

Han vil tørre hver tåre af deres øjne, og døden skal ikke være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere. Thi det, der var før, er forsvundet. Åb. 21,4.

I de genløstes hjem vil der ikke være nogen tårer, ingen begravelsesoptog, ingen tegn på sorg. "Ingen indbygger skal sige: "Jeg er syg!" Folket, der bor der, har fået synden tilgivet." Es. 33,24 En stor tidevandsbølge af lykke vil flyde og uddybe sig når evigheden ruller hen.

Lad os tænke meget alvorligt over velsignelsen herefter. Lad vor tro gennemføre enhver mørk sky og beskue ham som døde for verdens synder. Han har åbnet paradiset porte for alle som tager imod Han og tror på Ham. . . . Lad de lidelser som smertes os så hårdt blive belærende lektier, der lærer os at presse på mod prismærket for vort høje kald i Kristus. Lad os blive opmuntret af tanken over at Herren snart kommer. Lad dette håb glæde vore hjerter.

Vi er bundet til hjemmet. Han som elskede os så meget at Han døde for os har bygget en stad for os. Det nye Jerusalem er vort hvilested. Der vil ikke være sorg i Guds stad. Ingen sørgelig jammer, ingen klagesang over brudte håb og skjult hengivenhed, vil nogen sinde kunne høres. Snart vil de tunge klæder blive ændret til bryllupsklæder. Snart skal vi være vidne til vor Konges kroning. Dem hvis liv har været skjult i Kristus, dem som på denne jord har kæmpet troens gode strid, vil skinne frem med Genløserens herlighed i Guds rige.

Det vil ikke vare længe før vi skal se Ham, i hvem vort håb om evigt liv er centreret om. Og i Hans nærhed, vil alle prøvelser og lidelser i dette liv være som ingenting. . . . Se op, se op, og lad jeres tro vokse stadigt. Lad denne tro lede dig langs den snævre sti der leder gennem portene til Guds stad til det store bagved, den vide og befriede fremtid i herlighed, som er for de genløste.

Verdens hovedstæder

Og byen har ikke brug for sol eller måne til at skinne i den, for Guds herlighed oplyser den, og Lammet er dens lys. Åb.21,23

Der er det nye Jerusalem, hovedstaden på den forherligede nye jord, "en prægtig krone i Herrens hånd en kongelig turban i din Guds hånd." Es.62,3 "Dens stråleglans er som , den dyreste ædelsten, som krystalklar jaspis." Åb.21,11

Stadens gader er dækket med rent guld, og . . . stadens porte er af guld besat med perler. Rigdommene der vindes her, bliver fortæret. . . Der er skal ingen tyve komme nær; ingen møl eller rust skal fortærrer. . . Du vil have en uforgængelig rigdom som du ikke er i fare for at miste.

I Guds stad "skal der ikke være nat." Ingen har brug for eller ønsker at hvile. Der vil ikke komme træthed af at gøre Guds vilje og sende pris til Hans navn. Vi vil altid mærke morgens friskhed, og vil altid være langt fra dens afslutning. "Og de har ikke brug for lys fra lamper eller lys fra solen, for Herren Gud lyser for dem." Åb. 22,5 Solens stråler vil overflodiggøres af en stråleglans, som ikke er smertelig og blændende, og som dog ikke overgår skarpheden i vor middagssol. Guds og Lammets herlighed fylder den Hellige Stad med uudslukkelig lys. De forløste vandrer i den evige dags solløse herlighed.

"Men et tempel så jeg ikke i den, for Herren, Gud den Almægtige, er dens tempel, og Lammet." Åb. 21,22. Guds folk er privilegeret til at have et åbent fællesskab med Faderen og Sønnen. "Endnu ser vi i et spejl, i en gåde." 1. Kor. 13,12. Vi ser Guds billede reflekteret, som i et spejl, i naturens gerninger og i Hans behandling af mennesker; men så skal vi se Ham ansigt til ansigt, uden et slør imellem. Vi skal stå i Hans nærhed, og beskue herligheden af Hans ansigt.

Lad os beslutte os for, om det koster os alt, så vil vi have himlen og få del i guddommelig natur.

De to verdener sammenlignet

"Men som der står skrevet: Hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opstået i noget menneskes hjerte. 1. Kor. 2,9

Den evige verdens herlighed er blevet åbnet op for mig. Jeg ønsker at sige jer at himlen er værd at vinde. Det bør være målet for jeres liv at skikke jer selv til de forløstes selskab, sammen med hellige engle, og med Jesus, verdens Forløser. Hvis vi blot kunne fået syn af himmelbyen, ville vi aldrig ønske at vi boede på denne jord. Der er skønne landskaber på jorden, og jeg glæder mig over denne udsigt til storartethed i naturen. Jeg forbinder dem med Skaberen. Men jeg ved at hvis jeg elsker Gud, og holder Hans bud, er der en langt mere overmådelig og evig væld af herlighed i vente til mig i himlen.

Når det forhæng der fordunkler vort syn vil fjernes og vore øjne skal se den skønne verden som vi nu får glimt af gennem mikroskopet, når vi ser på himlenes herlighed, der nu ses på afstand gennem teleskopet, når syndens skamletter er fjernet, skal hele jorden vise sig i "Herren vor Guds herlighed," at en mark vil være åbent for vort studie! Der kan den videnskabsstuderende aflæse skabelsens optegnelse og se at der ikke er nogen påmindelse af det ondes lov. Han kan lytte til musikken af naturens stemmer og ikke påvise nogen falske toner eller undertoner af sorg. I alle skabte ting kan han opspore en håndskrift – i det umådelige univers kan han beskue "Guds navn skrevet med stort," og ikke et tegn af dårlighed er tilbage på jorden, havet eller på himmelhvælvingen.

Forestil dig de frelstes hjem, og husk på at det vil være herligere end du allerbedst kan forestille dig. I Guds forskellige gaver I naturen ser vi kun de svageste glimt af Hans herlighed.

Menneskeligt sprog er utilstrækkeligt til at beskrive de retfærdiges belønning. Det vil kun kendes af dem som ser det. Intet begrænset tanke-sind kan fatte herligheden i Guds paradis.

Himmelen velsignelse

Den, der sejrer, skal arve dette, og jeg vil være hans Gud, og han skal være min søn. Åb. 21,7

"Intet menneske snubler i himmelen. Intet menneske går der med bind for øjnene. Hvis mennesker vil tage sig tid til at tænke over det, vil enhver vide at om han er på den lige og smalle sti, eller på den brede vej der fører til død og helvede.

Hvis vi ikke modtager Kristi religion ved at spise af Guds Ord, vil vi ikke være berettiget til at gå ind i Guds by. Har vi levet af den jordiske mad, er vor smag blevet vænnet til verdslige ting, vil vi ikke være egnede til himmelske sale; og vi vil ikke påskønne den rene himmelske strøm der cirkulerer i himmelen. Englenes stemmer og musikken af deres harper vil ikke tilfredsstille os. Himmelenes videnskab vil være som en gåde i vore sind. Vi behøver at hunge og tørste efter Kristi retfærdighed; vi behøver at blive formet og dannet af Hans nådes forvandlernde indflydelse, så vi kan være egnede til himmelske engles selskab.

Vi må have en vision om det fremtidige og om himmelens velsignelse. . . . Der hvor de genløste hilser dem, som viste dem hen til den ophøjede Frelser. . . . Konflikten er forbi. Al trængsel og strid er til ende. Sejrssange fylder hele himmelen, idet de forløste står omkring Guds trone.

Da vil nationerne ikke have anden lov end himmelens lov. Alle vil være en lykkelig forenet familie, iklædt lovprisningens og taksigelsens klæder. . . . I denne scene vil morgenstjerneerne synge samtidig, og Guds sønner råbe af glæde, medens Gud og Kristus proklamerer sammen: ""Der skal ikke mere være synd, ej heller skal der mer være nogen død."

Vi ønsker at det bliver en vane at tale om himmelen, skønne himmel. Tale om det liv som vil fortsætte så længe som Gud lever, og da vil du glemme dine små prøvelser og vanskeligheder. Lad sindet blive tiltrukket til Gud."

Spekulationer om det fremtidige liv

For når de døde opstår, så hverken gifter de sig eller giftes bort, men er som engle i himlene. Mark. 12,25

Der er mennesker i dag som i deres tro fortæller at der vil være bryllupper og fødsler på den nye jord, men dem som tror Skriften kan ikke acceptere sådanne doktriner. Læren om at børn vil blive født på den nye jord er ikke en del af "profetiens sikre ord." Kristi ord er for klare til at blive misforstået. De bringe spørgsmålet om bryllupper og fødsler på den nye jord i orden for stede. Dem som skal oprejses fra døde, eller dem som skal forvandles uden at mærke døden, vil heller ikke giftes eller blive bortgiftet. De vil være som Guds engle, medlemmer af den kongelige familie.

Jeg vil sige til dem som fastholder sig imod denne tydelige erklæring af Kristus: Ved sådanne sager er tavshed det bedst formulerede. Det er formasteligt at indvilge i formodninger og teorier om ting som Gud ikke har kundgjort os i Sit Ord. Vi skal ikke gå ind i spekulationer om vor fremtidige tilstand. . . .

"Forkynd ordet; hvad enten det er belejligt eller ubelejligt." 2. Tim. 4,2. Læg ikke brænde, hør og afskærede stubbe på fundamentet – jeres egne formodninger og spekulationer, som ikke gavner nogen.

Kristus tilbageholder ingen sandheder der er essentielle for vor frelse. De ting som er åbenbaret er til os og vore børn, men vi skal ikke lade vore fantasi forme doktriner om ting, der ikke er åbenbaret.

Herren har tilvejebragt alt til vor lykke i det fremtidige liv. Men Han har ikke åbenbaret noget om disse planer, og vi skal ikke spekulere på dem. Vi skal heller ikke måle tilstanden i det fremtidige liv med tilstanden i dette liv. . . . Det er blevet vist mig at åndelige fabler tager mange til fange. . . . Alle som hengiver sig til uheldige fantasier, vil jeg sige: Stop, for Kristi skyld, stop lige hvor I er. I er på forbuden grund.

Himmelen begynder på Jorden

Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. - Matt. 11,28

"Himmelen skal begynde på denne Jord.

Dem som tager Kristus på hans ord, og overgiver deres sjæle til Hans varetægt, deres liv til Hans orden vil finde fred og hvile. Intet i verden kan gøre dem kede af det, når Jesus glæder dem med sit nærvær. I fuldstændig samtykke er der fuldstændig hvile. Herren siger: ""Hvis vilje er fast. Du bevarer freden, for de stoler på dig."" Vort liv kan virke ret indviklet; men idet vi overgiver os selv til den vise Mesterarbejder, vil han frembringe livets mønster og karakter Som vil være til Hans egen ære. Og denne karakter som udtrykker Kristi (karakter)herlighed vil der tages imod i Guds Paradis. En udbedret slægt skal vandre sammen med Ham i hvidt, for de er værdige.

Idet vi ved Jesus kommer ind til hvilen, så begynder himmelen her. Vi besvarer Hans indbydelse, Kom til Mig, og når vi kommer begynder vi det evige liv. Himmelen er en uophørlig vandring mod Gud, i Kristus. Jo længere vi er i himmelens glans, des mere og stadig mere herlighed vil åbne sig for os; og jo mere vi kender Gud, des mere intens vil vor lykke være.

Når Herrens folk fyldes med ydmyghed omhed, vil de indse at Hans banner over dem er kærlighed, og Hans frugt vil være liflig for deres smag. De vil danne en himmel her nede, hvor der forberedes til himmelen deroppe.

Idet vi vandrer med Jesus i dette liv, må vi fyldes med hans kærlighed, mættes ved Hans nærvær. Alt hvad menneskenaturen kan bære, kan vi modtage her. Men hvad er dette, sammenlignet det kommende? ""De står for Guds trone og tjener ham dag og nat i hans tempel, og han, som sidder på tronen, skal rejse sit telt over dem. For Lammet midt for tronen skal vogte dem og lede dem til livets kildevæld."" Åb. 7,15-17"

.....

28. december 368

Himlen et virkeligt sted

Mit folk skal bo på fredens boplads, i boliger, hvor tillid råder, på hvilesteder, hvor de kan være sorgløse. Es. 32,18

En frygt for at den fremtidige arv skal virke for materialistisk, har fået mange til at åndeliggøre de sandheder, som får os til at se dem som vort hjem. Kristus har forsikret Sine disciple at Han gik bort for at berede boliger til dem i Faderens hus. Dem som accepterer Guds Ords lære vil ikke være helt uvidende om den himmelske bolig.

I Bibelen den frelstes arv kaldet for et land. Der er en himmelsk Hyrde som leder Sin hjord til de levende vandes udspring. Livets træ giver sin frugt hver måned, og træets blade er til tjeneste for folkene. De evigt-flydende strømme, klar som krystal, og ved siden af den svejer træerne, der kaster deres skygger på Herrens beredte og løskøbtes sti. Der svulmer de vidtspredte sletter ud i skønne bakker, og Guds bjerge rejser deres knejsende højder. På disse fredfyldte sletter, ved siden af de levende strømme, skal Guds folk, som pilgrimme og på vandringsmænd, finde et hjem.

"Mit folk skal bo på fredens boplads, i boliger, hvor tillid råder, på hvilesteder." Es. 32,18 "Der høres ikke længere om vold i dit land, om undertrykkelse og ulykke inden for dine grænser; dine mure skal du kalde Frelse og dine porte Lovsang." Es. 60,18 " De skal bygge huse og bo i dem og plante vingårde og nyde deres frugt. Andre skal ikke bo i det, de bygger, eller spise, . . . mine udvalgte skal nyde frugten af deres hænder værk. Es. 65,21-22

"Ørkenen og det tørre land skal glæde sig, ødemarken skal juble og blomstre." Es. 35,1 " I stedet for tjørnekraat vokser enebær op, myrter i stedet for nælder." Es. 55,13. "Ulven skal bo sammen med lammet, panteren lige sammen med kuddet; . . . en lille dreng vogter dem." Es. 11,6

.....

29. december 369

Løbet mod evigt liv

Så lad da også os, som har så stor en sky af vidner omkring os, frigøre os for enhver byrde og for synden, som så let omklammer os, og holde ud i det løb, der ligger foran os. - Hebr. 12,1

"I brevet til hebræerne påpeges den helhjertet hensigt som skal karakterisere den kristnes løb efter det evige liv. . . . Misundelse, onde tanker, ondsindethed, slet tale og begærighed er de byrder som den kristne må lægge til side, hvis han vil have held med at løbe udødelighedens væddeløb. Enhver sædvane og metode som fører til synd og bringer vanære over Kristus, må lægges bort, uanset hvad det koster. Himmelen velsignelse kan ikke følge et menneske i at overtræde rigtighedens evige principper. Værnes der om en synd er det nok til at nedbryde karakteren, og til at føre andre bort.

"Og hvis din hånd bringer dig til fald,"" siger Frelseren, ""så hug den af; du er bedre tjent med at gå lemlæstet ind til livet end med begge hænder i behold at komme i Helvede, til den uudslukkelige ild, hvor deres maddiker ikke dør, og ilden ikke slukkes. Og hvis din fod bringer dig til fald, så hug den af; du er bedre tjent med at gå halt ind til livet end med begge fødder i behold at kastes i Helvede."" Mark. 9,43-45 Hvis legemet skal reddes fra død, skal foden eller hånden hugges af, eller endog øjnet rives ud, hvor mere alvorlig bør den kristne da ikke være med at bortlægge sin synd, som bringer død over sjælen!

Konkurrenterne i de gamle lege var, efter at de havde underlagt sig selvfornægtelse og streng disciplin, ikke mere sikker på sejren. . .

Sådan er det ikke i den kristne krigsførelse. Ikke een som indvilliger i betingelserne vil skuffes når løbet ophører. Ikke een som er alvorlig og udholdende vil miste succes. Kapløbet er ikke for den hurtige, ej heller for den stærkes kamp. De svageste hellige, såvel som de stærkeste, kan bære den evige herligheds krone. Alle må vinde, som i kraft af den guddommelige nåde, bringer deres liv i overensstemmelse med Kristus.

.....

30. december 370

Løn til sjælevindere

De indsigtfulde skal stråle som himmelhvælvningens stråleglans, og de, der førte mange til retfærdigheden, skal stråle som stjernerne for evigt og altid. Dan. 12,3

Trods vort jordiske og synds-begrænsede liv her, er den største glæde og den højeste uddannelse i gang. Og i den fremtidige tilstand, uhindret af syndige menneskers begrænsninger, er det i rigtigt at vor største glæde og vor højeste uddannelse vil kunne findes.

I In our life here, earthly, sin-restricted though it is, the greatest joy and the highest education are in service. And in the future state, untrammied by the limitations of sinful humanity, it is in service that our greatest joy and our highest education will be found. {FLB 370.2}

"Hvis det, han har bygget, bliver stående, skal han få løn." 1. Kor. 3,14 Herlig vil lønnen være for de trofaste medarbejdere der samles omkring Guds og Lammets trone. . . . De vil få del i Kristus og Hans lidelser, de vil være medarbejdere sammen med Ham i forløsningsplanen, og de får del i Hans glæde, når Han ser frelste sjæle i Guds rige, der priser Gud gennem al evighed.

En Kristen sagde en gang, at når han når himlen, forventede han at få svar på tre spørgsmål. Han ville forbavses over at finde nogle, som han ikke forventede at se der. Han ville forbavses over at ikke finde nogen som han forventede at måde, og endelig ville han forbavses over at finde en så uværdig synder som sig selv, i Guds paradís. Mange som har stået på høje steder som kristne på jorden vil ikke findes sammen med den lykkelige skare som trænger sig omkring tronen. Dem som har fået kundskab og talent, og alligevel har fornøjet sig i stridigheder og hellig sted, vil ikke finde plads med de forløste. . . . De ønskede at gøre nogle gode store gerninger, så de kunne beundres og smiges af mennesker, men deres navne var ikke skrevet i Lammets livets bog. "Jeg kender dig ikke", er de sørgelige ord som Kristus giver til sådanne. Men dem hvis liv blev gjort smukke af små venlige handler, ved venlige hengivne og sympatiske ord, hvis hjerter veg tilbage fra strid og kamp, som aldrig gjorde noget stort arbejde for at blive æret af mennesker, disse står nedskrevet i Lammets livets bog. Selv om verden fandt dem ganske ubetydelige, er de anerkendt af Gud for det samlede univers.

.....

31. december 271

Kundskab om Gud dækker jorden.

For landet er fyldt med kundskab om Herren, som vandet dækker havets bund. Es. 11,9

Idet vi går ind i Guds rige, for at tilbringe evigheden, vil de prøvelser, vanskeligheder og forviklinger som vi har haft her, synke hen i ubetydelighed. Vort liv vil måle sig med Guds liv.

Der vil udødelige menneskesind betragte den skabende magts undere, den forløsende kærligheds mysterier, med uophørlig glæde. Der vil ikke være nogen grusom og bedragerisk fjende til at forlokke Guds efterladenhed. Alle anlæg vil udvikles, alle evner vil vokse. Erhvervelsen af kundskab vil ikke trætte sindet eller udtømme én for energi. De største bedrifter vil kunne føres frem, de mest ophøjede higen vil kunne opnås; og stadig vil der rejse sig nye højder at overvinde, nye undere at nå, nye sandheder at fatte, nye mål til at fremkalde sindets, sjælen og legemets kræfter.

Alle universets rigdomme vil åbnes op for Guds forløstes studium. Uhammet af dødelighed, begiver de sig frit ud til verdener derude. . . . Med udsigelig glæde går jordens børn ind til ufaldne væseners fryd og visdom. De deler kundskabens rigdomme og forstand de har fået gennem tid til anden ved at beskue Guds kunstværk. . . . Ligesom Jesus åbner forløsnings rigdomme for dem, og de forbavsende bedrifter i den store strid med Satan, gysede de forløstes hjerter af en mere brændende helligelse, og med mere begejstrede glæde slår de på gulddarperne; og ti tusinde gang titusinde og tusinde af tusinde stemmer slår i for at forstærke det mægtige lovprisningskor. . . .

Harmoniske og glædesfyldte pulsslag slår gennem den umådelige skabning. Fra Ham som skabte alt, flød liv, lys og glæde, ud til de grænseløse verdener. Fra det mindste atom til den største verden, erklæres at Gud er kærlighed, for levende og livløst, i deres skyggeløse skønhed og fuldkomne lykke.